Vindecare

pentru

MINTE

Ellen G. White

New Covenant Publications International Ltd. Romanian

Drepturile de Autor © 2020. Publicații internaționale al Noului Legământ

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepția cazurilor de citate scurte încorporate în articole critice și recenzii. Vă rugăm să trimiteți toate întrebările pertinente editorului.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau de către un sistem de stocare și extragere a informațiilor - cu excepția unui recenzor care poate cita pasaje scurte într-o recenzie pentru a fi tipărit într-o revistă sau ziar - fără permisiunea în scris a editorului.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Catalogarea Datelor de Publicare

Editare și Design: Grupul Internațional al Noului Legământ

Tipărit în Marea Britanie.

Prima tipărire 26 mai 2020

Publicat de: Publicații internaționale al Noului Legământ

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Accesați site-ul: www.newcovenant.co.uk

Vindecare pentru Minte

Macbeth: Nu poți să te ocupi de o minte bolnavă,
Să smulgi din memorie o durere înrădăcinată,
Să scoți din creierul tău necazurile scrise,
Și cu un dulce antidot de neuitat.
"Să cureți pieptul înțesat de acea materie primejdioasă
Care apasă pe inimă?

Actul V, Scena III

Macbeth, 1606

William Shakespeare

Această pagină a fost lăsată goală în mod intenționat

New Covenant Publications

International Ltd.

Cărți Reformate, Minți Transformate

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Recunoştinţă

Dedicată lui Dumnezeu.

Introducere

New Covenant Publications International leagă din nou cititorul cu planul divin legând cerul și pământul, și consolidează veșnica lege al dragostei. Logoul, Chivotul legământului care reprezintă intimitatea între Cristos Isus și poporul Lui și centralitatea legii lui Dumnezeu. Precum este scris „ „Ieremia 31:31-33; Evreii 8:8-10) Într-adevăr, noul legământ adevereşte despre o răscumpărare, născut de o certă nepotolită și pecetluită cu sânge.

De secole nenumărate, mulți au răbdat nenorociri iritante și asuprire de neînțeles, care au avut scopul pentru a distruge adevărul. În Special în evul întunecat aceasta lumină a întâlnit mari confruntări și întunecat de tradiții omenești și ignoranța populară din cauza că locuitorii pământului au urât înțelepciunea și au încălcat legământul. Ciuma compromisului cu o creștere în răul provocat, o biciuire și o asemenea degenerare neînfrânată care este o inumanitate diabolică prin care multe vieți au fost sacrificate pe nedrept. Cei care au refuzat ca să își predea libertatea conștiinței lor. Cu toate acestea o cunoștință pierdută a fost renăscută în special în vremea Preformației.

Era Preformației al secolului 16 a dat scânteia la un moment de adevăr, o schimbare fundamentală și consecințe tulburătoare precum este reflectat în Contra Preformației. În orice caz prin acest volum putem redescoperi semnificația netăgăduită al acestei singure revoluții din perspectiva Reformatorilor și al altor pioneri curajoși. Din relatările lor putem înțelege bătăliile pustiitoare, motivele care sunt în spatele rezistențelor fenomenale și intervențiilor supranaturale.

Mottoul nostru „Cărți Reformate, Minți Transformate” accentuează deosebirea între genul literaturi foarte diferit compus într-o eră critică și impactul ei. De asemenea rezonează urgența reformării personale, naștere din nou și transformare. În timp ce mașina de imprimat al lui Gutenberg împreună cu agenția de traducere au împrăștiat principiile credinței Reformate în urma cu 500 de ani. Presa digitală și media Online ar comunica în toate limbile lumina adevărului în aceste ultime vremuri.

Cuprins

Capitolul 39 — Necesitatea unei activităţi armonioase a întregii fiinţe 7
Capitolul 40 — Influenţa trupului asupra minţii 11
Capitolul 41 — Dieta şi mintea 14
Capitolul 42 — Mintea şi sănătatea 22
Capitolul 43 — Mintea şi sănătatea spirituală 27
Capitolul 44 — Legile care guvernează mintea 36
Capitolul 45 — Individualitatea 41
Capitolul 46 — Relaţii interumane 46
Capitolul 47 — Igiena minţii 53
Capitolul 48 — Simţământul de vinovăţie 60
Capitolul 49 — Întristarea 65
Capitolul 50 — Neliniştea şi îngrijorarea 70
Capitolul 51 — Teama 76
Capitolul 52 — Depresia 81
Capitolul 53 — Controversele — aspecte pozitive şi negative 92
Capitolul 54 — Suprasolicitarea intelectuală 97
Capitolul 55 — Durerea 100
Capitolul 56 — Mânia 104
Capitolul 57 — Ura şi răzbunarea 110
Capitolul 58 — Credinţa 114
Capitolul 59 — Formarea caracterului 124
Capitolul 60 — Opoziţie şi conformism 130
Capitolul 61 — Funcţiile vitale ale legilor lui Dumnezeu 135
Capitolul 62 — Comunicarea 142
Capitolul 63 — Imaginaţia 152
Capitolul 64 — Obiceiurile 158
Capitolul 65 — Indolenţa 162
Capitolul 66 — Nevoile emoţionale 165
Capitolul 67 — Înclinaţiile 171

Capitolul 68 — Relaţii sociale 175
Capitolul 69 — Respingerea 181
Capitolul 70 — Spiritul de critică 184
Capitolul 71 — Fericirea 187
Capitolul 72 — Tiparele de gândire 197
Capitolul 73 — Gândirea corectă 203
Capitolul 74 — Îndoielile 207
Capitolul 75 — Imaginaţia şi boala 214
Capitolul 76 — Decizia şi voinţa 216
Capitolul 77 — Pseudoştiinţa 225
Capitolul 78 — Controlul minţii de către o altă minte 230
Capitolul 79 — Hipnoza şi pericolele ei 235
Capitolul 80 — ştiinţa satanică a înălţării de sine 244
Capitolul 81 — Terapie sănătoasă pentru minte 250
Capitolul 82 — Abordarea ştiinţei 256
Capitolul 83 — Geriatria 260
Capitolul 84 — Tratarea emoţiilor 267
Capitolul 85 — Lucrarea de consiliere 273
Capitolul 86 — Acordarea încrederii 282
Capitolul 87 — Psihologia şi teologia 286
Capitolul 88 — Influenţe negative asupra minţii 292
Capitolul 89 — Influenţe pozitive asupra minţii 297

Secţiunea 9 — Relaţia dintre minte şi trup

Capitolul 39 — Necesitatea unei activităţi armonioase a întregii fiinţe

O relaţie tainică — Între minte şi trup, există o relaţie tainică şi minunată. Fiecare îşi exercită influenţa asupra celuilalt. Studiul principal al vieţii noastre ar trebui să fie dedicat modului de păstrare a sănătăţii trupului, astfel încât organismul să devină din ce în ce mai puternic şi fiecare componentă a acestuia să poată funcţiona în mod armonios. A neglija trupul înseamnă a neglija mintea. Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să aibă trupul bolnav şi mintea obosită. Aceasta nu-I aduce slavă lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 3:485, 486 (1875). {2MCP 373.1}

Armonia depinde de conformarea cu nişte legi precise — Armonia lumii create depinde de conformarea desăvârşită a tuturor fiinţelor şi a tot ceea ce există, cu viaţă sau fără viaţă, cu legea Creatorului. Dumnezeu a stabilit legi care să guverneze nu numai fiinţele vii, ci şi toate elementele naturii. Totul se află sub controlul unor legi precise, care nu pot fi ignorate. Dar, spre deosebire de elementele naturii, care sunt guvernate de legile naturii, omul este singura fiinţă de pe pământ care trebuie să se supună şi să răspundă în faţa Legii morale. — Patriarchs and Prophets, 52 (1890). {2MCP 373.2}

O harfă cu o mie de corzi — Înţelegerea legilor pe care Dumnezeu le-a stabilit în fiinţa umană nu este numai un privilegiu, ci şi o datorie sfântă a tuturor.... Pe măsură ce vor ajunge să îşi înţeleagă mai bine propriul lor organism, ... oamenii se vor strădui să dezvolte o atitudine de supunere a trupului faţă de puterile nobile ale minţii. Ei vor considera trupul ca fiind asemenea unei construcţii uimitoare şi minunate, ca o harfă cu o mie de corzi, realizată de către un Maestru Infinit şi dăruită lor cu scopul de a o întreţine şi de a-i asigura o funcţionare armonioasă. — The Health Reformer, 1 septembrie, 1871. (My Life Today, 148). {2MCP 373.3}

Toate membrele sunt părţi ale unui întreg — Noi suntem reprezentaţi ca membre ale unui singur trup, uniţi în Hristos. În acest trup, există diferite componente şi fiecare dintre ele îndeplineşte un rol specific.... Toate organele sunt la fel de necesare şi la fel de importante, atât pentru alcătuirea întregului trup, cât şi pentru realizarea activităţilor acestuia, prin contribuţia armonioasă a fiecăruia. Mâinile au rolul lor, iar picioarele îşi au rolul lor. Nici unul dintre membre nu-i poate spune celuilalt: „Tu îmi eşti inferior”; mâinile nu pot spune picioarelor: „Nu avem nevoie de voi”; ci toate sunt unite în trup şi menite să realizeze o lucrare specifică, de aceea trebuie să fie respectate în aceeaşi măsură, pentru contribuţia pe care o aduc la bunăstarea şi funcţionarea întregului trup. — Testimonies for the Church 4:128 (1876). {2MCP 374.1}

Dezvoltarea armonioasă a capacităţilor morale şi spirituale — Dezvoltarea minţii constituie o datorie pe care o avem faţă de noi înşine, faţă de societate şi faţă de Dumnezeu. Dar mijloacele de cultivare a intelectului nu ar trebui să prejudicieze niciodată domeniile

spiritual şi moral. Cele mai înalte stadii ale perfecţiunii nu pot fi atinse decât printr-o dezvoltare armonioasă ce implică atât capacităţile mintale, cât şi pe cele spirituale. — The Review and Herald, 4 ianuarie, 1881. {2MCP 374.2}

Lipsa unei activităţi armonioase aduce boala — Ceea ce duce la îmbolnăvirea organismului uman este lipsa unei activităţi armonioase a organelor trupului. Imaginaţia poate exercita o acţiune dăunătoare asupra celorlalte funcţii ale corpului. Toate organele trebuie să funcţioneze în mod armonios şi fiecare dintre acestea, în special cele aflate la o distanţă mai mare de inimă, au nevoie de o bună circulaţie a sângelui. Toate mădularele trupului au importanţă şi trebuie să primească o atenţie deosebită. — Special Testimonies, Seria B 15:18, 3 aprilie, 1900. (Counsels on Health, 587). {2MCP 374.3}

Prejudicierea unui organ afectează întregul organism — Dacă unul dintre organele trupului rămâne inactiv sau dacă funcţionarea lui normală suferă perturbări, planul lui Dumnezeu nu este împlinit. Toate organele trupului trebuie dezvoltate în mod corespunzător. Fiecăruia trebuie să i se acorde atenţia cuvenită, deoarece fiecare are o înrâurire asupra celorlalte, iar pentru ca mintea să fie bine echilibrată, este necesar ca toate organele trupului să funcţioneze bine. {2MCP 375.1}

Dacă prin activităţile lor copiii voştri folosesc excesiv unul sau două organe, orientând toate resursele intelectului într-o singură direcţie, în timp ce alte capacităţi mintale sunt neglijate, aceştia vor ajunge la maturitate cu caractere deformate şi mintea dezechilibrată. Ei vor fi capabili şi eficienţi într-un anumit domeniu de activitate, dar foarte deficitari în alte domenii, la fel de semnificative. Deficienţele lor vor fi remarcate de alţii şi vor prejudicia întregul lor caracter. — Testimonies for the Church 3:26 (1872). {2MCP 375.2}

Dacă pastorii, profesorii şi studenţii depun un efort intelectual susţinut, fără a acorda atenţie efortului fizic, centrii nervoşi ai emoţiei sunt solicitaţi, iar centrii coordonatori ai mişcării rămân inactivi. Povara aşezată asupra organelor mintale face ca acestea să fie suprasolicitate şi epuizate, în timp ce muşchii îşi pierd forţa, datorită lipsei de activitate. Pe de altă parte, pierderea forţei musculare face ca efortul fizic să devină obositor şi tocmai acest fapt reduce dispoziţia pentru angajare într-o activitate fizică. — Testimonies for the Church 3:490 (1875). {2MCP 375.3}

Avertisment cu privire la excesul în muncă — Aduceţi-vă aminte că omul trebuie să-şi utilizeze darurile intelectuale primite de la Dumnezeu numai în cadrul unei activităţi armonioase a întregului organism. Pentru a ne bucura de sănătate, avem nevoie de exerciţiu fizic zilnic. Nu munca este aceea care duce la extenuarea oamenilor, ci excesul şi lipsa odihnei, care pun în pericol puterile vieţii. Cei ce muncesc excesiv vor ajunge curând în situaţia de a-şi considera propria muncă drept un loc al supliciului. {2MCP 375.4}

Cel ce munceşte pentru Domnul o face cu curaj şi bună dispoziţie. Dumnezeu doreşte ca noi să aducem, în locul în care ne desfăşurăm activitatea, o atmosferă plină de speranţă. Cei

care lucrează cu mintea trebuie să acorde atenţia cuvenită tuturor funcţiilor organismului, echilibrând solicitarea acestora. Dacă efortul fizic este combinat cu efortul intelectual în mod înţelept, întreaga fiinţă va fi menţinută într-o stare de sănătate şi va primi semnul aprobării lui Dumnezeu.... {2MCP 375.5}

Aduceţi în munca zilnică o atmosferă de curaj, de speranţă şi bună dispoziţie. Nu vă suprasolicitaţi. Este mai bine să lăsaţi nerealizate unele lucruri plănuite pentru o anumită zi decât să vă suprasolicitaţi şi să vă epuizaţi, pierzându-vă curajul necesar pentru cea mai bună îndeplinire a sarcinilor prevăzute pentru ziua care urmează. Dacă nu doriţi să începeţi ziua de mâine extenuaţi, nu încălcaţi legile naturii astăzi. — Letter 102, 1903. {2MCP 376.1}

Sfat adresat unuia care îşi îngăduie folosirea unui limbaj exagerat — Din lumina pe care mi-a descoperit-o Dumnezeu, ştiu că tu ai dezvoltat o trăsătură de caracter negativă. În loc de a adopta o atitudine principială şi de a cultiva obiceiuri corecte, tu nutreşti sentimente şi gânduri care te vor exclude din Împărăţia lui Dumnezeu, pe tine şi pe toţi cei ce sunt părtaşi ai aceluiaşi spirit. Datorită ideilor pe care le cultivi, tu ţi-ai format o mentalitate denaturată. Te avertizez să realizezi o schimbare hotărâtă în această privinţă. Verifică-ţi limbajul exagerat, deoarece acesta distruge armonia minţii. {2MCP 376.2}

Trupul are nevoie de o cultivare atentă, pentru ca sănătatea să fie păstrată în cele mai bune condiţii. Tot astfel, mintea trebuie să fie bine disciplinată, pentru a nu fi excesiv dezvoltată în anumite privinţe, în detrimentul celorlalte însuşiri. Deoarece nu acorzi suficientă atenţie acestor organe sensibile, nu vei fi capabil să înţelegi nici proporţiile răului pe care îl aduci asupra propriilor tale însuşiri intelectuale, nici necesitatea ca acestea să fie echilibrate. Tu eşti inconştient de răul pe care îl faci. Te preocupi de teorii lipsite de temeinicie, iar mintea îţi este dedicată susţinerii lor. {2MCP 376.3}

Modul greşit în care îţi administrezi capacităţile intelectului te va epuiza. Dar tu nu eşti în stare să înţelegi prejudiciul pe care ţi-l provoci. Mai devreme sau mai târziu, tu şi prietenii tăi veţi vedea rezultatele nefavorabile ale ideilor şi faptelor voastre. Stomacul tău începe să dovedească greşita activitate a minţii. O activitate intelectuală echilibrată şi disciplinată ar aduce o schimbare benefică asupra funcţiilor digestive ale organismului tău. — Letter 29, 1897. {2MCP 376.4}

Eforturile complementare contribuie la armonia familiei (sfat adresat unui soţ) — Noi nu putem avea toţi aceeaşi mentalitate şi nu putem împărtăşi aceleaşi idei; dar fiecare este menit să aducă un beneficiu şi o binecuvântare pentru ceilalţi, deoarece, acolo unde unul este deficitar, altul poate suplini ceea ce lipseşte. Datorită unora dintre înclinaţiile şi defectele tale de caracter, este de folos să te afli în relaţie cu cineva care gândeşte în mod diferit, astfel încât tendinţele tale să fie echilibrate. În loc să fii atât de autoritar şi exclusivist, tu ar trebui să-ţi consulţi soţia şi să ajungeţi la concluzii comune. Tu nu încurajezi acţiunile independente în cadrul familiei tale; dar dacă îndrumările tale precise nu

sunt respectate cu minuţiozitate, începi să cauţi cât mai multe greşeli, iar aceasta se întâmplă prea des. — Testimonies for the Church 4:128 (1876). {2MCP 377.1}

Însuşirile inferioare păstrate sub control — „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9). Rolul omului în propria sa mântuire este acela de a avea o atitudine marcată de o seriozitate cutremurătoare şi profundă, deoarece Însuşi Dumnezeu este Acela care lucrează în el atât voinţa, cât şi înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Dumnezeu îi oferă omului puteri fizice şi intelectuale. Nici una dintre acestea nu este nenecesară. Nici una nu trebuie greşit utilizată sau suprasolicitată. Însuşirile inferioare trebuie păstrate sub controlul puterilor nobile ale fiinţei. — Letter 139, 1898. {2MCP 377.2}

Sănătatea trupului şi a minţii — Viaţa lui Daniel reprezintă o ilustrare inspirată care ne arată ce înseamnă a avea un caracter sfinţit. Ea ne prezintă o lecţie valabilă pentru toţi şi în special pentru tineri. Conformarea strictă faţă de cerinţele lui Dumnezeu este benefică atât pentru sănătatea trupului, cât şi pentru sănătatea minţii. {2MCP 377.3}

Dacă dorim să atingem cele mai înalte standarde ale realizării morale şi intelectuale, este necesar să căutăm înţelepciune şi putere din partea lui Dumnezeu şi să urmărim o cumpătare strictă în toate practicile obişnuite ale vieţii. Experienţa lui Daniel şi a tovarăşilor lui constituie o dovadă a triumfului principiilor asupra ispitei de a tolera apetitul. Ea ne demonstrează faptul că tinerii pot fi biruitori asupra poftelor trupului şi pot rămâne statornici şi loiali faţă de cerinţele lui Dumnezeu, respectând principiile religioase chiar şi atunci când aceasta presupune un mare sacrificiu. — The Review and Herald, 25 ianuarie 1881. (The Sanctified Life, 23). {2MCP 377.4}

O viaţă sănătoasă favorizează desăvârşirea caracterului — O viaţă curată şi sănătoasă constituie cadrul cel mai favorabil pentru desăvârşirea caracterului creştin şi dezvoltarea puterilor minţii şi ale trupului. — The Review and Herald, 1 decembrie, 1896. (Counsels on Health, 41). {2MCP 378.1}

Mintea, tendoanele şi muşchii trebuie să funcţioneze armonios — Printr-o utilizare corespunzătoare a puterilor noastre, astfel încât acestea să funcţioneze la capacitatea lor maximă şi să realizeze cele mai bune lucrări, prin păstrarea sănătăţii fiecărui organ şi printr-o activitate care să asigure funcţionarea armonioasă a minţii şi a muşchilor, noi ajungem capabili de a îndeplini cel mai valoros serviciu în slujba lui Dumnezeu. — The Youth’s Instructor, 7 aprilie, 1898. {2MCP 378.2}

Fericirea este rezultatul activităţii armonioase a tuturor capacităţilor fiinţei — Aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu cu sinceritate şi loialitate vor constitui un popor special, un popor ales şi diferit de lume. Hrana lor nu va fi pregătită cu scopul de a încuraja îmbuibarea sau satisfacerea gusturilor pervertite, ci cu scopul de a le asigura cea mai mare putere fizică şi, în consecinţă, cea mai bună condiţie pentru dezvoltarea intelectuală.... {2MCP 378.3}

Tatăl nostru ceresc a revărsat asupra noastră binecuvântarea unor învăţături privitoare la reforma sănătăţii, pentru ca noi să Îi putem aduce slavă, prin îndeplinirea cerinţelor pe care El ni le-a adresat în mod specia.... Activitatea armonioasă a tuturor însuşirilor noastre fizice şi intelectuale conduce la fericire. Cu cât însuşirile noastre sunt mai dezvoltate, mai curate şi mai nobile, cu atât fericirea noastră va fi mai pură şi mai desăvârşită. — The Review and Herald, 29 iulie, 1884. (Counsels on Health, 50, 51). {2MCP 378.4}

O influenţă aducătoare de bucurie — Copiii lui Dumnezeu au de învăţat multe lecţii. Dacă îşi vor păstra gândurile îndreptate spre Acela care este mult prea înţelept şi mult prea bun ca să poată greşi sau să le provoace vreun rău, ei vor beneficia de o pace desăvârşită. Ei trebuie să absoarbă razele zâmbetului lui Dumnezeu şi apoi să le reflecte asupra celor din jur. Să înţeleagă strălucirea inimaginabilă a binelui pe care îl pot aduce în vieţile semenilor lor şi să păstreze o relaţie cu Dumnezeu care să fie la fel de apropiată ca a unor copii ce stau lângă tatăl lor, într-o companie plăcută şi sfântă. Ei nu trebuie să uite niciodată că, pe măsură ce primesc iubirea şi afecţiunea lui Dumnezeu, le revine obligaţia cea mai solemnă de a împărtăşi altora aceeaşi iubire. Prin aceasta, ei pot exercita o influenţă aducătoare de bucurie, care să fie o binecuvântare pentru toţi cei ce se află în preajma lor şi pentru toţi cei ce calcă pe urmele luminate de ei. — Letter 40, 1903. (Medical Ministry, 45). {2MCP 378.5}

Capitolul 40 — Influenţa trupului asupra minţii

Relaţia strânsă dintre minte şi trup — Între minte şi trup există o relaţie deosebit de strânsă, de aceea, pentru a atinge cele mai înalte standarde ale realizării morale şi intelectuale, este necesar să respectăm legile ce conduc existenţa noastră fizică. — Patriarchs and Prophets, 601 (1890). {2MCP 380.1}

Efortul intelectual este influenţat de puterea fizică — Pentru îndeplinirea lucrării pe care o avem de făcut, este necesară implicarea tuturor puterilor de care dispune fiinţa noastră. Tot ceea ce consumă în mod inutil puterile noastre fizice slăbeşte capacitatea de efort intelectual. De aceea, orice practică nefavorabilă sănătăţii trupului trebuie abandonată în mod categoric. {2MCP 380.2}

Marele apostol Pavel spune: „Ci mă port aspru cu trupul meu şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. Noi nu putem persevera în consacrarea faţă de Dumnezeu, degradându-ne în acelaşi timp sănătatea, prin îngăduirea conştientă a unui obicei greşit. Renunţarea la sine constituie o condiţie nu numai în vederea acceptării noastre în slujba lui Hristos, ci şi în vederea păstrării noastre în această lucrare. Domnul Însuşi a enunţat într-un mod inconfundabil condiţiile uceniciei: „Dacă doreşte

cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze”. {2MCP 380.3}

Cu toate acestea, cât de mulţi sunt aceia care se declară creştini, dar nu sunt dispuşi să exercite renunţarea la sine nici măcar pentru cauza lui Hristos! Cât de adesea, ataşamentul faţă de anumite plăceri degradante este mai puternic decât dorinţa de a avea o minte sănătoasă şi un trup sănătos! Orele preţioase ale acestui timp de încercare sunt irosite, iar mijloacele dăruite nouă de Dumnezeu sunt risipite pentru plăcerea ochilor sau pentru satisfacerea apetitului. Mii de oameni sunt ţinuţi în sclavia senzualităţii şi a lucrurilor lumeşti, prin practici care au devenit tradiţii şi obiceiuri. Mulţi însă se lasă în mod conştient în voia acestor practici care îi înrobesc şi nu doresc altceva mai bun. — The Signs of the Times, 1 iunie, 1882. {2MCP 381.1}

Capacitatea de a deosebi între bine şi rău — Tot ceea ce prejudiciază puterea fizică slăbeşte mintea şi o face mai puţin capabilă de a deosebi binele şi răul. — Christ’s Object Lessons, 346 (1900). {2MCP 381.2}

Obiceiurile greşite conduc la formarea unor concepţii deformate — Frate, tu te încrezi prea mult în tine însuţi şi înţelegi unele lucruri într-o lumină greşită. Nutreşti simţăminte de suspiciune, neîncredere şi gelozie faţă de oameni. Crezi că toţi ceilalţi sunt hotărâţi să îţi facă rău, dar multe dintre dificultăţile cu care te confrunţi pornesc chiar de la tine însuţi. Multe dintre lucrurile despre care crezi că te afectează sunt produsul propriei tale imaginaţii, în timp ce realitatea este cu totul diferită. Prin atitudinea ta greşită, tu însuţi eşti cel care îţi produci cel mai mare rău. {2MCP 381.3}

Tu eşti cel mai mare vrăjmaş al tău. Obiceiurile tale greşite îţi dezechilibrează circulaţia sanguină, determinând un flux excesiv de sânge spre creier, fapt care te face să înţelegi totul într-o lumină greşită. Deşi ai o fire impulsivă, nu cultivi stăpânirea de sine. ţi se pare că voinţa şi conduita ta sunt corecte. Dar, dacă nu îţi vei vedea defectele caracterului şi dacă nu îţi vei spăla haina în sângele Mielului, vei pierde cu siguranţă viaţa veşnică. Tu apreciezi şi iubeşti teoria adevărului, dar nu o laşi să-ţi sfinţească viaţa şi nu te preocupi de aplicarea principiilor adevărului pe care îl mărturiseşti în comportamentul tău de zi cu zi. — Letter 27, 1872. {2MCP 381.4}

Stilul de viaţă greşit afectează creierul — Creierul este citadela fiinţei. Un stil de viaţă greşit afectează creierul şi împiedică realizarea ţintei tuturor studenţilor — o bună disciplină intelectuală. Tinerii nu pot fi nişte studenţi plini de succes decât dacă sunt bine familiarizaţi cu învăţăturile privitoare la modul de îngrijire a trupului şi a minţii. Nu studiul constituie cauza principală a epuizării intelectuale, ci dieta necorespunzătoare, mesele neregulate, lipsa exerciţiului fizic şi nerespectarea diferitelor aspecte ale legilor sănătăţii. Noi Îi putem cere lui Dumnezeu cu credinţă să ne binecuvânteze eforturile, numai dacă facem tot ceea ce ne stă în putinţă pentru a ne păstra sănătatea. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 299 (1913). {2MCP 381.5}

Petru, despre legătura dintre minte şi trup — Apostolul Petru a înţeles legătura dintre minte şi trup şi le-a adresat fraţilor săi un avertisment: „Prea iubiţilor, vă sfătuiesc ca pe nişte străini şi călători, să vă feriţi de poftele firii pământeşti care se războiesc cu sufletul” (2 Petru 2, 11). Mulţi consideră că acest text vorbeşte doar împotriva imoralităţii; dar semnificaţia lui este mai vastă. El interzice orice satisfacere dăunătoare a apetitului sau pasiunii. Apetitul ne-a fost dat pentru un scop bun, nu pentru a deveni o unealtă a morţii prin pervertire, degenerând în „pofte care se războiesc cu sufletul” [Vezi următorul capitol, „Dieta şi mintea”] — Christian Temperance and Bible Hygiene, 53, 54, 1890. (Counsels on Diet and Foods, 166, 167). {2MCP 382.1}

Greşita folosire a puterilor fizice dezechilibrează sistemul nervos — Greşita folosire a puterilor fizice scurtează perioada de timp în care vieţile noastre pot sluji spre slava lui Dumnezeu. Astfel, noi ajungem incapabili de a realiza lucrarea pe care ne-a încredinţat-o Dumnezeu. (Îngăduind formarea unor obiceiuri greşite, culcatul la ore târzii, satisfacerea apetitului în detrimentul sănătăţii, punem temeliile suferinţei şi ale slăbiciunii. Prin neglijarea exerciţiului fizic, prin suprasolicitarea minţii sau a trupului, noi ne dezechilibrăm sistemul nervos.). {2MCP 382.2}

Aceia care îşi scurtează vieţile în acest fel, ajungând incapabili de a sluji datorită ignorării legilor naturii, sunt vinovaţi de jefuirea atât a lui Dumnezeu, cât şi a semenilor lor. Stilul lor de viaţă greşit îi face să piardă ocazia de a-i binecuvânta pe ceilalţi prin realizarea lucrării pe care Dumnezeu i-a trimis să o îndeplinească în lume. Mai mult decât atât, chiar şi în timpul pe care l-au avut la dispoziţie, scurtat datorită condiţiei de sănătate precară, ei realizează mai puţin decât ar fi putut realiza, dacă nu şi-ar fi prejudiciat sănătatea. Dacă prin obiceiurile noastre dăunătoare privăm lumea de binele pe care ar fi trebuit să i-l oferim, Dumnezeu ne consideră vinovaţi. — Christ’s Object Lessons, 346, 347 (1900). {2MCP 382.3}

Lipsa activităţii fizice slăbeşte puterea creierului — Motivul pentru care tinerii dispun de o putere fizică şi intelectuală atât de redusă este acela că ei se îndeletnicesc prea puţin cu îndeplinirea unor munci fizice utile. „Iată care a fost nelegiuirea sorei tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belşug şi într-o linişte nepăsătoare, ea şi fiicele ei, şi nu sprijinea mâna celui nenorocit şi a celui lipsit. Ele s-au semeţit, şi au făcut urâciuni blestemate înaintea Mea; de aceea le-am nimicit, când am văzut lucrul acesta” (Ezechiel 16, 49.50). — Testimonies for the Church 4:96 (1876). {2MCP 383.1}

Munca manuală relaxează mintea — Întregul organism are nevoie de influenţa înviorătoare a exerciţiului fizic în aer liber. Câteva ore de muncă fizică pe zi ar contribui mult la înnoirea puterii trupului şi la odihna şi relaxarea minţii. — Testimonies for the Church 4:264, 265 (1896). {2MCP 383.2}

Baia generală înviorează trupul şi mintea — Indiferent dacă cineva este sănătos sau bolnav, baia generală eliberează şi uşurează respiraţia. Muşchii devin mai flexibili, mintea şi

trupul sunt înviorate, intelectul este mai ascuţit şi toate capacităţile fiinţei devin mai active. — Testimonies for the Church 3:70 (1872). {2MCP 383.3}

Odihnă în loc de stimulente — Obiceiurile greşite în stilul de viaţă afectează creierul şi deteriorează starea generală a întregului organism. Unii încearcă să-şi întărească nervii obosiţi prin consumul de stimulente, dar aceasta nu îndepărtează sursa dificultăţilor. {2MCP 383.4}

Dacă nu are loc o schimbare decisivă în modul de viaţă şi dacă nu se realizează o recunoaştere clară a necesităţii de a-i acorda creierului odihnă în locul stimulentelor, organismul uman îşi va pierde capacitatea stăpânirii de sine şi va aduce dezonoare cauzei lui Dumnezeu. — Letter 205, 1904. {2MCP 383.5}

Pacea minţii — Noi ar trebui să dedicăm mai mult timp rugăciunii sincere şi stăruitoare, cerând de la Dumnezeu înţelepciunea de care avem nevoie în vederea educării copiilor noştri în lumina învăţăturilor şi îndrumărilor Domnului. Sănătatea minţii depinde de sănătatea trupului. În calitate de părinţi creştini, suntem responsabili de a ne creşte copiii în ascultare de legile vieţii. {2MCP 384.1}

În Hristos, ei vor primi putere şi speranţă şi nu vor fi tulburaţi de dorinţe pasionate după lucruri care să le distreze mintea şi să le satisfacă inima. Ei vor descoperi Mărgăritarul de mare preţ şi în mintea lor se va instaura pacea. Plăcerile lor vor avea un caracter curat, nobil, înălţător şi ceresc. Ei nu vor suferi remuşcări dureroase şi simţăminte de vinovăţie. Plăcerile curate nu slăbesc trupul şi nici nu indispun mintea, ci conferă sănătate şi putere întregii fiinţe.... {2MCP 384.2}

Locuitorii cerului sunt desăvârşiţi, deoarece voia Domnului este bucuria şi satisfacţia lor supremă. — Appeal to Mothers, 20-27. {2MCP 384.3}

Capitolul 41 — Dieta şi mintea

Creierul trebuie să fie sănătos — Creierul este organul prin intermediul căruia mintea funcţionează şi conduce întregul organism. Pentru a avea un organism sănătos, avem nevoie de un creier sănătos. Dar, pentru a avea un creier sănătos, este necesar un sânge curat. Dacă sângele este menţinut curat, prin obiceiuri alimentare corecte, creierul va fi hrănit în mod corespunzător. — Special Testimonies, Seria B 15:18, 13 aprilie, 1900. (Counsels on Health, 586, 587). {2MCP 385.1}

Creierul primeşte viaţă şi putere — Organismul uman este un mecanism complex, care funcţionează într-un mod uimitor, dar aceasta nu înseamnă că nu poate suferi daune, din cauza unei întreţineri greşite.... Transformarea hranei în sânge constituie un proces minunat,

de aceea toţi oamenii trebuie să fie deosebit de atenţi cu privire la acest aspect.... {2MCP 385.2}

Pentru a-şi îndeplini rolul în buna funcţionare a trupului, fiecare organ are nevoie de elementele nutritive specifice. Marele Maestru lucrează în fiecare moment pentru a asigura viaţa şi puterea necesare fiecărui ţesut, de la creier şi până la degetele mâinilor şi picioarelor. — Letter 17, 1895. {2MCP 385.3}

Rezultatele încălcării legilor naturii — Dumnezeu i-a oferit poporului Său o mare lumină; cu toate acestea, noi nu suntem feriţi de posibilitatea de a fi ispitiţi.... Unii bolnavi par conştiincioşi, mulţumiţi de sine şi chiar bigoţi, dar, în acelaşi timp, ei îşi manifestă în mod deschis dispreţul faţă de legile sănătăţii şi ale vieţii, pe care le-am acceptat ca popor, prin călăuzirea harului divin. Ei pretind ca hrana pe care o consumă să fie pregătită într-o manieră care să le satisfacă poftele cele mai degradante. În loc să aşeze pe mesele lor o hrană sănătoasă, ei preferă să frecventeze restaurantele, deoarece acolo îşi pot satisface apetitul fără nici o reţinere. Deşi par nişte susţinători fervenţi ai cumpătării, ei ignoră tocmai principiile fundamentale ale acesteia. Aceşti bolnavi doresc vindecarea, dar refuză să o obţină cu preţul renunţării la sine. {2MCP 385.4}

Asemenea oameni se închină înaintea apetitului lor pervertit. Ei sunt nişte idolatri. Puterile lor, care, sfinţite şi înnobilate, ar fi putut fi folosite spre slava lui Dumnezeu, au fost slăbite şi aduse în situaţia de a nu fi în stare să realizeze decât un serviciu minor. Ca rezultat al dispreţuirii legilor naturii, ei au un temperament iritabil, mintea lor este confuză, iar nervii le sunt slăbiţi. Ei sunt ineficienţi şi nu pot fi demni de încredere. — Testimonies for the Church 5:196, 197 (1882). {2MCP 386.1}

Strânsa relaţie dintre alimentaţie şi minte — Vorbind despre binecuvântările reformei sănătăţii şi despre beneficiile unei alimentaţii corespunzătoare, compuse din alimente simple şi hrănitoare, am făcut referire [într-un mesaj] la îndemnul apostolului Petru, de a uni „cumpătarea cu răbdarea”. În acest context, am stăruit asupra legăturii strânse care există între mâncare şi băutură şi starea minţii şi a temperamentului. Noi nu ne putem permite să îngăduim dezvoltarea unui temperament nefast, datorită obiceiurilor greşite în stilul nostru de viaţă. — The Review and Herald, 12 iulie, 1906. {2MCP 386.2}

Îngăduirea apetitului este cauza majoră a deficienţei mintale — Îngăduirea apetitului constituie cauza majoră a deficienţelor mintale şi fizice şi pune temeliile slăbiciunii ce pare să se manifeste pretutindeni în jurul nostru. — Testimonies for the Church 3:487 (1875). {2MCP 386.3}

Mintea este confuză datorită unei alimentaţii necorespunzătoare — Noi nu ar trebui să pregătim pentru Sabat o hrană mai abundentă şi mai variată decât pentru celelalte zile. În loc de a proceda astfel, în Sabat, ar trebui să consumăm o hrană mai simplă şi în cantităţi mai mici, pentru ca mintea să poată fi limpede şi capabilă de a înţelege adevărurile

spirituale. Supraalimentarea întunecă mintea. Ca urmare, cuvintele cele mai preţioase sunt auzite, dar nu sunt înţelese, deoarece mintea este confuză datorită unei alimentaţii necorespunzătoare. Prin consumul excesiv de hrană în ziua Sabatului, mulţi participă la dezonorarea lui Dumnezeu într-o măsură mai mare decât îşi dau seama. — Testimonies for the Church 6:357 (1900). {2MCP 386.4}

Satana conduce mintea prin apetit — Satana preia conducerea minţii şi a întregii fiinţe prin intermediul apetitului. Mii de oameni, care ar fi putut trăi, au trecut prin grave dificultăţi fizice, mintale şi morale, deoarece şi-au sacrificat toate puterile pe altarul îngăduirii apetitului. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 37 (1890). (Counsels on Diet and Foods, 167). {2MCP 387.1}

Organele digestive influenţează fericirea vieţii — Organele digestive au un rol important în realizarea fericirii noastre. Dumnezeu ne-a dăruit capacitatea de a gândi în mod inteligent, cu scopul de a învăţa ce anume să folosim ca hrană. Oare noi, ca bărbaţi şi femei dotaţi cu inteligenţă, nu vom căuta să cercetăm alimentele pe care le consumăm, pentru a şti dacă acestea sunt sănătoase sau dacă ne pot face rău? Oamenii care au un stomac leneş vor manifesta foarte adesea o dispoziţie sufletească tristă. Acestora li se pare că totul le stă împotrivă şi sunt înclinaţi spre iritare şi nemulţumire. Dacă dorim ca pacea să existe în mijlocul nostru, ar trebui să acordăm o mai mare atenţie nevoii de a avea un stomac liniştit. — Manuscript 41, 1908. (Counsels on Diet and Foods, 112). {2MCP 387.2}

Sănătatea minţii depinde de sănătatea trupului (sfat adresat scriitorilor şi pastorilor) — Respectaţi principiile reformei sănătăţii şi învăţaţi-i şi pe alţii să procedeze la fel. Sănătatea minţii este dependentă într-o mare măsură de sănătatea trupului, iar sănătatea trupului este dependentă de modul în care este tratat organismul. Consumaţi numai hrană care să-i asigure stomacului vostru cea mai bună stare de sănătate. {2MCP 387.3}

Aveţi nevoie de o mai deplină cunoaştere a modului în care să purtaţi de grijă organismelor voastre din punct de vedere al alimentaţiei. Organizaţi-vă programul de lucru în aşa fel, încât să puteţi lua masa la ore regulate. Trebuie să acordaţi o atenţie specială acestui aspect. Amintiţi-vă că a trăi în adevăr, aşa cum este el în Isus, implică multă disciplină de sine. — Letter 297, 1904. {2MCP 387.4}

Orele neregulate de masă şi ignorarea legilor sănătăţii — Cel mai adesea, mintea nu oboseşte şi nici nu ajunge la epuizare datorită efortului susţinut şi al studiului, ci datorită consumării unei hrane necorespunzătoare şi la ore nepotrivite şi datorită ignorării legilor sănătăţii.... Orele neregulate de masă şi somn subminează puterile creierului. Apostolul Pavel declară că acela care doreşte să aibă succes în atingerea unui înalt standard al sfinţirii trebuie să fie cumpătat în toate lucrurile. Mâncarea, băutura şi îmbrăcămintea au o înrâurire directă asupra progresului spiritual. — The Youth's Instructor, 31 mai, 1894. {2MCP 388.1}

Supraaglomerarea stomacului slăbeşte mintea — Fiţi prevăzători cu privire la consumul exagerat de alimente, chiar şi atunci când este vorba de alimente sănătoase. Natura nu poate folosi mai multă hrană decât este necesară susţinerii şi refacerii diferitelor organe ale trupului, iar excesul nu face decât să împovăreze organismul. De multe ori, s-a crezut că studenţii au ajuns în stare de surmenaj datorită studiului peste măsură, în timp ce adevărata cauză era supraalimentarea. Dacă legilor sănătăţii li se acordă atenţia cuvenită, pericolul suprasolicitării intelectuale este foarte mic, dar, în multe situaţii, aşa-zisa cădere psihică nu este altceva decât o supraaglomerare a stomacului, care oboseşte organismul şi slăbeşte mintea. — Education, 205 (1903). {2MCP 388.2}

Îngăduinţa de sine degradează însuşirile nobile ale minţii — Satisfacerea apetitului, prin consumul peste măsură de hrană, înseamnă necumpătare. Adesea, o varietate mare de alimente servite la o singură masă este suficientă pentru a deranja stomacul şi pentru a provoca o stare de tulburare sufletească. De aceea, Dumnezeu pretinde ca fiecare om să coopereze cu El, în aşa fel încât nici unul să nu-şi depăşească propriile limite în privinţa cantităţii şi a felurilor de hrană pe care o consumă. Îngăduirea apetitului dezvoltă tendinţele animalice şi degradează însuşirile nobile ale minţii. Întreaga fiinţă degenerează, iar omul devine un sclav al apetitului, deoarece refuză să renunţe la satisfacerea pasiunilor lui senzuale cărora li se dedică. — Manuscript 113, 1898. {2MCP 388.3}

Supraalimentarea produce pierderi de memorie (sfat adresat unui gurmand) — Tu eşti un gurmand. Aceasta este una dintre cauzele principale ale tendinţei tale de a-ţi pierde memoria. Spui lucruri pe care eu ştiu că le-ai spus, iar apoi îţi schimbi poziţia şi declari ceva cu totul diferit. Eu cunosc acest fapt, dar îl trec cu vederea, deoarece îmi dau seama că este un rezultat sigur al supraalimentării. La ce bun să îl aduc în discuţie? Tot nu ar putea repara răul. — Letter 17, 1895. (Counsels on Diet and Foods, 138). {2MCP 389.1}

Supraalimentarea paralizează emoţiile [Vezi *Dietă şi hrană,* „A mânca în exces”, Patriarchs and Prophets, 131-142.] — Necumpătarea în mâncare, chiar şi atunci când consumăm alimente de bună calitate, va avea o influenţă nefastă asupra întregului organism şi va paraliza cele mai sensibile şi mai sfinte emoţii. Cumpătarea strictă în mâncare şi băutură este esenţială, în cel mai înalt grad, în vederea menţinerii unei activităţi sănătoase şi viguroase a tuturor funcţiilor organismului. {2MCP 389.2}

Pentru aceia care sunt angajaţi în lucrarea pastorală, pentru editori şi toţi cei care desfăşoară activităţi sedentare, obiceiul unei cumpătări stricte, asociat cu exerciţiul fizic şi intelectual, le va asigura atât vigoarea intelectuală, cât şi cea fizică şi le va conferi capacitatea de a fi răbdători. În ciuda convingerilor noastre, ca popor, cu privire la reforma sănătăţii, noi consumăm prea multă mâncare. Îngăduirea apetitului constituie cea mai mare cauză a deficienţei fizice şi mintale şi pune bazele unei stări generale de slăbiciune ce pare să se vadă pretutindeni în jur. — Testimonies for the Church 3:487 (1875). {2MCP 389.3}

Restrângerea varietăţii alimentare — Este necesar să avem grijă de organele noastre digestive şi să nu le suprasolicităm prin consumarea unei mari varietăţi de alimente. Cei care îşi satisfac poftele, servind multe feluri de mâncare la masă, îşi fac un rău lor înşişi. Calitatea hranei este mai importantă decât satisfacerea gusturilor. Stomacul nostru nu are o fereastră prin care să putem vedea ce se întâmplă în interior; prin urmare, trebuie să ne folosim mintea şi să judecăm de la cauză la efect. Dacă vă simţiţi rău şi dacă vi se pare că ceva nu este în ordine, probabil că suferiţi consecinţele consumului unei varietăţi prea mari de alimente. — Manuscript 41, 1908. (Counsels on Diet and Foods, 111, 112). {2MCP 389.4}

Planul lui Dumnezeu pentru noi — Dumnezeu doreşte ca, printr-o cumpătare strictă, să ne păstrăm mintea limpede şi perspicace, pentru a fi capabili să distingem între ceea ce este sfânt şi ceea ce este profan. Noi trebuie să ne străduim să înţelegem ştiinţa minunată a bunăvoinţei şi compasiunii inegalabile a lui Dumnezeu. Aceia care mănâncă prea mult sau care mănâncă o hrană nesănătoasă ajung incapabili de a-i sluji lui Dumnezeu. Consumul de carne este periculos, deoarece animalele suferă de multe boli grave. Cei care fac exces în consumul de carne îşi sacrifică spiritualitatea pe altarul unui apetit pervertit. Trupurile lor vor fi afectate de nenumărate boli. — Manuscript 66, 1901. {2MCP 390.1}

Consumul excesiv de carne diminuează activitatea intelectuală — Folosirea obişnuită a alimentelor cu carne degradează capacităţile intelectuale, morale şi fizice. Mâncarea de carne afectează buna funcţionare a organismului, întunecă mintea şi desensibilizează percepţiile morale. — Testimonies for the Church 2:64 (1900). {2MCP 390.2}

Alimentaţia influenţează activitatea intelectuală — Noi suntem alcătuiţi din alimentele pe care le mâncăm, iar consumul exagerat de carne va reduce activitatea intelectuală. Studenţii ar fi realizat mult mai mult în domeniul învăţatului, dacă nu ar fi gustat niciodată carne. Când însuşirile animalice ale fiinţei umane sunt stimulate prin consumul de carne, capacităţile intelectuale îşi diminuează puterea într-o măsură proporţională. {2MCP 390.3}

Viaţa religioasă poate fi întreţinută şi dezvoltată cu mai mult succes dacă se renunţă la alimentele cu carne, deoarece acestea stimulează şi intensifică manifestarea tendinţelor fireşti şi slăbeşte însuşirile morale şi spirituale. „Firea pământească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti” (Galateni 5, 17). {2MCP 390.4}

Avem o mai mare nevoie de a încuraja, de a cultiva gânduri curate şi nobile şi de a întări puterile morale decât de a stimula înclinaţiile josnice şi fireşti. Dumnezeu să ne ajute să ne eliberăm de poftele noastre! — Letter 72, 1896. (Medical Ministry, 277, 278). {2MCP 390.5}

Consumul de carne şi atitudinea faţă de Dumnezeu — Dumnezeu nu i-a oferit poporului Său din deşert posibilitatea de a consuma carne, deoarece ştia că folosirea unei

asemenea alimentaţii ar fi provocat boli şi un spirit de nesupunere. Pentru a schimba atitudinea israeliţilor şi pentru a stimula activitatea capacităţilor superioare ale minţii lor, El a îndepărtat din mijlocul lor carnea animalelor moarte. — Manuscript 38, 1898. (Counsels on Diet and Foods, 375). {2MCP 391.1}

Efectele consumului cărnii de porc — Consumarea cărnii de porc nu afectează doar sănătatea trupească, ci şi mintea. Folosirea unor alimente grele diminuează sensibilitatea însuşirilor morale. — Healthful Living, 58, 1865 partea întâi. (Counsels on Diet and Foods, 393). {2MCP 391.2}

Imprudenţa în alimentaţie descalifică pentru o sfătuire înţeleaptă — Zahărul nu este benefic pentru stomac. El produce fermentaţie, iar aceasta întunecă mintea şi generează stări de indispoziţie sufletească. De asemenea, s-a dovedit că, pentru sănătatea organismului, este mai bine să mâncăm două mese pe zi în loc de trei. [Vezi în Dietă şi hrană. „Numărul meselor”, Patriarchs and Prophets, 173-178.] {2MCP 391.3}

Din nefericire, adesea, când ar trebui exercitată cea mai serioasă stăpânire de sine, stomacul este aglomerat cu o mare cantitate de hrană nesănătoasă ce rămâne nedigerată. Suferinţa produsă stomacului afectează creierul. Acela care mănâncă fără să gândească nu îşi dă seama că, în felul acesta, nu mai poate da sfaturi înţelepte şi nu mai poate realiza planuri care să contribuie la cea mai bună înaintare a lucrării lui Dumnezeu. Cu toate acestea, tocmai aşa se întâmplă. El nu poate discerne lucrurile spirituale şi, când se află la întrunirile comitetului, în loc să spună Da şi Amin, aşa cum ar trebui, el spune Nu. Propunerile lui sunt întru totul deplasate. Hrana pe care a mâncat-o i-a întunecat puterile minţii. {2MCP 391.4}

Îngăduinţa de sine îl privează pe om de ocazia de a mărturisi pentru adevăr. Mulţumirea pe care I-o aducem lui Dumnezeu pentru binecuvântările Sale este într-o mare măsură prejudiciată de hrana pe care am introdus-o în stomac. Îngăduirea apetitului este cauza disensiunilor, a certurilor, a discordiei şi a altor rele. Se rostesc cuvinte pripite, se fac gesturi lipsite de amabilitate, se întreprind fapte necinstite şi se manifestă atitudini nestăpânite — toate acestea, deoarece nervii sunt afectaţi prin abuzurile săvârşite împotriva stomacului. — Manuscript 93, 1901. {2MCP 391.5}

Cafeaua afectează capacităţile morale şi intelectuale — Cafeaua este o plăcere dăunătoare. Ea exercită o influenţă temporar excitantă asupra minţii ... dar, după încetarea efectului, se văd rezultatele: epuizarea, indispoziţia şi paralizia puterilor morale, mintale şi fizice. Nervii sunt agitaţi şi, dacă nu se face un efort hotărât de a renunţa la obiceiul consumului de cafea, activitatea creierului va fi afectată în mod ireversibil. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 34, 1890. (Counsels on Diet and Foods, 421). {2MCP 392.1}

O alimentaţie greşită conduce la o gândire greşită — Sănătatea trupului trebuie să fie considerată esenţială pentru creşterea în har şi pentru dobândirea unui temperament echilibrat. Dacă stomacul nu este îngrijit în mod corespunzător, nu se va ajunge la formarea unui caracter demn şi moral. Creierul şi nervii se află în legătură cu stomacul. O alimentaţie greşită va conduce la o gândire şi o acţiune greşite. — Testimonies for the Church 9:160 (1909). {2MCP 392.2}

Neînţelegerea jertfei de ispăşire — Când stilul nostru de viaţă — în mâncare, băutură şi orice alte obişnuinţe — ne slăbeşte puterea fizică şi mintală, noi Îl dezonorăm pe Dumnezeu, deoarece Îl privăm în mod abuziv de serviciul pe care El îl aşteaptă din partea noastră. Când ne îngăduim satisfacerea apetitului cu preţul sănătăţii sau când ne satisfacem plăceri care slăbesc vitalitatea şi puterea noastră intelectuală, noi nu mai putem înţelege înalta valoare a jertfei de ispăşire şi nu mai putem preţui corect lucrurile veşnice. Dacă mintea noastră este întunecată şi parţial paralizată de boală, noi suntem învinşi cu uşurinţă de ispitele lui Satana. — Letter 27, 1872. {2MCP 392.3}

Prea multe preocupări legate de alimentaţie — Este imposibil ca cineva să prescrie cu exactitate cantitatea de alimente ce ar trebui consumată. Nu este recomandabil să procedăm în acest fel, deoarece mintea noastră va fi preocupată numai de propria persoană. Mâncarea şi băutura pot deveni un subiect de gândire exagerată. Cei care nu fac din stomacul lor un zeu îşi vor înfrâna cu atenţie apetitul. Ei vor mânca o hrană simplă şi hrănitoare.... Vor mânca încet şi vor mesteca bine alimentele. După masă, vor face puţin exerciţiu fizic în aer liber. Asemenea persoane nu au nevoie să se gândească tot timpul la cantităţile precise de alimente pe care le consumă. {2MCP 392.4}

Există mulţi care se preocupă în mod excesiv cu privire la cantitatea şi calitatea alimentelor pe care trebuie să le mănânce pentru a împlini nevoile organismului. Unii, îndeosebi cei cu tulburări dispeptice, s-au îngrijorat atât de mult în legătură cu nevoile lor digestive, încât au ajuns să mănânce prea puţin pentru întreţinerea organismului. Ei au adus mari prejudicii familiilor în care trăiesc şi ne temem că şi-au ruinat sănătatea. — Letter 142, 1900. {2MCP 393.1}

Mâncaţi în conformitate cu cea mai bună alegere şi fiţi liniştiţi — Unii se tem în permanenţă că alimentele pe care le consumă le-ar putea face rău, în ciuda faptului că acestea sunt simple şi sănătoase. Acestora, permiteţi-mi să le spun astfel: nu vă gândiţi că alimentaţia vă va dăuna; nu vă gândiţi deloc cu privire la acest aspect. Mâncaţi în conformitate cu cea mai bună alegere pe care o puteţi face; după ce aţi cerut binecuvântarea Domnului asupra hranei, pentru ca trupurile voastre să fie întărite prin ea, aveţi încredere că El a auzit rugăciunile voastre şi fiţi liniştiţi. — The Ministry of Healing, 321 (1905). {2MCP 393.2}

Persoanele necumpătate nu pot fi răbdătoare — Faptul că în lume există atât de multe femei predispuse la nervozitate, care se plâng de tulburări digestive şi de toate celelalte

simptome consecutive, are la bază motive întemeiate. Efectul urmează întotdeauna cauzei. Mai întâi de toate, ele trebuie să-şi schimbe obiceiurile alimentare rele, să înveţe să trăiască în mod sănătos, iar după aceea nu le va mai fi greu să fie răbdătoare. {2MCP 393.3}

Mulţi oameni par să nu înţeleagă legătura care există între minte şi trup. Dacă organismul este prejudiciat printr-o alimentaţie nesănătoasă, creierul şi nervii suferă, iar modul de a înţelege lucrurile este confuz pentru cei ce trăiesc astfel. Micile dificultăţi li se par nişte necazuri imense. Persoanele de felul acesta nu sunt potrivite pentru lucrarea de educare a copiilor lor. Viaţa lor va fi caracterizată de atitudini extreme, de la indulgenţă excesivă la severitate, iar ei îşi vor pedepsi copiii pentru lucruri care nu ar fi meritat nici o atenţie. — Healthful Living, 41, 1865 (Partea a 2-a). (Selected Messages 2:434). {2MCP 393.4}

Tulburările dispeptice produc iritabilitate — Tulburările dispeptice produc adesea o stare de iritare psihică. Un stomac leneş provoacă stări de indispoziţie sufletească. Dacă doriţi să faceţi din trupul vostru un templu viu, în care să locuiască Duhul Sfânt, trebuie să-l ţineţi în stăpânire.... Fiţi cumpătaţi în mâncare, chiar şi atunci când mâncaţi o hrană sănătoasă. Faceţi exerciţiu fizic şi veţi simţi că viaţa voastră este deosebit de valoroasă. — Letter 27, 1872. {2MCP 394.1}

Hrana nesănătoasă amorţeşte conştiinţa — Poporul nostru are multe rămâneri în urmă în privinţa reformei sănătăţii. Satana ştie că, atunci când apetitul este ţinut în stăpânire, nu poate avea o influenţă atât de mare asupra minţii ca atunci când este manifestată îngăduinţa de sine, de aceea, el se străduieşte fără încetare să-i îndemne pe oameni la necumpătare. Sub influenţa unei hrane nesănătoase, conştiinţa îşi pierde sensibilitatea, mintea este întunecată, iar capacitatea de a discerne sugestiile primite este diminuată.... {2MCP 394.2}

Oare înţelege poporul nostru păcatul pervertirii apetitului? Vor respinge ei toate tendinţele dăunătoare ale necumpătării, îngăduind ca resursele lor materiale să fie dedicate răspândirii adevărului? — Manuscript 5, 1875. {2MCP 394.3}

O definiţie a cumpătării în mâncare — Principiile temperanţei trebuie să fie aplicate într-o sferă mai largă decât prin simpla abţinere de la consumul băuturilor alcoolice. Folosirea unei hrane stimulatoare pentru apetit, dar greu digerabilă, constituie adesea un prejudiciu pentru sănătate, la fel de mare ca şi folosirea alcoolului, şi, în multe situaţii, seamănă seminţele plăcerii de a bea. Adevărata cumpătare ne învaţă să renunţăm întru totul la orice este dăunător şi să folosim în mod judicios ceea ce este sănătos. Sunt puţini aceia care înţeleg aşa cum ar trebui cât de mare este influenţa obiceiurilor alimentare asupra sănătăţii, caracterului şi asupra împlinirii chemării lor, atât în lumea aceasta, cât şi în cea veşnică. Apetitul trebuie să fie întotdeauna subordonat însuşirilor morale şi intelectuale. Trupul trebuie să slujească mintea, şi nu mintea să slujească trupul. — Patriarchs and Prophets, 562 (1890). {2MCP 394.4}

Evitarea extremelor — Aceia care înţeleg legile sănătăţii şi sunt guvernaţi de principii vor evita atât extrema necumpătării, cât şi pe aceea a restricţiilor. Ei îşi aleg regimul alimentar nu pentru simpla satisfacere a apetitului, ci pentru sănătatea organismului lor. Ei caută să-şi menţină toate însuşirile în cea mai bună stare, pentru a aduce serviciul cel mai înalt în slujba lui Dumnezeu şi a omului. Apetitul se află sub controlul raţiunii şi al minţii, iar ei sunt răsplătiţi prin sănătatea trupului şi a minţii. Deşi aceste persoane nu îşi impun concepţiile într-un mod ofensator, exemplul lor este o mărturie în favoarea principiilor corecte. Ele exercită o mare influenţă spre bine. — The Ministry of Healing, 319 (1905). {2MCP 395.1}

Capitolul 42 — Mintea şi sănătatea

Mintea conduce întreaga fiinţă umană — Mintea conduce întreaga fiinţă umană. Toate acţiunile noastre, bune sau rele, îşi au originea în minte. Mintea este aceea care Îi aduce închinare lui Dumnezeu şi ne aşează în rândul fiinţelor cereşti.... Toate organele trupului se supun minţii, iar nervii constituie mesagerii ce transmit ordinele ei către fiecare parte a organismului, coordonând mişcarea acestei maşini vii.... {2MCP 396.1}

Pentru sănătatea şi dezvoltarea plenară a întregului organism, este necesară o activitate armonioasă a tuturor părţilor constitutive — creier, oase şi muşchi. — Special Testimonies On Education, 33, c1897. (Fundamentals of Christian Education, 426). {2MCP 396.2}

Energia electrică a creierului — Energia electrică a creierului, produsă de activitatea minţii, vitalizează întregul organism şi astfel aduce un aport nepreţuit la rezistenţa faţă de boli. — Education, 197 (1903). {2MCP 396.3}

Puţini înţeleg puterea minţii asupra trupului — Puţini înţeleg puterea pe care mintea o are asupra trupului. Multe dintre bolile care afectează omenirea îşi au originea în minte şi nu pot fi vindecate decât prin redobândirea sănătăţii mintale. Numărul celor care sunt suferinzi din punct de vedere mintal este cu mult mai mare decât ne imaginăm. Tulburările afective produc mulţi dispeptici, deoarece necazurile au o influenţă paralizantă asupra organelor digestive. — Testimonies for the Church 3:184 (1872). {2MCP 396.4}

Victime ale unei imaginaţii bolnave — Mintea are o influenţă extrem de puternică asupra sănătăţii, de aceea este necesar să fie supravegheată. Adesea, imaginaţia constituie o călăuză greşită şi, dacă nu este controlată, conduce la forme severe de boală ce se abat asupra celor întristaţi.... {2MCP 397.1}

Pentru cei sensibili din punct de vedere psihic, iarna este anotimpul cel mai înspăimântător. Pentru ei este iarnă nu numai afară, ci şi înăuntru. Dacă sunt nevoite să

locuiască iarna, zi şi noapte, în aceeaşi încăpere, aceste victime ale imaginaţiei bolnave se încuie în casă şi închid ferestrele, gândindu-se că aerul le va afecta plămânii şi capul. Imaginaţia lor este la lucru; ei sunt într-o continuă aşteptare a bolii şi, într-adevăr, se vor îmbolnăvi. Orice explicaţie raţională este inutilă pentru a-i face să înţeleagă absurditatea temerilor lor. Nu au dovedit ei că au dreptate? Nu s-au îmbolnăvit ei cu adevărat? {2MCP 397.2}

Deşi este adevărat că s-au îmbolnăvit, aceasta nu este decât o faţă a lucrurilor, deoarece au ajuns să se îmbolnăvească tocmai în ciuda tuturor măsurilor de precauţie. Sensibili ca nişte copii, aceşti oameni nu sunt în stare să reziste nici unei intemperii; cu toate acestea, ei continuă să-şi menţină atitudinea, închizând ferestrele şi uşile şi înghesuindu-se în jurul sobei pentru a-şi savura suferinţa. {2MCP 397.3}

În mod sigur, ei dovedesc tocmai faptul că stilul de viaţă pe care îl adoptă nu îi poate vindeca, ci dimpotrivă, le măreşte dificultăţile. Oare de ce aceşti oameni nu îngăduie ca propria lor raţiune să le influenţeze judecata şi să le controleze imaginaţia? De ce nu încearcă să-şi schimbe total modul de viaţă şi, într-o manieră judicioasă, să se străduiască să facă exerciţiu fizic în aerul curat de afară? — Testimonies for the Church 2:523-525 (1870). {2MCP 397.4}

Mintea împiedică circulaţia sângelui (sfat adresat unei persoane sensibile) — Dacă în mintea ta este întipărită ideea că o baie generală îţi va afecta sănătatea, sugestiile minţii vor fi comunicate tuturor nervilor trupului. Nervii controlează circulaţia sângelui; prin urmare, datorită impresiilor minţii, sângele este blocat în vase, iar efectele benefice ale băii se pierd. Toate acestea sunt cauzate de faptul că mintea şi voinţa împiedică circulaţia liberă a sângelui, care este stimulată şi îmbunătăţită prin baia generală. {2MCP 397.5}

De exemplu, dacă nutreşti gândul că o baie te va face să răceşti, creierul trimite această informaţie către nervii din trup, iar vasele sanguine, care se supun voinţei, nu-şi pot îndeplini rolul, fapt care va produce o reacţie negativă ca urmare a băii. — Testimonies for the Church 3:69, 70 (1872). {2MCP 398.1}

Rezultatele unei minţi letargice şi visătoare (sfat adresat unei tinere femei) — Tu ai o imaginaţie bolnavă. Ai crezut că eşti afectată de boală, dar aceasta era mai degrabă imaginară decât reală. Tu nu eşti cinstită faţă de tine însăţi.... Păreai asemenea unei persoane neputincioase. Te sprijineai de cei de lângă tine, iar această poziţie este necuvenită pentru o doamnă aflată în prezenţa altora. Dacă te-ai fi gândit măcar la aspectul acesta, ai fi putut merge şi ai fi putut sta în picioare la fel ca toţi ceilalţi. {2MCP 398.2}

Starea minţii tale favorizează indolenţa şi repulsia faţă de efortul fizic, deşi tocmai efortul fizic s-ar dovedi unul dintre cele mai eficiente mijloace prin care ai putea să îţi redobândeşti sănătatea. Dacă nu vei renunţa la această stare letargică şi visătoare a minţii şi dacă nu te vei decide să acţionezi şi să lucrezi cât este ziua de mare, nu te vei vindeca niciodată. Fă atât cât

îţi propui să faci. Abate-ţi mintea de la planurile romantice. Tu amesteci religia cu un sentimentalism romantic şi bolnăvicios, care nu numai că nu înnobilează, dar este înjositor. Exemplul şi influenţa ta nu te afectează numai pe tine, ci şi pe cei care se află în preajma ta. — Testimonies for the Church 2:248, 249 (1869). {2MCP 398.3}

Sănătatea sacrificată pe altarul simţămintelor (sfat adresat unei femei cu o voinţă puternică) — Dragă _____, tu ai o imaginaţie bolnavă. Prin faptul că îngădui ca simţămintele tale să aibă un control total asupra raţiunii şi judecăţii, tu Îl dezonorezi pe Dumnezeu. Voinţa ta este puternică şi aceasta face ca mintea ta să influenţeze întregul organism, dezechilibrând circulaţia sângelui şi determinând congestionarea unor organe interne. Tu îţi sacrifici sănătatea pe altarul simţămintelor. — Testimonies for the Church 5:310 (1873). {2MCP 398.4}

Suferinţa mintală produsă de nişte limbi nesfinţite (discuţii referitoare la moartea soţiei unui frate aflat în conducere) — Sora _____ a fost atât de copleşită de supărare, încât şi-a pierdut capacitatea de a raţiona. Mă întreb, în ziua judecăţii, cine va fi tras la răspundere pentru spulberarea luminii acestei minţi, care ar fi trebuit să strălucească astăzi? Cine va fi răspunzător, în ziua Domnului, pentru lucrurile care i-au provocat suferinţa şi au adus boala asupra ei? Această soră a suferit luni de zile şi soţul ei a suferit alături de ea. Iar acum, sărmana femeia s-a dus, lăsând în urmă doi copii fără mamă. Toate acestea, datorită lucrării săvârşite de nişte limbi nesfinţite. — Manuscript 54, 1904. {2MCP 399.1}

Suprasolicitarea mintală prejudiciază sănătatea trupului — Fraţii au investit bani pentru dobândirea unor drepturi de producător şi pentru lansarea unor întreprinderi, pe care apoi le-au lăsat în grija altora, care nu erau capabili să înfrunte obstacolele şi să poarte povara administrării afacerilor. Mintea lor suprasolicitată şi plină de temeri a afectat în mod serios sănătatea trupului lor deja suferind, iar ei au cedat descurajării, ajungând la disperare. Aceşti fraţi şi-au pierdut întru totul încrederea în ei înşişi, au considerat că Dumnezeu i-a părăsit şi nu au mai îndrăznit să creadă că El va fi milos faţă de ei. — Testimonies for the Church 1:304, 305 (1862). {2MCP 399.2}

Activitatea intelectuală aduce sănătate — Dumnezeu doreşte ca slujitorii Lui să fie predicatori buni. Dar, pentru a îndeplini aceasta, ei trebuie să fie nişte cercetători sârguincioşi.... Obiceiul de a studia şi o puternică legătură cu cerul îi vor califica pentru poziţia de slujitori ai Evangheliei lui Hristos. Activitatea intelectuală le va aduce sănătate, iar ei se vor afla într-o situaţie mai bună decât aceea generată de o minte dezorganizată şi neantrenată. Pe măsură ce înaintează în vârstă, mulţi pastori ajung incapabili de a îndeplini lucrarea de slujire.... Dacă aceştia s-ar fi ocupat de dezvoltarea intelectuală de-a lungul anilor, la bătrâneţe ar fi ajuns deosebit de eficienţi. — Letter 33, 1886. {2MCP 399.3}

Energia electrică produsă de creier măreşte rezistenţa faţă de boli — Unii intelectuali depun o activitate mintală excesivă. Adesea, ei îşi folosesc resursele intelectului în mod abuziv. În acelaşi timp, există o altă categorie de oameni a căror preocupare

prioritară în viaţă este de natură fizică. Aceştia nu îşi exercită însuşirile intelectuale. Muşchii sunt antrenaţi, dar creierul este privat de putere intelectuală, după cum mintea celor din prima categorie este bine dezvoltată, în timp ce trupul este privat de putere şi vigoare, datorită neglijării exerciţiului fizic.... {2MCP 399.4}

Influenţa lor spre bine este mult mai redusă în comparaţie cu ceea ce ar fi putut realiza, dacă şi-ar fi folosit atât creierul, cât şi muşchii în mod echilibrat. Cei care nu îşi folosesc intelectul cedează mult mai repede în faţa bolilor, deoarece energia electrică produsă de creier contribuie la mărirea rezistenţei faţă de boli. — Testimonies for the Church 3:157 (1872). {2MCP 400.1}

Nemulţumirea aduce boală — Ceea ce aduce boala asupra trupului şi asupra minţii, aproape în toate cazurile, sunt simţămintele de insatisfacţie şi de nemulţumire. Aceste persoane nu au nici credinţă în Dumnezeu, nici speranţa ce se ridică până dincolo de văl şi este asemenea unei ancore sigure şi statornice pentru suflet. Toţi cei care au această speranţă se vor curăţi, după cum El Însuşi este curat. Ei sunt eliberaţi de dorinţe tulburătoare, de remuşcări şi de nemulţumiri; ei nu caută fără încetare motive de supărare şi nu se lamentează pentru tot felul de necazuri imaginare. Cu toate acestea, pretutindeni în jur, vedem o mulţime de oameni ce trec prin necazuri şi încercări; fiecare pas le este marcat de teamă; ei par să nu găsească nici o mângâiere, ci îşi alimentează fără încetare teama, inventând primejdii înspăimântătoare. — Testimonies for the Church 1:566 (1867). {2MCP 400.2}

Atitudinea de nemulţumire este dăunătoare sănătăţii (sfat adresat unei femei neliniştite) — Domnul te iubeşte şi îţi poartă de grijă şi, chiar dacă soţul tău nu se află întotdeauna alături de tine, tu ai parte de un tovarăş de viaţă minunat, aşa cum ţi-ai dorit la întemeierea căminului vostru. Încetează să nutreşti o atitudine de nemulţumire, deoarece aceasta este dăunătoare sănătăţii. Trebuie să înţelegi că nimeni nu poate aduce mulţumirea în sufletul tău, în afară de tine însăţi. {2MCP 400.3}

Tu ai tendinţa de a privi numai la aspectele descurajatoare. Aceasta este o trăsătură negativă a caracterului tău, care îţi afectează starea sufletească şi îi produce tristeţe soţului tău. {2MCP 400.4}

Te lamentezi prea mult. Trebuie să faci tot ce îţi stă la îndemână pentru a-ţi abate mintea de la propria ta persoană. Apreciază marele dar pe care Domnul Isus Hristos l-a făcut lumii noastre şi îngăduie ca pacea, liniştea şi dragostea să se manifeste, aşa încât mintea ta să fie păstrată într-o stare de mulţumire deplină. Fiecare credincios trebuie să fie îmbrăcat în haina neprihănirii lui Hristos, iar această neprihănire ne vorbeşte despre lucruri mult mai frumoase decât sângele lui Abel. — Letter 294, 1906. {2MCP 400.5}

Incapacitatea de a gândi raţional — Un student îşi poate dedica toate puterile în vederea acumulării de cunoştinţe; dar, dacă nu ajunge să-l cunoască pe Dumnezeu, dacă nu

respectă legile care guvernează propria lui fiinţă, el se va distruge pe sine însuşi. Prin obiceiuri greşite, el îşi pierde capacitatea aprecierii şi a stăpânirii de sine. Un asemenea student nu poate raţiona corect cu privire la lucruri legate de cele mai profunde interese ale sale. El este iraţional şi iresponsabil în modul de a-şi trata mintea şi trupul. Prin neglijarea cultivării unor principii corecte, el va fi pierdut atât pentru lumea aceasta, cât şi pentru lumea viitoare. — The Ministry of Healing, 450 (1905). {2MCP 401.1}

Egoismul, o piedică în calea vindecării [Vezi capitolul 30, „Egoismul şi înălţarea de sine”.] — Una dintre cele mai mari piedici în calea vindecării celui bolnav este concentrarea atenţiei asupra lui însuşi. Mulţi suferinzi cred că toţi cei din jur au obligaţia de a le acorda simpatia şi ajutorul, dar, în realitate, nevoia lor este aceea de a-şi îndepărta atenţia de la propriile lor persoane şi de a începe să se îngrijească de nevoile altora. — The Ministry of Healing, 256 (1905). {2MCP 401.2}

Abateţi-vă mintea de la preocuparea faţă de sine — Exerciţiul fizic va contribui la o mai bună digestie. O plimbare în aer liber, cu capul drept şi umerii retraşi, şi puţin exerciţiu fizic după masă vor aduce un mare beneficiu. Mintea va fi abătută de la preocuparea faţă de sine, spre frumuseţile naturii. Cu cât se acordă o mai mică atenţie stomacului după masă, cu atât este mai bine. Dacă nutriţi o teamă continuă cu privire la faptul că alimentele ar putea să vă facă rău, în modul cel mai sigur, vă vor face rău. Uitaţi de voi înşivă şi gândiţi-vă la ceva plăcut. — Testimonies for the Church 2:530 (1870). {2MCP 401.3}

Înfăptuirea binelui transmite puteri binefăcătoare — Plăcerea de a face binele activează mintea şi vibrează în întregul organism. În timp ce feţele oamenilor binevoitori sunt luminate de mulţumire şi înfăţişarea lor exprimă nobleţea morală a minţii, feţele celor răutăcioşi sunt respingătoare, întunecate şi posomorâte. Defectele morale se văd în înfăţişarea lor. — Testimonies for the Church 2:534 (1870). {2MCP 402.1}

Siguranţa îmbunătăţeşte sănătatea — Când oamenii care au cultivat obiceiuri rele şi practici păcătoase se supun puterii adevărului divin, influenţa acestui adevăr asupra inimii reînvie puterile morale care păreau a fi paralizate. Primitorul dobândeşte o capacitate de înţelegere mai clară şi mai profundă decât înainte de a-şi ancora sufletul pe Stânca veacurilor. Chiar şi sănătatea lui fizică este îmbunătăţită, datorită siguranţei pe care o are în Hristos. Binecuvântările deosebite ale lui Dumnezeu sunt sănătate şi putere pentru acela care le primeşte. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 13 (1890). (Counsels on Health, 28). {2MCP 402.2}

Efectele liniştitoare ale unui loc de muncă adecvat (sfat adresat unui conducător suprasolicitat) — Nu este sarcina mea aceea de a-ţi stabili programul de lucru. Dar, pe cât posibil, tu ar trebui să munceşti într-un loc în care mintea ta să-şi regăsească echilibrul, să poţi avea pace şi linişte şi în care să nu fii consultat cu privire la nenumărate probleme. Mintea ta nu ar trebui să fie suprasolicitată. Aceasta ar însemna o mare pagubă pentru tine.

Când eşti confruntat cu prea multe solicitări, sângele năvăleşte în creier, simţămintele devin mai intense, iar sănătatea ta este pusă în pericol. {2MCP 402.3}

Găseşte-ţi un loc în care, dacă este posibil, să nu fii determinat să te îngrijorezi pentru munca altora.... Deoarece, atunci când vei fi nevoit să rezolvi probleme de interes major, faptul că te-ai ocupat de prea multe lucruri mărunte îţi va crea o stare de confuzie, ce nu este benefică nici pentru tine personal, nici pentru binele lucrării lui Dumnezeu. {2MCP 402.4}

Aceia care intenţionează să te împovăreze cu nenumărate sarcini care necesită cea mai atentă preocupare fac o mare greşeală. Mintea ta are nevoie de linişte, deoarece tu ai de îndeplinit o lucrare ce solicită o gândire limpede. Păstrează-ţi conştiinţa în temere de Dumnezeu, în acord cu standardul Bibliei, şi vei face progrese sigure, aşa încât să poţi fi pregătit din toate punctele de vedere pentru lucrarea pe care ţi-a încredinţat-o Dumnezeu. — Letter 92, 1903. {2MCP 403.1}

O linişte a minţii este calea spre sănătate — Conştiinţa înfăptuirii binelui este cel mai bun medicament pentru mintea şi trupul bolnave. Binecuvântarea specială a lui Dumnezeu este sănătate şi putere pentru cel care o primeşte. Liniştea minţii şi simţământul de satisfacţie constituie calea ce duce la sănătate. Conştienţa faptului că ochii Domnului sunt îndreptaţi asupra noastră şi că urechile Lui sunt atente la rugăciunile noastre aduce o satisfacţie nepreţuită. A şti că avem un Prieten care nu ne părăseşte niciodată şi căruia Îi putem destăinui secretele sufletului nostru este un privilegiu pe care cuvintele nu îl vor putea exprima niciodată. — Testimonies for the Church 1:502 (1867). {2MCP 403.2}

Iubirea, speranţa şi bucuria sunt esenţiale pentru sănătate — Pentru a avea o sănătate perfectă, inimile noastre trebuie să fie pline de speranţă, de iubire şi de bucurie. — Special Testimonies, Seria A 15:18, 3 aprilie, 1900. (Counsels on Health, 587). {2MCP 403.3}

Hristos este răspunsul — Numărul celor ce suferă de boli sufleteşti este cu mult mai mare decât al celor ce suferă de boli trupeşti, iar ei nu vor descoperi nici o cale de vindecare până când nu vor veni la izvorul vieţii, Hristos. Atunci, simţămintele de singurătate şi insatisfacţie vor înceta. Bucurii pline de satisfacţie vor oferi vigoare minţii şi sănătate şi putere de viaţă trupului. — Testimonies for the Church 4:579 (1881). {2MCP 403.4}

Capitolul 43 — Mintea şi sănătatea spirituală

Satisfacţiile vieţii spirituale — Satisfacţiile trăite de cel ce are o viaţă spirituală sunt căutate de întreaga lume, dar nu vor fi obţinute niciodată, fără o deplină predare faţă de Dumnezeu. — Letter 121, 1904. {2MCP 404.1}

Trupul, mintea şi sufletul beneficiază în urma comuniunii cu Dumnezeu — Adevărata cunoaştere şi adevărata dezvoltare îşi au sursa în cunoaşterea lui Dumnezeu. Această cunoaştere este revelată în orice domeniu de cercetare spre care ne putem orienta, fizic, intelectual sau spiritual, cu excepţia celor afectate de păcat. Oricare ar fi direcţia în care s-ar îndrepta investigaţiile noastre, dacă suntem motivaţi de o dorinţă sinceră de a descoperi adevărul, noi vom intra în contact cu o Inteligenţă puternică şi nevăzută, care lucrează în toate şi prin toate. Mintea omului este adusă în comuniune cu mintea lui Dumnezeu, ceea ce este finit intră în legătură cu Infinitul. Iar influenţa unei asemenea comuniuni asupra trupului, minţii şi sufletului este dincolo de orice evaluare. — Education, 14 (1903). {2MCP 404.2}

Iubirea faţă de Dumnezeu este esenţială pentru sănătate — Dumnezeu este marele susţinător al organismului uman. În grija faţă de trupurile noastre, noi avem nevoie de cooperarea lui Dumnezeu. Iubirea faţă de Dumnezeu este esenţială pentru viaţă şi sănătate. — Special Testimonies, Seria A 15:18, 3 aprilie, 1900. (Counsels on Diet and Foods, 587). {2MCP 404.3}

Sănătatea trupului este importantă pentru sănătatea sufletului — Noi trebuie să recunoaştem că Dumnezeu este Autorul fiinţei noastre şi faptul că viaţa pe care ne-a dăruit-o El nu ne-a fost oferită pentru a ne bate joc de ea. Nepăsarea în domeniul obiceiurilor trupeşti dezvăluie nepăsarea faţă de caracterul moral. Sănătatea trupului trebuie să fie considerată esenţială pentru creşterea în har şi pentru dezvoltarea unui temperament echilibrat. — Manuscript 113, 1898. {2MCP 405.1}

Faptele bune conferă sănătate — Faptele bune constituie o dublă binecuvântare, deoarece datorită lor beneficiază atât cel pentru care sunt realizate, cât şi cel care le realizează. Conştienţa înfăptuirii binelui este unul dintre cele mai bune medicamente pentru trupul şi mintea bolnave. Când mintea este liberă şi fericită, datorită simţământului datoriei bine îndeplinite şi a satisfacţiei de a-i face pe alţii fericiţi, mulţumirea şi influenţa înălţătoare răspândesc un suflu nou de viaţă în întreaga fiinţă. — The Ministry of Healing, 257 (1905). {2MCP 405.2}

Sfinţirea în armonie cu legile sănătăţii — Aceia care umblă pe căile înţelepciunii şi ale sfinţirii descoperă că „evlavia este folositoare în orice privinţă, întrucât ea are făgăduinţa vieţii de acum şi a celei viitoare” (1 Timotei 4, 8). Ei se bucură de adevăratele plăceri ale vieţii şi nu sunt tulburaţi nici de regretele zadarnice pentru orele risipite din trecut, nici de prevestirile întunecate ale viitorului, aşa cum sunt adesea cei lumeşti, atunci când nu se află sub influenţa amăgitoare a distracţiilor. Sfinţirea nu se află în conflict cu legile sănătăţii, ci este în armonie cu ele. Teama de Domnul este temelia adevăratei prosperităţi. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 14 (1890). (Counsels on Health, 29). {2MCP 405.3}

Lupta continuă împotriva închipuirilor rele ale minţii — Oricine doreşte să fie părtaş al naturii divine are nevoie să înţeleagă că trebuie să se ferească de imoralitatea care este în

lume prin pofte. Este necesară o luptă continuă şi stăruitoare a sufletului împotriva închipuirilor rele ale minţii. Este nevoie de o rezistenţă statornică în faţa ispitei de a păcătui atât în gândire, cât şi prin fapte. Sufletul trebuie să fie ferit de orice cădere, prin credinţa în Cel care este în stare să ne ferească de orice cădere. {2MCP 405.4}

Trebuie să medităm la Scripturi, reflectând în mod obiectiv şi serios asupra lucrurilor de care depinde mântuirea noastră veşnică. Harul şi iubirea infinită a lui Isus, sacrificiul adus în locul nostru, solicită din partea noastră cea mai serioasă şi mai solemnă cugetare. Noi trebuie să stăruim asupra caracterului Răscumpărătorului şi Mijlocitorului nostru. Să căutăm să înţelegem pe deplin semnificaţia planului de mântuire. Să medităm la misiunea Celui care a venit pentru a salva pe poporul Său din păcatele lor. Printr-o contemplare consecventă a temelor cereşti, credinţa şi iubirea noastră vor deveni din ce în ce mai puternice. — The Review and Herald, 12 iunie, 1888. {2MCP 406.1}

Prejudicierea sănătăţii slăbeşte puterile morale — Tot ce ne prejudiciază sănătatea nu slăbeşte numai puterea fizică, ci tinde să slăbească şi puterile mintale şi morale. — The Ministry of Healing, 128 (1905). {2MCP 406.2}

Deoarece mintea şi sufletul se manifestă prin intermediul trupului, atât puterea intelectuală, cât şi cea spirituală sunt în mare măsură dependente de activitatea şi starea fizică. Tot ce contribuie la sănătatea trupului contribuie şi la dezvoltarea unei minţi puternice şi a unui caracter bine echilibrat. — Education, 195 (1903). {2MCP 406.3}

Trupul este mediul în care se manifestă mintea şi sufletul — Trupul este cel mai important instrument prin intermediul căruia mintea şi sufletul se dezvoltă în vederea zidirii caracterului. De aceea, vrăjmaşul sufletelor îşi orientează ispitele în aşa fel, încât să slăbească şi să degradeze puterile trupului. Succesul lui în acest domeniu conduce adesea la supunerea întregii fiinţe în faţa răului. Dacă nu sunt subordonate conducerii însuşirilor superioare ale fiinţei, înclinaţiile naturii noastre trupeşti ne vor duce în mod sigur la ruină şi moarte. Trupul trebuie supus însuşirilor superioare ale fiinţei. Pasiunile trebuie să fie conduse de voinţă, iar aceasta trebuie să se afle sub controlul lui Dumnezeu. Însuşirile nobile ale raţiunii, sfinţite prin harul divin, sunt menite să deţină conducerea vieţii. {2MCP 406.4}

Capacitatea intelectuală, rezistenţa fizică şi lungimea vieţii depind de nişte legi neschimbătoare. Prin ascultarea faţă de aceste legi, omul poate fi biruitorul propriului lui sine, biruitorul propriilor lui înclinaţii, biruitorul „căpeteniilor, al domniilor, al stăpânirilor întunericului acestui veac” şi al „duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti” (Efeseni 6, 12). — Prophets and Kings, 488, 489 (1917). {2MCP 406.5}

Energia vitală transmisă minţii prin intermediul creierului — Domnul doreşte ca mintea noastră să fie limpede şi inteligentă, capabilă să înţeleagă aspectele profunde ale cuvintelor şi slujirii Sale, să îndeplinească voia Sa, să depindă de harul Său şi să realizeze

lucrarea Sa cu o conştiinţă curată şi cu un spirit mulţumitor. Acest fel de bucurie contribuie la buna circulaţie a sângelui. Energia vitală este transmisă minţii prin intermediul creierului. De aceea, creierul nu trebuie să fie niciodată amorţit prin folosirea narcoticelor şi nici excitat prin administrarea stimulentelor. Creierul, oasele şi muşchii trebuie să fie antrenate într-o activitate armonioasă, astfel încât să funcţioneze asemenea unei maşini bine reglate, fiecare componentă acţionând în armonie cu celelalte, fără ca vreuna dintre ele să fie suprasolicitată. — Letter 100, 1898. {2MCP 407.1}

Tulburările digestive provoacă un simţământ de incertitudine — Principiile reformei sănătăţii trebuie să fie aplicate în viaţa fiecărui creştin. Bărbaţii şi femeile care ignoră aceste principii nu-I pot oferi lui Dumnezeu o consacrare curată, plină de viaţă, deoarece un stomac dispeptic sau un ficat leneş aşează sentimentele religioase sub spectrul incertitudinii. {2MCP 407.2}

Consumul de carne are un efect dăunător asupra vieţii spirituale. Când carnea devine un aliment principal, însuşirile superioare ale fiinţei sunt învinse de pasiunile josnice. Aceste lucruri constituie o ofensă la adresa lui Dumnezeu şi sunt cauza declinului vieţii spirituale. — Letter 69, 1896. {2MCP 407.3}

Conştienţa înfăptuirii binelui este cel mai bun medicament — Conştienţa înfăptuirii binelui este cel mai bun medicament pentru trupul şi mintea bolnave. Binecuvântarea lui Dumnezeu îi conferă primitorului sănătate şi viaţă. O persoană a cărei minte este liniştită şi mulţumită în Dumnezeu păşeşte pe calea care duce la sănătate.... {2MCP 407.4}

Există unii care nu înţeleg că disciplinarea minţii şi educarea ei pentru a stărui asupra unor subiecte plăcute, astfel încât să fie capabili de a răspândi lumină, nu întuneric şi amărăciune, constituie o datorie religioasă. Astfel de oameni fie se vor afla în căutarea plăcerilor personale, prin conversaţii frivole, râsete şi glume, antrenându-se fără încetare în nenumărate amuzamente, fie vor fi deprimaţi şi vor trece prin conflicte interioare şi mari tulburări sufleteşti, pe care puţini le-au experimentat sau le pot înţelege. Chiar dacă asemenea oameni pretind că sunt creştini, se înşeală singuri. Ei nu trăiesc un creştinism autentic. — The Health Reformer, 1 martie, 1872. {2MCP 407.5}

A lucra atât pentru suflet, cât şi pentru trup — Cadrele noastre medicale trebuie să facă tot ce le stă în putere pentru a vindeca atât suferinţele trupului, cât şi pe cele ale minţii. Ele trebuie să vegheze, să se roage şi să lucreze, oferindu-le celor pentru care trudesc nu numai bunăstarea fizică, ci şi binecuvântări spirituale. Medicii care activează în oricare dintre instituţiile noastre de sănătate şi care sunt cu adevărat slujitori ai lui Dumnezeu au de îndeplinit o lucrare deosebit de importantă pentru fiecare fiinţă umană suferindă cu care vin în contact. Ei nu trebuie să piardă nici o ocazie de a îndruma sufletele la Hristos, Marele Medic al trupului şi al minţii. Fiecare medic este menit să fie un lucrător talentat în slujba lui Hristos. Interesul faţă de lucrurile spirituale nu trebuie să fie slăbit nici o clipă, deoarece

astfel s-ar risipi puterea de a îndrepta gândurile spre Marele Medic. — Letter 223, 1905. {2MCP 408.1}

Medicul care tratează mintea şi inimile abătute — Pentru a şti cum să abordeze nenumăratele cazuri dificile de boală mintală şi trupească pe care este solicitat să le trateze, medicul are nevoie de o înţelepciune mai mult decât omenească. Dacă nu cunoaşte puterea harului divin, el nu poate veni în ajutorul celor suferinzi şi nu va face decât să agraveze situaţia acestora. Dar, dacă se află într-o temeinică relaţie de dependenţă faţă de Dumnezeu, medicul va fi capabil să trateze mintea bolnavă şi abătută. El va putea să-şi conducă pacienţii către Hristos şi să-i înveţe să aducă la picioarele Marelui Purtător de poveri toate necazurile şi îngrijorările lor. — Testimonies for the Church 5:444 (1885). {2MCP 408.2}

Hristos iluminează mintea — Medicul nu trebuie să-i îndrume niciodată pe pacienţii săi să îşi fixeze atenţia asupra propriei lui persoane. Lucrarea sa este aceea de a-i învăţa să se prindă, cu mâna tremurândă a credinţei, de mâna întinsă a Mântuitorului. Atunci, mintea va fi iluminată de razele care izvorăsc din Acela care este Lumina lumii. — Letter 120, 1901. {2MCP 409.1}

Adevărul are o putere liniştitoare — Puterea liniştitoare a adevărului înţeles, trăit şi respectat cu consecvenţă în toate privinţele are atâta valoare pentru cei care suferă, încât nici o limbă omenească nu o poate descrie. Înfăţişaţi fără încetare înaintea ochilor celor suferinzi compasiunea şi duioşia lui Hristos; treziţi în conştiinţa lor încrederea în puterea Lui de a vindeca boala; conduceţi-i la credinţa în Cel ce este Marele Vindecător şi veţi salva un suflet şi, adesea, o viaţă. — Letter 69, 1898. (Medical Ministry, 234, 235). {2MCP 409.2}

Adevărata religie contribuie la restabilirea sănătăţii (cuvinte adresate vizitatorilor unui sanatoriu, în cadrul serviciului divin) — Domnul Hristos este Marele nostru Medic. Mulţi bărbaţi şi multe femei apelează la această instituţie medicală [Sanatoriul St. Helena] cu speranţa de a beneficia de un tratament care să le prelungească vieţile. Pentru a veni aici, ei trec prin suferinţe considerabile. {2MCP 409.3}

Ce i-ar împiedica, pe toţi aceia care vin la sanatoriu pentru a fi ajutaţi din punct de vedere fizic, să vină la Hristos pentru a primi ajutor spiritual? De ce să nu te bucuri tu, fratele meu şi sora mea, de speranţa că, primindu-L pe Hristos, El îi va binecuvânta pe aceia care se ocupă de restabilirea sănătăţii tale? De ce să nu împărtăşeşti credinţa că El va coopera cu eforturile lor de a te vindeca, pentru că El doreşte ca tu să te faci bine? El doreşte ca tu să ai un creier limpede, ca să poţi înţelege realităţile veşnice; El doreşte ca tu să ai un trup sănătos, ca să poţi glorifica Numele Lui, folosindu-ţi puterea în slujba Sa. — Manuscript 80, 1903. {2MCP 409.4}

Sfat adresat unei persoane predispuse la melancolie — Tu eşti tot atât de dator să lupţi împotriva gândurilor apăsătoare şi împotriva melancoliei, precum eşti dator să te rogi. Tu trebuie să contracarezi ispitele vrăjmaşului şi să exerciţi un control hotărât asupra vorbirii şi

gândirii tale. Fiecare descurajare din viaţa ta, când simţi o mare nevoie de har, se datorează faptului că organele digestive sensibile sunt inflamate şi îţi creează o stare de oboseală şi îngrijorare. {2MCP 409.5}

S-ar putea să te surprindă lucrul acesta, dar a fi în permanenţă iritat şi a-i irita şi pe alţii prin dispoziţia ta de a le găsi greşeli şi prin presimţiri întunecoase constituie o formă de blasfemie. Aceste simptome ale indigestiei sunt greu de suportat, dar stăpâneşte-ţi vorbirea şi nu vei mai păcătui nici împotriva celor care îţi sunt prieteni, nici împotriva duşmanilor. — Letter 11, 1897. {2MCP 410.1}

Asigurarea aprobării lui Dumnezeu — Simţământul de siguranţă cu privire la aprobarea lui Dumnezeu este benefic pentru sănătate. El fortifică sufletul împotriva îndoielii, a necazului şi a îngrijorării excesive care subminează, atât de adesea, energiile vitale şi generează boli nervoase dintre cele mai tulburătoare şi mai grave. Domnul a făgăduit că ochiul Său va veghea asupra celor neprihăniţi şi urechea Sa va asculta rugăciunile lor, iar cuvântul Său nu rămâne neîmplinit. — Life Sketches of Ellen G. White, 270, 271 (1915). {2MCP 410.2}

Relaţia dintre păcat şi boală — Între păcat şi boală există o legătură prevăzută de Dumnezeu. Orice medic poate observa această relaţie, chiar şi după o singură lună de practică. Deşi este posibil ca medicul să ignore acest fapt sau să nu-l sesizeze, deoarece mintea sa este absorbită în alte direcţii, totuşi, dacă va fi atent şi onest, el va descoperi că între păcat şi boală există o relaţie de cauzalitate. Medicul trebuie să fie înţelept, să înţeleagă această relaţie şi să acţioneze în consecinţă. {2MCP 410.3}

După ce a câştigat încrederea pacientului, alinându-i suferinţele şi aducându-l înapoi de pe marginea mormântului, medicul îi poate explica faptul că boala este rezultatul păcatului şi că există un vrăjmaş decăzut care caută să-l amăgească, antrenându-l în practici distrugătoare atât pentru sănătatea trupului, cât şi a minţii. Medicul le poate sugera pacienţilor necesitatea renunţării la sine şi a respectării legilor vieţii şi sănătăţii. El poate imprima aceste principii de viaţă corecte îndeosebi în mintea tinerilor. {2MCP 410.4}

Dumnezeu Îşi iubeşte creaturile cu o iubire duioasă, dar, în acelaşi timp, plină de forţă. El a stabilit legi ale naturii, dar legile Sale nu sunt nişte pretenţii arbitrare. Fiecare „să nu”, indiferent dacă se referă la domeniul moral sau la cel trupesc, conţine sau implică o făgăduinţă. Dacă îl respectăm, paşii noştri vor fi însoţiţi de binecuvântări; dar dacă este respins, rezultatul va fi pericolul şi nefericirea. Legile lui Dumnezeu au rolul de a-i aduce pe oameni mai aproape de Sine. El îi va salva de rău şi îi va conduce la bine, dacă se vor lăsa conduşi, însă Dumnezeu nu îi va obliga niciodată. Noi nu putem înţelege planurile lui Dumnezeu, dar trebuie să ne încredem în El şi să ne manifestăm această credinţă prin fapte. — Testimonies for the Church 5:444, 445 (1885). {2MCP 411.1}

Evanghelia constituie tratamentul bolilor cauzate de păcat — Când este primită în toată puritatea şi puterea ei, Evanghelia constituie un adevărat tratament pentru bolile cauzate de păcat. Soarele neprihănirii răsare, „şi tămăduirea este sub aripile Lui" (Maleahi 4, 2). Nimic din această lume nu poate vindeca o inimă frântă, nu poate oferi pace minţii, nu poate îndepărta îngrijorarea şi nu poate alunga boala. Renumele, geniul, talentul — toate sunt lipsite de puterea de a înviora o inimă împovărată sau de a reface o viaţă distrusă. Viaţa lui Dumnezeu, primită în suflet, este singura speranţă a omului. — The Ministry of Healing, 115 (1905). {2MCP 411.2}

Cerul este un loc al sănătăţii — Concepţia susţinută de unii, care spun că spiritualitatea este dăunătoare sănătăţii, este o invenţie a lui Satana. Religia Bibliei nu este dăunătoare nici sănătăţii trupului, nici minţii. Influenţa Duhului lui Dumnezeu este cel mai bun medicament pentru boală. Cerul este un loc al sănătăţii; cu cât influenţele cerului sunt mai profund înţelese, cu atât mai sigură va fi vindecarea suferindului care crede. Adevăratele principii ale creştinismului deschid, pentru toţi oamenii, accesul la sursa unei fericiri inestimabile. Religia este un izvor nesecat, din care creştinul poate bea atât cât doreşte, fără ca acesta să se epuizeze vreodată. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 13 (1890). (Counsels on Health, 28). {2MCP 411.3}

Religia este adevărata ştiinţă a vindecării — Religia este un principiu al inimii, nu un cuvânt magic sau o amăgire a minţii. Priviţi numai la Isus. Aceasta este unica speranţă, de a câştiga viaţa veşnică atât pentru tine, cât şi pentru soţul tău. Aceasta este adevărata ştiinţă a vindecării trupului şi a sufletului. Mintea nu trebuie să fie îndreptată asupra fiinţei omeneşti, ci spre Dumnezeu. — Letter 117, 1901. {2MCP 412.1}

Iubirea faţă de Răscumpărătorul nostru risipeşte întunericul — Mintea este întunecată de epidemia senzualităţii. Gândurile au nevoie de purificare. Ceea ce nu au reuşit încă să înţeleagă bărbaţii şi femeile este faptul că vindecarea trupului este întru totul legată de vigoarea şi curăţia minţii şi inimii. {2MCP 412.2}

Adevăratul creştin beneficiază de o experienţă care aduce sfinţirea. În conştiinţa lui nu există nici o urmă de vinovăţie, iar sufletul lui nu este pătat de imoralitate. Spiritualitatea Legii lui Dumnezeu şi principiile ei sunt aplicate în viaţa sa zilnică. Adevărul luminează înţelegerea sa. Atmosfera iubirii desăvârşite faţă de Răscumpărătorul nostru risipeşte întunericul care s-a aşezat între sufletul lui şi Dumnezeu. Voinţa lui Dumnezeu a devenit propria lui voinţă — curată, nobilă şi sfântă. Înfăţişarea lui dezvăluie lumina cerului. Trupul lui este un templu al Duhului Sfânt. Sfinţenia împodobeşte caracterul lui. Dumnezeu poate comunica cu el, deoarece sufletul şi trupul lui sunt în armonie cu El. — Letter 139, 1898 (The S.D.A. Bible Commentary 7:909). {2MCP 412.3}

Iubirea lui Hristos este o putere ce revitalizează — Iubirea pe care Hristos o răspândeşte în întreaga fiinţă este o putere ce revitalizează. Fiecare parte vitală — creierul, inima, nervii — este atinsă de influenţa vindecătoare. Prin această iubire, puterile înalte ale

fiinţei sunt trezite la viaţă. Ea eliberează sufletul de vinovăţie, de tristeţe, de teamă şi de îngrijorare, care distrug energiile vieţii. Ea aduce linişte şi mulţumire şi inspiră sufletului o bucurie pe care nimic din ceea ce este pământesc nu o poate distruge — bucuria în Duhul Sfânt — o bucurie dătătoare de sănătate şi viaţă. — The Ministry of Healing, 115 (1905). {2MCP 412.4}

Secţiunea 10 — Sănătatea mintală

Capitolul 44 — Legile care guvernează mintea

Omul creat cu o minte perfect echilibrată — Dumnezeu l-a creat pe om desăvârşit încă din prima clipă a existenţei. El era dotat cu o minte perfect echilibrată, iar dimensiunile şi capacitatea tuturor organelor lui erau desăvârşit dezvoltate. Adam a fost prototipul perfect al fiinţei umane. Fiecare însuşire a minţii era bine proporţionată, având un rol distinctiv, dar aflându-se, în acelaşi timp, într-o relaţie de dependenţă cu celelalte, astfel încât să asigure funcţionarea corectă şi eficientă a tuturor. — Testimonies for the Church 3:72 (1872). {2MCP 415.1}

Creatorul a stabilit legi ale minţii — Cel care a creat mintea a stabilit, de asemenea, anumite legi care să-i asigure dezvoltarea. — Education, 41 (1903). {2MCP 415.2}

Marile legi ale lui Dumnezeu — Lumea naturii este condusă de legi fundamentale, iar viaţa spirituală este de asemenea guvernată de anumite legi, la fel de precise. Pentru a obţine rezultatele dorite, este necesară folosirea unor mijloace corespunzătoare. Dumnezeu a prevăzut pentru fiecare om o lucrare care să corespundă abilităţilor personale. Prin educaţie şi experienţă, o persoană poate fi pregătită să facă faţă oricărei situaţii de criză ce ar putea surveni. Dar, pentru a beneficia de experienţa necesară pregătirii în vederea asumării răspunderilor, fiecare trebuie să fie aşezat în locul potrivit abilităţilor lui. — Testimonies for the Church 9:221, 222 (1909). {2MCP 415.3}

Nerespectarea legilor naturii este păcat — Continua nerespectare a legilor naturii constituie o continuă nerespectare a Legii lui Dumnezeu. Povara suferinţei şi a temerilor pe care o întâlnim pretutindeni în zilele noastre, diformitatea, degradarea, boala şi alienarea mintală care inundă lumea noastră fac ca aceasta să fie asemenea unei leprozerii în comparaţie cu ceea ce ar fi putut fi, în virtutea planului originar al lui Dumnezeu. Generaţia contemporană este epuizată din punct de vedere mintal, moral şi fizic. Toată această nenorocire s-a acumulat de-a lungul generaţiilor, datorită voinţei degradate a omului, care încalcă Legea lui Dumnezeu. Păcate, în formele cele mai odioase, se săvârşesc prin îngăduirea apetitului pervertit. — Testimonies for the Church 4:30 (1876). {2MCP 416.1}

Păcatul distruge armonia — Aceeaşi putere care susţine natura este activă şi în fiinţa umană. Aceleaşi mari legi care conduc stelele şi atomii conduc şi viaţa omului. Legile care guvernează activitatea inimii, reglând circulaţia fluxului de viaţă în trup, sunt legile Inteligenţei infinite care deţine jurisdicţia asupra sufletului. El este sursa vieţii. Adevăratul mediu de activitate al fiinţei umane nu poate fi găsit decât în El. Condiţia este aceeaşi pentru toate obiectele creaţiei Sale — o viaţă susţinută prin viaţa pe care o primeşte de la Dumnezeu, o viaţă trăită în armonie cu voinţa Creatorului. Încălcarea acestei legi, indiferent de domeniu — fizic, mintal sau moral, — înseamnă distrugerea armoniei cu universul, insinuarea discordiei, a anarhiei şi a ruinei. — Education, 99, 100 (1903). {2MCP 416.2}

Efectul urmează cauzei, fără excepţii — În virtutea legilor stabilite de Dumnezeu în natură, efectul urmează cauzei, cu o certitudine invariabilă. Secerişul dovedeşte calitatea semănatului. În acest domeniu, nici o contrafacere nu poate fi reuşită. Oamenii îşi pot înşela semenii şi pot primi laude şi premii pentru un serviciu pe care nu l-au îndeplinit. Dar, în natură, nu pot exista contrafaceri. Pentru gospodarul necredincios, secerişul aduce cu sine sentinţa de condamnare. Iar acest adevăr este valabil şi în domeniul spiritual. {2MCP 416.3}

Răul are succes numai în aparenţă, nu şi în realitate. Copilul care lipseşte de la şcoală, tânărul care este superficial în studiile sale, contabilul care îşi înşeală patronul, oameni, din orice domeniu de activitate şi de orice profesie, care sunt necinstiţi faţă de responsabilităţile ce le-au fost încredinţate se pot lăuda cu faptul că, atâta timp cât greşelile lor sunt ascunse, ei reuşesc să profite. Dar nu este aşa; ei se înşeală singuri. Secerişul vieţii este caracterul, iar acesta decide viitorul, atât al vieţii de acum, cât şi al vieţii veşnice. — Education, 108, 109 (1903). {2MCP 417.1}

Puterea autoînşelării — Autoînşelarea deţine o putere teribilă asupra minţii umane. — Testimonies for the Church 4:88 (1876). {2MCP 417.2}

Mintea deţine capacitatea de a discerne — Mintea omenească este dotată cu capacitatea de a discerne între bine şi rău. Dumnezeu nu a prevăzut ca omul să ia decizii pe temeiul impulsurilor, ci în urma unei evaluări a dovezilor, comparând cu atenţie scriptura cu scriptura. Dacă ar fi renunţat la prejudecăţile lor şi ar fi comparat profeţia scrisă cu faptele ce caracterizau viaţa lui Isus, iudeii ar fi descoperit armonia frumoasă care exista între declaraţiile profetice şi împlinirea lor în viaţa şi lucrarea de slujire ale umilului Galilean. — The Desire of Ages, 458 (1898). {2MCP 417.3}

Mintea disciplinată are o mai mare putere de memorare — Obiceiul neglijenţei trebuie învins în mod categoric. Mulţi cred că uitarea constituie o scuză suficientă pentru greşelile lor. Dar nu deţin ei, asemenea tuturor celorlalţi, aceleaşi însuşiri ale intelectului? Prin urmare, aceşti oameni au nevoie să-şi disciplineze mintea, astfel încât să fie capabili să memoreze. Uitarea şi neglijenţa sunt păcate. Dacă vă formaţi obiceiul de a fi neglijenţi, este posibil să ajungeţi să vă neglijaţi chiar şi mântuirea sufletului vostru şi să descoperiţi, în cele din urmă, că sunteţi nepregătiţi pentru Împărăţia lui Dumnezeu. — Christ's Object Lessons, 358, 359 (1900). {2MCP 417.4}

Mintea se adaptează la preocupările familiare — Există o lege a minţii, şi anume că aceasta se dezvoltă sau se limitează în raport cu dimensiunea preocupărilor cu care se familiarizează. Dacă nu sunt angajate într-o activitate perseverentă şi serioasă de cercetare a adevărului, capacităţile intelectuale se vor diminua în mod sigur şi îşi vor pierde abilitatea de a înţelege semnificaţiile profunde ale Cuvântului lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 17 iulie, 1888. (Fundamentals of Christian Education, 127). {2MCP 417.5}

Mintea se adaptează la lucrurile asupra cărora stăruie — Există o lege a minţii, şi anume că aceasta se adaptează treptat la subiectele asupra cărora este obişnuită să mediteze. Dacă este preocupată numai cu lucruri lipsite de valoare, ea va deveni slabă şi incapabilă. Dacă nu este niciodată solicitată să se ocupe de probleme serioase, după un timp, îşi va pierde aproape în întregime orice capacitate de dezvoltare. {2MCP 418.1}

Din punct de vedere al influenţei educative, Biblia este fără rival. În Cuvântul lui Dumnezeu, mintea descoperă subiecte care inspiră gândirea cea mai profundă şi trezesc aspiraţiile cele mai înalte. Biblia este cartea cea mai instructivă pe care au avut-o vreodată oamenii. Fântânile adevărului oferă învăţături mereu actuale, iar mâna divină a păstrat acest adevăr în toată puritatea lui, de-a lungul veacurilor.... {2MCP 418.2}

În Biblie, sunt descoperite datoriile fundamentale şi destinul omului. Vălul care separă vizibilul de invizibil este dat la o parte, iar noi privim conflictul puterilor antagoniste ale binelui şi răului, de la prima apariţie a păcatului şi până la triumful final al neprihănirii şi adevărului; toate acestea constituie revelaţia caracterului lui Dumnezeu. În contemplarea umilă şi plină de respect a adevărurilor prezentate în Cuvântul Lui, cercetătorul este adus în comuniune cu mintea infinită. Un asemenea studiu nu numai că va înnobila şi curăţi caracterul, dar, în acelaşi timp, va dezvolta capacităţile intelectuale şi le va conferi noi puteri. — Patriarchs and Prophets, 596-599 (1890). {2MCP 418.3}

Privind, suntem schimbaţi — Privind, suntem schimbaţi. Aceasta este o lege care funcţionează atât în domeniul intelectual, cât şi în domeniul moral. Mintea se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să mediteze. Ea devine asemenea lucrurilor pe care este obişnuită să le iubească şi să le respecte. Omul nu se va ridica niciodată mai presus de propriul său statut al curăţiei, sfinţeniei sau adevărului. Dacă {2MCP 418.4}

idealul său derivă din propriul lui sine, nu va ajunge niciodată mai sus, ci mai degrabă se va degrada încetul cu încetul, ajungând din ce în ce mai decăzut. Numai harul lui Dumnezeu are puterea de a înălţa omul. Dacă este lăsat singur, cursul vieţii omului va coborî în mod inevitabil pe treptele decăderii. — The Great Controversy, 555 (1888). {2MCP 419.1}

Legea substituirii dorinţei — Lipsa hotărârii şi a deciziilor ferme produce un mare rău. Am cunoscut părinţi care le spuneau copiilor: Nu poţi primi cutare sau cutare lucru; iar apoi, reveneau, gândindu-se că poate au fost prea stricţi, şi le ofereau copiilor tocmai lucrul pe care, la început, li l-au refuzat. O astfel de atitudine aduce un prejudiciu ale cărui urmări durează până la sfârşitul vieţii. Există o lege a minţii — o lege care nu trebuie uitată — şi anume că, dacă un obiect dorit este refuzat atât de ferm, încât dispare orice speranţă de a-l obţine, mintea va înceta să-l dorească şi se va ocupa de alte obiective. Dar, atâta timp cât mai există încă o speranţă de a obţine obiectul dorit, se vor face toate eforturile pentru a-l dobândi. — The Signs of the Times, 9 februarie, 1882. (Child Guidance, 283, 284). {2MCP 419.2}

Convingerile caută exprimare — Există o lege stabilită de Dumnezeu, şi anume că oricine crede adevărul aşa cum este el în Isus îl va face cunoscut. Ideile şi convingerile unei persoane caută exprimare. Oricine împărtăşeşte necredinţa şi spiritul de critică, oricine se consideră capabil să judece lucrarea Duhului Sfânt va răspândi în jurul său acest spirit. Dorinţa criticilor de a se face auziţi şi simţiţi stă în firea necredinţei şi a împotrivirii faţă de harul lui Dumnezeu. Mintea care este motivată de asemenea idei se va lupta întotdeauna să se remarce şi să câştige adepţi. Toţi cei care se află de partea unui apostaziat se vor molipsi de spiritul lui şi de dorinţa de a le împărtăşi altora opiniile şi rezultatele cercetărilor lor personale, precum şi simţămintele care îi determină să acţioneze. Din acest motiv, reprimarea principiilor care ne motivează la acţiune nu este un lucru uşor. — Special Testimonies, Seria A 6:39, 6 iulie, 1896. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 290, 291). {2MCP 419.3}

Exprimarea întăreşte ideile şi simţămintele — Ideile şi simţămintele noastre sunt încurajate şi intensificate pe măsură ce le exprimăm. Aceasta este o lege naturală. Cuvintele transmit idei, dar la fel de adevărat este şi faptul că ideile se nasc din cuvinte. {2MCP 419.4}

Cu cât ne mărturisim mai mult credinţa, cu cât ne bucurăm mai mult de binecuvântările pe care ştim că le avem — marea iubire şi harul din partea lui Dumnezeu, — cu atât vom avea mai multă credinţă şi o bucurie mai mare. Nici o limbă nu poate exprima şi nici o minte limitată nu poate concepe binecuvântarea care rezultă din aprecierea bunătăţii şi a iubirii lui Dumnezeu. Chiar şi aici, pe pământ, bucuria noastră poate ajunge asemenea unei fântâni care nu seacă niciodată, deoarece este alimentată de izvorul ce se revarsă de la tronul lui Dumnezeu. — The Ministry of Healing, 251-253 (1905). {2MCP 420.1}

Mintea deţine capacitatea de a alege — Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a alege, iar nouă ne revine obligaţia de a o exercita. Noi nu ne putem schimba inimile şi nu ne putem controla gândurile, impulsurile şi sentimentele. Noi nu ne putem curăţi singuri şi nu suntem capabili să-i slujim lui Dumnezeu. Dar putem alege să-i slujim, putem să-i încredinţăm Lui voinţa noastră; iar El va lucra apoi în noi voinţa şi înfăptuirea după cum doreşte. Astfel, întreaga noastră fire va fi supusă conducerii lui Hristos. — The Ministry of Healing, 176 (1905). {2MCP 420.2}

Ispititorul nu ne poate obliga niciodată să facem răul. El nu poate stăpâni mintea decât dacă este încredinţată conducerii lui. Înainte ca Satana să-şi poată exercita puterea asupra noastră, credinţa noastră trebuie să slăbească, îngăduindu-ne să ne desprindem de Domnul Hristos. Dar fiecare dorinţă păcătoasă pe care o nutrim îi îngăduie lui Satana să facă un pas înainte pe terenul inimii. Fiecare punct în care eşuăm în atingerea standardului divin este o uşă deschisă, prin care el poate pătrunde pentru a ne ispiti şi pentru a ne distruge. Fiecare înfrângere pe care o suferim şi fiecare greşeală îi oferă ocazia de a lansa reproşuri la adresa lui Hristos. — The Desire of Ages, 125 (1898). {2MCP 420.3}

Omul este un agent moral liber — Pentru a instiga la răzvrătire neamul omenesc decăzut, el [Satana] Îl prezintă pe Dumnezeu ca nedrept, pentru că a permis ca omul să încalce Legea Sa. Ispititorul iscusit spune: „De ce a îngăduit Dumnezeu ca omul să fie ispitit, să păcătuiască şi să ajungă la nenorocire şi moarte?”.... {2MCP 420.4}

Mii de oameni din zilele noastre dau glas aceleiaşi nemulţumiri răzvrătite împotriva lui Dumnezeu. Ei nu înţeleg că a-l priva pe om de libertatea de a alege ar însemna a-i răpi prerogativele care îl aşează în rândul fiinţelor inteligente, transformându-l într-un simplu robot. Dumnezeu nu a intenţionat să exercite presiuni asupra voinţei. Omul a fost creat ca agent moral liber. Asemenea locuitorilor altor lumi, el trebuia să treacă testul ascultării; dar nu a fost niciodată pus într-o situaţie în care neascultarea să devină o necesitate. Omul nu este niciodată supus vreunei ispite sau încercări căreia să nu-I poată rezista. Dumnezeu a prevăzut absolut toate resursele care erau necesare, aşa încât omul să nu fie niciodată învins în conflictul cu Satana. — Patriarchs and Prophets, 331, 332 (1890). {2MCP 421.1}

Prezentul influenţează deciziile viitoare — Întregul vostru viitor va fi influenţat, spre bine sau spre rău, prin deciziile pe care le luaţi în prezent. — Letter 41, 1891. {2MCP 421.2}

Importanţa simţământului valorii personale — Dumnezeu nu a prevăzut niciodată ca vreo minte omenească să se afle sub conducerea totală a unei alte minţi.... Aceia care îşi propun să-i educe pe copii în aşa fel, încât aceştia să vadă şi să simtă puterea pe care o au în ei înşişi şi în virtutea căreia pot deveni femei şi bărbaţi principiali şi capabili să ocupe orice poziţie în viaţă, sunt educatorii cei mai folositori şi cei mai plini de succes. Este posibil ca munca lor să nu se bucure de aprecierea celor care sunt nişte observatori ignoranţi şi este posibil ca lucrarea lor să nu fie considerată la fel de eficientă şi valoroasă ca aceea a profesorilor care ţin mintea şi voinţa elevilor lor sub o autoritate absolută; dar viitorul copiilor va demonstra roadele unui program de educaţie mai bun. — Testimonies for the Church 3:134 (1872). {2MCP 421.3}

Mintea nedisciplinată îşi pierde puterea — Capacităţile trebuie dezvoltate la maximum; ele trebuie să fie fortificate şi înnobilate prin cugetare asupra adevărurilor spirituale. Dacă minţii i se permite să vagabondeze, oprindu-se asupra lucrurilor lipsite de valoare, ea devine slabă, frivolă şi lipsită de putere spirituală. Aceasta este o lege naturală invariabilă. — Testimonies for the Church 5:272 (1885). {2MCP 421.4}

Prejudecata împiedică iluminarea minţii — Aceia care îngăduie ca prejudecata să le instige mintea împotriva primirii adevărului nu pot beneficia de iluminarea divină. Cu toate acestea, când este prezentată o concepţie inspirată din Scriptură, mulţi nu se întreabă: „Este adevărată? Este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu?” Ci: „Cine este cel care susţine această idee?” Iar dacă ideea nu provine dintr-o sursă care să le convină, ei nu o acceptă. Aceşti oameni sunt atât de mulţumiţi de propriile lor idei, încât nu vor cerceta dovezile Scripturii cu dorinţa de a învăţa, ci vor refuza să fie interesaţi pur şi simplu, datorită

propriilor lor prejudecăţi. — Gospel Workers, 125, 126 (1893). (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 105, 106). {2MCP 422.1}

Fericirea depinde de armonia deplină cu legile lui Dumnezeu — Deoarece legea iubirii este temelia guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor fiinţelor create depinde de armonia deplină a acestora cu marile principii ale neprihănirii. Dumnezeu aşteaptă din partea tuturor creaturilor Sale o slujire motivată de iubire — o închinare izvorâtă dintr-o apreciere inteligentă a caracterului Său. El nu simte nici o plăcere de pe urma unei decizii impuse, ci garantează libertatea alegerii tuturor fiinţelor, pentru ca ele să-i poată sluji de bunăvoie. — Child Guidance, 493 (1888). {2MCP 422.2}

Capitolul 45 — Individualitatea

Individualitatea este o putere — Fiecare fiinţă umană, creată după chipul lui Dumnezeu, este înzestrată cu o putere asemănătoare puterii Creatorului — individualitatea, capacitatea de a gândi şi de a înfăptui. Cei care dezvoltă această putere sunt oameni care poartă responsabilităţi, care preiau conducerea întreprinderilor şi influenţează caractere. — Education, 17 (1903). {2MCP 423.1}

Fiecare om are o individualitate distinctă — Evanghelia li se adresează oamenilor în mod individual. Fiecare fiinţă umană are un suflet care fie va fi pierdut, fie va fi mântuit. Fiecare posedă o individualitate aparte şi diferită de a celorlalţi. Omul trebuie să se convingă, să se convertească şi să împlinească voia lui Dumnezeu în mod personal. El trebuie să exercite propria sa capacitate de a alege. Nimeni nu poate realiza această lucrare prin intermediari. Nimeni nu poate prelua individualitatea altuia. Fiecare trebuie să I se supună lui Dumnezeu prin acţiunea sa proprie, experimentând taina evlaviei. — Manuscript 28, 1898. {2MCP 423.2}

Unitate în diversitate — Planul lui Dumnezeu presupune existenţa unităţii în diversitate. Nimeni nu poate constitui un criteriu pentru ceilalţi. Responsabilităţile noastre diferite sunt proporţionale cu abilităţile noastre. Am fost învăţată în mod special că Dumnezeu îi înzestrează pe oameni cu însuşiri diferite şi apoi îi aşează în poziţia în care pot îndeplini acea lucrare pentru care au fost pregătiţi. Fiecare lucrător este menit să le acorde tovarăşilor lui acelaşi respect pe care el însuşi doreşte să-l primească din partea lor. — Letter 111, 1903.{2MCP 423.3}

Minţile oamenilor sunt diferite — De ce avem nevoie de un Matei, de un Marcu, de un Luca, de un Ioan, de un Pavel şi de toţi ceilalţi scriitori care şi-au adus mărturia cu privire la viaţa Mântuitorului din timpul slujirii Sale pe pământ? De ce nu ar fi putut exista un raport

complet, scris de către un singur ucenic, pentru ca noi să beneficiem de o descriere cursivă a vieţii şi lucrării lui Hristos? {2MCP 424.1}

Evangheliile diferă şi totuşi conţinutul lor se întregeşte într-un raport armonios. Un scriitor evidenţiază anumite aspecte pe care altul le ignoră. Dacă aceste aspecte sunt esenţiale, de ce nu au fost menţionate de toţi scriitorii? Deoarece minţile oamenilor diferă şi nu înţeleg lucrurile exact în acelaşi fel. Unele adevăruri exercită o influenţă mai puternică asupra minţii unei anumite categorii de oameni. Altele se adresează altei categorii. Pentru unii, anumite aspecte par a fi mult mai importante decât pentru alţii. Acelaşi principiu se aplică şi în situaţia vorbitorilor. Unii insistă asupra unor idei pe care alţii le parcurg mai rapid sau pe care nu le menţionează deloc. Astfel, adevărul este prezentat mai clar atunci când există mai mulţi scriitori, în locul unuia singur. — Manuscript 87, 1907. {2MCP 424.2}

Individualitatea nu trebuie nimicită — Dumnezeu nu doreşte ca individualitatea noastră să fie nimicită; El nu a prevăzut ca înclinaţiile şi preferinţele a două persoane să fie identice. Fiecare are anumite însuşiri aparte, iar acestea nu trebuie distruse, ci educate şi modelate după chipul lui Hristos. Domnul transformă aptitudinile şi însuşirile noastre naturale în mijloace folositoare. În cultivarea capacităţilor primite din partea lui Dumnezeu, talentele şi aptitudinile se vor dezvolta, dacă omul înţelege faptul că toate acestea nu i-au fost dăruite pentru satisfacerea dorinţelor lui egoiste, ... ci spre slava lui Dumnezeu şi pentru binele semenilor. — Letter 20, 1894. (HC 90). {2MCP 424.3}

Fiecare copil are propria individualitate — Copilul poate fi disciplinat în aşa fel, încât să ajungă asemenea unui animal, fără voinţă personală şi cu o individualitate care se pierde în individualitatea profesorului lui.... Atât cât este posibil, fiecare copil trebuie să fie educat în aşa fel, încât să aibă încredere în sine. Prin exercitarea diferitelor lui aptitudini, el va învăţa care sunt aspectele în care este bine înzestrat şi care sunt aspectele deficitare. Un educator înţelept va acorda o atenţie deosebită dezvoltării trăsăturilor deficitare, pentru ca, astfel, copilul să poată dobândi un caracter armonios şi echilibrat. — The Review and Herald, 10 ianuarie, 1882. (Fundamentals of Christian Education, 57). {2MCP 425.1}

Căsătoria nu distruge individualitatea — Nici soţul, nici soţia nu trebuie să încerce să exercite un control arbitrar asupra celuilalt. Nu încerca să îl determini pe celălalt să cedeze dorinţelor tale. Dacă vei proceda astfel, vei pierde dragostea partenerului tău. Fii bun, răbdător şi îndelung răbdător, amabil şi curtenitor. Prin harul lui Dumnezeu, poţi avea succes în dorinţa de a-ţi face fericit tovarăşul de viaţă, aşa cum ai făgăduit când ai rostit legământul căsătoriei. — The Ministry of Healing, 361 (1905). {2MCP 425.2}

Soţul şi soţia trebuie să-şi păstreze individualitatea (sfat adresat unor tineri căsătoriţi) — În legătura care v-a unit pentru întreaga viaţă, dorinţele fiecăruia trebuie să fie dedicate fericirii celuilalt. Fiecare este menit să slujească fericirii celuilalt. Aceasta este voinţa lui Dumnezeu cu privire la voi. {2MCP 425.3}

Dar, cu toate că aţi devenit una, individualitatea nici unuia dintre voi nu trebuie să fie absorbită de individualitatea celuilalt. Dumnezeu este proprietarul fiinţei voastre. El este Acela pe care să-l întrebaţi: Ce este bine? Ce este rău? Cum aş putea împlini cât mai bine scopul pentru care am fost creat? „Nu ştiţi că ... voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6, 19.20). {2MCP 425.4}

Dragostea voastră pentru ceea ce este omenesc trebuie să fie subordonată iubirii faţă de Dumnezeu. Torentul bogat al simţămintelor voastre trebuie să curgă spre Acela care şi-a dăruit viaţa pentru voi. Trăind pentru Dumnezeu, sufletul Îi consacră Lui cele mai bune şi mai înalte sentimente. Se revarsă valul iubirii voastre spre Acela care a murit pentru voi? Dacă este aşa, dragostea voastră unul pentru celălalt va fi secundară în raport cu iubirea manifestată faţă de lucrurile cereşti. — Testimonies for the Church 7:45, 46 (1902). {2MCP 425.5}

Noi avem o individualitate particulară, iar individualitatea soţiei nu trebuie să fie absorbită niciodată de individualitatea soţului ei. — Manuscript 12, 1895. {2MCP 426.1}

Consacrarea înfrumuseţează individualitatea — O viaţă consacrată în slujba lui Dumnezeu va dezvolta şi va înfrumuseţa individualitatea. Nici o persoană nu îşi poate pierde individualitatea prin absorbirea ei de către o altă persoană, ci fiecare dintre noi, asemenea viţei-de-vie, trebuie să fie altoit în mod personal în butucul originar, în care există unitate în diversitate. Marele Artizan nu a modelat două frunze identice în acelaşi copac; prin urmare, puterea Sa creatoare nu le conferă tuturor oamenilor minţi identice. Ei sunt creaţi pentru o viaţă care durează de-a lungul veacurilor nesfârşite, iar în această viaţă, va exista o unitate desăvârşită, în care toate minţile se vor completa reciproc; dar nu vor fi două persoane care să poarte acelaşi chip. — Manuscript 116, 1898. {2MCP 426.2}

Dumnezeu dă fiecăruia un rol specific — Lucrurile din lumea naturală trebuie să fie înţelese în aşa fel, încât semnificaţia lor să aibă legătură cu creşterea în domeniul vieţii spirituale. Fiecărui om, Dumnezeu — şi nu omul — i-a oferit ceva de făcut. Aceasta este o lucrare individuală — formarea caracterului după asemănarea divină. Crinul nu trebuie să se forţeze să fie asemenea trandafirului. Modul în care se formează florile şi fructele este diferit, dar toate îşi au originea, atât de variată, în Dumnezeu. Toate Îi aparţin Lui. Astfel, este intenţia Sa ca nici măcar în cele mai importante aspecte oamenii să nu fie la fel. — Manuscript 116, 1898. {2MCP 426.3}

Respectul reciproc — Fiecare dintre noi are o lucrare de făcut. Deşi este posibil să fim de naţionalităţi diferite, totuşi trebuie să fim una în Hristos. Dacă îngăduim ca particularităţile caracterului şi predispoziţiilor noastre personale să ne separe pe acest pământ, cum putem nutri speranţa că vom locui împreună în cer? Noi suntem chemaţi să împărtăşim dragostea şi respectul reciproc. Unitatea pentru care S-a rugat Hristos trebuie să se manifeste în relaţia noastră. {2MCP 426.4}

Am fost cumpăraţi cu un preţ, iar datoria noastră este aceea de a-l slăvi pe Dumnezeu în trupurile şi în inimile noastre. — Manuscript 20, 1905. {2MCP 427.1}

Marea greşeală a copierii altora — Acela care încearcă să copieze caracterul vreunei fiinţe umane va săvârşi o mare greşeală. Fiecare individ trebuie să se înfăţişeze înaintea lui Dumnezeu în mod personal, pentru a cultiva cu credincioşie şi loialitate talentele primite din partea Lui. „Duceţi până la capăt mântuirea *voastră*, cu frică şi cutremur.... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea" (Filipeni 2, 12.13). În tine lucrează Dumnezeu, frate, *în tine*; nu poate lucra în altul pentru tine. Tu ai nevoie de o experienţă personală cu El. Pentru că tu eşti cel ce va trăi bucuria mântuirii, nu altul. — Manuscript 116, 1898. {2MCP 427.2}

Fiecare minte are propriile ei calităţi — Mă doare să văd lipsa de consideraţie cu care sunt trataţi unii bărbaţi pe care Domnul i-a folosit în lucrarea Sa şi pe care îi va folosi, de asemenea, în viitor. Dumnezeu interzice ca mintea unui om să fie condusă prin gândirea minţii unui alt om. Chiar dacă este posibil ca unii să considere că mintea cuiva este superioară altora, totuşi, fiecare minte îşi are propriile ei calităţi şi defecte particulare. Calităţile unuia vor suplini deficienţele altuia. Dar, dacă toţi poartă în inimă dorinţa de a realiza aceeaşi lucrare şi dacă sunt încurajaţi să nu privească la oameni, ci la Dumnezeu, pentru a înţelege care este datoria ce le revine, prin călăuzirea Duhului Sfânt, vor progresa şi vor lucra în unitate cu fraţii lor. Ei îşi vor suplini reciproc lipsurile. — Letter 80, 1897. {2MCP 427.3}

A nu modela mintea altora — Dumnezeu i-a încredinţat fiecărui om o responsabilitate individuală: „duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur". Nimeni nu este chemat să înfăptuiască mântuirea altuia. El nu trebuie să devină copia nici unei alte minţi. Fiecărui om i se cere să acţioneze în raport cu abilităţile pe care Dumnezeu i le-a oferit în mod personal. Nici o persoană, indiferent de experienţa pe care o are, indiferent de poziţia pe care o ocupă, nu trebuie să creadă că realizează vreo lucrare minunată prin faptul că influenţează mintea vreunei alte persoane, încercând să o determine să urmeze modelul propriei sale minţi şi indicându-i simţămintele pe care ar trebui să le trăiască. Această greşeală a fost repetată de multe ori în detrimentul fiinţelor omeneşti. — Manuscript 116, 1898. {2MCP 427.4}

A nu fi umbra altora. [Vezi capitolul 29, „Dependenţa şi independenţa"] — Oh, cât de mulţi lucrători au nevoie să fie schimbaţi şi modelaţi de spiritul lui Hristos, asemenea lutului modelat în mâinile olarului! Când vor fi animaţi de acest spirit, nu va mai exista în mijlocul lor o atmosferă de neînţelegere; nimeni nu va mai fi atât de îngust în gândire, încât să vrea ca totul să se îndeplinească după propriile lui concepţii şi în conformitate cu propriile lui idei; nu vor mai exista simţăminte de discordie între el şi colaboratorii lui care nu reuşesc să atingă standardul său personal. Domnul doreşte ca nici unul dintre copiii Lui să nu fie umbra altora; ci vrea ca fiecare să fie el însuşi, sfinţit, înnobilat şi educat prin imitarea vieţii şi

caracterului Marelui nostru Model. Spiritul îngust, limitat, închistat şi exclusivist, care pretinde ca totul să se desfăşoare după tiparul gândirii cuiva, a fost dintotdeauna un blestem pentru cauza lui Dumnezeu şi va fi astfel, ori de câte ori va fi tolerat. — The Review and Herald, 13 aprilie, 1886. {2MCP 428.1}

Nimeni să nu-şi abandoneze propria gândire — Dumnezeu îngăduie ca fiecare fiinţă umană să-şi manifeste propria individualitate. El nu doreşte ca vreun om să-şi abandoneze gândirea şi să se lase condus de altcineva. Cei care vor ca mintea şi caracterul lor să fie schimbat nu trebuie să privească la oameni, ci la Exemplul divin. Dumnezeu vă invită „*să aveţi* în voi *gândul* acesta, care era în Hristos Isus”. Prin convertire şi transformare, în minte este întipărit gândul lui Hristos. Fiecare om va trebui să stea înaintea lui Dumnezeu, în virtutea unei credinţe personale şi în virtutea unei experienţe personale, conştient fiind de faptul că Hristos, nădejdea slavei, a luat chip în el însuşi. A imita exemplul vreunei alte persoane — chiar şi al uneia pe care noi am putea să o considerăm aproape desăvârşită din punct de vedere al caracterului — ar însemna să ne punem încrederea într-o fiinţă umană cu defecte, care nu este

în stare să ne ofere nici măcar o iotă sau o frântură de desăvârşire. — The Signs of the Times, 3 septembrie, 1902. {2MCP 429.2}

Îndemnul de a avea o personalitate puternică — Faptul că fratele şi sora _____ şi de asemenea fratele şi sora _____ au personalităţi puternice este bun. Fiecare trebuie să-şi păstreze propria lui individualitate. Fiecare trebuie să cultive o individualitate care nu se va lăsa absorbită de individualitatea altora. Nici o fiinţă umană nu este menită să devină umbra alteia. Slujitorii lui Dumnezeu sunt chemaţi să lucreze împreună într-o unitate în care minţile se completează reciproc. — Letter 44, 1903. {2MCP 429.1}

Standardele individuale — Nimeni nu poate ajunge la maturitate spirituală în locul altuia. Fiecare om trebuie să atingă propriul lui standard individual. Dezvoltarea fiecăruia trebuie să se realizeze sub călăuzirea directă a lui Dumnezeu. — Manuscript 116, 1898. {2MCP 429.2}

Nici o altă fiinţă umană nu poate pătrunde pe deplin în viaţa noastră interioară — Privită din perspectivă omenească, viaţa este pentru toţi oamenii o cale neumblată. Este o cale pe care, dacă ne gândim la experienţele noastre profunde, fiecare dintre noi păşeşte singur. Nici o altă fiinţă umană nu poate pătrunde pe deplin în viaţa noastră interioară. Pornim în această călătorie de mici copii, iar mai devreme sau mai târziu, fiecare va decide singur în problemele vieţii, pentru veşnicie. Prin urmare, cât de stăruitor trebuie să fie efortul nostru de a orienta încrederea copiilor spre Acela care este o Călăuză şi un Ajutor sigur! — Education, 255 (1903). {2MCP 429.3}

Caracterul este personal — Caracterul este personal. Fiecare dintre noi are o lucrare de realizat, atât pentru prezent, cât şi pentru veşnicie. Dumnezeu detestă indiferenţa cu privire la formarea caracterului. — Letter 223, 1903. {2MCP 429.4}

Recunoaşterea drepturilor omului — Una dintre aplicaţiile cele mai profunde ale acestor principii [referitoare la responsabilităţile personale], care presupun recunoaşterea de către om a propriilor lui drepturi, exercitarea stăpânirii asupra propriei sale minţi şi datoria administrării propriilor lui talente, este dreptul fiecărui om de a primi şi de a oferi altora, după propria sa voinţă, roadele muncii sale. {2MCP 429.5}

Instituţiile noastre vor fi puternice şi influente numai dacă vor respecta aceste principii în toate relaţiile cu semenii, acordând atenţia cuvenită îndrumărilor Cuvântului lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 7:180 (1902). {2MCP 430.1}

Dependenţa de Hristos — Fiecare om îşi are propria sa individualitate. Fiecare suflet trebuie să trăiască într-o comuniune neîncetată cu Hristos; pentru că Domnul spune: „Despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic” (Ioan 15, 5). Principiile Sale trebuie să devină principiile noastre; deoarece ele constituie adevărul veşnic, proclamat în neprihănire, bunătate, milă şi iubire. — Letter 21, 1901. {2MCP 430.2}

Păstrarea individualităţii în experienţa creştină — Îndrumaţi fiecare suflet să se sprijine cu încredere pe braţul puterii infinite. În experienţa creştină, fiecare om trebuie să-şi păstreze individualitatea, deoarece nimeni nu poate fi scutit de propria sa responsabilitate. Fiecare suflet îşi are propriile lui bătălii de purtat şi, în anumite privinţe, trebuie să dezvolte propria lui experienţă creştină, independent de alte suflete. Fiecare are de primit, din partea lui Dumnezeu, lecţii pe care nici un alt suflet nu le poate învăţa în locul lui. — Manuscript 6, 1889. {2MCP 430.3}

Capitolul 46 — Relaţii interumane

[Vezi capitolul 68, „Relaţii sociale”]

Legea dependenţei reciproce — Noi suntem, cu toţii, firele împletite în marea ţesătură a umanităţii şi tot ceea ce înfăptuim pentru binele celorlalţi, se va reflecta în binecuvântările ce se vor revărsa asupra noastră înşine. Legea dependenţei reciproce este activă în toate sferele societăţii. — Patriarchs and Prophets, 534, 535 (1890). {2MCP 431.1}

Fiinţele omeneşti au nevoie unele de altele — În planul lui Dumnezeu, fiinţele omeneşti au fost create astfel, încât să aibă nevoie unele de altele. Ce lucrare binecuvântată s-ar realiza, dacă toţi oamenii ar face tot ceea ce le stă în putinţă pentru a-i ajuta pe cei ce au nevoie de ajutorul lor, în simpatie şi dragoste. Fiecare este înzestrat de Dumnezeu cu

propriile lui talente. Noi suntem chemaţi să folosim aceste talente pentru a ne sprijini semenii în umblarea pe calea cea strâmtă. În această lucrare, fiecare dintre noi este dependent de ceilalţi şi toţi, laolaltă, depindem de Hristos. Talentele noastre se perfecţionează şi se dezvoltă numai prin îndeplinirea unei slujiri lipsite de egoism. — Letter 115, 1903. (HC 182). {2MCP 431.2}

Cel care îi ajută pe alţii se ajută pe sine — Mulţi oameni se află în întuneric. Ei şi-au pierdut orientarea şi nu ştiu în ce direcţie să meargă. Cei care sunt derutaţi de dificultăţi să caute pe alţii, la fel de dezorientaţi, şi să le adreseze cuvinte de încurajare şi speranţă. {2MCP 431.3}

Dacă încep să realizeze această lucrare, lumina cerului le va descoperi calea pe care trebuie să o urmeze. Ei vor fi mângâiaţi tocmai prin cuvintele de mângâiere pe care le rostesc pentru cei împovăraţi de necazuri. Cei care îi ajută pe alţii se vor ajuta pe ei înşişi să învingă propriile dificultăţi. Bucuria va lua locul tristeţii şi amărăciunii. Inima, umplută de Duhul lui Dumnezeu, le va transmite căldură tuturor fiinţelor aflate în preajmă. Nici unul dintre aceia care procedează în felul acesta nu va mai continua să rămână în întuneric; deoarece „întunericul” lor se va lumina „ca lumina zilei, la amiază”. — Manuscript 116, 1902. (The S.D.A. Bible Commentary 4:1151). {2MCP 432.1}

Influenţa noastră permanentă — Relaţia în care ne aflăm cu semenii noştri are implicaţii deosebit de solemne. Influenţa noastră contribuie fără încetare fie la pierderea, fie la salvarea sufletelor lor. Noi sau conlucrăm cu Hristos, sau Îi suntem împotrivă. Dacă nu dorim să-i abatem pe alţii de la calea cea bună, trebuie să păşim cu umilinţă şi să lăsăm înapoi urme corecte. {2MCP 432.2}

Fiecare gând, fiecare cuvânt şi fiecare faptă trebuie să păstreze caracterul celei mai stricte moralităţi. Să ne aducem aminte că Dumnezeu vede păcatele noastre ascunse. Chiar şi cel mai bun dintre oameni este tulburat de gânduri şi simţăminte care îi sunt sugerate de Satana; dar, dacă nu se lasă absorbit de ele, dacă le respinge cu oroare, sufletul lui nu este contaminat de vinovăţie şi nimeni nu va fi afectat de influenţa lor. Oh, dacă fiecare ar deveni o mireasmă de viaţă spre viaţă pentru aceia care se află în preajmă! — The Review and Herald, 27 martie, 1888. {2MCP 432.3}

Efectele imprevizibile ale influenţei noastre — Noi nu vom şti niciodată, până la judecată, care a fost influenţa unui comportament amabil şi curtenitor asupra celor nestatornici, impulsivi şi lipsiţi de demnitate. Dacă, atunci când se manifestă provocator şi nedrept faţă de voi, vă purtaţi cu aceşti oameni aşa cum v-aţi purta cu o persoană nevinovată şi dacă îi trataţi cu bunătate, chiar dacă o faceţi cu preţul suferinţei, atunci v-aţi îndeplinit datoria de creştin; iar ei vor fi surprinşi, ruşinaţi şi îşi vor înţelege greşeala şi egoismul, mai bine decât dacă le-aţi fi prezentat în mod deschis caracterul nedorit al faptelor lor sau dacă i-aţi fi mustrat. — Letter 20, 1892. (Medical Ministry, 209, 210). {2MCP 432.4}

Lipsa amabilităţii şi influenţa acesteia — Mulţi au calităţi pe care le ţin ascunse şi, în loc să atragă sufletele la Hristos, le resping. Dacă ar putea înţelege influenţa gesturilor lor nepoliticoase asupra celor necredincioşi şi cât de ofensator este un asemenea comportament în ochii lui Dumnezeu, aceste persoane şi-ar schimba radical obiceiurile, deoarece lipsa amabilităţii este una dintre cele mai mari piedici în calea salvării păcătoşilor. Creştinii egoişti, nemulţumiţi şi trişti sunt o piedică în calea păcătoşilor care, privind la ei, nu mai doresc să vină la Hristos. — The Review and Herald, 1 septembrie, 1885. (HC 229). {2MCP 433.1}

Fiţi atrăgători şi uşor abordabili — Comportaţi-vă în aşa fel, încât Domnul Hristos să fie văzut în tot ceea ce înfăptuiţi, pentru ca toţi cei din jur să înţeleagă faptul că voi sunteţi nişte epistole vii ale lui Isus.... Fiţi atrăgători şi uşor abordabili. Trăiţi în aşa fel, încât viaţa voastră să câştige inimile tuturor celor cu care veniţi în contact. Noi realizăm în prezent mult prea puţin pentru a face ca adevărul să fie atrăgător pentru ceilalţi. — Manuscript 6, 1889. {2MCP 433.2}

Fiecare persoană exercită o influenţă — Fiecare cuvânt pe care îl rostiţi, fiecare faptă pe care o îndepliniţi exercită asupra acelora care se află în legătură cu voi o influenţă fie spre bine, fie spre rău. Oh, cât de necesar este ca Hristos să locuiască în inimile voastre, astfel încât cuvintele voastre să fie cuvintele vieţii şi faptele voastre să fie roade ale iubirii. — The Review and Herald, 12 iunie, 1888. {2MCP 433.3}

Responsabilitatea pentru influenţa pe care o exercităm — Fiecare om este răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru influenţa pe care o cultivă în suflet şi care se răsfrânge atât asupra lui însuşi, cât şi asupra celorlalţi. Dumnezeu îi somează pe tineri să fie conştienţi de modul în care îşi cultivă însuşirile minţii şi ale trupului şi să exercite cea mai strictă stăpânire de sine. Capacităţile lor se pot dezvolta numai dacă puterile lor sunt folosite în mod sârguincios şi inteligent pentru slava lui Dumnezeu şi pentru binele semenilor. — Letter 145, 1897. {2MCP 433.4}

Înconjuraţi de atmosfera credinţei — Pentru fiecare dintre noi, este de o importanţă vitală să cultivăm în suflet o atmosferă a credinţei. Prin atitudinea pe care o cultivăm în sufletul nostru, noi ne decidem, zi de zi, propriul destin veşnic. Fiecare este răspunzător în mod personal pentru influenţa pe care o răspândeşte în jur. Consecinţele cuvintelor şi ale faptelor pe care le săvârşim depăşesc limitele înţelegerii noastre. {2MCP 433.5}

Dumnezeu ar fi salvat cetatea Sodomei, dacă ar fi existat în ea zece oameni neprihăniţi. Dar cât de mare ar fi influenţa spre bine ce ar putea fi exercitată prin credincioşia unui întreg popor al lui Dumnezeu, dacă fiecare dintre cei care îşi însuşesc Numele lui Hristos ar fi îmbrăcat în neprihănire? {2MCP 434.1}

Dacă Dumnezeu a fost capabil să-i spună în mod exact lui Petru locul în care se afla sutaşul roman şi să-l conducă direct la acesta, cu siguranţă că El cunoaşte locurile în care

trăim şi muncim noi, precum şi felul nostru de vieţuire. El ştie dacă noi deschidem calea Regelui ceresc, eliberând-o de toate obstacolele, pentru ca El să poată îndruma sufletele noastre înainte şi în sus, sau dacă, dimpotrivă, ne aşezăm în mod egoist în spatele unor baricade, ridicând obstacole în calea păcătoşilor şi împiedicându-i să găsească mântuirea sufletelor lor preţioase pentru care a murit Domnul Hristos. — Manuscript 66, 1895. {2MCP 434.2}

Tratarea diferitelor înclinaţii temperamentale — Domnul doreşte ca noi să fim sfinţiţi. Deoarece suntem chemaţi să răspundem nevoilor unor persoane ce prezintă înclinaţii temperamentale diverse, este necesar să cunoaştem bine modalităţile de abordare a minţii omeneşti. Noi trebuie să ne rugăm lui Hristos să ne inspire cuvinte ce vor constitui o binecuvântare. şi, în timp ce ne vom strădui să le acordăm ajutor altora, noi înşine vom fi binecuvântaţi. — Manuscript 41, 1908. {2MCP 434.3}

O lucrare deosebit de importantă — Această activitate [de îndreptare a celor greşiţi] este cea mai frumoasă şi cea mai dificilă lucrare ce a fost îndeplinită vreodată de către fiinţele omeneşti. Ea necesită cea mai mare delicateţe şi tact, cea mai sensibilă receptivitate, o cunoaştere a naturii umane, credinţă, o răbdare cerească şi dispoziţia de a lucra, de a veghea şi de a aştepta. Nici o altă lucrare nu poate fi mai importantă decât aceasta. — Education, 292 (1903). {2MCP 434.4}

Activitatea delicată a lucrului cu mintea omenească — A lucra cu mintea omenească constituie o activitate foarte delicată. Puteţi fi aspri şi inflexibili, dar nu veţi reuşi niciodată să sensibilizaţi inima; sau puteţi să vă apropiaţi cu blândeţe de sufletele împovărate şi, cu o atitudine plină de iubire, să le salvaţi de pe câmpul de luptă al lui Satana; nu să le duceţi acolo şi apoi să le lăsaţi singure, ca să devină jucăria ispitelor lui. — Letter 102, 1897. {2MCP 435.1}

Fiecare trebuie să treacă prin încercările lui personale — Noi nu ne putem permite să fim, în nici un fel, o pricină de poticnire pentru alţii. Fiecare trece prin propriile lui încercări şi ispite, iar noi trebuie să fim aproape, pentru a-l întări şi a-l ajuta pe cel ispitit. Misiunea noastră este aceea de a încuraja şi, dacă este posibil, de a ridica pe cel slab în credinţă. Rostind făgăduinţele lui Dumnezeu, uneori, putem îndepărta deznădejdea din mintea celor ce trec prin perioade dificile de criză. — Manuscript 41, 1908. {2MCP 435.2}

Sfat adresat unei soţii, cu privire la relaţiile cu semenii — Sunt îndrumată de Domnul să îţi spun: „Nevoiţi-vă să intraţi pe uşa cea strâmtă. Căci vă spun că mulţi vor căuta să intre, şi nu vor putea” (Luca 13, 24). Domnul îţi cere să stai aproape de El. Să vorbeşti aşa cum ar vorbi El şi să acţionezi aşa cum ar acţiona El. Nu îngădui nimănui să îţi tulbure mintea şi să te determine să vorbeşti în mod necuvenit. Păstrează-ţi sufletul curat, iar gândurile, nobile şi sfinte. Nu rosti laude la adresa oamenilor, inspirându-le înălţarea de sine spre propriul lor rău, şi nu te grăbi să-i condamni pe cei despre care consideri că nu acţionează în mod înţelept. Poartă-te în aşa fel, încât toţi să vadă că Îl iubeşti pe Isus şi că ai încredere în El.

Dovedeşte-i atât soţului tău, cât şi prietenilor tăi credincioşi şi necredincioşi că doreşti ca ei să înţeleagă frumuseţea adevărului. Dar nu manifesta acea teamă supărătoare care, adesea, distruge o lucrare bună. — Letter 145, 1900. {2MCP 435.3}

Înţelegerea creştină — Aceia care folosesc la maximum ocaziile şi privilegiile vieţii vor fi oameni cu adevărat talentaţi şi educaţi, nu doar din punct de vedere intelectual, ci şi din punct de vedere al manierelor şi comportamentului. Ei vor fi amabili, delicaţi, miloşi şi sensibili. Domnul mi-a descoperit că astfel de oameni doreşte în poporul Lui. Dumnezeu ne-a dăruit capacităţi pe care să le folosim, să le dezvoltăm şi să le perfecţionăm prin educaţie. Noi trebuie să gândim şi să observăm cu atenţie modul în care se manifestă relaţia dintre cauză şi efect. Dacă s-ar proceda astfel, ar exista o mai mare atenţie şi grijă la cuvintele rostite şi faptele săvârşite, pentru ca oamenii să poată împlini pe deplin planul urmărit de Dumnezeu prin crearea lor. — Manuscript 59, 1897. {2MCP 435.4}

Sinceritatea încurajează încrederea (sfat adresat unui medic) — Dacă ai fi manifestat mai multă sinceritate şi deschidere şi mai puţină discreţie, dacă ai fi încurajat mai multă încredere frăţească, dacă ar fi existat în tine mai puţin eu şi mai mult din spiritul lui Hristos, dacă ai fi avut o credinţă vie în Dumnezeu, norii care apasă asupra minţii tale, aduşi de Satana, ar fi fost acum risipiţi. — Letter 97, 1898. {2MCP 436.1}

Reformatori, nu bigoţi — Lucrul pe care trebuie să îl aveţi neîncetat în minte este că voi sunteţi reformatori, nu bigoţi. În relaţiile de afaceri cu necredincioşii, să nu vă comportaţi ca nişte oameni de nimic, demni de dispreţ, deoarece, dacă vă veţi pierde demnitatea, târguindu-vă pentru sume mici, în cele din urmă, veţi pierde sume mai mari. Ei vor spune despre voi: „Omul acela este un şmecher; dacă va putea, te va înşela, aşa că fii atent când tratezi cu el”. {2MCP 436.2}

Dar dacă într-o afacere cineva beneficiază de o mică favoare din partea ta, la rândul lui, se va purta la fel de binevoitor faţă de tine. Cine este îngust, limitat şi zgârcit va ajunge şi mai îngust, mai limitat şi mai zgârcit. Cei ce se poartă astfel nu înţeleg cât de respingători sunt în ochii celorlalţi; îndeosebi ai celor ce nu sunt de credinţa noastră; iar cauza preţioasă a adevărului este pătată de defectul acesta. — Letter 14, 1887. (Evangelism, 90, 91). {2MCP 436.3}

Fiţi oneşti, direcţi şi concişi — În afacerilor noastre, oricare ar fi ele, trebuie să fim întru totul oneşti, direcţi şi concişi. Noi nu ne putem permite să încălcăm nici una dintre poruncile lui Dumnezeu pentru vreun câştig lumesc. Cine suntem noi? Domnul Hristos le-a spus ucenicilor: „Voi sunteţi sarea pământului; dar dacă sarea îşi pierde gustul, prin ce îşi va căpăta iarăşi puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară şi călcată în picioare de oameni”. — Manuscript 50, 1904. {2MCP 436.4}

Onestitatea este esenţială — Cea mai strictă onestitate trebuie să fie manifestată în toate detaliile vieţii. Lumea noastră nu este guvernată de aceste principii, deoarece Satana —

înşelătorul, mincinosul şi asupritorul — este stăpân aici, iar supuşii lui îl urmează şi îi îndeplinesc planurile. Dar creştinii se află în slujba unui alt Stăpân, iar acţiunile lor trebuie să fie aprobate de Dumnezeu, fără a lua în considerare nici un avantaj egoist. {2MCP 437.1}

Abaterea de la o corectitudine absolută în domeniul afacerilor poate părea ceva lipsit de însemnătate în mintea unora, dar Mântuitorul nostru nu o consideră astfel. Cuvintele Lui cu privire la acest subiect sunt clare şi explicite: „Cel care este credincios în lucrurile mici, este credincios şi în lucrurile mari” (Luca 16, 10). Dacă cineva îşi va prejudicia semenul într-o măsură cât de mică, o va face şi într-o măsură mai mare, atunci când va apărea ispita. O prezentare falsă a unui amănunt neînsemnat este considerată drept o lipsă de onestitate tot atât de mare ca şi o minciună privitoare la ceva important. {2MCP 437.2}

În lumea creştină din zilele noastre, frauda este practicată pe scară largă. Aceia care fac parte din poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu trebuie să demonstreze că sunt mai presus de asemenea lucruri. În viaţa celui ce pretinde a fi unul dintre credincioşii adevărului prezent, este interzisă orice practică necinstită care ar afecta relaţiile dintre semeni. Orice abatere de la integritate, oricât de mică, săvârşită de vreunul dintre copiii lui Dumnezeu, aduce un mare prejudiciu adevărului. {2MCP 437.3}

Poate că cineva nu are un aspect plăcut, poate că este deficitar în multe privinţe, dar, dacă are reputaţia de a fi o persoană cinstită, va fi respectat. O integritate fermă acoperă multe trăsături de caracter discutabile. Acela care este loial adevărului va câştiga încrederea tuturor oamenilor. Nu numai fraţii de credinţă vor avea încredere în el, ci şi necredincioşii vor fi nevoiţi să recunoască faptul că este un om de onoare. — Letter 3, 1878. {2MCP 437.4}

O integritate nepătată este ca aurul curat — Uneori, slujitorii lui Dumnezeu sunt în situaţia de a întreţine relaţii de afaceri cu cei lumeşti, dar atunci când vând sau cumpără, ei trebuie să fie conştienţi că ochiul lui Dumnezeu îi priveşte. Cântarele dereglate şi greutăţile false sunt o blasfemie la adresa Domnului. În orice tranzacţie financiară pe care o întreprinde, creştinul va fi exact ceea ce doreşte ca fraţii lui să creadă despre el. Comportamentul lui este călăuzit de principii fundamentale. El nu se eschivează, deoarece nu are nimic de ascuns. {2MCP 437.5}

Creştinul poate fi criticat, poate fi pus la încercare, dar integritatea sa nepătată va străluci ca aurul curat, deoarece cuvântul lui este demn de încredere. El nu este omul care să profite de pe urma semenilor, ci un prieten şi un binefăcător al tuturor. Iar semenii au încredere în sfaturile lui. Dacă este în situaţia de a angaja lucrători ca să-i culeagă recoltele, el nu le va reţine în mod fraudulos din banii greu câştigaţi. Dacă este în posesia unor sume de bani de care nu are nevoie imediat, el va veni în ajutorul fratelui său mai puţin norocos. El nu se străduieşte să-şi extindă proprietăţile sau să-şi umple buzunarele, exploatând situaţiile critice prin care trece semenul lui. Scopul vieţii lui este acela de a-şi ajuta şi binecuvânta aproapele. {2MCP 438.1}

Un om cu adevărat onest nu va profita niciodată de slăbiciunea de caracter sau de incompetenţa altuia pentru a-şi umple portmoneul, ci va încasa un preţ echitabil pentru ceea ce vinde. Dacă marfa vândută prezintă defecte, el le va declara în mod deschis fratelui sau semenului său, chiar dacă, procedând astfel, ar fi posibil să-şi prejudicieze propriile sale interese financiare. — Letter 3, 1878. {2MCP 438.2}

A înţelege natura omenească — Acela care încearcă să schimbe natura umană trebuie mai întâi să o înţeleagă. Omul poate fi apropiat şi ajutat numai prin simpatie, încredere şi iubire. În această privinţă, Hristos S-a dovedit a fi Domnul învăţătorilor. Dintre toţi educatorii care au trăit vreodată pe pământ, El a fost singurul care a înţeles în mod absolut sufletul omenesc. — Education, 78 (1903). {2MCP 438.3}

În tratarea celor ce par a avea un caracter deosebit de fragil, există o adevărată ştiinţă. Dacă dorim să fim învăţătorii altora, este necesar ca mai întâi noi să învăţăm de la Hristos. Noi trebuie să fim oameni cu vederi largi, pentru a fi capabili să îndeplinim o lucrare medicală misionară veritabilă şi pentru a manifesta tact în relaţia cu mintea umană. {2MCP 438.4}

Aceia care au cel mai puţin nevoie de ajutor tind să beneficieze de cea mai mare atenţie din partea noastră. Trebuie să ne purtăm cu o deosebită înţelepciune cu cei care par să fie inconştienţi şi ignoranţi cu privire la situaţia în care se află. Unii nu înţeleg sfinţenia lucrării lui Dumnezeu. Cei lipsiţi de talent, ignoranţi şi nepăsători necesită o atenţie specială însoţită de rugăciune. În tratarea celor ce par neştiutori şi greşiţi, este nevoie de mult tact. Ei trebuie ajutaţi să devină utili în lucrarea Domnului, printr-un efort perseverent din partea noastră. Dacă vor fi abordaţi cu răbdare, amabilitate şi iubire, aceştia vor fi mult mai dispuşi să răspundă la apelurile noastre. {2MCP 439.1}

Domnul doreşte să cooperăm cu El în salvarea celor ineficienţi şi greşiţi, ajutându-i să-şi redobândească înţelepciunea şi curăţia de caracter. Această lucrare este la fel de importantă ca şi aceea de propovăduire a Evangheliei. Dumnezeu ne solicită să manifestăm un interes neobosit şi plin de răbdare pentru mântuirea celor ce au nevoie de educaţia divină. — Letter 20, 1892. (Medical Ministry, 209). {2MCP 439.2}

Nu discutaţi despre neajunsuri — „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi copii ai lui Dumnezeu”. Cine îi numeşte astfel? Toate fiinţele cereşti inteligente. Prin urmare, nu încurajaţi nici un suflet ispitit să vă relateze neînţelegerile şi resentimentele personale faţă de vreun frate sau soră. Spuneţi-le că nu doriţi să auziţi reproşurile şi criticile lor rele, deoarece Călăuzitorul vostru v-a învăţat în Cuvântul Său că, dacă veţi înceta să stârniţi certurile şi dacă veţi deveni nişte împăciuitori, veţi fi binecuvântaţi. Spuneţi-le că voi doriţi cu ardoare să vă bucuraţi de această binecuvântare. {2MCP 439.3}

În Numele lui Hristos, vă rog, nu vorbiţi sau gândiţi răul. Fie ca Domnul să ne ajute nu numai să citim Biblia, ci şi să aplicăm învăţăturile ei. Omul care este credincios în lucrarea

sa, care îmbină puterea cu amabilitatea şi dreptatea cu iubirea, aduce multă bucurie în ceruri. Dacă ne străduim în mod cât se poate de serios să fim buni şi să facem binele, vom primi cununa vieţii, care nu se veştejeşte. — Manuscript 116, 1898. {2MCP 439.4}

A lucra pentru şi în colaborare cu alţii — Când lumina străluceşte în suflet, unii dintre aceia care par a fi cei mai adânc cufundaţi în păcat, vor deveni lucrători plini de succes pentru salvarea celor ce sunt la fel de păcătoşi cum au fost ei cândva. Prin credinţă în Domnul Hristos, unii se vor ridica în poziţii înalte ale slujirii şi vor fi însărcinaţi să poarte responsabilităţi importante în lucrarea de salvare a sufletelor. Ei îşi înţeleg propria slăbiciune şi îşi cunosc natura susceptibilă de cădere. Ei ştiu care este puterea păcatului şi a obiceiurilor rele. Ei sunt conştienţi de incapacitatea lor de a birui fără ajutorul lui Hristos şi strigătul lor neîncetat către El este: „Îţi încredinţez ţie, Doamne, sufletul meu neajutorat”. — The Ministry of Healing, 179 (1905). {2MCP 440.1}

Amabilitatea — Să nu încercăm să acţionăm bazându-ne pe noi înşine sau pe alţii, ci să cultivăm dependenţa de Duhul Sfânt. Purtaţi-vă cu amabilitate cu fiinţele omeneşti. Căutaţi să ajungeţi la sufletele împovărate, având inimile pline de spiritul blândeţii. Cuvintele voastre să fie îmbibate cu uleiul ceresc ce curge din cele două ramuri de măslin. Uleiul auriu trebuie să curgă în mod liber prin vase pregătite, pentru a ajunge la aceia care caută adevărul. Să ne amintim fără încetare că lucrarea se realizează „nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor”. — Letter 200, 1899. {2MCP 440.2}

Capitolul 47 — Igiena minţii

[Vezi capitolul 42, „Mintea şi sănătatea”.]

Puterea intelectuală depinde de sănătatea fizică — Sănătatea constituie o binecuvântare a cărei valoare nu este apreciată de mulţi; cu toate acestea, eficienţa noastră intelectuală şi puterea fizică depind într-o mare măsură de ea. În trupurile noastre se nasc pasiuni şi impulsuri şi, dacă dorim să ne folosim talentele cu maximă eficienţă, trebuie să ne păstrăm organismele în cea mai bună condiţie şi să exercităm asupra lor influenţa celei mai înalte spiritualităţi. Tot ce diminuează puterea fizică slăbeşte mintea şi o face mai puţin capabilă de a face deosebire între bine şi rău. — The Review and Herald, 20 iunie, 1912. (Messages to Young People, 235). {2MCP 441.1}

Toate talentele pot fi cultivate — Mulţi nu reuşesc să realizeze binele pe care l-ar putea înfăptui, deoarece îşi folosesc intelectul într-o singură direcţie şi neglijează acordarea unei atenţii mai serioase altor lucruri pentru care se consideră necorespunzători. Astfel, multe dintre talentele lor sunt nedezvoltate şi rămân în stare latentă, pentru că lucrările care le-ar pune în acţiune le sunt neplăcute. Toate capacităţile minţii trebuie să fie exercitate şi toate

talentele trebuie să fie cultivate. Pentru ca mintea noastră să fie echilibrată, este necesar ca înţelegerea, judecata, memoria şi toate celelalte însuşiri ale intelectului să beneficieze de aceeaşi atenţie şi să fie dezvoltate în măsură egală. — Testimonies for the Church 3:32, 33 (1872). {2MCP 441.2}

Nu neglijaţi părţile slabe — Exercitarea acelor aptitudini care sunt, în mod natural, mai pregnante, în detrimentul celor mai puţin dezvoltate şi care au nevoie de cultivare, este plăcută, dar nu eficientă. Aptitudinile deficitare au nevoie de o atenţie deosebită, pentru ca toate capacităţile intelectului să fie echilibrate şi să-şi poată îndeplini partea ce le revine, asemenea componentelor unei maşini bine reglate. {2MCP 442.1}

În lucrarea de cultivare a aptitudinilor, noi depindem de Dumnezeu. Creştinii sunt datori înaintea lui Dumnezeu să-şi cultive mintea în aşa fel, încât toate talentele lor să fie pe deplin dezvoltate. Dacă neglijăm această lucrare, talentele noastre nu-şi vor atinge niciodată scopul pentru care ne-au fost dăruite. Noi nu avem nici un drept să neglijăm vreuna dintre aptitudinile pe care ni le-a dat Dumnezeu. {2MCP 442.2}

Pretutindeni în ţară întâlnim oameni obsedaţi de câte o idee. Adesea, ei reduc totul la un singur subiect. Motivul căruia i se datorează acest fapt este că şi-au folosit o singură însuşire a minţii, în timp ce tuturor celorlalte li s-a îngăduit să rămână în stare latentă. Iar talentul care a fost exploatat în mod excesiv a ajuns epuizat şi bolnav, iar întreaga fiinţă s-a degradat. Dumnezeu nu a fost glorificat printr-un asemenea mod de viaţă. Dacă şi-ar fi exercitat toate aptitudinile în mod echilibrat, aceşti oameni ar fi beneficiat de o dezvoltare sănătoasă; ei nu şi-ar fi investit toate resursele în exercitarea unui singur talent şi, ca urmare, nici una dintre însuşirile lor nu ar fi ajuns la extenuare. — Testimonies for the Church 3:33, 34 (1872). {2MCP 442.3}

O ţintă stimulează mintea — Voi ar trebui să aveţi un scop şi o ţintă în viaţă. Acolo unde nu există nici un scop, apare înclinaţia spre indolenţă; dar unde este urmărit un obiectiv suficient de important, toate puterile minţii sunt activate în mod spontan. Pentru a avea succes în viaţă, gândurile nu trebuie lăsate să rătăcească în preocupări lipsite de importanţă sau să se lase absorbite de plăcerea reveriilor, evitând asumarea responsabilităţilor, ci trebuie să fie orientate cu fermitate asupra unui scop bine definit. Făurirea castelelor de fum degradează mintea. — Testimonies for the Church 2:429 (1870). {2MCP 442.4}

Suprasolicitarea stomacului slăbeşte puterile intelectuale — Copiii, în general, nu sunt educaţi cu privire la importanţa timpului pentru masă, a modului de alimentaţie şi a conţinutului hranei pe care o consumă. Deoarece li se permite să-şi satisfacă poftele ori de câte ori doresc, mâncând prăjituri, pâine cu unt, plăcinte şi dulciuri, aproape în mod regulat, ei devin gurmanzi şi suferă de tulburări digestive. Tratate ca nişte mori care macină fără încetare, organele lor digestive ajung slăbite, iar energiile vitale, care ar fi trebuit să susţină activitatea creierului, sunt reorientate spre stomacul suprasolicitat. Ca urmare, puterile intelectului sunt slăbite. Stimularea nenaturală şi risipirea energiilor vitale îi fac să devină

nervoşi, nerăbdători, nestăpâniţi, răutăcioşi şi iritabili. — The Health Reformer, 1 mai, 1877. (Counsels on Diet and Foods, 181). {2MCP 443.1}

Dezvoltarea este rezultatul efortului — Copiii trebuie să fie învăţaţi să-şi dezvolte atât capacităţile intelectuale, cât şi puterea fizică pe care le deţin; iar dezvoltarea este rezultatul efortului. — The Signs of the Times, 9 februarie, 1882 (Child Guidance, 206). {2MCP 443.2}

Legi imuabile — Obiceiurile corecte de viaţă promovează superioritatea intelectuală. Puterea minţii, vigoarea trupului şi longevitatea depind de anumite legi imuabile. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 28 (1890). (Counsels on Diet and Foods, 29). {2MCP 443.3}

Mintea se întăreşte ca rezultat al unui tratament corect — Oamenii care deţin poziţii de răspundere au de luat, în fiecare zi, decizii ale căror rezultate sunt de mare importanţă. Adesea trebuie să gândească rapid, iar aceasta nu poate fi realizat cu succes decât de aceia care practică o cumpătare strictă. Sub influenţa unui tratament corect al puterilor fizice şi intelectuale, mintea se întăreşte. Dacă efortul nu este exagerat, fiecare nouă solicitare este întâmpinată cu o nouă vigoare. {2MCP 443.4}

Dar, adesea, lucrarea celor care trebuie să alcătuiască planuri importante şi să ia decizii majore este afectată de relele produse de o alimentaţie necorespunzătoare. Un stomac tulburat generează o gândire dezordonată şi o stare sufletească de nesiguranţă. De multe ori, un plan care ar fi trebuit să constituie o binecuvântare pentru lume a fost ignorat şi au fost luate numeroase decizii nedrepte, constrângătoare şi chiar crude, ca rezultat al stării de boală cauzate de obiceiurile alimentare greşite. — The Ministry of Healing, 309, 310 (1905). {2MCP 443.5}

Evitarea suprasolicitării — Am auzit despre lucrători a căror sănătate s-a prăbuşit sub povara pe care o purtau. Aceasta nu ar fi trebuit să se întâmple. Dumnezeu doreşte ca noi să ne aducem aminte că suntem nişte fiinţe muritoare. Nu trebuie să ne angajăm într-o activitate care depăşeşte capacităţile noastre. Nu trebuie să luăm asupra noastră poveri atât de mari, încât puterile intelectuale şi fizice să ajungă la epuizare. Este nevoie de mai mulţi lucrători, pentru ca unele responsabilităţi să poată fi preluate de la aceia care sunt atât de greu împovăraţi în prezent. — The Review and Herald, 28 aprilie, 1904. (Evangelism, 660). {2MCP 444.1}

Doi ani într-un an — Nu ar trebui să se îngăduie ca studenţii să preia într-un singur an lucrările programate pentru doi ani de şcoală. Efectuarea unei munci duble înseamnă, pentru mulţi, suprasolicitarea minţii şi neglijarea exerciţiului fizic. Nu este logic să presupunem că mintea poate asimila o cantitate suplimentară de hrană intelectuală; iar suprasolicitarea minţii constituie un păcat la fel de mare ca şi suprasolicitarea organelor digestive. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 296 (1913). {2MCP 444.2}

Studiul excesiv slăbeşte capacitatea stăpânirii de sine [Vezi capitolul 54, „Suprasolicitarea intelectuală”] — Datorită măririi fluxului sanguin spre creier, excesul în studiu creează o stare de excitabilitate ce tinde să slăbească capacitatea stăpânirii de sine şi, foarte adesea, dă frâu liber impulsurilor sau capriciilor. Astfel, uşa imoralităţii este deschisă. Folosirea greşită sau nefolosirea puterilor fizice este în mare măsură cauza valului de imoralitate care se răspândeşte pretutindeni în lume. „Mândria, îmbuibarea şi trândăvia” sunt duşmani la fel de periculoşi pentru această generaţie, ca şi atunci când au condus la distrugerea Sodomei. — Education, 209 (1903). {2MCP 444.3}

Alternarea subiectelor de gândire — Prin orientarea exclusivă a gândirii într-o singură direcţie, adesea, mintea se dezechilibrează. Dar, dacă puterile minţii şi ale trupului sunt solicitate în mod egal şi dacă subiectele de gândire sunt alternate, fiecare însuşire a intelectului va putea fi exercitată în afara oricărui pericol. — Education, 209 (1903). {2MCP 445.1}

Studiul ştiinţelor să nu fie neglijat — Dacă am fi fost conştienţi de ocaziile şi privilegiile pe care le-am avut, noi am fi putut realiza cu mult mai mult în privinţa educaţiei autodidacte. Adevărata educaţie implică mai mult decât absolvirea unui colegiu. Deşi studiul ştiinţelor nu trebuie neglijat, există o educaţie mai înaltă, care poate fi dobândită numai printr-o legătură vitală cu Dumnezeu. Fiecare student trebuie să studieze Biblia şi să intre în comuniune cu Marele Învăţător. Mintea trebuie să fie disciplinată şi antrenată în cercetarea profundă a subiectelor serioase aflate în adevărul divin. — Christ’s Object Lessons, 334 (1900). {2MCP 445.2}

Aerul poluat afectează puterile intelectuale — Mulţi se plâng neîncetat şi suferă din cauza unor stări de indispoziţie psihică. Aceasta se datorează, aproape întotdeauna, faptului că ei nu respectă legile sănătăţii şi nu-şi organizează activitatea în mod înţelept. Aceşti oameni petrec prea mult timp în încăperi închise, supraîncălzite şi lipsite de aer curat. Ei studiază sau scriu într-un asemenea mediu poluat, nu fac exerciţiu fizic şi nu-şi alternează activităţile. Ca urmare, circulaţia sanguină este deficitară şi puterile intelectuale slăbesc. — Testimonies for the Church 4:264 (1876). {2MCP 445.3}

Evitarea practicilor dăunătoare — Fiecare activitate ce afectează puterea fizică sau intelectuală îl face pe om incapabil de a-i sluji Creatorului său. — Child Guidance, 473 (1885). {2MCP 445.4}

Cum să ne menţinem puterile intelectuale — Cel care va urmări simplitatea în toate activităţile sale obişnuite, stăpânindu-şi apetitul şi pasiunile, îşi va menţine forţa, vitalitatea şi tenacitatea capacităţilor lui intelectuale, care vor răspunde cu promptitudine la orice solicitare, vor fi în stare să facă deosebire între sfânt şi nesfânt şi să se angajeze în orice activitate pentru slava lui Dumnezeu şi pentru binecuvântarea semenilor. — The Signs of the Times, 29 septembrie, 1881. (The S.D.A. Bible Commentary 2:1006). {2MCP 445.5}

Energia electrică generată de creier influenţează puterile vitale ale organismului — Lipsa activităţii fizice slăbeşte nu numai capacităţile intelectului, ci şi pe cele morale. Reţeaua nervoasă a creierului, care este în legătură cu întregul trup, este instrumentul prin intermediul căruia cerul comunică cu omul şi influenţează aspectele cele mai profunde ale existenţei. Tot ceea ce împiedică transmiterea în sistemul nervos a energiei electrice generate de creier slăbeşte puterile vitale şi diminuează receptivitatea mintală, ceea ce face ca trezirea naturii morale să fie mai dificilă. — Education, 209 (1903). {2MCP 446.1}

Gândirea independentă şi discernământul moral — Educaţia intelectuală care se axează pe antrenarea memoriei şi care tinde să descurajeze gândirea independentă are repercusiuni morale a căror însemnătate este prea puţin luată în considerare. Dacă îşi sacrifică puterea de a raţiona şi de a judeca pentru sine, studentul ajunge incapabil de a face deosebire între adevăr şi eroare şi devine o pradă uşoară a minciunii. Astfel, este uşor de atras pe calea obiceiurilor şi tradiţiilor. — Education, 230 (1903). {2MCP 446.2}

Atingerea celui mai înalt grad de eficienţă — Atât capacităţile fizice, cât şi cele intelectuale, alături de simţăminte, trebuie să fie disciplinate în aşa fel, încât să conducă la atingerea celui mai înalt grad de eficienţă. — Pamflet, The Circulation of Our Health Journals, 1 (1901). (Counsels on Health, 445). {2MCP 446.3}

Studiul naturii întăreşte capacităţile intelectuale — În lecţiile izvorâte din natură, există o simplitate şi o puritate care le conferă cea mai înaltă valoare. Toţi oamenii au nevoie de învăţăturile desprinse din acest domeniu de cercetare. Frumuseţea naturii, în sine, îndepărtează sufletul de păcat şi de atracţiile lumeşti şi îl călăuzeşte spre curăţie şi pace şi spre Dumnezeu. Prea adesea, mintea studenţilor este ocupată cu teorii şi speculaţii omeneşti, fals denumite ştiinţă şi filozofie. Ei au nevoie să fie aduşi într-o legătură strânsă cu natura. Învăţaţi-i că lumea creată şi creştinismul au acelaşi Dumnezeu

şi ajutaţi-i să înţeleagă armonia dintre lumea naturală şi cea spirituală. Tot ceea ce văd ochii lor şi tot ceea ce întreprind mâinile lor trebuie să devină un mijloc de zidire a caracterului lor. În acest fel, capacităţile lor intelectuale li se vor dezvoltata şi întreaga lor viaţă se va înnobila. — Christ’s Object Lessons, 24, 25 (1900). {2MCP 447.4}

Studiul Bibliei conferă putere intelectuală [Vezi capitolul 11, „Studiul Bibliei şi dezvoltarea minţii”] — Aceia care flămânzesc după cunoaştere, pentru ca, la rândul lor, să-i poată binecuvânta pe semeni, vor fi ei înşişi binecuvântaţi de Dumnezeu. Prin studiul Cuvântului Său, puterile lor intelectuale vor fi stimulate la o activitate perseverentă. Va avea loc o extindere şi o dezvoltare a tuturor capacităţilor, iar mintea va dobândi putere şi eficienţă. — Christ’s Object Lessons, 334 (1900). {2MCP 447.1}

Convertirea îndepărtează din minte întunericul ignoranţei — În Biblie este revelată voinţa lui Dumnezeu. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu constituie exprimarea directă a Celui Prea Înalt. Cel care face ca aceste adevăruri să fie o parte a vieţii sale devine o

creatură nouă, din toate punctele de vedere. Deşi nu va fi înzestrat cu noi însuşiri ale intelectului, întunericul, care prin ignoranţă şi păcat a împiedicat înţelegerea lui, va fi îndepărtat. Cuvintele „vă voi da o inimă nouă” înseamnă „vă voi da o minte nouă”. Schimbarea inimii este întotdeauna însoţită de o convingere clară cu privire la datoria creştină şi de înţelegerea adevărului. Acela care acordă Scripturilor o atenţie însoţită de spiritul rugăciunii va dobândi o înţelegere cuprinzătoare şi clară a adevărului şi o judecată elocventă, deoarece, întorcându-se la Dumnezeu, a reuşit să atingă un grad mai înalt de inteligenţă. — The Review and Herald, 18 decembrie, 1913. (My Life Today, 24). {2MCP 447.2}

Secţiunea 11 — Probleme emoţionale

Capitolul 48 — Simţământul de vinovăţie

Vinovăţia afectează puterile vitale ale fiinţei — Teama, nemulţumirea, lamentarea, remuşcarea, vinovăţia şi neîncrederea, toate tind să epuizeze puterile vitale ale fiinţei şi să deschidă calea degradării şi a morţii. — The Ministry of Healing, 241 (1905). {2MCP 451.1}

Cum poate fi obţinută eliberarea de vinovăţie — Acest simţământ al vinovăţiei trebuie aşezat la piciorul crucii de pe Calvar. Simţul păcătoşeniei otrăveşte izvoarele vieţii şi adevărata fericire. Isus ne invită acum: „Lasă-Mi Mie povara vinovăţiei tale; Eu voi lua asupra Mea păcatele tale, Eu îţi voi da pace. Încetează să-ţi distrugi respectul de sine, pentru că Eu te-am cumpărat cu preţul sângelui Meu. Tu eşti al Meu; Eu voi da putere voinţei tale neputincioase; Eu voi îndepărta remuşcările tale datorate păcatului”. {2MCP 451.2}

Deci, întoarceţi-vă la El cu inimile pline de mulţumire, cu inimile voastre care tremură în nesiguranţă şi puneţi-vă încrederea în nădejdea care v-a fost înfăţişată. Dumnezeu acceptă inima voastră zdrobită şi plină de remuşcări. El vă dăruieşte iertarea. El doreşte să vă adopte în familia cerească, harul Său este gata să vină în ajutorul neputinţei voastre, iar bunul Isus vă va călăuzi pas cu pas, dacă vă veţi prinde de braţul Lui cu o deplină încredere în dragostea Sa. — Letter 38, 1887. {2MCP 451.3}

Isus ne oferă iertarea — Satana se străduieşte să ne abată mintea de la Cel ce este un Ajutor Puternic şi caută să ne facă să privim doar la starea decăzută a sufletului nostru. În ciuda faptului că Isus cunoaşte vinovăţia trecutului nostru, El ne oferă iertarea. Iar noi nu avem voie să-l dezonorăm, îndoindu-ne cu privire la iubirea Sa. — Letter 2, 1914. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 518).{2MCP 451.4}

Iubirea Lui ne eliberează de vinovăţie — Iubirea pe care Hristos o transmite în întreaga noastră fiinţă constituie o putere de viaţă. Fiecare parte vitală a organismului — creierul, inima, nervii — este atinsă de mâna vindecătoare. Prin iubire, energiile cele mai înalte ale fiinţei sunt trezite la viaţă. Ea eliberează sufletul de vinovăţia, de întristarea, de teama şi de îngrijorarea care devastează puterile vieţii. Această iubire aduce pacea, seninătatea şi mulţumirea. Ea inspiră sufletului o bucurie pe care nimic din ceea ce este pământesc nu o poate nimici — bucuria în Duhul Sfânt — o bucurie dătătoare de sănătate şi viaţă. — The Ministry of Healing, 115 (1905). {2MCP 452.1}

Cel mai mare păcătos are nevoie de cel mai mare Mântuitor — Dacă ai simţământul că eşti cel mai mare păcătos, Domnul Hristos este exact răspunsul de care ai nevoie; El este cel mai mare Mântuitor. Încetaţi să vă uitaţi la păcatul vostru şi la voi înşivă; ridicaţi-vă capetele şi priviţi spre Mântuitorul înălţat. Încetaţi să vă mai gândiţi la muşcăturile

otrăvitoare ale şarpelui şi priviţi la Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. — Letter 98, 1893. {2MCP 452.2}

El va oferi pacea — Domnul Isus a purtat povara vinovăţiei noastre. El va lua încărcătura care apasă pe umerii noştri obosiţi şi ne va oferi pacea. El va purta şi povara îngrijorărilor şi întristărilor noastre. Isus ne invită să aşezăm pe umerii Lui toate grijile noastre, deoarece El ne poartă în inima Sa. — The Ministry of Healing, 71 (1905). {2MCP 452.3}

Nu toate păcatele sunt la fel de grave — Dumnezeu nu consideră toate păcatele ca fiind la fel de grave; în aprecierea Sa, există diferite grade de vinovăţie, aşa cum sunt evaluate şi în aprecierea oamenilor; dar oricât de nesemnificativă ar părea în ochii oamenilor o faptă sau o greşeală, nici un păcat nu este mic în ochii lui Dumnezeu. Judecata omenească este părtinitoare, imperfectă, dar Dumnezeu apreciază toate lucrurile la adevărata lor însemnătate. Beţivul este dispreţuit şi i se spune că păcatul lui îl va exclude din cer; în timp ce mândria, egoismul şi bârfa sunt adesea trecute cu vederea. Dar aceste păcate sunt deosebit de ofensatoare la adresa lui Dumnezeu, deoarece reprezintă opusul bunătăţii caracterului Său şi al iubirii neegoiste ce constituie însăşi esenţa atmosferei universului necăzut. Poate că acela care cade în păcatele cele mai josnice îşi simte vinovăţia şi nevrednicia şi înţelege nevoia de har din partea lui Hristos; dar mândria nu simte nici o nevoie şi, prin aceasta, împietreşte inima împotriva lui Hristos şi a infinitelor binecuvântări pe care El a venit să le ofere. — Steps to Christ, 30 (1892). {2MCP 452.4}

Vinovăţia are nevoie de o abordare pozitivă — Nimeni nu a fost făcut vreodată mai bun prin denunţare şi incriminare. Faptul că îi vorbeşti sufletului ispitit despre vinovăţia lui nu îi va inspira, în nici un fel, dorinţa de a se purta mai bine. Conduceţi sufletele descurajate şi greşite la Acela care este în stare să-i salveze pe toţi cei ce vin la El. Arătaţi-le ce ar putea deveni. Ajutaţi-i să înţeleagă că, deşi în ei nu există nimic care să-i recomande înaintea lui Dumnezeu, Domnul Hristos a murit pentru ca ei să poată fi acceptaţi prin El. Inspiraţi-le speranţă, spunându-le că, prin puterea lui Hristos, ei ar putea face ceva mai bun. Înfăţişaţi-le posibilităţile de care dispun. Descrieţi-le înălţimile la care pot ajunge. Ajutaţi-i să creadă în bunăvoinţa Domnului şi să aibă încredere în puterea Sa iertătoare. Isus este în aşteptare, pentru a prinde mâna lor şovăitoare şi pentru a le oferi puterea de a trăi o viaţă nobilă şi curată. — Manuscript 2, 1903. {2MCP 453.1}

Satana ne inspiră în mod abuziv simţăminte de vinovăţie — Aici [în Zaharia cap. 3], poporul lui Dumnezeu este reprezentat asemenea unui răufăcător aflat la judecată. Iosua, în calitate de mare preot, cere binecuvântarea asupra poporului său care trece printr-o mare întristare. În timp ce Iosua pledează înaintea lui Dumnezeu în favoarea poporului, Satana se află la dreapta sa ca acuzator şi învinovăţeşte pe copiii lui Dumnezeu, înfăţişând cazul lor astfel, încât să pară cât mai disperat cu putinţă. El prezintă înaintea Domnului faptele lor rele şi defectele lor, dovedind greşelile şi eşecurile lor, în speranţa că ei vor părea în ochii

lui Dumnezeu atât de răi, încât Domnul să nu le mai ofere nici un ajutor pentru situaţia lor disperată. Iosua, ca reprezentant al poporului lui Dumnezeu, este îmbrăcat în haine murdare şi aşteaptă condamnarea meritată. Conştient de păcatele poporului său, el este doborât de descurajare. {2MCP 453.2}

Satana îi inspiră în mod abuziv un simţământ de vinovăţie, care îl face să cadă într-o deznădejde totală. Cu toate acestea, ca reprezentant al poporului, Iosua rezistă atacurilor lui Satana. — Christ's Object Lessons, 166, 167 (1900). {2MCP 454.1}

Uitarea făgăduinţelor lui Dumnezeu — De la acea dată, am înţeles că mulţi pacienţi ai azilelor de psihiatrie au ajuns acolo datorită unei experienţe asemănătoare cu cea trăită de mine. Conştiinţele lor au fost copleşite de simţământul vinovăţiei, iar credinţa lor şovăitoare nu a îndrăznit să proclame iertarea făgăduită de Dumnezeu. Ei s-au gândit la descrierea ortodoxă a iadului, până când aceasta a invadat întreaga lor fiinţă, lăsând o impresie împovărătoare în mintea lor. Fie că dormeau, fie că erau treji, imaginea înspăimântătoare a iadului era fără încetare vie în faţa ochilor lor, până ce simţul realităţii le-a fost absorbit total de imaginaţie, iar ei nu au mai văzut altceva decât flăcările înfiorătoare ale unui foc incredibil şi nu au mai auzit altceva decât strigătele celor blestemaţi. Raţiunea le-a fost detronată, iar mintea le-a fost copleşită de acest coşmar teribil. Cei care prezintă doctrina iadului veşnic ar face bine să cerceteze mai serios sursele de autoritate pe care îşi întemeiază o concepţie atât de crudă ca aceasta. — Testimonies for the Church 1:25, 26 (1855). {2MCP 454.2}

Crizele ne îndrumă către Sursa puterii — Adesea, Dumnezeu îngăduie ca oamenii să treacă prin crize, pentru a le dovedi propria lor slăbiciune şi pentru a-i îndruma către Sursa puterii. Dacă veghează în rugăciune, luptând cu curaj, punctele lor slabe vor deveni punctele lor tari. Experienţa lui Iacov conţine multe lecţii valoroase. Dumnezeu l-a învăţat pe Iacov că, prin propria lui putere, nu va câştiga niciodată biruinţa şi că trebuie să lupte cu Dumnezeu, ca să primească putere de sus. — Manuscript 2, 1903. {2MCP 454.3}

Aminteşte-ţi de harul lui Hristos — Când fugea din casa tatălui său, după ce l-a înşelat pe Esau, Iacov era copleşit de simţământul vinovăţiei. Singur şi alungat, despărţit de tot ce-i era drag, singurul gând ce apăsa sufletul lui era teama că păcatul l-a separat de Dumnezeu şi că a fost părăsit de Cer. {2MCP 454.4}

Plin de întristare, Iacov s-a aşezat să se odihnească, întins pe pământul gol, înconjurat doar de stâncile golaşe şi străjuit deasupra de cerul luminat de stele. Îndată ce a adormit, o lumină ciudată i-a tulburat visul. Strălucind în întuneric, nenumărate stele păreau să alcătuiască o scară ce se sprijinea pe pământ şi ducea în sus, până la porţile cerului; iar pe scară, îngerii lui Dumnezeu coborau şi urcau, în timp ce, din slava cerească, auzea vocea divină rostind un mesaj de mângâiere şi încurajare. {2MCP 455.1}

În felul acesta, lui Iacov i s-a descoperit un Mântuitor care vine în întâmpinarea nevoii disperate a sufletului. El a înţeles, plin de bucurie şi mulţumire, calea prin care un păcătos poate fi readus în comuniune cu Dumnezeu. Scara ciudată din visul lui Iacov îl reprezenta pe Isus, unicul mijloc de comunicare dintre Dumnezeu şi om. — Steps to Christ, 19, 20 (1892). {2MCP 455.2}

Povara vinovăţiei stă la originea multor boli — Omul paralizat a găsit în Domnul Hristos atât vindecarea trupului, cât şi pe aceea a sufletului. Vindecarea spirituală a fost urmată de restabilirea sănătăţii fizice. Această lecţie nu trebuie trecută cu vederea. În zilele noastre, există mii de oameni care suferă de boli fizice şi care, asemenea paraliticului, tânjesc după mesajul divin prin care să li se spună: „Păcatele îţi sunt iertate”. Povara păcatului, cu dorinţele lui continue şi nesatisfăcute, stă la originea bolilor lor. Ei nu vor găsi nici o cale de vindecare, până când nu vor veni la Cel ce este Vindecătorul sufletului. Pacea, pe care numai El o poate oferi sufletului, va aduce putere minţii şi sănătate trupului. — The Desire of Ages, 270 (1898). {2MCP 455.3}

Ignoranţa nu îndepărtează vinovăţia — Dacă [cei ce L-au chinuit pe Isus] ar fi ştiut că Îl torturau chiar pe Acela care venise să salveze de la ruină veşnică neamul omenesc păcătos, ei ar fi fost copleşiţi de remuşcare şi oroare. Dar ignoranţa nu îi scuteşte de vinovăţie, deoarece avuseseră deja suficiente ocazii de a-l cunoaşte şi de a-l primi pe Isus ca Mântuitor. — The Desire of Ages, 744 (1898). {2MCP 455.4}

Nu diminua vinovăţia prin scuzarea păcatului — Nu trebuie să ne diminuăm vinovăţia scuzându-ne păcatul, ci să-i acceptăm gravitatea aşa cum este privită de Dumnezeu, iar în ochii lui Dumnezeu, gravitatea păcatului este privită cu seriozitate. Numai Calvarul poate dezvălui enormitatea teribilă a păcatului. Dacă noi am fi fost nevoiţi să purtăm povara propriei noastre vinovăţii, aceasta ne-ar fi doborât. Dar Cel fără de păcat a luat locul nostru; deşi nu merita, El a purtat nelegiuirea noastră. „Dacă ne mărturisim păcatele”, Dumnezeu „este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1, 9). — Thoughts from the Mount of Blessing, 116 (1896). {2MCP 455.5}

Sufletele umile înţeleg vinovăţia păcatului — Cei care nu şi-au umilit sufletele înaintea lui Dumnezeu, înţelegându-şi propria vinovăţie, nu au îndeplinit încă prima dintre condiţiile acceptării lor. Dacă nu am experimentat acea pocăinţă care presupune mărturisirea păcatului cu o umilinţă adevărată a sufletului şi cu un spirit zdrobit, plini de oroare faţă de păcat, noi nu am căutat niciodată cu adevărat iertarea şi nu am descoperit încă pacea lui Dumnezeu. Singurul motiv pentru care este posibil să nu fi primit iertarea păcatelor din trecut este acela că nu am fost dispuşi să ne umilim inimile noastre mândre şi nu am dorit să respectăm condiţiile cuvântului adevărului. {2MCP 456.1}

Cu privire la acest subiect, există îndrumări explicite. Mărturisirea păcatului, indiferent dacă este particulară sau publică, trebuie să fie exprimată în mod deliberat şi sincer. Mărturisirea nu îi este impusă păcătosului şi nu trebuie realizată în mod superficial şi

neatent. Ea nu poate fi cerută în mod obligatoriu din partea acelora care nu înţeleg şi nu simt caracterul respingător al păcatului. Numai mărturisirea scăldată în lacrimi şi amărăciune, care izvorăşte din adâncul sufletului, reuşeşte să ajungă la Dumnezeul milei infinite. Psalmistul spune: „Domnul este lângă cel cu inima zdrobită; şi mântuieşte sufletul întristat”. — Testimonies for the Church 5:636, 637 (1889). {2MCP 456.2}

Abandonarea păcatului este esenţială — Motivul pentru care îţi atragi condamnarea este acela că tu continui să păcătuieşti. În puterea lui Hristos, încetează să păcătuieşti. Au fost îndeplinite toate condiţiile necesare pentru ca harul să fie cu tine, astfel încât păcatul să ţi se pară întotdeauna atât de respingător, precum este în realitate. „şi dacă cineva a păcătuit”, nu trebuie să se lase pradă disperării, vorbind asemenea unuia care este pierdut pentru cauza lui Hristos. — Letter 41, 1893. {2MCP 456.3}

Dumnezeu îi iartă pe toţi cei ce vin la El — Dumnezeu îi condamnă, după dreptate, pe toţi cei care nu Îl au pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal, dar oferă iertare oricărui suflet care vine la El în credinţă şi îl face capabil să înfăptuiască lucrările Lui şi să fie, prin credinţă, una cu Hristos.... Domnul a pregătit toate căile prin care omul să poată primi, fără plată, o mântuire deplină şi prin care să poată deveni desăvârşit în El. Planul lui Dumnezeu este ca toţi copiii Săi să reflecte strălucirea razelor Soarelui neprihănirii, pentru ca toţi oamenii să beneficieze de lumina adevărului. Pentru a oferi mântuire lumii, Dumnezeu a plătit un preţ infinit, dăruind chiar pe unicul Său Fiu pentru aceasta. Apostolii întreabă: „El, care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8, 32). Deci, dacă noi nu suntem mântuiţi, Dumnezeu nu va avea nici o vină, ci noi vom fi vinovaţi, deoarece nu am folosit mijloacele pe care ni le-a oferit Dumnezeu. Alegerea noastră a fost diferită de dorinţa lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 1 noiembrie, 1892. (Selected Messages 1:375). {2MCP 457.1}

Speranţă pentru toţi [Vezi *Calea către Hristos*, „Pocăinţa”, „Mărturisirea păcatelor”, „Credinţa şi acceptarea”] — Nimeni nu trebuie să se lase pradă descurajării şi disperării. Satana poate veni la tine, încercând să-ţi inspire gândul teribil că „situaţia ta este lipsită de speranţă şi că eşti irecuperabil”. Dar, în Hristos, există speranţă pentru tine. Dumnezeu nu ne cere să biruim prin propriile noastre puteri, ci ne invită să venim mai aproape de El, alăturându-ne cauzei Sale. Oricare ar fi dificultăţile în care ne aflăm şi care apasă trupul şi sufletul nostru, El este gata să ne elibereze. — The Ministry of Healing, 249 (1905). {2MCP 457.2}

Capitolul 49 — Întristarea

Epuizează puterile vieţii — Tristeţea, teama, nemulţumirea, regretul, simţământul vinovăţiei, neîncrederea, toate tind să epuizeze puterile vieţii şi să favorizeze decăderea şi moartea.... Curajul, speranţa, credinţa, simpatia şi iubirea conferă sănătate şi prelungesc viaţa. — The Ministry of Healing, 241 (1905). {2MCP 458.1}

Împiedică circulaţia sanguină — Întristarea împiedică circulaţia sângelui şi activitatea nervilor şi încetineşte acţiunea ficatului. Ea afectează digestia şi nutriţia şi tinde să epuizeze resursele interioare ale întregului organism. — Letter 1, 1883. {2MCP 458.2}

Nu poate repara nici măcar un singur rău — Tristeţea şi teama nu numai că nu pot repara nici măcar un singur rău, dar pot produce mari daune. Pe de altă parte, speranţa şi voioşia luminează căile altora şi sunt „viaţă pentru cei ce le găsesc şi sănătate pentru tot trupul lor” (Proverbe 4,22). — The Signs of the Times, 12 februarie, 1885. (The Adventist Home, 431). {2MCP 458.3}

Ajutor prevăzut pentru orice situaţie — Nu trebuie să îngăduim ca viitorul, cu toate problemele lui grele şi perspectivele lui nedorite, să ne tulbure inimile, să ne facă genunchii să tremure şi mâinile să atârne neputincioase în semn de descurajare. Cel Atotputernic ne spune: „Să se încreadă în puterea Mea”, „Să caute ocrotirea Mea şi să facă pace cu Mine” (Isaia 27, 5). Aceia care îşi încredinţează vieţile lui Dumnezeu, pentru a fi călăuziţi de El şi pentru a-i sluji Lui, nu se vor afla niciodată în situaţii dificile, pentru care Domnul să nu fi pregătit deja ajutorul. Oricare ar fi situaţia în care ne-am afla, dacă suntem împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, noi avem un Îndrumător care ne călăuzeşte paşii; oricare ar fi dificultăţile cu care ne-am confrunta, noi avem un Sfătuitor sigur; oricare ar fi necazul, pierderea sau singurătatea pe care le-am putea îndura, avem un Prieten care simte împreună cu noi. — The Ministry of Healing, 248, 249 (1905). {2MCP 458.4}

Anticiparea necazului dublează povara — Trăim într-o lume a suferinţei. Dificultatea, necazul şi întristarea ne aşteaptă la fiecare pas, pe calea către căminul ceresc. Dar, prin anticiparea necazului, mulţi oameni îşi fac povara vieţii de două ori mai insuportabilă. Atunci când se confruntă cu situaţii potrivnice sau dezamăgiri, ei cred că totul este pierdut, că greutăţile lor sunt cele mai grele din lume şi că, în mod sigur, au ajuns la capătul puterilor. Prin urmare, se lasă copleşiţi de descurajare şi răspândesc o atmosferă apăsătoare asupra tuturor celor din jur. Viaţa însăşi devine o povară pentru ei. {2MCP 459.1}

Dar nu trebuie să se întâmple aşa. Schimbarea modului lor de gândire necesită un efort hotărât al voinţei. Totuşi, această schimbare este posibilă. Fericirea lor, atât pentru viaţa prezentă, cât şi pentru cea viitoare, depinde de măsura în care îşi vor concentra gândurile asupra lucrurilor îmbucurătoare. Aceşti oameni trebuie să-şi abată privirile de la scena

întunecată, care este rodul propriei lor imaginaţii, să contemple binecuvântările pe care Dumnezeu le-a presărat pe cărarea lor şi să privească dincolo de cele prezente, spre cele nevăzute şi veşnice. — The Ministry of Healing, 247, 248 (1905). {2MCP 459.2}

Răspândirea umbrelor — Nu este înţelept să adunăm toate amintirile neplăcute ale trecutului — dezamăgirile şi nedreptăţile — pentru a discuta despre ele şi a ne plânge de ele, până când ajungem copleşiţi de descurajare. Un suflet descurajat este plin de întunecime, alungă lumina lui Dumnezeu din propria sa inimă şi răspândeşte umbre întunecoase pe căile altora. — Steps to Christ, 117 (1892). {2MCP 459.3}

A vorbi mai mult despre binecuvântări şi mai puţin despre necazuri — Bunătatea Domnului faţă de noi este mare. El nu-I va lăsa niciodată şi nici nu-I va părăsi pe aceia care se încred în El. Dacă am cugeta şi dacă am vorbi mai puţin despre necazurile noastre şi mai mult despre harul şi bunătatea lui Dumnezeu, noi ne-am ridica deasupra confuziei şi a multor dificultăţi pe care le suferim. Fraţii mei şi surorile mele, voi, care simţiţi întunericul abătându-se asupra căilor voastre, luaţi-vă harfele agăţate în ramurile copacilor şi, asemenea robilor Babilonului, faceţi ca încercarea să devină un cântec al mulţumirii. {2MCP 459.4}

Poate că veţi spune: „Cum pot cânta, când întunericul se aşterne în calea mea şi când povara durerii şi a însingurării apasă în sufletul meu?” Dar, oare, necazurile noastre L-au îndepărtat de la noi pe Prietenul plin de putere pe care-L avem în Isus? Nu ar trebui ca dragostea uimitoare a lui Dumnezeu, manifestată prin darul Fiului Său iubit, să fie motivul unei bucurii neîncetate pe care să o trăim? Când aducem cererile noastre înaintea tronului harului, să nu uităm să le însoţim cu cuvinte de mulţumire. „Cine aduce mulţumiri, ca jertfă, acela Mă proslăveşte” (Psalmii 50, 23). Atâta timp cât trăieşte Mântuitorul nostru, noi avem un motiv pentru care să înălţăm laude şi mulţumiri neîncetate. — The Review and Herald, 1 noiembrie, 1881. (Selected Messages 2:268, 269). {2MCP 460.1}

Încetaţi să vă lăsaţi pradă întristării (sfat adresat unei familii îndurerate) — Asemenea lui Iov, voi aţi simţit că aveţi un motiv de întristare şi nu puteţi fi mângâiaţi. Oare a fost justificată atitudinea voastră? Voi ştiţi că moartea este o putere căreia nimeni nu i se poate opune, dar, prin întristarea voastră zadarnică, aţi îngăduit ca vieţile voastre să ajungă aproape lipsite de orice semnificaţie. Simţămintele voastre au ajuns aproape de răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. Am văzut că, stăruind asupra descurajării, v-aţi lăsat în voia unor simţăminte intense, până când exprimarea zgomotoasă a durerii voastre i-a determinat pe îngeri să-şi acopere feţele şi să plece din locul în care eraţi. {2MCP 460.2}

Oare, în timp ce vă exprimaţi simţămintele fără nici o stăpânire de sine, vă aminteaţi voi că aveţi un Tată în cer, care şi-a dat unicul Fiu să moară pentru noi, astfel încât moartea să înceteze a fi un somn veşnic? Vă aminteaţi voi că Domnul vieţii şi al slavei a păşit în mormânt şi l-a luminat prin prezenţa fiinţei Lui? Nu spunea ucenicul iubit: „Scrie: «Ferice de acum încolo de morţii care mor în Domnul!» — «Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează»”? Apostolul ştia bine ce spunea atunci când scria

aceste cuvinte; dar, dacă voi vă lăsaţi în voia unei întristări nestăpânite, este atitudinea voastră în armonie cu mângâierea pe care o exprimă aceste cuvinte? — Testimonies for the Church 5:313 (1885). {2MCP 460.3}

A te gândi prea mult la propria persoană înseamnă egoism (sfat adresat unui pastor copleşit de întristare) — Aşadar, frate _____, a te gândi prea mult la propria ta persoană reprezintă o formă de egoism. Nu toţi trec prin experienţa apostolului Pavel care, deşi a fost un om al suferinţei, considera propria persoană ca fiind ultimul lucru la care să se gândească. Apostolul Pavel a trecut prin încercări pe care tu nu le-ai îndurat şi nici nu vei fi chemat să le înduri vreodată, dar el nu stăruia asupra încercărilor, ci slăvea harul lui Dumnezeu. {2MCP 461.1}

Soţia ta a fost lovită de boală şi moarte. Durerea ta a fost la fel de intensă ca şi celelalte necazuri pe care le-ai suferit. Tu ai strâns tristeţea în suflet, ai simţit plăcere să insişti, gândindu-te la aceasta, şi ai îngăduit ca mintea să-ţi fie absorbită în mod egoist de propria ta întristare, până când, drept consecinţă, sănătatea ţi-a fost afectată. Apoi, a urmat decesul fiicei tale, ceea ce a însemnat într-adevăr o lovitură dureroasă, dar şi alţii au trecut prin situaţii asemănătoare şi chiar mai dureroase. Tu ai îngăduit ca acest necaz să te doboare aproape în totalitate; ai stăruit asupra lui, ai vorbit despre el şi ţi-ai împovărat sufletul, suferind pentru o situaţie în care nu mai puteai face nimic. Modul în care ai reacţionat la toate aceste necazuri a fost un păcat. {2MCP 461.2}

Eu ştiu ce îţi spun. Dacă minţii i se îngăduie să se lase copleşită de întristare, digestia este împiedicată, iar ca rezultat, întregul organism încetează să fie hrănit. — Letter 1, 1883. {2MCP 461.3}

Întristarea determină intensificarea circulaţiei sângelui în creier (o experienţă personală) — În timp ce îmi desfăşuram activitatea, scriind şi vorbind, am primit de la Battle Creek nişte scrisori cu un caracter descurajator. În timp ce le citeam, am simţit o stare depresivă inexprimabilă, ce se intensifica în mintea mea, provocându-mi o agonie interioară care părea să paralizeze, pentru scurt timp, toate energiile mele vitale. Timp de trei nopţi, nu am dormit aproape deloc. Gândurile mele erau tulburate. {2MCP 461.4}

Mi-am ascuns simţămintele cât am putut de bine faţă de soţul meu şi faţă de familia binevoitoare cu care eram. {2MCP 461.5}

Nimeni nu cunoştea povara ce apăsa sufletul meu şi pe care căutam să o aşez asupra Marelui Purtător de poveri, cu ocazia momentelor devoţionale de dimineaţă şi seară, când eram împreună cu familia. Dar, datorită tristeţii pe care nu o puteam stăpâni, rugăciunile mele erau fragmentate şi lipsite de coerenţă. Sângele îmi năvălea în creier, provocându-mi adesea stări de ameţeală şi leşin. Am avut hemoragii nazale de repetate ori, îndeosebi după ce încercam să scriu. Mă simţeam tentată să abandonez scrisul, dar nu reuşeam să mă

eliberez de povara temerilor şi a responsabilităţii ce apăsa asupra mea. — Testimonies for the Church 1:576, 577 (1867). {2MCP 462.1}

Ce să facem cu supărarea — Te simţi cumva copleşit de supărare astăzi? Îndreaptă-ţi privirea către Soarele neprihănirii. Nu încerca să învingi toate dificultăţile, ci întoarce-ţi faţa spre lumina ce izvorăşte din tronul lui Dumnezeu. Ce vei vedea acolo? Curcubeul legământului; făgăduinţa adevărată venită din partea lui Dumnezeu. Sub el, se află tronul harului, şi oricine doreşte să se bucure de bogăţiile harului care a fost pregătit şi să-şi însuşească meritele vieţii şi ale morţii Domnului Hristos primeşte, în virtutea simbolului reprezentat de curcubeul legământului, asigurarea binecuvântată a acceptării de către Tatăl. O asigurare la fel de temeinică, precum este însuşi tronul lui Dumnezeu. {2MCP 462.2}

Credinţa este tot ceea ce ai nevoie. Nu lăsa credinţa să ţi se clatine. Luptă lupta cea bună a credinţei şi nădăjduieşte în viaţa cea veşnică. Lupta va fi aspră, dar luptă cu orice preţ, deoarece, în Hristos Isus, făgăduinţele lui Dumnezeu sunt Da şi Amin. Aşează-ţi mâna în mâna lui Hristos. Chiar dacă sunt dificultăţi de întâmpinat, îngerii care excelează în putere vor conlucra cu poporul lui Dumnezeu. Priveşte spre Sion şi porneşte pe drumul care duce către sfânta cetate. Fiecare biruitor este aşteptat acolo, pentru a primi o coroană a slavei şi o haină împletită în războaiele de ţesut ale cerului. Chiar dacă Satana ţi-ar întuneca drumul, de la un capăt la altul, şi chiar dacă ar încerca să ascundă dinaintea ochilor tăi scara tainică ce uneşte pământul cu tronul lui Dumnezeu, pe care coboară şi urcă îngerii care sunt duhuri slujitoare ale celor ce vor fi moştenitorii mântuirii, croieşte-ţi drumul spre cer şi, pas cu pas, înaintează până la tronul Celui Infinit. — Manuscript 66, 1895. {2MCP 462.3}

Cei ce ne simpatizează nu ne sunt întotdeauna prieteni — Dacă cei apropiaţi sunt din categoria oamenilor care nu încearcă să-ţi abată gândurile şi conversaţia spre lucruri mai bune, ci îţi încurajează impresiile greşite, ca şi când acestea ar fi adevărate, este mai bine să nu beneficiezi de compania unor asemenea prieteni. Domnul doreşte să fii voios. {2MCP 463.1}

Este adevărat că ai ajuns să participi la înmormântarea prietenilor tăi dragi; şi eu am trecut prin aceeaşi situaţie, dar nu am îndrăznit să întreb: „De ce mă treci, Doamne, printr-o asemenea suferinţă? De ce am fost atât de des întristată?” Răspunsul Domnului îmi este oferit deja în aceste cuvinte: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea” (Ioan 13, 7). {2MCP 463.2}

Planurile lui Dumnezeu sunt adesea învăluite în mister; ele sunt de neînţeles pentru mintea noastră limitată; dar Acela care cunoaşte sfârşitul încă de la început ştie mai bine decât noi. Ceea ce trebuie să împlinim noi este să ne eliberăm de spiritul lumesc, să ne desăvârşim caracterul creştin, ca să putem fi îmbrăcaţi în haina neprihănirii lui Hristos. — Letter 1, 1883. {2MCP 463.3}

Lucrarea pentru alţii atenuează întristarea — Apostolul a pierdut din vedere suferinţele pe care tocmai urma să le îndure, preocupându-se de cei pe care avea să-i lase să înfrunte singuri prejudecata, ura şi persecuţia. El se străduia să-i întărească şi să-i încurajeze pe cei câţiva creştini care l-au însoţit până la locul de execuţie, repetându-le făgăduinţele adresate celor prigoniţi pentru cauza neprihănirii şi asigurându-i că nici unul dintre cuvintele Domnului cu privire la credincioşii Săi copii încercaţi nu vor rămâne neîmplinite. {2MCP 463.4}

Chiar dacă se va întâmpla să treacă, pentru puţină vreme, prin greutăţi şi diferite ispite, chiar dacă vor fi lipsiţi de compasiunea oamenilor, ei vor putea primi curaj, gândindu-se la asigurarea loialităţii lui Dumnezeu şi spunând: „ştiu în Cine am crezut, şi sunt încredinţat că El este în stare să păstreze ceea ce I-am încredinţat”. Noaptea încercărilor şi a suferinţei se va sfârşi curând, iar atunci vor răsări zorile fericite ale zilei păcii depline. — The Review and Herald, 4 ianuarie, 1912. {2MCP 463.5}

Cei mai buni mângâietori — Aceia care au trecut prin cele mai mari necazuri sunt adesea cei care oferă cea mai mare mângâiere altora, purtând cu ei strălucirea, oriunde se află. Asemenea oameni au fost sensibilizaţi prin suferinţele lor. Când au fost asaltaţi de necazuri, ei nu şi-au pierdut încrederea în Dumnezeu, ci s-au legat şi mai mult de iubirea Sa ocrotitoare. Aceste persoane sunt nişte mărturii vii ale purtării duioase de grijă a lui Dumnezeu, care face ca întunericul să strălucească asemenea luminii şi ne încearcă pentru binele nostru. Domnul Hristos este Lumina lumii; în El nu există întuneric. Ce preţioasă lumină! Să trăim în această lumină! Să spunem adio tristeţii şi resentimentelor! „Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucuraţi-vă!” — The Health Reformer, 1 octombrie, 1877. (Selected Messages 2:274). {2MCP 464.1}

Un antidot pentru întristare — Dumnezeu a pregătit un balsam alinător pentru fiecare rană. Există un balsam în Galaad, există un medic acolo. Nu aţi dori să studiaţi Scripturile, aşa cum nu le-aţi mai studiat niciodată până acum? Căutaţi pe Domnul, ca să primiţi de la El înţelepciune pentru orice situaţie de criză. Imploraţi-l să vă descopere calea prin care să ieşiţi din orice necaz şi modul în care să aplicaţi, pentru situaţia voastră, făgăduinţele vindecătoare ce au fost scrise în Cuvântul Lui. {2MCP 464.2}

În acest fel, vrăjmaşul nu va mai găsi nici o cale de a vă conduce la necredinţă şi lamentare, ci veţi avea în schimb speranţa şi curajul în Domnul. Duhul Sfânt vă va dărui un discernământ clar, ca să înţelegeţi şi să vă însuşiţi orice binecuvântare care să lucreze asemenea unui antidot al întristării, asemenea unei atingeri vindecătoare pentru orice picătură de amărăciune pe care trebuie să o sorbiţi. Fiecare picătură de amărăciune va fi amestecată cu dragostea lui Isus, iar în locul nemulţumirii şi lamentării, veţi înţelege că harul şi iubirea lui Isus sunt în aşa fel amestecate cu întristarea, încât aceasta se va transforma într-o bucurie sfântă şi liniştită. — Letter 65a, 1894. (Selected Messages 2:273, 274). {2MCP 464.3}

Despărţirea de Dumnezeu produce groază în suflet — Ceea ce a făcut ca suferinţele lui Hristos să fie atât de intense a fost groaza despărţirii de favoarea Tatălui Său. {2MCP 464.4}

Pe măsură ce agonia Îi cuprindea sufletul, „sudoarea I se făcuse ca nişte picături mari de sânge, care cădeau pe pământ" (Luca 22, 44). Groaza teribilă pe care o îndura, datorită gândului că Dumnezeu Îl părăsise în acel ceas al neputinţei, descrie groaza pe care o va îndura păcătosul, când îşi va da seama, prea târziu, că Duhul lui Dumnezeu S-a retras de la el. — Manuscript 134, 1905. {2MCP 465.1}

Vom înţelege atunci când ne vom plimba în paradis — Pământul are o istorie pe care omul nu o va înţelege decât atunci când se va plimba în paradisul lui Dumnezeu, însoţit de Răscumpărătorul lui. „Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii, şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor" (Apocalipsa 7, 17). — Manuscript 28, 1898. {2MCP 465.2}

Capitolul 50 — Neliniştea şi îngrijorarea

Nu munca, ci îngrijorarea ucide — Nu munca este cea care ucide, ci îngrijorarea. singura cale de a evita îngrijorarea este aceea de a aduce fiecare necaz la Hristos. Să nu privim la partea întunecată a lucrurilor, ci să cultivăm o stare de voioşie. — Letter 208, 1903. {2MCP 466.1}

A stărui asupra dificultăţilor — Unii se tem în permanenţă şi sunt foarte receptivi la tot felul de necazuri. Deşi, în fiecare zi, sunt înconjuraţi de dovezile incontestabile ale iubirii lui Dumnezeu, deşi, în fiecare zi, se bucură de darurile nemeritate ale providenţei Sale, ei trec cu vederea toate binecuvântările prezente. Mintea lor este preocupată fără încetare cu privire la tot felul de situaţii dezagreabile de care se tem că ar fi posibil să apară în viitor; sau cu privire la anumite dificultăţi ce există în realitate, dar care, în ciuda faptului că sunt minore, le orbesc ochii, împiedicându-i să vadă nenumăratele motive de mulţumire pe care le au. În loc de a-i călăuzi mai aproape de Dumnezeu, singura lor sursă de ajutor, dificultăţile pe care le întâmpină îi despart de El, deoarece ei sunt neliniştiţi şi plini de resentimente. — Steps to Christ, 121, 122 (1892). {2MCP 466.2}

Îngrijorarea măreşte greutatea poverii — Am o mare temere cu privire la faptul că suntem în pericolul de a ne făuri noi înşine juguri care apasă pe umerii noştri, datorită îngrijorării. Să nu ne îngrijorăm; deoarece, în felul acesta, noi ne asprim jugul şi mărim greutatea poverilor. Noi nu trebuie să ne îngrijorăm în nici una dintre acţiunile pe care le întreprindem, ci să facem totul cu încredere în Hristos. Cercetaţi cuvintele Sale, care spun astfel: „Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi" (Matei 21, 22). Aceste

cuvinte susţin că tot ceea ce poate fi oferit de către un Mântuitor atotputernic, le va fi dăruit acelora care se încred în El. Ca ispravnici ai harului ceresc, noi trebuie să cerem cu credinţă şi să aşteptăm plini de încredere mântuirea din partea lui Dumnezeu. Nouă nu ni se pretinde să ne înfăţişăm înaintea Lui, încercând să realizăm, prin propriile noastre puteri, tot ceea ce dorim, ci să cerem în Numele Lui şi apoi să acţionăm plini de încredere în posibilitatea Lui de a ne răspunde în maniera cea mai eficientă. — Letter 123, 1904. {2MCP 466.3}

Nu este voia lui Dumnezeu — Nu este voia lui Dumnezeu ca poporul Său să fie doborât de îngrijorare. — Steps to Christ, 122 (1892). {2MCP 467.1}

Teama duce la suferinţă şi boală — După ce practicile greşite au fost corectate, noi putem înfăţişa nevoile celor bolnavi înaintea Domnului, având o încredere liniştită, după cum ne îndeamnă Duhul Său. El cunoaşte fiecare persoană pe nume şi Se îngrijeşte de fiecare, ca şi când nu ar exista nici o altă fiinţă pe pământ pentru care să-l fi dăruit pe Iubitul Lui Fiu. Cel suferind trebuie încurajat să se încreadă în Dumnezeu şi să fie voios, deoarece iubirea Lui este atât de mare şi de statornică. Teama cu privire la sine tinde să producă slăbiciune şi boală. Dacă bolnavii se înalţă deasupra descurajării şi confuziei, perspectivele lor de însănătoşire vor fi mai mari; deoarece „ochiul Domnului priveşte” ... „peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui” (Psalmii 33, 18). — The Ministry of Healing, 229 (1905). {2MCP 467.2}

Încetează să te îngrijorezi (sfat adresat unui prieten aflat în pragul morţii) — Mă gândesc neîncetat la situaţia ta şi sunt întristată pentru că mintea ta este tulburată. Dacă mi-ar fi cu putinţă, aş dori să-ţi aduc mângâiere. Nu a fost Domnul Isus, iubitul nostru Mântuitor, de atâtea ori, un ajutor prezent în vreme de nevoie? Încetează să te îngrijorezi, ca să nu întristezi pe Duhul Sfânt. De atâtea ori le-ai adresat acest sfat altora. Primeşte acum cuvintele de încurajare din partea celor ce nu sunt bolnavi, asemenea ţie. Mă rog ca Domnul să te ajute. — Letter 365, 1904. (Selected Messages 2:253). {2MCP 467.3}

Îngrijorarea cu privire la faptul că am încetat să fim ocrotiţi de Isus — Dacă ne-am fi educat sufletele să aibă mai multă credinţă, mai multă iubire, o mai mare răbdare şi o mai deplină încredere în Tatăl nostru ceresc, am avea mai multă pace şi fericire atunci când trecem prin conflictele vieţii acesteia. Domnul nu este mulţumit dacă noi suntem înspăimântaţi şi ne îngrijorăm cu privire la faptul că am încetat să fim ocrotiţi de El. Isus este singurul izvor al oricărui har, împlinirea tuturor făgăduinţelor şi înfăptuirea tuturor binecuvântărilor.... Peregrinajul nostru ar fi într-adevăr zadarnic, dacă nu ar fi pentru cauza lui Isus. El ne făgăduieşte: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi” (Ioan 14, 18). Să primim cu bucurie cuvintele Lui, să credem în făgăduinţele Lui, să le repetăm zi de zi, să medităm la ele noapte de noapte şi să fim fericiţi. — Manuscript 75, 1893. (HC 120). {2MCP 468.1}

Odihna în iubirea lui Hristos — Să ne retragem din praful şi căldura toridă a aglomeraţiilor vieţii şi să ne odihnim la umbra iubirii Domnului Hristos. Aici găsim putere

pentru a suporta încercarea. Aici învăţăm cum pot fi uşurate povara şi îngrijorarea şi cum să vorbim şi să cântăm spre slava lui Dumnezeu. Fie ca toţi cei necăjiţi şi împovăraţi să înveţe de la Domnul Hristos lecţia încrederii liniştite. Dacă doresc să aibă pacea şi odihna Sa, ei au nevoie să se aşeze la umbra lui Isus. — Testimonies for the Church 7:69, 70 (1902). {2MCP 468.2}

Responsabilitatea lui Dumnezeu şi responsabilitatea mea — Când începem să ne ocupăm pe cont propriu de realizarea tuturor lucrurilor pe care le avem de făcut şi să depindem de propria noastră înţelepciune pentru succes, noi luăm asupra noastră o povară pe care Dumnezeu nu ne-a dat-o şi încercăm să o purtăm fără ajutorul Lui. Ne asumăm responsabilităţi ce Îi aparţin lui Dumnezeu şi, astfel, ne aşezăm realmente în locul Său. În aceste condiţii, suntem îndreptăţiţi să ne temem şi să anticipăm pericolele şi eşecul, deoarece ele vor veni în mod sigur asupra noastră. Dar, dacă credem cu adevărat că Dumnezeu ne iubeşte şi ne doreşte binele, vom înceta să ne îngrijorăm cu privire la viitor. Dacă ne vom încrede în Dumnezeu, aşa cum se încrede un copil în părintele lui, atunci necazurile şi crizele vieţii noastre vor dispărea, deoarece voinţa noastră este cufundată în voinţa lui Dumnezeu. — Thoughts from the Mount of Blessing, 100, 101 (1896). {2MCP 468.3}

Îngrijorarea şi neliniştea — Dacă ne încredem fără încetare în Dumnezeu, vom avea sentimentul de siguranţă; frica neîncetată de relele viitoare va înceta. Nu vor mai exista îngrijorare şi nelinişte imaginară. Noi avem un Tată ceresc care Se îngrijeşte de copiii Lui şi doreşte să le ofere suficient har pentru orice vreme de nevoie. — Testimonies for the Church 2:72 (1868). {2MCP 469.1}

A lăsa viitorul în grija lui Dumnezeu — Deşi nevoile lor prezente sunt împlinite, mulţi nu sunt dispuşi să se încreadă în Dumnezeu pentru nevoile viitoare şi sunt neliniştiţi fără încetare ca nu cumva sărăcia să se abată asupra lor, astfel încât copiii lor să sufere lipsuri. Unii anticipează întotdeauna răul sau măresc imaginea dificultăţilor care există în realitate şi, astfel, ochii lor sunt orbi faţă de binecuvântările pentru care ar trebui să fie mulţumitori. Obstacolele pe care le întâmpină — în loc de a-i determina să caute ajutorul la Dumnezeu, singurul izvor al puterii — îi despart de El, deoarece ei sunt neliniştiţi şi plini de resentimente.... {2MCP 469.2}

Isus este prietenul nostru; tot cerul este preocupat de bunăstarea noastră; iar îngrijorarea şi teama noastră Îl întristează pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Noi nu avem voie să ne lăsăm în voia stărilor de anxietate, care nu fac altceva decât să producă spaime şi să ne împovăreze, fără a ne fi de nici un ajutor în suportarea necazurilor. Acea neîncredere în Dumnezeu, care ne determină să facem ca pregătirea pentru nevoile viitoare să devină obiectivul primordial al vieţilor noastre, ca şi când fericirea ar consta în lucrurile acestea pământeşti, nu trebuie să ocupe nici cel mai mic loc în sufletul nostru. — Patriarchs and Prophets, 293, 294 (1890). {2MCP 469.3}

O nelinişte nejustificată — Dumnezeu nu condamnă prudenţa şi spiritul de prevedere în administrarea lucrurilor acestei vieţi; dar grija febrilă şi neliniştea nejustificată cu privire la cele lumeşti nu sunt în armonie cu voia Sa. — The Review and Herald, 1 martie, 1887. (Counsels on Stewardship, 159). {2MCP 469.4}

Neliniştea slăbeşte puterile fizice — Încercările şi neliniştea pe care le-a suferit apostolul Pavel i-au doborât sănătatea trupească. — The Acts of the Apostles, 488 (1911). {2MCP 469.5}

Creştini cu inimi pline de nelinişte — Mulţi dintre aceia care mărturisesc că sunt urmaşi ai lui Hristos au inimile pline de nelinişte şi îngrijorare, deoarece le este frică să se încreadă în Dumnezeu. Ei nu se consacră întru totul lui Dumnezeu, deoarece le este teamă de consecinţele pe care le-ar putea implica o asemenea consacrare. Cu toate acestea, dacă nu vor experimenta o consacrare deplină, nu pot găsi pacea. — The Ministry of Healing, 480, 481 (1905). {2MCP 469.6}

Minut cu minut — Există un aspect cu privire la care doresc să adresez un avertisment. Nu vă înspăimântaţi şi nu vă îngrijoraţi; nu merită să procedaţi astfel. Nu încercaţi să faceţi prea mult. Dacă nu vă veţi propune să realizaţi mai mult decât este posibil, veţi reuşi să îndepliniţi cu mult mai mult decât dacă încercaţi să aduceţi la îndeplinire prea multe planuri. Amintiţi-vă fără încetare cuvintele lui Hristos: „Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită” (Marcu 14, 38). Domnul Hristos este Mântuitorul vostru personal. Aveţi încredere în faptul că puterea Lui salvatoare este cu voi minut cu minut, oră de oră. El este de partea voastră în orice vreme de nevoie. — Letter 150, 1903. {2MCP 470.1}

Nu ridicaţi poduri înainte de vreme — Noi dorim să trăim asemenea unor oameni răscumpăraţi prin sângele lui Hristos; trebuie să ne bucurăm pentru iertarea păcatelor şi pentru jertfa Domnului Hristos. Aceasta este responsabilitatea noastră şi fie ca Dumnezeu să ne ajute să ne abatem gândurile de la imaginile întunecate şi să ne îndreptăm privirea către lucrurile care ne luminează mintea. Aş vrea să vă citesc un alt pasaj din Scriptură: „Nu vă îngrijoraţi de nimic” (Filipeni 4, 6). Ce înseamnă aceasta? De ce să ridici un pod înainte de a avea nevoie de el? Nu anticipaţi timpul de strâmtorare. Fraţilor, curând, veţi ajunge la el. Noi trebuie să ne gândim la prezent şi, dacă ne vom îndeplini bine datoriile zilei de azi, vom fi pregătiţi pentru responsabilităţile zilei de mâine. — Manuscript 7, 1888. {2MCP 470.2}

Atingerea standardelor lumeşti — Inimile multor oameni trudesc din greu sub povara îngrijorării, deoarece luptă să atingă standardele lumii acesteia. Ei au ales să trăiască în slujba lumii, au acceptat greutăţile şi au adoptat obiceiurile ei. Astfel, caracterul lor s-a pătat, iar viaţa lor a devenit o povară. Pentru a-şi satisface ambiţiile şi dorinţele lumeşti, aceşti oameni îşi rănesc conştiinţa şi se încarcă, în plus, cu povara vinovăţiei şi remuşcării. Continua lor îngrijorare le devastează puterile vieţii. {2MCP 470.3}

Domnul nostru doreşte ca asemenea oameni să abandoneze jugul acesta al robiei. El îi invită să accepte jugul Său, spunându-le astfel: „Jugul Meu este uşor, şi povara Mea nu este grea”. El îi îndeamnă să caute mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Sa şi le făgăduieşte că le vor fi dăruite toate lucrurile care le sunt necesare în viaţa aceasta. {2MCP 471.1}

Îngrijorarea este oarbă şi nu poate desluşi viitorul, dar Isus cunoaşte sfârşitul încă de la început. Indiferent de situaţia dificilă prin care vom trece, El are deja pregătită o cale de rezolvare. — The Desire of Ages, 330 (1898). {2MCP 471.2}

Credinţa poate fi invincibilă — Nu vă îngrijoraţi. Dacă priviţi la aparenţe şi vă lamentaţi, atunci când asupra voastră se abat dificultăţi şi suprasolicitări, voi dovediţi că aveţi o credinţă bolnăvicioasă şi slabă. Demonstraţi, prin cuvintele şi atitudinea voastră, că încrederea voastră este invincibilă. Bogăţiile Domnului sunt nelimitate. El este proprietarul lumii. Priviţi la El, căci Domnul are lumină, putere şi slavă. El îi va binecuvânta pe toţi cei ce doresc să primească şi să ofere lumină şi dragoste. — Testimonies for the Church 7:212 (1902). {2MCP 471.3}

Plantele nu cresc datorită unui efort conştient — În loc să vă îngrijoraţi din ce în ce mai mult datorită constatării că nu creşteţi în har, preocupaţi-vă doar să îndepliniţi fiecare datorie prezentă. Purtaţi povara pentru sufletele care se află în inima voastră şi căutaţi să-i salvaţi pe cei pierduţi, prin orice mijloace care vă stau la îndemână. Fiţi amabili, binevoitori şi miloşi; vorbiţi cu umilinţă despre fericita voastră nădejde; mărturisiţi dragostea lui Isus; spuneţi despre bunătatea, harul şi neprihănirea Lui; şi încetaţi să vă mai îngrijoraţi cu privire la propria voastră creştere în har. Plantele nu cresc în virtutea unui efort conştient şi intenţionat. Ele nu se dezvoltă datorită unei griji neîncetate cu privire la propria lor creştere; ele cresc, pur şi simplu, sub ocrotirea lui Dumnezeu. — The Youth’s Instructor, 3 februarie, 1889. (My Life Today, 103). {2MCP 471.4}

Remediu pentru nelinişte — Dumnezeu Se îngrijeşte de toate lucrurile şi susţine întreaga creaţie.... Nici o lacrimă nu cade fără a fi observată de El. Nici un zâmbet nu răsare fără a fi remarcat de El. {2MCP 471.5}

Dacă nu am face nimic altceva decât să credem pe deplin acest fapt, toate neliniştile noastre ar fi risipite. Vieţile noastre ar înceta să fie atât de pline de dezamăgiri, deoarece toate lucrurile, mari sau mici, ar fi încredinţate în mâinile lui Dumnezeu, care nu este tulburat de multitudinea grijilor şi nici suprasolicitat de greutatea lor. Prin urmare, noi ar trebui să ne bucurăm de acea bucurie a sufletului care, pentru nenumăraţi oameni, a rămas multă vreme necunoscută. — Steps to Christ, 86 (1892). {2MCP 472.1}

Credinţa alungă neliniştea — Cu toţii suntem atât de neliniştiţi cu privire la faptul că nu vom găsi fericirea, dar puţini sunt aceia care o descoperă uneori, deoarece o căutăm prin metode greşite, în loc să luptăm pentru ea. Dacă ne străduim, în modul cel mai stăruitor, să

îmbinăm credinţa cu dorinţele noastre, fericirea se va strecura în fiinţele noastre pe căi aproape neobservate.... Dacă, neţinând cont de circumstanţele neplăcute în care ne aflăm, putem fi liniştiţi şi încrezători în iubirea lui Dumnezeu, dacă ne închidem în cămăruţa inimii noastre pentru a rămâne singuri în compania lui Dumnezeu, odihnindu-ne plini de pace în iubirea Lui, simţământul prezenţei Sale ne va inspira o bucurie profundă şi liniştitoare. Această experienţă ne ajută să dobândim o credinţă ce ne va face capabili să nu ne înspăimântăm şi să nu ne îngrijorăm, ci să ne bazăm pe o putere care este nelimitată. — Letter 57, 1897. (My Life Today, 184). {2MCP 472.2}

Unicul principiu — Aceia care acceptă principiul unic de a face din slujirea şi onoarea lui Dumnezeu voinţa supremă a fiinţei lor vor descoperi că toate obstacolele dispar şi înaintea paşilor lor se deschide o cale liberă şi uşor de urmat. — The Desire of Ages, 330 (1898). {2MCP 472.3}

A trăi fiecare zi în mod distinct, principiul cel mai important — Îndeplinirea cu credincioşie a datoriilor zilei de azi este cea mai bună pregătire pentru provocările zilei de mâine. Nu adunaţi toate grijile şi posibilităţile zilei de mâine pentru a le adăuga poverilor zilei de azi. „Ajunge zilei necazul ei” (Matei 6, 34). — The Ministry of Healing, 481 (1905). {2MCP 472.4}

Nouă nu ne aparţine decât câte o singură zi, şi în această zi trebuie să trăim pentru Dumnezeu. Noi trebuie să încredinţăm în mâna lui Hristos, printr-o consacrare solemnă, toate planurile şi obiectivele noastre pentru această singură zi, aşezând întreaga povară a grijilor pe umerii Lui, pentru ca Domnul să le îndeplinească în favoarea noastră. „Căci Eu ştiu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o nădejde.” „În linişte şi odihnă va fi mântuirea voastră; în seninătate şi încredere va fi tăria voastră” (Ieremia 29, 11; Isaia 30, 15). — Thoughts from the Mount of Blessing, 101 (1896). {2MCP 472.5}

Să nu ne tulburăm, deznădăjduind pentru poverile zilei de mâine. Să purtăm cu curaj şi cu voioşie poverile zilei de azi. Astăzi este ziua care ne-a fost încredinţată şi trebuie să avem credinţă. Nouă nu ne este cerut să trăim decât câte o singură zi. Acela care ne oferă putere pentru ziua de azi ne va da putere şi mâine. — The Signs of the Times, 5 noiembrie, 1902. (In Heavenly Places, 269). {2MCP 473.1}

Putere pentru orice încercare — Tatăl nostru ceresc măsoară şi cântăreşte fiecare încercare, înainte de a îngădui ca aceasta să se abată asupra celui credincios. El ia în considerare circumstanţele şi puterile aceluia care urmează să se confrunte cu testul prin care va fi verificat de Dumnezeu, iar Domnul nu îngăduie niciodată ca ispitele să fie mai mari decât capacitatea omului de a rezista. Dacă sufletul este împovărat peste puterile sale, dacă persoana ajunge să fie învinsă, Dumnezeu nu va putea fi niciodată învinovăţit pentru faptul că nu i-ar fi oferit suficientă putere şi har, ci cel ispitit, deoarece nu a vegheat, nu s-a rugat şi nu şi-a însuşit, prin credinţă, bogăţiile harului pe care Dumnezeu le-a pregătit din

abundenţă pentru el. Domnul Hristos nu a părăsit niciodată un om aflat în momentele sale de luptă. Dacă va invoca făgăduinţele Sale şi va înfrunta vrăjmaşul în Numele Domnului, cel credincios nu va ajunge niciodată să ştie ce înseamnă înfrângerea. — Manuscript 6, 1889. {2MCP 473.2}

Capitolul 51 — Teama

Milioane de oameni cuprinşi de teamă — Milioane de fiinţe umane sunt subjugate de religii false, legate în lanţurile sclaviei fricii şi ale unei pasivităţi marcate de indiferenţă. Trudind asemenea unor animale de povară, ele sunt lipsite de speranţă, de bucurie sau de aspiraţii pentru viaţa aceasta, iar cu privire la viaţa viitoare, nu trăiesc decât o teamă ascunsă. Numai Evanghelia harului lui Dumnezeu poate înălţa sufletul aflat într-o asemenea stare. — The Desire of Ages, 478 (1898). {2MCP 474.1}

Mii de temeri datorate neîncrederii în Dumnezeu — Mulţi neglijează să-şi adune o comoară în cer, prin înfăptuirea binelui pe care l-ar putea realiza folosind mijloacele pe care Dumnezeu li le-a încredinţat. Datorită neîncrederii în Dumnezeu, ei nutresc mii de temeri cu privire la viitor. Asemenea copiilor lui Israel, inimile lor rele sunt lipsite de credinţă. {2MCP 474.2}

Dumnezeu le-a oferit celor din poporul Său din abundenţă tot ce le era necesar pentru împlinirea nevoilor lor, dar ei continuau să se îngrijoreze în mod nejustificat cu privire la viitor. Pe parcursul călătoriei lor, israeliţii erau nemulţumiţi, murmurau şi se lamentau că Moise i-a scos în pustie ca să-i ucidă prin înfometare, pe ei şi pe copiii lor. Dorinţele lor imaginare le orbiseră ochii şi inimile, astfel încât nu vedeau bunătatea şi milostivirea lui Dumnezeu, care îi însoţea în călătorie, şi erau lipsiţi de recunoştinţă faţă de toate darurile primite din partea Lui. {2MCP 474.3}

Tot aşa sunt şi cei neîncrezători, care pretind a fi poporul lui Dumnezeu în acest veac al necredinţei şi degenerării. Aceştia se tem că ei, copiii sau nepoţii lor ar putea ajunge săraci şi lipsiţi de mijloace de existenţă. Nu îndrăznesc să-şi pună nădejdea în Dumnezeu şi nu manifestă nici un fel de încredere în Acela care i-a înzestrat cu binecuvântările şi bunurile vieţii şi le-a dăruit talente spre a le folosi pentru slava Lui şi pentru progresul cauzei Sale. — Testimonies for the Church 2:656, 657 (1871). {2MCP 474.4}

Satana încearcă să domine prin intermediul fricii — Dumnezeu nu exercită niciodată presiuni asupra voinţei sau asupra conştiinţei; dar instrumentul neîncetat de constrângere al lui Satana — pentru a prelua controlul asupra celor pe care nu-I poate învinge prin nici o altă modalitate — este reacţia omului în faţa terorii. Satana se străduieşte să domine conştiinţa şi să-şi asigure supremaţia prin forţă şi frică. Pentru a-şi atinge aceste scopuri, el

acţionează prin intermediul autorităţilor, atât civile, cât şi religioase, influenţându-le să impună în mod abuziv legi omeneşti, care se află în contradicţie cu legile lui Dumnezeu. — The Great Controversy, 591 (1888). {2MCP 475.1}

A te lăsa călăuzit de temeri — Dacă ne lăsăm călăuziţi de îndoielile şi temerile noastre sau dacă încercăm să rezolvăm toate dificultăţile pe care nu reuşim să le înţelegem cu claritate, fără a avea credinţă în suflet, problemele noastre nu vor face decât să devină mai mari şi mai accentuate. Dar, dacă venim la Dumnezeu, cu simţămintele noastre de neajutorare şi dependenţă, aşa cum suntem de fapt, şi dacă, în umilinţă şi cu încredere, Îi facem cunoscute nevoile noastre Aceluia a cărui cunoaştere este infinită, care veghează asupra întregii creaţii şi guvernează totul prin voinţa şi prin cuvântul Său, El va asculta strigătul nostru şi, în puterea Sa, va face ca lumina să strălucească în inimile noastre. Prin rugăciune sinceră, noi intrăm în legătură cu Cel Infinit. Poate că, în clipa în care privirea Răscumpărătorului nostru se îndreaptă spre noi plină de compasiune şi dragoste, nu observăm nici o dovadă vizibilă, dar aceasta se întâmplă întocmai. Poate că nu simţim atingerea Lui evidentă, dar braţul Său ocrotitor este întins asupra noastră cu iubire şi înţelegere duioasă. — Steps to Christ, 96, 97 (1892). {2MCP 475.2}

Cauza suferinţelor trupeşti şi mintale — Ceea ce aduce boala asupra trupului şi a minţii, aproape în toate cazurile, sunt simţămintele de insatisfacţie şi resentimentele încărcate de nemulţumire. Asemenea oameni trăiesc fără Dumnezeu şi fără nădejdea care străbate dincolo de văl şi care este asemenea unei ancore sigure şi statornice pentru suflet. Toţi cei ce nutresc această nădejde se sfinţesc, după cum El este sfânt. Ei sunt eliberaţi de dorinţe nestăpânite, de remuşcări şi de nemulţumire; ei nu caută fără încetare răul şi nu se plâng de necazuri imaginare. Adesea, întâlnim mulţi oameni care trec înainte de vreme prin timpul de încercare; teama este întipărită aproape în toate trăsăturile chipului lor; ei par să nu descopere nici o mângâiere, dar caută neîncetat să găsească motive de spaimă şi îngrijorare. — Testimonies for the Church 1:566 (1867). {2MCP 475.3}

Frica nu aduce nici un beneficiu sufletului — Tu ai nevoie de o înţelegere clară a Evangheliei. Viaţa religioasă nu este caracterizată de tristeţe şi apăsare, ci este o viaţă a bucuriei şi a păcii, însoţite de demnitatea creştină şi de o solemnitate sfântă. Mântuitorul nostru nu ne încurajează să nutrim îndoieli, temeri şi previziuni tulburătoare; acestea nu aduc nici un beneficiu sufletului şi trebuie respinse imediat. Noi putem avea o bucurie negrăită şi o slavă deplină. — Manuscript 6, 1888. (Evangelism, 180). {2MCP 476.1}

Credinţa se dezvoltă, luptând împotriva fricii şi a îndoielii — Adesea, Domnul ne aşează în situaţii dificile, cu scopul de a ne provoca la o activitate mai intensă. În providenţa Sa, uneori, în viaţa noastră apar neplăceri prin care ne sunt încercate răbdarea şi credinţa. Dumnezeu ne învaţă lecţiile încrederii. El a prevăzut ca noi să primim aceste lecţii în circumstanţe care ne fac să simţim nevoia de ajutor şi putere. În acest fel, noi ajungem la o cunoaştere practică a voinţei Sale divine, de care avem o atât de mare nevoie în viaţă.

Credinţa se întăreşte în condiţiile celei mai serioase lupte împotriva fricii şi a îndoielii. — Testimonies for the Church 4:116, 117 (1876). {2MCP 476.2}

Teama dezvăluie necredinţa — Aşa cum Domnul Isus a găsit pacea prin încrederea în purtarea de grijă a Tatălui, tot astfel şi noi trebuie să fim liniştiţi, având încredere în purtarea de grijă a Mântuitorului. Dacă ar fi avut încredere în El, ucenicii ar fi rămas liniştiţi. Frica lor în faţa pericolului le-a dezvăluit necredinţa. Încercând să-şi salveze viaţa cu disperare, ei L-au uitat pe Isus; şi numai după aceea, când încrederea în sine s-a năruit, ei s-au întors la El pentru a fi ajutaţi. {2MCP 476.3}

Cât de adesea trăim şi noi experienţa ucenicilor! Când suntem asaltaţi de ispite, când asupra noastră se abat tunete înspăimântătoare, când valurile ameninţă să ne scufunde, noi luptăm cu furtuna singuri, uitând că alături de noi Se află Acela care ne-ar putea oferi ajutor. Noi ne încredem în propriile noastre puteri, până când pierdem şi cea din urmă speranţă şi simţim că suntem la un pas de pierzare. Abia apoi ne amintim de Domnul Isus şi, dacă strigăm către El să ne scape, glasul nostru nu va rămâne neauzit. Deşi ne mustră cu durere pentru necredinţa noastră şi pentru încrederea în noi înşine, Domnul nu întârzie să ne ofere ajutor în vreme de nevoie. Fie că suntem pe mare sau pe uscat, nu trebuie să ne temem. Dacă ne încredem în El, Răscumpărătorul va linişti valurile zbuciumate ale vieţii şi ne va elibera de pericole prin cele mai bune mijloace posibile, în virtutea puterii Sale. — The Desire of Ages, 336 (1898). {2MCP 477.1}

Pericolul de a manifesta frica în salonul bolnavilor — Cei ce se ocupă de îngrijirea bolnavilor trebuie să înţeleagă importanţa acordării unei deosebite atenţii legilor sănătăţii. Nicăieri nu este mai importantă respectarea acestor legi ca în salonul bolnavilor. Nimeni nu depinde mai mult de credincioşia în lucrurile mici, aşa cum depind cei bolnavi. În cazurile grave de boală, o mică neglijenţă, o uşoară neatenţie faţă de nevoile sau pericolele specifice pacientului, manifestarea fricii, a agitaţiei sau nervozităţii şi chiar a lipsei de simpatie pot dezechilibra balanţa ce atârnă între viaţă şi moarte şi pot determina agravarea irecuperabilă a stării unui pacient care, în alte condiţii, ar fi putut fi vindecat. — The Ministry of Healing, 219 (1905). {2MCP 477.2}

Frica Îl întristează pe Duhul Sfânt — A avea credinţă înseamnă a-l crede pe Dumnezeu pe cuvânt, fără a pune sub semnul întrebării declaraţiile Sale şi fără a insista în încercarea de a înţelege rostul experienţelor dificile cu care te confrunţi. Dar multora le lipseşte credinţa. Ei se tem în permanenţă, inventând necazuri posibile. Deşi sunt înconjuraţi zilnic de dovezi ale iubirii lui Dumnezeu şi se bucură de binefacerile providenţei Sale, ei trec cu vederea aceste binecuvântări. Iar dificultăţile pe care le întâmpină, în loc să-i conducă la Dumnezeu, îi despart de El, copleşindu-i de nelinişte şi resentimente.... Isus este Prietenul lor. Tot cerul este interesat de bunăstarea lor, iar frica şi resentimentele lor Îl întristează pe Duhul Sfânt. Noi nu trebuie să ne încredem în Dumnezeu numai în situaţia în care vedem sau simţim că El ne ascultă. Noi trebuie să ne bazăm pe făgăduinţele Lui. Când venim la El prin credinţă,

să fim convinşi că fiecare dintre cererile noastre este tratată cu o deosebită consideraţie de către Isus. O dată ce am cerut binecuvântările Sale, noi trebuie să credem că le-am şi primit şi să mulţumim pentru ele. Apoi, să ne întoarcem la treburile noastre cu siguranţa că binecuvântările cerute ne vor fi trimise atunci când va fi cea mai mare nevoie de ele. Dacă ne vom obişnui să procedăm astfel, vom trăi cu conştienta faptului că rugăciunile noastre sunt ascultate. Dumnezeu ne va răspunde „cu prisosinţă", „după bogăţiile slavei Sale" şi prin „lucrarea atotputerniciei Sale". — Gospel Workers, 261, 262 (1915). {2MCP 477.3}

Eliberarea de vinovăţie aduce eliberarea de frică — Atât Aaron, cât şi poporul căutau să evite întâlnirea cu Moise şi „le era frică să vină înaintea lui". Observând confuzia şi teama lor, dar neştiind care era motivul, Moise i-a invitat să se apropie. El a mijlocit pentru împăcarea cu Dumnezeu şi i-a asigurat de recăpătarea favorii Sale. Nesimţind în tonul vocii sale nimic altceva decât iubire şi înţelegere, în cele din urmă, unul dintre cei prezenţi a îndrăznit să se apropie de el. Prea înspăimântat pentru a rosti vreun cuvânt, acesta şi-a îndreptat tăcut mâna spre Moise, indicând mai întâi înfăţişarea feţei lui şi apoi înălţimile cerului. Marele conducător a înţeles mesajul. Conştienţi de vinovăţia lor şi copleşiţi de simţământul respingerii din partea cerului, ei nu puteau suporta lumina divină care, dacă ar fi fost ascultători faţă de Dumnezeu, ar fi trebuit să-i umple de bucurie. În simţământul vinovăţiei există teamă. Sufletul care este liber de păcat nu va dori să se ascundă de lumina cerului. — Patriarchs and Prophets, 329, 330 (1890). {2MCP 478.1}

Ce să facem când suntem cuprinşi de teamă — Numai simţământul prezenţei lui Dumnezeu risipeşte acea teamă care poate transforma viaţa unui copil timid într-o adevărată povară. El trebuie ajutat să-şi întipărească bine în memorie făgăduinţa lui Dumnezeu: „Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El, şi-i scapă din primejdie" (Psalmii 34, 7). Îndemnaţi-l să citească minunata povestire despre Elisei şi puternica oştire îngerească ce înconjura cetatea montană asediată de armatele vrăjmaşului. Să citească despre Petru, atunci când se afla condamnat la moarte în închisoare şi despre îngerul care a apărut în celulă în miez de noapte şi l-a condus pe slujitorul lui Dumnezeu, în siguranţă, dincolo de gărzile înarmate şi dincolo de poarta masivă de fier, cu toate încuietorile şi lacătele ei.{2MCP 478.2}

Să citească scena aceea de pe mare, când Pavel, prizonierul, aflat în călătorie spre locul persecuţiei şi al procesului de judecată, le-a adresat următoarele cuvinte de curaj şi speranţă marinarilor şi greu încercaţilor soldaţi obosiţi de trudă, veghere şi foame: „Fiţi cu voie bună; pentru că nici unul dintre voi nu va pieri.... Pentru că un înger al Dumnezeului meu, căruia Îi slujesc, mi s-a arătat azi — noapte, şi mi-a zis: «Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; şi iată că Dumnezeu ţi-a dăruit pe toţi cei ce merg cu corabia împreună cu tine.»" Încrezător în această făgăduinţă, Pavel şi-a asigurat tovarăşii: „Nu vi se va pierde nici un fir de păr din cap". şi aşa s-a întâmplat. Pentru că, pe acea corabie, se afla un bărbat prin care Dumnezeu Îşi putea îndeplini lucrarea, au fost salvaţi toţi pasagerii, soldaţii şi

marinarii păgâni. „Ei au ajuns cu toţii teferi la uscat” (Faptele Apostolilor 27, 22-24.34.44). — Education, 255, 256 (1903). {2MCP 479.1}

Dumnezeu lucrează deschis — Domnul nostru nu ne amăgeşte. El nu ne spune: „Nu aveţi nici un motiv de teamă; nu există nici un pericol în calea voastră”. El ştie că există pericole şi încercări şi ne abordează în mod onest şi deschis. El le promite copiilor Săi că îi va lua din lumea păcatului şi a răului şi îi îndrumă spre o cetate de scăpare care nu va cădea niciodată. Rugăciunea Lui pentru ucenici a fost: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău”. El spune: „În lume veţi avea necazuri: dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea” (Ioan 17, 15; 6, 33). — Steps to Christ, 122, 123 (1892). {2MCP 479.2}

Îndepărtaţi-vă atenţia de la voi înşivă — Îndepărtaţi-vă atenţia de la voi înşivă şi îndreptaţi-vă privirea spre Isus. Chiar dacă simţiţi că nu sunteţi decât nişte păcătoşi, totuşi este privilegiul vostru acela de a-l recunoaşte pe Hristos ca Mântuitor. El nu a venit în lume ca să-i cheme la pocăinţă pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi. Satana va prezenta înaintea minţii omeneşti dificultăţi şi sugestii menite să îi slăbească credinţa şi să îi distrugă curajul. El se foloseşte de ispite nenumărate şi foarte diverse, care vă vor invada mintea, una după alta; dar a acorda o prea mare atenţie propriilor emoţii şi a-ţi descătuşa simţămintele fără nici un discernământ înseamnă a spune bun-venit îndoielii. Procedând astfel, vă aruncaţi în mod deliberat în pânzele de păianjen ale confuziei şi disperării. Poate că vă întrebaţi: Ce trebuie să fac cu aceste gânduri înspăimântătoare? Alungaţi-le din minte, privind şi contemplând inegalabila profunzime a iubirii Mântuitorului. Nu vă exacerbaţi sentimentele, vorbind despre ele şi închinându-vă înaintea lor, indiferent dacă acestea sunt bune sau rele, triste sau încurajatoare. — Letter 41, 1893. {2MCP 480.1}

A învinge teama prin încrederea în Isus — Isus ne invită să venim la El, iar El va ridica povara grea de pe umerii noştri şi va aşeza în locul ei jugul Său, care este uşor, şi povara Sa, care nu este grea. Dacă am umbla fără încetare pe calea pe care ne invită Isus să umblăm, nu am ajunge niciodată să trăim simţăminte de panică. Suntem asaltaţi de dificultăţi şi încercări dureroase numai atunci când ne abatem de pe calea datoriei. Sacrificiile pe care suntem nevoiţi să le facem pentru a-l urma pe Hristos nu sunt altceva decât paşii pe care trebuie să-i facem pentru a ne întoarce pe calea luminii, a păcii şi a fericirii. Îndoielile şi temerile cresc atunci când sunt tolerate şi, cu cât persistăm mai mult în această atitudine, cu atât vor fi mai greu de învins. Noi nu suntem în siguranţă decât dacă renunţăm la soluţiile noastre omeneşti şi ne agăţăm de braţul Aceluia care i-a salvat pe ucenicii aflaţi în corabia ce se scufunda în marea furtunoasă. — Testimonies for the Church 4:558 (1881). {2MCP 480.2}

Hristos este purtătorul poverilor — Împărtăşiţi-I Domnului toate dorinţele, bucuriile, necazurile, grijile şi temerile voastre. Prin aceasta, El nu va fi prea împovărat şi nici nu-L vom putea face să obosească.... Inima Lui iubitoare este sensibilă faţă de suferinţele noastre şi este mişcată de strigătul durerilor noastre. Să venim la El cu toate dificultăţile care ne

tulbură gândurile. Nici o povară nu este prea grea pentru El, deoarece Dumnezeu este susţinătorul tuturor lumilor, El conduce toate lucrările universului. Nimic din ceea ce ar putea tulbura în vreun fel pacea noastră nu este prea mărunt pentru a nu fi observat de El. Nici un capitol al experienţei noastre nu este atât de întunecat şi de şters, încât să nu poată fi citit de El şi nu există nici o încurcătură pe care El să nu o poată dezlega. Nici o nenorocire nu se poate abate chiar şi asupra celui mai neînsemnat dintre copiii Săi; nici o teamă nu poate tulbura sufletul; nici o rază de bucurie şi nici o rugăciune sinceră nu poate fi rostită de buzele noastre, fără ca Tatăl ceresc să nu le observe îndată pe toate.... Relaţia dintre Dumnezeu şi un suflet omenesc este atât de distinctă şi de plenară, ca şi când acela ar fi singurul suflet care există pe întregul pământ, singurul suflet căruia îi este acordată întreaga atenţie şi purtare de grijă şi pentru care El a dăruit viaţa Preaiubitului Său Fiu. — Steps to Christ, 100 (1892). {2MCP 480.3}

Capitolul 52 — Depresia

[Vezi Anexa A şi Anexa B.]

Boli rezultate datorită depresiei mintale — O atitudine mulţumită şi un spirit voios înseamnă sănătate pentru trup şi putere pentru suflet. Depresia, tristeţea şi confuzia reprezintă cauza cea mai prolifică a bolilor fizice. — Testimonies for the Church 1:702 (1868). {2MCP 482.1}

Multe dintre bolile care afectează sănătatea oamenilor sunt rezultatul depresiei mintale. — The Ministry of Healing, 241 (1905). {2MCP 482.2}

Înlăturarea depresiei psihice grăbeşte vindecarea fizică — Deoarece iubirea lui Dumnezeu este atât de mare şi atât de statornică, bolnavii trebuie încurajaţi să se încreadă în El şi să fie voioşi. Anxietatea tinde să producă slăbiciune şi boală. Dacă bolnavii îşi vor învinge stările depresive şi teama, perspectiva vindecării lor va fi mai bună, deoarece „ochiul Domnului priveşte peste cei ce.... nădăjduiesc în bunătatea Lui” (Psalmii 33, 18). — The Ministry of Healing, 229 (1905). {2MCP 482.3}

Depresia ca rezultat al unei mândrii respingătoare — Unii manifestă un spirit distant şi rece şi o mândrie respingătoare, care îi inhibă pe cei ce se află în sfera lor de influenţă. Această atitudine este contagioasă; ea creează o atmosferă care risipeşte bunele intenţii; blochează spiritul natural al simpatiei, cordialităţii şi iubirii omeneşti şi, sub influenţa ei, oamenii sunt frustraţi, iar dorinţa lor de a fi sociabili şi generoşi este anihilată. {2MCP 482.4}

Această stare de depresie nenaturală afectează nu numai sănătatea spirituală, ci şi sănătatea fizică. Confuzia şi răceala unei asemenea atmosfere nesociabile se reflectă în înfăţişarea exterioară. Feţele celor ce sunt binevoitori şi înţelegători vor străluci de lumina adevăratei bunătăţi, în timp ce înfăţişarea acelora care nu cultivă gânduri bune şi motive neegoiste va trăda sentimentele ascunse din inimile lor. — Testimonies for the Church 4:64 (1876). {2MCP 483.1}

Depresia mintală cauzată de lipsa aerului proaspăt din încăperile închise — Efectele produse de lipsa aerului şi a ventilaţiei în încăperile închise sunt următoarele: organismul îşi pierde vigoarea şi sănătatea, circulaţia sanguină este precară, sângele circulă cu dificultate în organism, deoarece nu este purificat şi vitalizat de aerul curat şi proaspăt de afară. Mintea devine confuză şi deprimată, iar sistemul nervos este iritat, fiind posibilă apariţia stărilor febrile şi a altor suferinţe acute. — Testimonies for the Church 1:702, 703 (1868). {2MCP 483.2}

Confuzia şi depresia rezultate din insuficienţa oxigenului — Plămânilor trebuie să li se asigure o cât mai mare libertate. Capacitatea lor de respiraţie depinde de libertatea de mişcare, şi dacă plămânii sunt comprimaţi sau blocaţi, această capacitate se diminuează. De aceea, cei ce desfăşoară o activitate sedentară vor suferi efecte negative, în special dacă obişnuiesc să stea încovoiaţi. Această poziţie face imposibilă o respiraţie profundă. Respiraţia superficială devine curând un obicei instinctiv, iar plămânii îşi pierd elasticitatea.... {2MCP 483.3}

Ca urmare, organismul va fi alimentat cu o cantitate insuficientă de oxigen. Sângele va deveni mai vâscos şi va circula greu. Substanţele toxice care ar fi trebuit eliminate prin expiraţie vor fi reţinute în corp, iar sângele va deveni impur. Nu {2MCP 483.4}

numai plămânii sunt afectaţi datorită respiraţiei deficitare, ci şi stomacul, ficatul şi creierul. Pielea îşi pierde supleţea, digestia este întârziată, inima oboseşte, creierul este întunecat, gândurile devin confuze, tristeţea se aşterne în suflet, întregul organism ajunge deprimat şi inactiv şi este deosebit de predispus la boală. — The Ministry of Healing, 272, 273 (1905). {2MCP 484.1}

O respiraţie bună linişteşte nervii — Pentru a beneficia de un sânge bun, trebuie să respirăm bine. Inspirarea profundă şi amplă a aerului curat, care umple plămânii cu oxigen, purifică sângele. Acesta dobândeşte o culoare deschisă şi transmite un flux dătător de viaţă fiecărei părţi a organismului. O respiraţie bună linişteşte nervii; stimulează apetitul şi asigură o digestie mai bună; iar somnul va fi profund şi odihnitor. — The Ministry of Healing, 272 (1905). {2MCP 484.2}

Hidropizia şi o suferinţă cardiacă tindeau să producă stări depresive lui Ellen White. [Vezi Selected Messages 2:233-245, „Fortitude and Affliction”.] — Suferinţa fizică mă apăsa greu. Ani de zile am fost afectată de o suferinţă cardiacă, ce avea tendinţa de a-mi

provoca stări depresive şi de a risipi credinţa şi curajul. — Testimonies for the Church 1:185 (1859). {2MCP 484.3}

Folosirea unor puteri împrumutate conduce la depresie — Datorită obiceiurile necumpătate cultivate în cămin, organele digestive devin incapabile de a prelucra hrana care, în curând, va înceta să satisfacă apetitul. O dată înrădăcinate, obiceiurile nesănătoase generează dorinţe nestăpânite după o alimentaţie mai excitantă. Ceaiul şi cafeaua produc un efect imediat. Sub influenţa acestor otrăvuri, sistemul nervos este iritat şi, în anumite situaţii, în perioada de început, intelectul pare înviorat şi imaginaţia mai vie. Datorită faptului că aceste stimulente produc rezultate atât de agreabile, mulţi ajung la concluzia că au realmente nevoie de ele, dar întotdeauna există reacţii adverse. {2MCP 484.4}

Sistemul nervos nu face decât să împrumute, pentru prezent, putere din resursele viitoare, iar aceste stări de înviorare temporară sunt urmate de stări depresive. Senzaţia imediată de bunăstare, obţinută în urma consumului de ceai sau cafea, constituie o dovadă a faptului că ceea ce pare a fi putere nu este decât excitaţie nervoasă şi, prin urmare, reprezintă un prejudiciu adus sistemului nervos. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 31 (1890). (Child Guidance, 403). {2MCP 485.1}

O atitudine respingătoare şi rece în căsătorie este o cauză a depresiei — Când te-ai căsătorit, soţia ta te-a iubit. Organismul ei era deosebit de sensibil; cu toate acestea, cu eforturi din partea ta şi cu mai mult curaj din partea ei, sănătatea ei nu ar fi trebuit să ajungă în starea în care se află acum. Dar atitudinea ta rece şi respingătoare, asemenea unui aisberg, a îngheţat canalele iubirii şi afecţiunii. Spiritul tău distant şi dispoziţia ta de a căuta greşeli au fost asemenea brumei ce cade peste o floare sensibilă. Aceasta i-a îngheţat petalele şi aproape că a distrus viaţa plantei. Dragostea ta pentru lume consumă toate trăsăturile bune ale caracterului tău. {2MCP 485.2}

Soţia ta are o fire total diferită şi este mult mai binevoitoare. Dar atunci când şi-a manifestat înclinaţiile ei generoase, chiar şi în lucrurile nesemnificative, tu te-ai simţit ofensat şi ai mustrat-o. Datorită spiritului tău ranchiunos, ai făcut ca soţia ta să simtă că este o povară costisitoare pentru tine şi că nu are nici un drept să-şi manifeste generozitatea pe cheltuiala ta. Toate aceste lucruri sunt atât de descurajatoare, încât ea a ajuns disperată şi neajutorată şi, neavând curajul şi energia de a se opune, nu poate decât să se consume în interiorul ei până la epuizare. Nervii ei sunt chinuiţi de suferinţă. Dacă viaţa ei de cămin ar fi fost bună, soţia ta s-ar fi bucurat de sănătate. Dar în viaţa ta de cămin, demonii au fost asemenea unor oaspeţi de seamă, triumfând datorită nefericirii familiei voastre. — Testimonies for the Church 1:696 (1868). {2MCP 485.3}

Stările depresive, rezultate ale excesului sexual — Foarte multe familii trăiesc într-o stare dintre cele mai nefericite, deoarece soţul şi tatăl permite ca instinctele animalice ale firii să domine asupra naturii morale şi intelectuale. Ca rezultat, adesea, atmosfera căminului este marcată de un simţământ de deprimare şi letargie, dar rareori este conştientizat faptul că

la originea acestei stări se află propria lor conduită necorespunzătoare. Dumnezeu ne-a încredinţat o responsabilitate sfântă, aceea de a ne păstra spiritul şi trupul în curăţie, ca să putem fi o binecuvântare pentru omenire şi să fim capabili de a îndeplini o lucrare desăvârşită în slujba Lui. {2MCP 485.4}

Apostolul a rostit un mesaj de avertizare: „Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, şi să nu mai ascultaţi de poftele lui" (Romani 6, 12). El continuă să ne avertizeze, spunându-ne că „Toţi cei ce se luptă la jocurile de obşte, se supun la tot felul de înfrânări" (1 Corinteni 9, 25). Apostolul îi îndeamnă pe toţi cei ce pretind că sunt creştini să înfăţişeze înaintea Domnului trupurile lor ca pe o „jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu" (Romani 12, 1). El spune despre sine: „Ci mă port aspru cu trupul meu, şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat" (1 Corinteni 9, 27). — Testimonies for the Church 2:381 (1870). {2MCP 486.1}

Succesul poate fi urmat de o depresie temporară — Ilie a suferit una dintre reacţiile ce pot urma adesea după o perioadă de manifestare a unei credinţe puternice şi după un mare succes. El s-a temut că reforma începută pe Carmel nu va fi durabilă şi era copleşit de descurajare. Pe vârful Pisga fusese plin de entuziasm, dar acum se afla în vale. Când se afla sub influenţa inspiraţiei Celui Atotputernic, Ilie a înfruntat cea mai severă încercare a credinţei, dar în acest timp al descurajării, încolţit de ameninţările răsunătoare ale Izabelei, când Satana părea să câştige prin uneltirile acestei femei imorale, el şi-a pierdut simţământul siguranţei şi al dependenţei de Dumnezeu. Ilie a trecut printr-o perioadă de entuziasm excesiv, iar reacţia depresivă era teribilă. — Prophets and Kings, 161, 162 (1917). {2MCP 486.2}

Stăpânirea de sine în perioadele depresive — Mama poate şi trebuie să facă totul pentru a-şi stăpâni nervii şi atitudinea în perioadele de depresie; chiar şi atunci când este bolnavă, dacă învaţă să-şi exercite stăpânirea de sine, ea poate fi binevoitoare şi voioasă şi va fi capabilă să suporte mai mult zgomot decât şi-ar fi imaginat că este posibil. Mama nu trebuie să se comporte în aşa fel, încât mintea tânără şi sensibilă a copiilor să fie tulburată datorită stărilor ei depresive, determinându-i să se simtă în căminul lor ca într-un mormânt, iar în camera mamei, ca şi cum s-ar afla în cel mai întunecat loc de pe faţa pământului. Prin exercitarea voinţei, mintea şi nervii îşi pot recăpăta buna dispoziţie şi forţa. În multe situaţii, puterea voinţei se va dovedi cel mai eficient calmant al nervilor. — Testimonies for the Church 1:387 (1863). {2MCP 486.3}

Două extreme ale comportamentului — Aceia care nu consideră că a-şi disciplina mintea, astfel încât aceasta să stăruie numai asupra unor subiecte plăcute, reprezintă o datorie religioasă se vor afla într-una dintre următoarele două extreme: fie vor fi exaltaţi printr-o antrenare continuă în amuzamente, distracţii, conversaţii frivole, râsete şi glume, fie vor fi deprimaţi, trecând prin încercări şi conflicte sufleteşti ciudate, pe care puţini le-au experimentat sau le pot înţelege. Aceştia pot pretinde că sunt creştini, dar se înşeală singuri.

— The Signs of the Times, 23 octombrie, 1884. (Counsels on Health, 628, 629). {2MCP 487.1}

Puterea descurajatoare sau încurajatoare a unei pagini — Soţul meu a depus o muncă neobosită pentru a aduce domeniul publicaţiilor în stadiul prezent de prosperitate. Am văzut că el a beneficiat din partea fraţilor săi de mult mai multă simpatie şi dragoste decât crezuse. Ei cercetează publicaţiile cu nerăbdare, pentru a găsi articolele semnate de el. Dacă în scrierile sale există un ton de simpatie şi înţelegere şi dacă transmit un mesaj încurajator, inimile lor sunt uşurate, iar unii îşi exprimă prin lacrimi simţămintele de bucurie. Dar, dacă articolele sunt marcate de tristeţe şi confuzie, înfăţişarea fraţilor şi surorilor care le citesc devine tristă, iar spiritul ce caracterizează scrierile se reflectă asupra cititorilor. — Testimonies for the Church 3:96, 97 (1872). {2MCP 487.2}

Un om descurajat este o povară pentru sine însuşi (sfat adresat unui student la medicină) — Mi s-a descoperit faptul că în clasele voastre de misionari medicali există unii participanţi care ar trebui să se străduiască, mai înainte de toate, să se înţeleagă pe ei înşişi, să evalueze eforturile necesare pentru realizarea obiectivelor propuse, iar atunci când încep să zidească, să fie siguri că vor putea duce lucrarea la bun sfârşit. Să nu-L dezonorăm pe Dumnezeu epuizând omul în procesul de educare; deoarece un om descurajat şi istovit este o povară pentru el însuşi. {2MCP 487.3}

Dacă în cadrul pregătirii şcolare, cineva îşi asumă un efort intelectual suprasolicitant şi se expune pericolului de a-şi pierde sănătatea şi viaţa prin încălcarea legilor naturii, crezând că Dumnezeu îl va susţine în toate planurile lui, el acţionează împotriva luminii pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Natura nu tolerează abuzurile. Ea nu va ierta nici unul dintre prejudiciile aduse minunatei şi delicatei maşinării a organismului omenesc. — Letter 116, 1898. (Medical Ministry, 79). {2MCP 488.1}

Disperarea ascunsă sub aparenţa bravadei — Un copil care este pedepsit prea des pentru o anumită greşeală ajunge să considere acea greşeală ca fiind ceva inevitabil şi împotriva căruia nu mai are nici un rost să lupte. În felul acesta, apar descurajarea şi disperarea, ascunse adesea sub aparenţa indiferenţei sau a bravadei. — Education, 291 (1903). {2MCP 488.2}

Biruinţa costă efort (sfat adresat unei familii) — Voi puteţi fi o familie fericită, dacă faceţi lucrarea ce v-a fost dată de Dumnezeu şi dacă vă îndepliniţi datoria care v-a fost încredinţată de El. Domnul nu va realiza în locul vostru partea pe care v-a lăsat-o vouă s-o faceţi. Fratele C este demn de milă. El s-a simţit nefericit atât de mult timp, încât viaţa însăşi a devenit o povară. Nu trebuia să se întâmple astfel. Imaginaţia lui este bolnavă, iar el şi-a ocupat atenţia atât de mult timp cu imagini întunecate, încât, dacă se confruntă cu situaţii potrivnice sau dezamăgiri, el îşi imaginează că totul se prăbuşeşte, că va ajunge nevoiaş, că totul va merge împotriva lui şi că încercările lui sunt mai grele decât ale oricărui alt om de pe pământ. În felul acesta, viaţa sa este ruinată. Cu cât se adânceşte într-un asemenea mod

de gândire, cu atât îşi înrăutăţeşte atât propria lui viaţă, cât şi pe a acelora din preajma lui. {2MCP 488.3}

El nu are nici un motiv să gândească astfel; simţămintele lui sunt rezultatul lucrării lui Satana. El nu trebuie să îngăduie ca mintea să-i fie condusă în felul acesta de către vrăjmaş, ci să-şi abată atenţia în mod categoric de la scenele întunecate şi confuze şi să-şi îndrepte privirile spre imaginea iubirii Mântuitorului, spre slava cerului şi spre bogăţiile moştenirii pregătite pentru toţi cei umili şi ascultători, care au inimi mulţumitoare şi o încredere statornică în făgăduinţele lui Dumnezeu. Pentru o asemenea schimbare vor fi necesare eforturi şi o luptă serioasă din partea lui; dar ea trebuie realizată. Atât fericirea voastră prezentă, cât şi cea viitoare depind în întregime de modul în care vă orientaţi atenţia în mod hotărât spre lucrurile plăcute şi încurajatoare, îndepărtându-vă privirile de la imaginile întunecate şi ireale, spre binecuvântările pe care Dumnezeu le-a presărat pe calea vieţii voastre şi dincolo de acestea, spre cele nevăzute şi veşnice. — Testimonies for the Church 1:703, 704 (1868). {2MCP 488.4}

Roadele unor previziuni întunecoase — Viaţa ta este acum extrem de nefericită şi plină de previziuni rele. Imagini confuze şi întunecoase se desfăşoară înaintea ochilor tăi şi eşti copleşit de necredinţă. Pe măsură ce vorbeşti în favoarea necredinţei, întunericul din jurul tău devine tot mai dens, iar tu te complaci în meditaţia asupra unor subiecte neplăcute. Dacă alţii încearcă să rostească cuvinte încurajatoare, tu stingi în ei orice simţământ de speranţă, vorbindu-le într-un mod aspru şi afectat. Încercările şi necazurile tale o determină pe soţia ta să sufere tortura sufletească a gândului că, din cauza bolii ei, ea însăşi este o povară pentru tine. Dacă adori disperarea şi întunericul, tu vorbeşti despre ele, stărui asupra lor şi îţi chinuieşti sufletul, acumulând în imaginaţia ta tot ceea ce îţi poate oferi un motiv de a murmura împotriva familiei şi împotriva lui Dumnezeu şi tot ceea ce poate face ca inima ta să semene cu un câmp pârjolit de foc, lipsit de orice urmă de vegetaţie şi rămas pustiit, cenuşiu şi gol. — Testimonies for the Church 1:699 (1868). {2MCP 489.1}

Învingerea instabilităţii emoţionale — Tu faci parte dintr-o familie ai cărei membri au o gândire dezechilibrată, confuză, deprimată, afectată de circumstanţe şi receptivă la influenţele exterioare. Dacă nu vei cultiva un mod de gândire optimist, mulţumitor, fericit şi voios, este posibil ca Satana să ia în stăpânire voinţa ta. Dar dacă vei asculta îndrumările Domnului şi nu te vei lăsa stăpânit de sentimente, dacă te vei lăsa condus de principii, poţi deveni un sprijin puternic pentru biserica din care faci parte. Să nu îngădui niciodată ca de pe buzele tale să iasă vreun cuvânt de nemulţumire, deoarece acesta va fi ca o grindină devastatoare pentru cei din jurul tău. Buzele tale să rostească numai cuvinte iubitoare, cuvinte de mulţumire şi bucurie. — Testimonies for the Church 1:704 (1868). {2MCP 489.2}

Nu trebuie să fiţi sclavii stărilor depresive — Aduceţi-vă aminte că viaţa voastră religioasă nu este menită să fie doar o influenţă printre altele, ci o influenţă care domină

asupra tuturor celorlalte. Împotriviţi-vă tuturor ispitelor. Nu faceţi nici o concesie cu vrăjmaşul. Nu ascultaţi nici una dintre sugestiile pe care acesta le aşează pe buzele unor bărbaţi sau femei. ţinta voastră este biruinţa păcatului şi nobleţea caracterului; dar acestea nu pot fi obţinute dacă sunteţi deprimaţi şi descurajaţi. Rupeţi legăturile cu care sunteţi înlănţuiţi de Satana. Nu trebuie să fiţi sclavii lui. Domnul a spus: „Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ce vă poruncesc Eu”. — Letter 228, 1903. (Medical Ministry, 43). {2MCP 490.1}

Un remediu sugerat unui pastor suferind de depresie — Trebuie să munceşti cu atenţie şi să respecţi perioadele de odihnă. Procedând astfel, îţi vei păstra vigoarea fizică şi intelectuală şi îţi vei asigura o activitate mult mai eficientă. Frate F, dumneata eşti o persoană nervoasă şi acţionezi în mare măsură sub imperiul impulsului. Perioadele de depresie mintală îţi influenţează foarte mult activitatea. Uneori simţi o dorinţă de eliberare şi crezi că aceasta se datorează faptului că alţii sunt în întuneric sau greşesc sau altor cauze pe care cu greu le poţi preciza, iar presiunile pe care le exerciţi asupra unor persoane pot produce mari daune. Dacă, în aceste perioade de nervozitate, te-ai linişti, te-ai odihni, ai aştepta în mod calm intervenţia lui Dumnezeu şi ţi-ai pune întrebarea dacă nu cumva problema se află tocmai în tine însuţi, ai evita rănirea propriului tău suflet şi prejudicierea preţioasei cauze a lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 1:622 (1867). {2MCP 490.2}

O atenţie orientată cu insistenţă spre lucruri dezagreabile — Nedreptatea, pe care o vedem pretutindeni în jur, ne face să fim mult mai fericiţi, gândindu-ne la faptul că Isus este Mântuitorul nostru şi că noi suntem copiii Lui. Prin urmare, de ce să privim la nedreptatea din jurul nostru şi să stăruim gândindu-ne la partea întunecată a lucrurilor? Dacă nu le putem rezolva, să vorbim despre ceva mai înalt, mai bun şi mai nobil.... {2MCP 490.3}

Am putea coborî într-o pivniţă, am putea rămâne acolo, cercetând colţurile ei întunecoase, am putea vorbi despre întuneric, spunând: „Oh, este atât de întuneric aici!” şi am putea continua să discutăm despre acesta la nesfârşit. Dar va deveni locul mai luminos? Oh, nu! Ce ar trebui să facem? Să ieşim din pivniţă; să ieşim din întuneric şi să urcăm în camerele luminoase de deasupra, în care sălăşluieşte lumina strălucitoare a feţei lui Dumnezeu. {2MCP 490.4}

ştiţi că trupul nostru este alcătuit din hrana pe care o asimilează. Ei bine, acelaşi lucru se întâmplă şi cu mintea. Dacă gândurile noastre stăruie asupra aspectelor dezagreabile ale vieţii, ne vom pierde orice speranţă, dar noi dorim să stăruim asupra imaginilor plăcute ale cerului. Apostolul Pavel spune: „Căci întristările noastre uşoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă” (2 Corinteni 4, 17). — Manuscript 7, 1888. {2MCP 491.1}

Simpatia Domnului Hristos (încurajare adresată unei creştine în vârstă care suferea de depresie) — Draga mea soră _____, mă doare mult faptul că eşti bolnavă şi suferi. Dar

încrede-te în Acela pe care L-ai iubit şi căruia I-ai slujit atât de mulţi ani. El şi-a dăruit propria Sa viaţă pentru omenire şi îi iubeşte pe toţi cei ce se încred în El. Domnul suferă împreună cu cei ce suferă durerile şi tristeţea bolii. El simte temerile şi panica trăite de aceia pe care îi iubeşte. Găseşte-ţi liniştea şi pacea în braţele Sale şi recunoaşte-L ca Mântuitor şi Prieten al tău, iar El nu te va părăsi şi nici nu te va uita niciodată. Mulţi ani, ai trăit într-o continuă dependenţă de El, iar sufletul tău se poate odihni în speranţă. {2MCP 491.2}

Curând vei ieşi în faţă şi vei păşi în rândul celor care au crezut în El şi Îl vei lăuda cu glas triumfător. Tot ce ai de făcut acum este să te încrezi în mod liniştit în iubirea Lui. Nu te teme, Isus te iubeşte, iar acum, când treci prin suferinţă şi slăbiciune, El te ia în braţele Sale, asemenea unui tată iubitor care îşi ridică micuţii în braţe. Ai încredere în El, căci Domnul este Acela în care ai crezut întotdeauna. Oare nu te-a iubit El şi nu ţi-a purtat El de grijă de-a lungul întregii tale vieţi de până acum? Aşadar, linişteşte-te şi odihneşte-te în făgăduinţele Sale preţioase. — Letter 299, 1904. {2MCP 491.3}

A nu da frâu depresiei — În timpul meditaţiei mele din noapte, conversam cu tine şi îţi spuneam că sunt foarte mulţumită de faptul că locuieşti într-o zonă atât de favorabilă în apropierea sanatoriului. Nu da frâu depresiei, ci îngăduie ca influenţa mângâietoare a Duhului Sfânt să fie binevenită în inima ta, pentru a-ţi aduce consolare şi pace.... {2MCP 491.4}

Sora mea, dacă doreşti să câştigi victorii importante, priveşte lumina care radiază de la Soarele neprihănirii. Vorbeşte despre speranţă, despre credinţa şi mulţumirile cuvenite lui Dumnezeu. Fii voioasă, plină de speranţă în Hristos. Formează-ţi obiceiul să Îl lauzi pe Dumnezeu. Acesta este un mare remediu atât pentru bolile sufletului, cât şi pentru bolile trupului. — Letter 322, 1906. {2MCP 492.1}

O atmosferă de depresie — Dacă pastorii prin care lucrează Dumnezeu vin la amvon când sunt deprimaţi şi descurajaţi, vă spun că atunci atmosfera din jurul lor va fi asemenea unei perdele de ceaţă care acoperă cerul. Noi trebuie să inspirăm încredere. Buzele noastre să rostească: „Sufletul meu Îl măreşte pe Domnul, duhul meu se bucură în Dumnezeu, Mântuitorul meu”. {2MCP 492.2}

Noi trebuie să dăm pe faţă un simţământ al prezenţei Mântuitorului, încrederea că Domnul este la cârmă şi că El va avea grijă ca nobila corabie să ajungă cu bine în port. Să fim conştienţi de faptul că, prin noi înşine, nu ne vom putea salva nici propriile suflete şi nici pe ale altora. Noi nu avem nici o putere de a-i salva pe cei care pier. Isus, Răscumpărătorul, este Cel care mântuieşte. Noi nu suntem decât nişte instrumente ale lucrării Sale şi, în fiecare moment, depindem de Dumnezeu. Menirea noastră este aceea de a descoperi şi de a înălţa puterea Sa înaintea poporului Său ales şi înaintea lumii, datorită marii mântuiri pe care ne-a dăruit-o prin sacrificiul ispăşitor şi prin sângele Său. — Letter 19a, 1892. {2MCP 492.3}

Nu voi fi descurajată — Uneori sunt foarte încurcată cu privire la lucrurile pe care trebuie să le îndeplinesc, dar nu mă voi descuraja. Sunt hotărâtă să adun în viaţa mea toată strălucirea pe care o pot aduna. — Letter 127, 1903. {2MCP 492.4}

Inima mea are multe motive de întristare, dar încerc să nu vorbesc într-o manieră descurajatoare, deoarece aceia care ascultă cuvintele mele ar putea fi trişti, iar eu nu trebuie să fac nici un gest care să le mărească tristeţea. — Letter 208, 1903. {2MCP 492.5}

A străbate prin credinţă dincolo de întuneric — dacă ar trebui să privesc la norii întunecaţi — necazurile şi dificultăţile ce apar în calea lucrării mele, — nu aş mai avea timp să fac nimic altceva. Dar eu ştiu că dincolo de nori se află lumină şi slavă. Prin credinţă, privirile mele străbat dincolo de întuneric şi zăresc gloria. Uneori sunt nevoită să trec prin dificultăţi financiare. Dar nu mă îngrijorez pentru bani. Dumnezeu Se îngrijeşte de toate nevoile mele. Eu fac tot ce îmi stă în putere, iar când Domnul consideră că cel mai bun lucru pentru mine este să am bani, El mi-i trimite. — Manuscript 102, 1901. {2MCP 493.1}

Credinţa este o necesitate — Când am vizitat Sanatoriul din Paradis Valley, cu aproximativ trei ani în urmă, în fiecare dimineaţă, la ora cinci, le-am vorbit lucrătorilor şi, la o oră mai târzie, pacienţilor. Printre pacienţi, se afla un om care părea deprimat aproape în permanenţă. Am înţeles că, teoretic, el accepta doctrinele Bibliei, dar nu putea exercita credinţa de care avea nevoie pentru a-şi însuşi făgăduinţele lui Dumnezeu. {2MCP 493.2}

Dimineaţă după dimineaţă, le-am vorbit pacienţilor despre credinţă şi i-am îndemnat să se încreadă în cuvintele lui Dumnezeu. Cu toate acestea, sărmanul om părea incapabil să conştientizeze propria credinţă pe care o avea. Am stat de vorbă cu el în particular. I-am prezentat adevărul în toate modalităţile posibile, apoi l-am întrebat dacă nu ar putea crede faptul că Hristos este Mântuitorul lui personal şi dacă aceasta nu l-ar ajuta. Mântuitorul nostru le-a spus tuturor celor împovăraţi şi trudiţi: „Luaţi jugul Meu asupra voastră”. Nu purtaţi jugul propriilor voastre poveri. „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine; căci Eu sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11, 28.29). {2MCP 493.3}

În cele din urmă, a venit timpul să plec şi l-am întrebat: „Acum, prietene, ai învăţat să te încrezi în Mântuitorul, care a îndurat suficient de multă suferinţă pentru a putea veni în ajutorul nevoilor fiecărui suflet? Poţi şi vrei să crezi în El? Poţi să-mi spui că ai primit puterea de a crede în Dumnezeu?” {2MCP 493.4}

El a privit în sus şi a răspuns: „Da, cred. Am credinţă”. {2MCP 493.5}

„Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu”, am răspuns eu. „Am simţit că, deşi acolo erau prezente şi alte persoane care ascultaseră conversaţiile mele particulare cu acest om, credinţa lui era pentru mine o răsplată deplină pentru toate eforturile mele”. — Manuscript 41, 1908. {2MCP 493.6}

Favorizarea intereselor lui Satana — Nu vă adresaţi altora, mărturisindu-le încercările şi ispitele pe care le suferiţi; Dumnezeu este singurul care vă poate ajuta. Dacă îndepliniţi condiţiile incluse în făgăduinţele lui Dumnezeu, aceste făgăduinţe se vor împlini pentru voi. Dacă mintea voastră este ancorată în Dumnezeu, atunci când asupra voastră vin încercări şi ispite, nu veţi cădea dintr-o stare de extaz, direct în valea disperării. Voi nu le veţi vorbi altora despre îndoieli şi nefericire. Nu veţi spune: „Nu ştiu ce să fac cu privire la aceasta sau aceea. Nu mă simt fericit. Nu sunt sigur că mă aflu în posesia adevărului”. Nu veţi proceda astfel, deoarece ancora sufletului vostru va fi sigură şi statornică. {2MCP 494.1}

Când vorbim despre descurajări şi nefericire, Satana ascultă cuvintele noastre cu o bucurie diabolică, deoarece lui îi face plăcere să ştie că vom fi legaţi cu lanţurile sale. Satana nu poate cunoaşte gândurile noastre, dar poate observa acţiunile noastre, poate auzi cuvintele noastre şi, din îndelungata sa experienţă în cunoaşterea neamului omenesc, el îşi poate modela ispitele, astfel încât să profite de punctele slabe ale caracterului vostru. Foarte adesea, noi îi dezvăluim secretele care l-ar ajuta să câştige biruinţa asupra noastră. Oh, dacă am putea să ne stăpânim cuvintele şi acţiunile! Cât de puternici am deveni, dacă cuvintele noastre ar fi formulate astfel, încât să nu ne fie ruşine să ne confruntăm cu ele în rapoartele ce vor fi prezentate în ziua judecăţii! Cât de diferite vor părea ele în ziua Domnului, faţă de modul în care ni s-au părut atunci când le-am rostit! — The Review and Herald, 27 februarie, 1913. {2MCP 494.2}

Isus înţelege simţămintele de disperare — În ultimele clipe ale agoniei de pe cruce, credinţa şi speranţa lui Hristos se cutremurau, deoarece Dumnezeu îndepărtase de la El asigurarea acceptării şi a aprobării care-I fusese acordată până atunci, în calitate de Fiu Preaiubit al Său. Atunci, pe cruce, Răscumpărătorul lumii şi-a ancorat credinţa în dovezile care Îl întăriseră de fiecare dată înainte şi care I-au dat siguranţa că Tatăl acceptase eforturile Lui şi fusese mulţumit de lucrarea Lui. În agonia Sa de moarte, în timp ce Îşi dăruia viaţa Sa preţioasă, Hristos a fost susţinut doar de încrederea în Acela a cărui slujire a fost dintotdeauna marea Lui bucurie. {2MCP 494.3}

În acele momente, nu I-a fost acordat nici un răspuns evident, nici o rază luminoasă de speranţă nu a venit din nici o direcţie. În jurul Său, totul era învăluit de întuneric şi apăsare. În mijlocul întunericului insuportabil pe care l-a îndurat, luând asupra Lui natura umană, Răscumpărătorul a golit până la drojdie cupa amară şi tainică. Uitând până şi cea mai strălucitoare speranţă şi asigurare a triumfului pe care avea să-l primească în viitor, El a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez duhul”. Domnul cunoştea caracterul Tatălui Său, cunoştea spiritul Lui de dreptate, mila şi marea Lui iubire şi, într-un act de supunere totală, şi-a predat întreaga fiinţă în mâinile Lui. În mijlocul convulsiilor naturii, spectatorii uimiţi ai acestor scene au auzit ultimele cuvintele ale Omului ce murea pe Calvar. — Testimonies for the Church 2:210, 211 (1869). {2MCP 495.1}

Dumnezeu nu S-a schimbat — Noi nu trebuie să respingem simţământul de siguranţă, ci să-l lăudăm pe Dumnezeu pentru aceasta. Iar când ne simţim deprimaţi, să nu credem că Dumnezeu S-a schimbat. Să-l lăudăm tot atât de mult, pe temeiul încrederii în cuvântul Său, şi nu în raport cu simţămintele noastre. Voi aţi făcut legământ să trăiţi prin credinţă, nu să fiţi conduşi de sentimente, deoarece sentimentele se schimbă în funcţie de circumstanţe. — Letter 42, 1890. (HC 124). {2MCP 495.2}

Nu încurajaţi dispoziţia de exprimare a îndoielii — Noi trebuie să tindem spre desăvârşirea caracterului creştin, prin meritele lui Hristos şi prin neprihănirea care ne este atribuită prin credinţă. Lucrarea noastră de fiecare zi şi în fiecare oră este exprimată în cuvintele apostolului astfel: „Să privim la Isus, Autorul şi Desăvârşitorul credinţei noastre”. Dacă procedăm astfel, gândurile noastre devin mai limpezi şi credinţa noastră mai puternică, iar speranţa noastră este împlinită; noi suntem atât de absorbiţi de imaginea purităţii Sale, a iubirii Sale şi a sacrificiului pe care l-a adus pentru a ne împăca cu Dumnezeu, încât nu mai avem nici o dispoziţie sufletească pentru a vorbi despre îndoieli şi descurajări. — Testimonies for the Church 5:744 (1889). {2MCP 495.3}

Adevăratul creştin şi depresia — Adevăratul creştin nu îngăduie interpunerea nici unui raţionament omenesc între sufletul lui şi Dumnezeu. Influenţa poruncii lui Dumnezeu deţine autoritatea asupra simţămintelor şi acţiunilor lui. {2MCP 495.4}

Cât de uşoară ar deveni calea spre cer, dacă fiecare căutător al Împărăţiei lui Dumnezeu şi al neprihănirii Sale ar fi întotdeauna gata de a face lucrările lui Hristos! Binecuvântările lui Dumnezeu s-ar revărsa în sufletul lui şi laudele la adresa Domnului s-ar afla neîncetat pe buzele lui. Atunci I-aţi sluji lui Dumnezeu din principiu. Este posibil ca simţămintele voastre să nu fie întotdeauna de bucurie; uneori, orizontul experienţei voastre este întunecat de nori; dar speranţa creştină nu se întemeiază pe nisipurile mişcătoare ale sentimentelor. Aceia care acţionează în virtutea principiilor vor privi spre slava lui Dumnezeu, dincolo de umbre şi întuneric, şi se vor încrede în cuvântul temeinic al făgăduinţei. Ei nu vor fi împiedicaţi să-l onoreze pe Dumnezeu, oricât de mare ar fi întunericul ce se aşterne în calea lor. Împotrivirile şi încercările nu vor face decât să le ofere noi ocazii de a-şi demonstra sinceritatea credinţei şi a iubirii lor. {2MCP 496.1}

Faptul că sufletul este cuprins de descurajare nu înseamnă că Dumnezeu S-a schimbat. El este „acelaşi ieri, astăzi şi în veci”. Când vedeţi razele luminoase ale Soarelui neprihănirii, vă simţiţi siguri de favoarea lui Dumnezeu, dar când norii se abat asupra sufletului vostru, nu trebuie să simţiţi că sunteţi părăsiţi. Credinţa voastră trebuie să străpungă dincolo de întuneric. Dacă ochiul tău este aţintit în această direcţie, tot trupul tău va fi plin de lumină. Bogăţiile harului lui Hristos trebuie păstrate neîncetat în minte. Credinţa voastră să fie asemenea credinţei lui Iov, astfel încât să puteţi declara: „Chiar dacă mă va nimici, eu tot mă voi încrede în El”. Încredeţi-vă în făgăduinţele Tatălui vostru ceresc şi Aduceţi-vă aminte de felul în care aţi fost trataţi de El în trecut, voi şi ceilalţi slujitori ai Săi; „fiindcă toate

lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu”. — The Review and Herald, 24 ianuarie, 1888. {2MCP 496.2}

Capitolul 53 — Controversele — aspecte pozitive şi negative

Unitatea este un rod al relaţiei cu Dumnezeu — Dumnezeu este întruparea bunăvoinţei, a milei şi a iubirii. Aceia care se află într-o relaţie autentică cu El nu pot fi în conflict cu semenii. Locuind în suflet, Duhul Său va crea armonie, iubire şi unitate. Opusul acestora există doar printre copiii lui Satana. Stârnirea invidiei, a certurilor şi a geloziei este lucrarea lui Satana. În Numele Domnului, îi întreb pe toţi aceia care pretind că sunt urmaşi ai lui Hristos: Ce fel de roade aduceţi? — Testimonies for the Church 5:28 (1882). {2MCP 497.1}

Semănarea disensiunilor şi roadele lor — Acela care răspândeşte seminţele disensiunii şi certurilor va culege, în propriul lui suflet, roadele mortale ale acestora. Însuşi actul de a căuta să descoperi răul la alţii dezvoltă acest rău tocmai în cel care îl caută. — The Ministry of Healing, 492 (1905). {2MCP 497.2}

Satana este încântat de dispute — Satana se străduieşte fără încetare să provoace neîncredere, înstrăinare şi răutate printre oamenii lui Dumnezeu. Adesea, vom fi ispitiţi să simţim că drepturile ne sunt încălcate în mod abuziv, când, de fapt, nu există nici o cauză reală pentru asemenea simţăminte.... Disputele, certurile şi acţiunile în justiţie între fraţi sunt o dezonoare pentru cauza adevărului. Aceia care întreprind astfel de acţiuni expun biserica la batjocurile vrăjmaşilor ei şi determină triumful puterilor întunericului. Ei Îl străpung din nou pe Hristos, expunându-L în faţa ruşinii publice. — Testimonies for the Church 5:242, 243 (1882). {2MCP 497.3}

Controversele duc la conflicte — Specialitatea lui Satana a fost dintotdeauna aceea de a stârni controverse care să degenereze în certuri inutile. El ştie foarte bine că o asemenea lucrare va ocupa în întregime gândurile şi timpul oamenilor. Ea dă naştere unei atmosfere de conflict, care stinge în mintea multora simţământul convingerii, atrăgându-le atenţia asupra diferitelor opinii, acuzaţii şi prejudecăţi, care vor închide uşa inimii lor în faţa adevărului. — The Review and Herald, 11 septembrie, 1888. (Evangelism, 155). {2MCP 498.1}

Certurile dintre fraţi întârzie cea de-a doua venire — Necredinţa, murmurarea şi răzvrătirea, manifestate timp de patruzeci de ani, au închis porţile ţării Canaanului în faţa poporului Israel din vechime.... Necredinţa, spiritul lumesc, neconsacrarea şi certurile dintre cei ce se declară a fi poporul Domnului sunt tocmai ceea ce ne-a ţinut şi ne ţine încă în această lume a păcatului şi durerii atât de mulţi ani. — Manuscript 4, 1883. (Evangelism, 696). {2MCP 498.2}

Nu este timp pentru conflicte şi certuri — Bărbaţii şi femeile care declară că Îi slujesc Domnului se mulţumesc să-şi ocupe timpul interesându-se de lucruri de mică importanţă şi complăcându-se într-o atmosferă conflictuală. Dacă ar fi consacraţi lucrării Maestrului, nu s-ar antrena în disensiuni şi certuri asemenea unor copii recalcitranţi şi indisciplinaţi. Fiecare resursă personală ar fi implicată total în slujire. Fiecare persoană şi-ar ocupa postul la datorie, lucrând cu trup şi suflet ca misionar al crucii lui Hristos.... Lucrătorii ar răspândi, în activitatea lor de slujire, spiritul rugăciunilor şi al compasiunii unei biserici redeşteptate. Ei ar urma călăuzirea Domnului Hristos şi nu ar avea timp pentru conflicte şi certuri. — The Review and Herald, 10 septembrie, 1903. {2MCP 498.3}

Nu vă angajaţi în controverse cu privire la lucruri lipsite de importanţă. Duhul iubirii şi harului Domnului Isus Hristos va uni inimă cu inimă, dacă fiecare inimă va deschide ferestrele spre cer şi le va închide pe cele orientate către cele pământeşti. — Letter 183, 1899. {2MCP 498.4}

Conflictele s-ar putea linişti — Puterea harului lui Dumnezeu va face pentru un suflet mai mult decât ar putea face o controversă care durează o viaţă întreagă. Câte lucruri ar putea fi rezolvate prin puterea adevărului şi câte conflicte încărunţite de ani şi-ar putea găsi liniştea, prin acceptarea unor căi de tratare mai bune! Măreţul principiu „pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui” va fi aplicat cu mult mai eficient, dacă aceia care cred în Hristos conlucrează cu Dumnezeu. Atunci, lucrurile mărunte de care unii se ocupă cu precădere, dar care nu sunt stabilite în mod definit prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, vor înceta să prevaleze în faţa lucrurilor cu adevărat importante. — Letter 183, 1899. {2MCP 499.1}

Controversa stârneşte spiritul de apărare — Prin modul în care S-a comportat faţă de Toma, Domnul Isus le-a oferit urmaşilor Lui o lecţie. Exemplul Lui ne învaţă cum să-i tratăm pe aceia care sunt slabi în credinţă şi îşi manifestă în mod evident îndoiala. Domnul Isus nu l-a mustrat pe Toma şi nici nu S-a angajat în controversă cu el, ci S-a descoperit pe Sine Însuşi înaintea celui ce se îndoia. Toma fusese total lipsit de înţelepciune în stabilirea condiţiilor credinţei lui, dar Domnul, prin atenţia şi iubirea Sa generoasă, a înlăturat toate barierele. Necredinţa este rareori învinsă prin controverse. Controversele nu fac decât să declanşeze un spirit de apărare şi determină căutarea unor noi puncte de sprijin şi argumente în favoarea necredinţei. Dar, dacă în iubirea şi harul lui Isus îngăduim ca El să Se descopere pe Sine ca fiind Mântuitorul cel răstignit, de pe multe buze lipsite de bunăvoinţă se va auzi recunoaşterea rostită de Toma: „Domnul meu şi Dumnezeul meu”. — The Desire of Ages, 808 (1898). {2MCP 499.2}

Nici o controversă în preajma celor bolnavi — Când ne aflăm alături de cei suferinzi, nu trebuie să rostim nici un cuvânt sau părere care să genereze controverse. Bolnavii trebuie să fie îndrumaţi spre Acela care este doritor să-i mântuiască pe toţi cei ce vin la El prin credinţă. Cu răbdare şi amabilitate, să ne străduim să venim în ajutorul sufletului care se luptă între viaţă şi moarte. — The Ministry of Healing, 120 (1905). {2MCP 499.3}

Controversa este inutilă — Noi nu suntem chemaţi să intrăm în controversă cu cei care susţin teorii false. Controversa este inutilă. Domnul Hristos nu a intrat niciodată în conflict. Singura armă folosită de Răscumpărătorul lumii au fost cuvintele „stă scris”. Declaraţiile Domnului Isus şi ale solilor Lui să fie singurele noastre argumente. Noi ştim că mărturia lor este adevărată. — Life Sketches of Ellen G. White, 93 (1915). {2MCP 499.4}

Controversa nu convinge — Predicile combative, însoţite de multe argumente, rareori înmoaie inima şi cuceresc sufletul. — Letter 15, 1892. (Evangelism, 172). {2MCP 500.1}

Abordarea pozitivă este mai convingătoare — Nu cultivaţi un spirit de controversă. Discursurile care condamnă nu realizează prea mult bine. Cea mai sigură cale de a învinge doctrinele false este aceea de a predica adevărul. Urmăriţi o abordare pozitivă şi lăsaţi ca adevărurile preţioase ale Evangheliei să fie cele care să distrugă forţa răului. Manifestaţi un spirit amabil şi binevoitor faţă de cei ce greşesc şi apropiaţi-vă de inimile lor. — Letter 190, 1902. (Evangelism, 304). {2MCP 500.2}

O controversă care trezeşte mintea — Solii aleşi ai lui Dumnezeu au fost respinşi şi persecutaţi în toate timpurile. Dar, în ciuda încercărilor suferite de ei, cunoaşterea lui Dumnezeu a fost răspândită pretutindeni. Fiecare ucenic al lui Hristos trebuie să intre în rânduri şi să ducă mai departe aceeaşi lucrare, ştiind că vrăjmaşul ei nu poate face nimic împotriva adevărului şi că toate atacurile lui nu fac decât să favorizeze acest adevăr. Dumnezeu doreşte ca adevărul să fie scos în evidenţă şi să devină subiectul cercetărilor şi dezbaterilor, chiar dacă uneori este dispreţuit. Mintea oamenilor trebuie să fie stârnită; fiecare controversă, fiecare respingere, fiecare efort de a restrânge libertatea conştiinţei constituie mijloace prin care Dumnezeu intenţionează să trezească mintea, care altfel ar fi putut rămâne adormită. — Thoughts from the Mount of Blessing, 33 (1896). {2MCP 500.3}

Influenţa neînţelegerilor dintre părinţi asupra copiilor — În mare parte, părinţii creează atmosfera căminului lor, şi acolo unde există neînţelegeri între tată şi mamă, copiii devin părtaşi ai aceluiaşi spirit. Faceţi ca atmosfera căminului vostru să strălucească de amabilitate şi duioşie. Dacă v-aţi înstrăinat de Dumnezeu şi nu aţi reuşit să fiţi nişte creştini adevăraţi, pocăiţi-vă; deoarece caracterul pe care îl dezvoltaţi înaintea timpului strâmtorării va fi acelaşi caracter pe care îl veţi avea la venirea lui Hristos. — Letter 18b, 1891. (The Adventist Home, 16). {2MCP 500.4}

Încăpăţânarea aduce necazuri — Familia voastră poate fi fericită sau nenorocită. Totul depinde de voi înşivă. Comportamentul vostru va decide viitorul vostru. Amândoi aveţi nevoie de o cizelare a asperităţilor caracterului. Nu rostiţi cuvinte de care să vă fie ruşine în ziua Domnului.... Dacă insistaţi asupra unor lucruri care nu merită atenţia, rezultatul va fi neprielnic. Calea spre cer este o cale a păcii. Această cale este atât de uşoară şi simplă, pentru ca omul umil, care se teme de Dumnezeu, să poată umbla pe ea fără să se împiedice şi fără să alunece. Este o cale strâmtă, iar oamenii cu temperamente diferite pot merge pe ea

umăr lângă umăr numai dacă păşesc pe urmele Căpeteniei mântuirii lor. — Testimonies for the Church 4:502, 503 (1880). {2MCP 501.1}

Criticile generează răzvrătire — Cuvintele aspre şi furioase nu îşi au originea în cer. Criticile şi frecuşurile nu sunt de nici un folos. Dimpotrivă, ele stârnesc cele mai neplăcute simţăminte în inima omului. Când copiii voştri se răzvrătesc şi greşesc şi sunteţi tentaţi să le vorbiţi şi să-i trataţi cu asprime, nu vă grăbiţi să-i certaţi. Daţi-le ocazia să reflecteze şi aşteptaţi până când starea voastră de spirit se linişteşte. {2MCP 501.2}

Dacă veţi discuta calm, cu bunătate şi duioşie cu copiii voştri, atât voi, cât şi ei veţi fi binecuvântaţi de Domnul. şi puneţi-vă întrebarea: „Cine va regreta în ziua judecăţii lui Dumnezeu că a fost răbdător şi bun cu copiii lui?” — Manuscript 114, 1903. (Child Guidance, 246). {2MCP 501.3}

Apropierea de Hristos conduce la unitate — A provoca dezbinare în familie şi în biserică înseamnă a te despărţi de Hristos. A veni la Hristos înseamnă a te apropia de semeni. Secretul adevăratei unităţi în biserică şi în familie nu este diplomaţia, nu este abilitatea tactică, nu este un efort supraomenesc de a învinge dificultăţile — deşi va fi multă nevoie de toate acestea, — ci este unirea cu Hristos. {2MCP 501.4}

Imaginaţi-vă un cerc larg, cu multe raze care îl traversează de la margine spre centru. Pe măsură ce se apropie de centru, razele se apropie tot mai mult una de cealaltă. {2MCP 501.5}

Aşa se întâmplă şi în viaţa creştinului. Cu cât ne apropiem de Hristos, cu atât vom fi mai aproape unul de celălalt. Dumnezeu este slăvit atunci când poporul Lui se uneşte într-o activitate armonioasă. — Letter 49, 1904. (The Adventist Home, 179). {2MCP 502.1}

Armonia între părinţi este esenţială — Între soţ şi soţie trebuie să se manifeste o încredere desăvârşită. Ei trebuie să-şi stabilească împreună responsabilităţile şi să conlucreze pentru cel mai mare bine al copiilor lor. Niciodată părinţii nu trebuie să-şi critice reciproc planurile sau să-şi pună la îndoială părerile în prezenţa copiilor. Soţia să fie atentă pentru a nu îngreuia misiunea tatălui pentru copiii lor. Iar soţul să susţină eforturile soţiei, oferindu-i sfaturi înţelepte şi încurajări iubitoare. — The Ministry of Healing, 393, 394 (1905). {2MCP 502.2}

Nici un conflict — Dacă taţii şi mamele se află în conflict, acţionând unul împotriva celuilalt şi contracarându-şi reciproc influenţa, atmosfera din familie va fi deprimantă şi nici tatăl, nici mama nu vor beneficia de respectul şi încrederea care sunt esenţiale unei familii bine organizate.... Copiii sunt foarte receptivi în sesizarea oricărui lucru care poate pune sub semnul îndoielii regulile şi buna orânduială a casei şi îndeosebi acele reguli care se opun acţiunilor lor. — The Review and Herald, 13 martie, 1894. (The Adventist Home, 312). {2MCP 502.3}

O educaţie pozitivă în cămin — Nu aveţi nici un drept să tulburaţi fericirea copiilor voştri, înconjurându-i cu o atmosferă întunecată printr-un spirit de critică şi prin pedepsirea aspră a micilor lor greşeli. Caracterul greşit al unei fapte trebuie prezentat în adevăratele lui dimensiuni, iar pentru a preveni repetarea ei, este necesară o atitudine statornică şi perseverentă; dar copiii nu trebuie să rămână într-o stare de disperare, ci să li se inspire curajul şi credinţa că pot fi mai buni şi pot beneficia de aprobarea şi încrederea voastră. Este posibil ca ei să dorească să facă binele; ei îşi pot propune în inimile lor să fie ascultători, dar au nevoie de încurajare şi ajutor. — The Signs of the Times, 10 aprilie, 1884. (Child Guidance, 279). {2MCP 502.4}

Pace în biserică — Faceţi să existe pace în cămin şi va fi pace şi în biserică. Dacă această experienţă preţioasă va fi trăită în biserică, ea va constitui modalitatea de a instaura o atmosferă de bunăvoinţă şi amabilitate. Neînţelegerile vor înceta. Iar în relaţiile dintre membri se va observa adevărata politeţe creştină. Cunoscând acest lucru, lumea va şti că ei au fost cu Isus şi că au învăţat de la El. Ce impresie ar face biserica în ochii lumii, dacă membrii ei ar trăi ca nişte adevăraţi creştini! — Manuscript 60, 1903. (Child Guidance, 549). {2MCP 503.1}

Moartea şterge simţămintele de disensiune — Cât de repede dispar simţămintele de disensiune, când moartea face ca ochii să se închidă şi când mâinile sunt împreunate peste pieptul tăcut! Nu mai există resentimente. Nu mai există ranchiună. Greşelile şi ofensele sunt iertate şi uitate. Câte cuvinte iubitoare le sunt adresate celor decedaţi! Cât de multe lucruri bune din viaţa lor ne vin în memorie! Aprecierile şi laudele sunt acum exprimate fără reţineri; dar cuvintele răsună în urechi care nu aud şi ajung la inimi care nu le simt.... Cât de mulţi sunt aceia care, stând tăcuţi şi înmărmuriţi la căpătâiul celui decedat, îşi amintesc cu ruşine şi durere cuvinte şi fapte ce au adus tristeţe inimii care de acum a încetat pentru totdeauna să bată! {2MCP 503.2}

De aceea, să apreciem toată frumuseţea, iubirea şi bunătatea de care ne putem bucura atâta timp cât suntem în viaţă. Să fim mulţumitori, răbdători, amabili şi iertători în relaţiile noastre unii cu alţii. Să îngăduim ca toate acele gânduri şi simţăminte care îşi găsesc expresia atunci când ne aflăm în preajma celor care mor să fie exprimate în relaţia noastră de zi cu zi faţă de fraţii şi surorile care trăiesc. — Testimonies for the Church 5:490 (1889). {2MCP 503.3}

În cer nu există conflict — Nimeni să nu creadă că, dacă este întemeiat din punct de vedere teoretic în adevărul prezent, nu va greşi. Dar, dacă face greşeli, să fie gata să le corecteze. Să evităm tot ce ar putea genera neînţelegeri şi ceartă, deoarece înaintea noastră se află cerul, iar acolo nu vor exista conflicte între locuitori. — The Review and Herald, 8 august, 1907. (Counsels on Health, 244). {2MCP 503.4}

Mai multă iubire şi mai puţină critică — Diferenţele de opinie vor exista întotdeauna, deoarece nici o minte nu este construită astfel încât să gândească identic cu o alta.

Tendinţele, ereditare şi cultivate, trebuie să fie supravegheate cu atenţie, deoarece altfel vor conduce la controverse chiar şi asupra unor lucruri minore. Lucrătorii lui Hristos trebuie să se asocieze într-un spirit de simpatie amabilă şi iubire. Nimeni să nu creadă că a-şi menţine propriile lui păreri şi a presupune că el este singura fiinţă care a primit de la Domnul discernământ şi intuiţie reprezintă o virtute. Bunătatea creştină acoperă nenumărate lucruri pe care unii le pot considera ca fiind defectele celuilalt. Este nevoie de mult mai multă iubire şi de mult mai puţin spirit de critică. Când Duhul Sfânt lucrează în mod vizibil în inimile slujitorilor Domnului, ei manifestă amabilitatea şi dragostea lui Hristos. — Letter 183, 1898. {2MCP 504.1}

Atacul la persoană — Unii dintre fraţii noştri au rostit şi scris lucruri care ar putea fi interpretate drept opoziţie faţă de guvernarea şi legile ţării. A ne expune pericolului de a fi greşit interpretaţi constituie o greşeală. Nu este înţelept să căutăm fără încetare greşeli în actele îndeplinite de cei ce ne guvernează. Nu este lucrarea noastră aceea de a ataca instituţii sau personalităţi publice. Dacă nu dorim să fim consideraţi ca nişte răzvrătiţi împotriva autorităţilor civile, va trebui să exercităm o mai mare atenţie în exprimare. Este adevărat că lucrarea noastră presupune o luptă, dar armele noastre trebuie să fie acelea care se găsesc într-un clar „aşa zice Domnul”. Lucrarea noastră este aceea de a pregăti un popor care să stea în picioare în marea zi a lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să ne lăsăm atraşi în acte care ar putea încuraja controverse şi ar da naştere la conflicte în rândul celor ce nu împărtăşesc convingerile noastre religioase. — Testimonies for the Church 6:394 (1900). {2MCP 504.2}

În faţa necredinţei şi a învăţătorilor care dezbină — Mi s-a arătat că îngerii răi se vor preface în credincioşi şi vor acţiona în mijlocul lor, pentru a inspira un puternic spirit de necredinţă. Să nu îngăduim ca aceasta să ne descurajeze, ci să venim cu inimile deschise la Domnul, pentru a primi ajutor împotriva agenţilor lui Satana. Aceste puteri ale răului vor participa la întrunirile noastre nu pentru a primi o binecuvântare, ci pentru a lupta împotriva influenţei Duhului lui Dumnezeu. Nu acceptaţi nici o intervenţie pe care ar putea să o întreprindă acestea, ci Aduceţi-vă aminte şi repetaţi făgăduinţele bogate ale lui Dumnezeu, care sunt „da şi amin” în Hristos Isus. Noi nu trebuie să dăm atenţie acelor cuvinte omeneşti care ar putea confirma lucrarea îngerilor răi, ci să repetăm cuvintele lui Hristos. — Letter 46, 1909.{2MCP 504.3}

Capitolul 54 — Suprasolicitarea intelectuală

Păstrarea puterilor creierului — Am încredere că Domnul ascultă rugăciunile mele şi sunt convinsă că aceste rugăciuni sunt inspirate de El, de aceea sunt plină de curaj şi pornesc la lucru ca şi cum răspunsul mi-ar fi fost deja acordat. Să nu suprasolicităm puterea pe care ne-o dăruieşte Domnul. Noi trebuie să ne păstrăm puterile creierului. Dacă abuzăm de

această putere, nu vom avea nici o rezervă de care să ne folosim în timp de criză. — Letter 150, 1903. {2MCP 506.1}

Necesitatea înţelepciunii în alegerea hranei intelectuale — Foarte adesea, colecţionarea unui număr mare de cărţi în vederea studiului interpune între Dumnezeu şi om o cantitate de cunoştinţe care slăbeşte puterea minţii şi o face incapabilă de a asimila îndemnurile Lui. Mintea îşi pierde agerimea. Pentru a discerne corect informaţiile care provin de la nenumăraţi autori de cele inspirate din Cuvântul vieţii, este nevoie de înţelepciune, astfel încât omul să fie capabil să mănânce trupul şi să bea sângele Fiului lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 7:205 (1902). {2MCP 506.2}

Scurtarea vieţii — Celor care vor să devină lucrători eficienţi pentru cauza lui Dumnezeu, aş dori să le spun următoarele: dacă vă suprasolicitaţi creierul printr-o muncă intelectuală peste măsură, crezând că, dacă nu studiaţi tot timpul, veţi pierde din influenţă, trebuie să schimbaţi imediat această părere şi practică. Dacă nu se exercită o mai mare atenţie în această privinţă, mulţi vor coborî în mormânt înainte de vreme. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 296 (1913). {2MCP 506.3}

Concentrarea excesivă a atenţiei slăbeşte organele vitale — Puterea de a ne concentra mintea asupra unui subiect este bună până la o anumită limită; dar exercitarea continuă a acestei capacităţi slăbeşte organele solicitate; acestea sunt supuse unor eforturi prea mari, iar rezultatul este incapacitatea de a înfăptui binele în cea mai mare măsură posibilă. Povara activităţii cade în special asupra unor anumite organe, în timp ce celelalte rămân inactive. În felul acesta, mintea nu poate funcţiona în condiţii sănătoase şi, în consecinţă, viaţa este scurtată. — Testimonies for the Church 3:34 (1872). {2MCP 507.1}

O minte suprasolicitată deschide porţile ispitei — Studenţii care se dedică în exclusivitate muncii intelectuale desfăşurate în sălile de curs îşi prejudiciază întregul organism datorită lipsei exerciţiului fizic. Creierul oboseşte, iar Satana îl atrage într-o mulţime de ispite, inspirându-i dorinţe interzise prin care să-şi schimbe activitatea, pentru a se elibera de presiune. Dacă cedează acestor ispite, ei îşi fac rău lor înşişi şi îi tulbură şi pe cei din jur. Aceasta se poate întâmpla printr-un comportament uşuratic. Creierul este incitat, iar studenţii simt plăcerea de a juca farse. Dar când cedează ispitei şi se angajează în asemenea fapte, întotdeauna cineva trebuie să sufere datorită comportamentului lor. — Letter 103, 1897. {2MCP 507.2}

Suprasolicitarea minţii generează o imaginaţie bolnavă — Mi-a fost descoperit că, pentru aplicarea metodelor corespunzătoare de prevenire a suprasolicitării intelectuale, studenţii trebuie să-şi exercite în mod proporţional şi echilibrat toate capacităţile organismului, atât cele mintale, cât şi cele fizice. Activitatea intelectuală continuă constituie o greşeală. Aş dori să pot explica întreaga situaţie în cele mai potrivite cuvinte. Suprasolicitarea minţii generează o imaginaţie bolnavă, care conduce la îngăduinţă de sine faţă de senzualitate. Un singur an de educaţie echilibrată şi cuprinzătoare face mai mult

decât cinci ani de educaţie care solicită în exclusivitate mintea. — Letter 76, 1897. {2MCP 507.3}

Prea mult studiu conduce la degradare morală — Evitaţi excitarea creierului. Prea mult studiu stimulează creierul şi măreşte fluxul sanguin spre acesta. Rezultatul inevitabil este degradarea morală. Dacă este solicitat peste măsură, creierul va genera gânduri şi acţiuni întinate. Întregul sistem nervos va fi afectat, iar aceasta conduce la imoralitate. Puterile mintale şi fizice se degradează, iar templul Duhului Sfânt îşi va pierde puritatea. Apariţia unor practici păcătoase va avea rezultate imprevizibile. Mă simt obligată să vorbesc în mod deschis despre această problemă. — Letter 145, 1897. {2MCP 508.1}

Inima şi mintea au nevoie de odihnă (sfat adresat unui pastor suprasolicitat) — Căile de pătrundere a influenţei Duhului Sfânt trebuie menţinute libere şi deschise. Indiferent de împrejurările care ar putea surveni, Păstrează-ţi gândurile îndreptate spre Dumnezeu şi nu-ţi pierde discernământul. {2MCP 508.2}

În timp ce vorbeam cu tine în viziune, am văzut că mintea ta este obosită şi ţi-am spus: Aşează-ţi toate poverile asupra Domnului; căci El îţi poartă de grijă. Încredinţează-I Marelui Purtător de poveri toate îngrijorările şi necazurile tale. A avea în inimă pacea lui Hristos este ceva mai valoros decât orice alt lucru.... {2MCP 508.3}

Te avertizez să fii atent. Te rog să te despovărezi; să te eliberezi de numeroasele poveri şi îngrijorări care te împiedică să beneficiezi de odihnă pentru inima şi mintea ta. Adu-ţi aminte că este necesar să acorzi atenţie lucrurilor de importanţă veşnică. — Letter 19, 1904. {2MCP 508.4}

Boli datorate suprasolicitării intelectuale — Aceia care au suferit datorită muncii intelectuale trebuie să se odihnească, evitând solicitarea minţii; dar ei nu trebuie făcuţi să creadă că orice utilizare a capacităţilor mintale este întru totul periculoasă. Mulţi sunt înclinaţi să creadă că se află într-o stare foarte rea, dar, în realitate, starea lor nu este chiar atât de rea pe cât o consideră ei. O asemenea atitudine mintală nu este favorabilă vindecării, iar aceste persoane au nevoie de încurajare. {2MCP 508.5}

Pastorii, profesorii, studenţii şi alţi oameni care îşi desfăşoară activitatea într-un domeniu intelectual suferă adesea datorită unor solicitări mintale severe, care nu sunt asociate cu exerciţiul fizic. Aceste persoane au nevoie de o viaţă mai activă din punct de vedere fizic. Înfrânarea strictă a obiceiurilor, asociată cu exerciţiul fizic adecvat, le va asigura vigoarea intelectuală şi fizică şi le va conferi puterea de a rezista la efort intelectual. — The Ministry of Healing, 238 (1905). {2MCP 508.6}

Echilibrarea activităţilor intelectuale şi fizice — Pierderea sau dezvoltarea puterilor noastre fizice depinde de modul în care ne tratăm organismul. Dacă dedicăm o mare parte din timp muncii intelectuale, creativitatea şi imaginaţia îşi pierd puterea şi prospeţimea, iar organele fizice îşi pierd tonusul. Printr-o solicitare neîntreruptă, creierul ajunge într-o stare

de excitaţie dăunătoare, iar sistemul muscular slăbeşte datorită lipsei de exerciţiu. Aceasta se manifestă prin pierderea vigorii intelectuale şi diminuarea eficienţei, care, în timp, vor exercita o influenţă directă asupra creierului. Pentru păstrarea sănătăţii întregului organism, pe cât posibil, trebuie să menţinem un echilibru între munca intelectuală şi cea fizică. — Letter 53, 1898. {2MCP 509.1}

Capitolul 55 — Durerea

Nu Dumnezeu provoacă suferinţa — Nu Dumnezeu este Acela care provoacă suferinţa şi durerea, ci omul a adus asupra lui însuşi această situaţie, prin propria lui ignoranţă şi prin păcat. — Testimonies for the Church 6:280 (1900). {2MCP 510.1}

Suferinţa este produsă de păcat — Neascultarea continuă a omului, de-a lungul a şase mii de ani de păcat, a adus boala, suferinţa şi moartea şi toate roadele acestora. Iar pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, ispitele care promovează îngăduirea plăcerilor şi a apetitului vor fi mult mai puternice şi mult mai greu de învins. — Testimonies for the Church 3:492 (1895). {2MCP 510.2}

Durerile şi suferinţele sunt protestul organismului — Mulţi trăiesc într-o continuă stare de încălcare a legilor sănătăţii şi nu sunt conştienţi de legătura dintre menţinerea sănătăţii şi obiceiurile lor cu privire la mâncare, băutură şi muncă. Ei nu-şi vor da seama de caracterul greşit al stilului lor de viaţă, până când natura nu va protesta, prin dureri şi suferinţe, faţă de abuzurile la care este supusă. Ei vor ajunge să trăiască în mod corect abia după ce ajung suferinzi şi vor începe să apeleze la mijloacele simple de întreţinere a sănătăţii pe care le-au neglijat — folosirea apei şi a unei diete corespunzătoare — şi care nu fac altceva decât să-i ofere organismului ajutorul pe care ar fi trebuit să-l primească cu mult timp înainte. Dacă se va apela la această modalitate de tratare, în general, bolnavul va fi vindecat fără a suferi dezechilibre. — Healthful Living, 61, 1865 (Partea a 3-a). (Selected Messages 2:451). {2MCP 510.3}

Necumpătarea este o cauză a suferinţelor — mulţi sunt atât de dedaţi la necumpătare, încât nimic nu i-ar putea determina să facă vreo schimbare a stilului de viaţă şi a îngăduinţei lor faţă de pofte. Aceşti oameni ar prefera mai degrabă să-şi sacrifice sănătatea şi să moară prematur decât să-şi înfrâneze apetitul necumpătat. Există, de asemenea, mulţi ignoranţi cu privire la relaţia dintre sănătate şi alimentaţie. Dacă ar fi luminaţi, aceştia ar avea curajul moral de a renunţa la apetit şi s-ar hrăni cu mai multă grijă, alegând doar alimente sănătoase, iar stilul de viaţă i-ar scuti de multă suferinţă. — Spiritual Gifts 4a:130 (1864). (Counsels on Diet and Foods, 158). {2MCP 511.1}

Dureri cauzate de procesul de refacere — Deseori, efortul organismului de a transmite viaţă şi vigoare acelor părţi ale trupului care au ajuns parţial atrofiate datorită inactivităţii produce dureri. — Testimonies for the Church 3:78 (1872). {2MCP 511.2}

Suferinţe exagerate de imaginaţie — Dacă ai fi renunţat la gustul pentru lecturi uşoare şi pentru satisfacerea plăcerilor personale şi dacă ai fi dedicat mai mult timp exerciţiului fizic şi ai fi fost mai preocupat de folosirea unei alimentaţii sănătoase şi corespunzătoare nevoilor organismului, ai fi evitat multă suferinţă. O parte a acestei suferinţe era rezultatul imaginaţiei. Dacă ţi-ai fi propus şi te-ai fi străduit să reziști tendinţei de a te lăsa în voia slăbiciunilor tale, nu ai fi suferit aceste spasme nervoase. Mintea ta trebuie să fie abătută de la propria persoană, spre îndatoririle casnice pe care le ai, în păstrarea curăţeniei, a ordinii şi a bunului gust. — Testimonies for the Church 2:434 (1870). {2MCP 511.3}

Cei bolnavi tind să fie nerăbdători — Există lucruri pe care nimeni nu le poate face pentru cei suferinzi atât de bine cum le pot face ei înşişi. Ei trebuie să înceapă să se elibereze de povara pe care au aşezat-o asupra organismului lor. Trebuie să îndepărteze cauza suferinţelor lor. Să postească puţin şi să-i ofere stomacului posibilitatea de a se odihni. În stări febrile, să folosească apa şi compresele umede, pentru a scădea temperatura corpului. Aceste remedii vor veni în sprijinul organismului, în efortul lui de a elimina impurităţile. {2MCP 511.4}

Dar, în general, persoanele care suferă dureri devin nerăbdătoare. Ele nu sunt dispuse să exercite renunţarea la sine şi să suporte puţină foame şi nici să aştepte desfăşurarea lentă a procesului prin care natura recuperează energiile consumate prin suprasolicitare. Aceste persoane sunt hotărâte să se vindece dintr-o dată şi de aceea îşi administrează medicamente puternice. — Healthful Living, 60, 1865 (Partea a 3-a). (Selected Messages 2:450, 451). {2MCP 512.1}

Suferinţe independente de voinţa personală — Există unii care au o gândire şi o conştiinţă curate, dar suferă din motive absolut independente de voinţa lor. — An Appeal to Mothers, 23 (1864). (Child Guidance, 445). {2MCP 512.2}

Isus cunoaşte suferinţa — Ce gând minunat este acela că Isus cunoaşte toate durerile şi suferinţele noastre! El a suferit în toate lucrurile ca şi noi. Unii dintre prietenii noştri nu ştiu nimic despre durerea şi suferinţa umană. Ei nu sunt niciodată bolnavi şi prin urmare nu pot înţelege pe deplin simţămintele celor bolnavi. Dar Isus este sensibil faţă de simţămintele noastre de neputinţă. — Manuscript 19, 1892. (Selected Messages 2:237). {2MCP 512.3}

Dumnezeu este interesat în mod vital de suferinţa omului — Cel care neglijează tratarea bolnavilor în Sabat nu va fi considerat fără vină. Ziua de odihnă sfântă a lui Dumnezeu a fost creată pentru om, iar actele de milă sunt într-o armonie perfectă cu scopul Sabatului. Dumnezeu nu doreşte ca fiinţele create de El să sufere nici măcar o oră din

durerea care ar putea fi uşurată în Sabat şi în oricare altă zi. — The Desire of Ages, 207 (1898). {2MCP 512.4}

Încredere în timpul durerilor — Din cauza durerilor pe care le suporţi, mintea ta poate fi adesea străbătută de gânduri confuze. Prin urmare, nu încerca să gândeşti, ci odihneşte-te şi dovedeşte faptul că sufletul tău I-a fost consacrat lui Dumnezeu, ca unui Creator loial. Este privilegiul tău ca, atunci când treci prin slăbiciuni şi suferinţe, să nu arăţi nici o umbră de neîncredere cu privire la iubirea lui Dumnezeu faţă de tine şi cu privire la credincioşia cu care El Îşi împlineşte făgăduinţele; şi este privilegiul tău să dovedeşti că ţi-ai încredinţat sufletul şi trupul în mâinile Lui, cu convingerea că El va păzi ceea ce I-a fost încredinţat. {2MCP 512.5}

Îngăduie ca mintea ta să mediteze îndelung la bunătatea lui Dumnezeu şi la marea iubire pe care El a manifestat-o faţă de noi în lucrarea Sa răscumpărătoare. Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi iubit şi dacă nu ne-ar fi considerat preţioşi, nu ar fi adus pentru noi marele sacrificiu de pe cruce. El este plin de bunătate şi har în toate lucrările Sale. Îngăduie ca inima şi mintea ta să se liniştească şi odihneşte-te asemenea unui copil în braţele mamei sale. Braţele Lui veşnice sunt întinse spre tine. Isus a suferit în toate lucrurile ca şi noi.... {2MCP 513.1}

Dacă vă manifestaţi încrederea în Dumnezeu, cel slab nu va pune la îndoială credinţa şi convingerile voastre. Isus a trimis pacea Sa peste voi. {2MCP 513.2}

„Cel care primeşte puterea lui Dumnezeu prin veşnicul Lui Fiu este tare”.... {2MCP 513.3}

Cuvântul harului este asemenea manei pentru sufletul credincios. Făgăduinţele preţioase ale Cuvântului sunt viaţă, pace şi bucurie. — Letter 16, 1896. {2MCP 513.4}

Suferinţa nu este o scuză pentru acţiunile necreştineşti — În ultimele nopţi, nu am dormit decât foarte puţin. Am încercat să-l caut pe Isus şi să-mi încredinţez viaţa în mâinile Marelui Medic. El mi-a spus: „Harul Meu îţi este de ajuns”. Harul lui Hristos îi învaţă pe oameni să rostească cuvinte frumoase, indiferent de circumstanţe. Oricât de grea ar fi, suferinţa nu este o scuză pentru acţiuni necreştineşti. — Manuscript 19, 1892. {2MCP 513.5}

A te ridica deasupra durerii — Adesea, cei bolnavi pot rezista în faţa bolii prin simplul fapt de a refuza alimentaţia şi rămânerea într-o stare de inactivitate. Pentru a se ridica deasupra durerilor lor, lăsaţi-i să se implice în activităţi potrivite cu puterea lor. Printr-o astfel de activitate şi cu ajutorul aerului curat şi al razelor soarelui, mulţi bolnavi aflaţi într-o stare de slăbiciune avansată îşi vor putea recăpăta sănătatea şi puterea. — The Ministry of Healing, 246 (1905). {2MCP 513.6}

Folosirea mijloacelor de tratament nu este o dovadă a necredinţei — Aceia care cred că, dacă se roagă pentru vindecare, nu ar trebui să folosească mijloacele simple de

tratament, oferite de Dumnezeu pentru uşurarea suferinţelor şi pentru sprijinirea naturii în lucrarea ei de recuperare a sănătăţii, pe motivul că aceasta ar fi o dovadă a necredinţei, se află pe o poziţie neînţeleaptă. Folosirea tratamentelor medicale nu este o negare a încrederii, ci se află într-o armonie perfectă cu planurile lui Dumnezeu. {2MCP 513.7}

Când Ezechia era bolnav, profetul lui Dumnezeu i-a adus vestea că trebuie să moară. El a strigat către Domnul, iar Domnul a ascultat rugăciunea slujitorului Său, înfăptuind o minune pentru el şi trimiţându-i mesajul că viaţa îi va fi prelungită cu cincisprezece ani. Deşi un singur cuvânt al lui Dumnezeu, o singură atingere a degetului divin ar fi fost suficientă pentru vindecare, totuşi lui Ezechia i-au fost date îndrumări speciale, şi anume să ia o turtă de smochine şi să o pună pe locul afectat de boală. Respectând aceste îndrumări, Ezechia a fost vindecat. Noi trebuie să acţionăm în conformitate cu lucrările Providenţei în toate aspectele vieţii. — Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work, 54 (1882). (Counsels on Health, 381, 382). {2MCP 514.1}

Plăcerea de a provoca dureri este satanică — Faptul că „toată firea suspină şi suferă durerile naşterii” (Romani 8, 22) se datorează păcatului omului. Prin păcat, suferinţa şi moartea au venit nu numai asupra neamului omenesc, ci şi asupra tuturor animalelor. De aceea, omul este cel căruia îi revine datoria de a căuta să uşureze, şi nu să mărească povara suferinţei pe care a adus-o prin păcat asupra creaturilor lui Dumnezeu. Acela care se poartă violent cu animalele, pe motivul că acestea se află în stăpânirea lui, este un laş şi un tiran. {2MCP 514.2}

Plăcerea de a provoca dureri altora, indiferent dacă este vorba de oameni sau de animale, este satanică. Mulţi cred că, deoarece sărmanele animale nu-şi pot descrie suferinţele îndurate din partea lor, acestea nu vor fi niciodată dezvăluite. Dar dacă ochii lor s-ar deschide asemenea ochilor lui Balaam, ei ar vedea că îngerul lui Dumnezeu este prezent şi va depune mărturie împotriva lor în curţile cerului. Raportul faptelor lor este trimis în cer şi vine ziua în care se va pronunţa o pedeapsă împotriva tuturor celor care se poartă brutal cu creaturile lui Dumnezeu. — Patriarchs and Prophets, 443 (1890). {2MCP 514.3}

Nu provocaţi dureri adânci — Oh, nu îngăduiţi rostirea nici unui cuvânt care să producă dureri adânci! Sufletului împovărat de o viaţă a păcatului, care nu ştie unde să mai găsească alinare, faceţi-i cunoştinţă cu Mântuitorul cel plin de compasiune. Luaţi-l de mână, ridicaţi-l, vorbiţi-i cuvinte de încurajare şi speranţă. Ajutaţi-l să se prindă de braţul Mântuitorului. — The Ministry of Healing, 168 (1905). {2MCP 514.4}

Teroarea sufletească îndurată de Hristos a fost mai mare decât durerea fizică — Durerea sfâşietoare nu a fost decât o mică parte a agoniei iubitului Fiu al lui Dumnezeu. {2MCP 514.5}

Păcatele lumii se aflau asupra Lui şi, în timp ce suferea pedeapsa pentru călcarea legii, inima Lui era chinuită de simţământul mâniei lui Dumnezeu. Acestea au fost durerile care

au sfâşiat sufletul Său. Simţământul că Tatăl Îşi întorsese faţa de la El — că propriul Lui Părinte iubit L-a lepădat — a adus asupra Lui o stare de disperare. {2MCP 515.1}

Omul nevinovat care suferea pe Calvar a trăit pe deplin şi adânc separarea pe care păcatul o realizează între Dumnezeu şi om. El a fost împresurat de forţele întunericului şi lupta cu Satana, care declara că Hristos Se află în mâinile sale, că puterea lui este superioară puterii Fiului lui Dumnezeu, că Tatăl şi-a repudiat propriul Lui Fiu şi că de acum a încetat să se bucure de aprecierea Tatălui, care nu Îl va trata cu nimic mai favorabil decât pe el însuşi. El strecura îndoială, insinuând că, dacă Tatăl L-ar fi iubit, nu L-ar lăsa să moară, deoarece Dumnezeu ar fi putut să-l salveze. — Testimonies for the Church 2:214 (1869). {2MCP 515.2}

Capitolul 56 — Mânia

Mânia deschide porţile inimii pentru Satana — Aceia care se consideră îndreptăţiţi să-şi exprime mânia sau resentimentele la orice provocare aparentă deschid porţile inimii pentru Satana. Dacă dorim să trăim în armonie cu Cerul, trebuie să alungăm din suflet amărăciunea şi ostilitatea. — The Desire of Ages, 310 (1898). {2MCP 516.1}

Robi ai păcatului — „Voi sunteţi robii aceluia de care ascultaţi” (Romani 6, 16). Dacă ne îngăduim mânia, pofta, invidia, ura, egoismul sau oricare alt păcat, devenim robi ai păcatului. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni” (Matei 6, 24). Dacă îi slujim păcatului, nu putem să-i slujim lui Hristos. Creştinii vor simţi imboldurile păcatului, deoarece carnea pofteşte împotriva Duhului; dar Duhul luptă împotriva cărnii şi Se află într-un război continuu cu aceasta. Aici este necesar ajutorul din partea Domnului Hristos. Slăbiciunea omenească unită cu puterea divină declară prin credinţă: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa, prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 15, 57) — The Review and Herald, 3 mai, 1881. (The Sanctified Life, 92, 93). {2MCP 516.2}

Mânia generată de sensibilitatea morală — Este adevărat că şi în viaţa urmaşilor lui Hristos există situaţii care justifică o anumită atitudine de indignare. Când văd că Dumnezeu este dezonorat şi că lucrarea Lui este făcută de ruşine, când văd că cei nevinovaţi sunt nedreptăţiţi, în sufletul lor se trezeşte o indignare sfântă. O asemenea mânie, generată de sensibilitatea faţă de valorile morale, nu este păcat. — The Desire of Ages, 310 (1898). {2MCP 516.3}

Mânia lui Moise — Sfărâmarea tablelor de piatră nu era altceva decât o reprezentare a faptului că Israel încălcase legământul pe care tocmai îl făcuse cu Dumnezeu. Această manifestare a fost exprimarea unei indignări juste împotriva păcatului, o indignare ce izvora din zelul pentru slava lui Dumnezeu, şi nu acea mânie instigată de iubirea de sine sau de

ambiţia rănită. Felul în care s-a mâniat Moise este cel la care se referă Biblia când spune: „Mâniaţi-vă, şi nu păcătuiţi” — The Review and Herald, 18 februarie, 1890. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 101). {2MCP 517.1}

Mânia sfântă a lui Dumnezeu — Indignarea Domnului Hristos era îndreptată împotriva ipocriziei, a păcatelor flagrante prin care oamenii îşi nimiceau propriile suflete, înşelând poporul şi dezonorându-L pe Dumnezeu. Dincolo de aparenţele care ascundeau adevăratele interese ale preoţilor şi conducătorilor, El a văzut lucrarea unor agenţi satanici. Domnul a denunţat păcatul în mod deschis şi tăios, dar nu a rostit nici un cuvânt jignitor şi răutăcios. El simţea o mânie sfântă împotriva prinţului întunericului, dar nu manifesta o stare de spirit iritată. Tot astfel, creştinul care trăieşte în armonie cu Dumnezeu şi are atributele plăcute ale iubirii şi harului va simţi o indignare justă împotriva păcatului; dar nu se va lăsa condus de pasiune în replicile adresate acelora care îl provoacă. Chiar şi atunci când discută cu unii care se dovedesc a fi mânaţi de o pasiune josnică în susţinerea unor erori, în Hristos, creştinul va continua să-şi păstreze calmul şi stăpânirea de sine. — The Desire of Ages, 619, 620 (1898). {2MCP 517.2}

Unii oameni cultivă mânia — Mulţi privesc doar partea negativă a lucrurilor; ei amplifică presupusele lor motive de indignare, îşi stimulează mânia şi se lasă invadaţi de un spirit răzbunător şi de simţăminte de ură, în timp ce, în realitate, nu a existat nici o cauză obiectivă a nemulţumirii.... Dacă rezistaţi în faţa unor asemenea simţăminte, veţi experimenta o mare schimbare în relaţiile pe care le cultivaţi cu semenii voştri. — The Youth’s Instructor, 10 noiembrie, 1886. {2MCP 517.3}

Nerăbdarea produce un rezultat dezastruos — Rostirea cuvintelor pripite în familie are un efect devastator asupra acesteia, deoarece cuvintele pripite ale unuia determină manifestarea aceluiaşi spirit în comportamentul celorlalţi. Apoi, urmează represaliile şi justificările, iar asemenea conversaţii se transformă într-o povară sufletească extrem de apăsătoare. Toate cuvintele răutăcioase se întorc împotriva celui ce le-a rostit şi au un rezultat dezastruos pentru sufletul lui. — The Review and Herald, 27 februarie, 1913. (The Adventist Home, 439). {2MCP 518.1}

Cuvintele aspre şi jignitoare pătrund în inima celor cărora le sunt adresate şi trezesc în ei cele mai rele porniri ale sufletului, ispitindu-i să încalce poruncile lui Dumnezeu.... Aceste cuvinte sunt asemenea unor seminţe care vor rodi mai târziu. — Letter 105, 1893. (The Adventist Home, 439). {2MCP 518.2}

Membrii multor familii au obiceiul de a rosti în mod necugetat cuvinte jignitoare la adresa celorlalţi şi, pe măsură ce este tolerat, obiceiul de a ironiza sau de a vorbi aspru devine din ce în ce mai puternic. În felul acesta, sunt rostite tot mai multe cuvinte cu caracter discutabil, care par a fi inspirate mai degrabă de Satana decât de Dumnezeu.... În ochii lui Dumnezeu şi ai sfinţilor îngeri, cuvintele rostite sub influenţa mâniei sunt

considerate asemenea unor blasfemii. — The Youth's Instructor, 20 septembrie, 1894. (The Adventist Home, 439). {2MCP 518.3}

Primii trei ani ai copilăriei — Dacă îngăduiţi manifestarea liberă a egoismului, a mâniei şi a pornirilor impulsive în primii trei ani de viaţă ai copilului, mai târziu va fi greu să îl învăţaţi să exercite deplina stăpânire de sine. Dispoziţia lui sufletească va tinde spre răutate şi va simţi plăcere în realizarea dorinţelor personale, dispreţuind disciplina din partea părinţilor. Aceste înclinaţii rele se vor dezvolta pe măsură ce creşte, iar la maturitate, egoismul şi lipsa stăpânirii de sine vor face din el o victimă lipsită de orice mijloc de rezistenţă în faţa relelor ce se dezlănţuie în lumea noastră. — The Health Reformer, 1 aprilie, 1877. (Temperance, 177). {2MCP 518.4}

Nu mustraţi sub influenţa mâniei — Dumnezeu manifestă o grijă plină de duioşie faţă de copii şi doreşte ca ei să fie biruitori în fiecare zi. Să ne străduim cât mai mult să-i ajutăm pe copii să devină nişte biruitori. Să nu îngăduim ca ei să sufere din partea membrilor propriilor lor familii. Să nu permitem ca acţiunile şi cuvintele noastre să fie de o asemenea natură, încât să provoace ură în inimile copiilor. Cu toate acestea, ei trebuie să fie disciplinaţi în mod consecvent şi corectaţi atunci când greşesc, dar niciodată sub influenţa mâniei. — Manuscript 47, 1908. {2MCP 518.5}

Unii părinţi îşi dau frâu liber mâniei în faţa copiilor, iar apoi se întreabă de ce aceştia sunt atât de greu de stăpânit. Dar la ce altceva s-ar putea aştepta? Copiii imită repede şi nu fac decât să aplice lecţiile pe care le-au învăţat din izbucnirile de mânie ale părinţilor.... {2MCP 519.1}

Este posibil să fiţi nevoiţi să-i pedepsiţi pe copii folosind nuiaua. Uneori, acest lucru este esenţial. Dar niciodată, niciodată să nu-I bateţi când sunteţi furioşi. A-i disciplina într-o asemenea stare de spirit înseamnă a comite două greşeli, în loc de a trata una singură. Amânaţi pedepsirea şi vorbiţi mai întâi cu Dumnezeu. Întrebaţi-vă: Mi-am supus eu propria voinţă voinţei lui Dumnezeu? Sunt eu într-o asemenea poziţie, încât să pot fi condus de Dumnezeu? Cereţi-I lui Dumnezeu să vă ierte pentru faptul că le-aţi transmis copiilor voştri tendinţe atât de greu de tratat. Cereţi-I Lui să vă dea înţelepciunea de care aveţi nevoie pentru a trata comportamentul copilului într-o asemenea manieră, încât acesta să se apropie mai mult de voi şi de Tatăl ceresc. — The Review and Herald, 8 iulie, 1902. {2MCP 519.2}

Emoţiile violente pun în pericol viaţa — Dezlănţuirea violentă a emoţiilor pune în pericol viaţa. Mulţi mor din cauza izbucnirilor de ură şi pasiune şi trec prin asemenea stări datorită propriei educaţii. Toate acestea pot fi prevenite prin exercitarea voinţei, dar aceasta presupune hotărâre şi perseverenţă pentru biruirea comportamentelor greşite. Cultivarea voinţei trebuie să constituie o parte a educaţiei primite în şcoală, deoarece noi suntem proprietatea lui Dumnezeu. Templul sfânt al trupului trebuie păstrat în stare de curăţie, pentru ca Duhul Sfânt să poată locui în el. — Letter 103, 1897. (HC 265). {2MCP 519.3}

Roadele fiecărei izbucniri a mâniei — Există o categorie de oameni care au ajuns total lipsiţi de stăpânire de sine; ei nu şi-au înfrânat temperamentul şi limba; iar unii dintre aceştia pretind că sunt urmaşi ai lui Hristos, dar nu sunt. Domnul Isus nu-I recomandă ca exemple.... Ei sunt lipsiţi de înţelegere şi nu se lasă ajutaţi şi convinşi; sunt pur şi simplu iraţionali şi nesănătoşi mintal. De un timp, se află sub stăpânirea deplină a lui Satana. Fiecare manifestare a mâniei le slăbeşte sistemul nervos şi puterea morală şi este din ce în ce mai greu să reziste în faţa provocărilor. — The Youth's Instructor, 10 noiembrie, 1886. (Sons and Daughters of God, 142). {2MCP 519.4}

Intoxicaţi de mânie — Cât de încântat este Satana atunci când i se oferă posibilitatea de a stârni în suflet incendiul devastator al mâniei! Orice aparenţă, un mic gest, o anumită intonaţie sunt sesizate şi exploatate imediat de către Satana, care le poate transforma în săgeţi otrăvitoare ce rănesc inimile deschise şi lipsite de apărare. {2MCP 520.1}

Acela care îngăduie ca spiritul mâniei să i se strecoare în suflet, din prima clipă, este tot atât de intoxicat ca şi omul care duce paharul cu otravă la gură. {2MCP 520.2}

Domnul Hristos a privit mânia ca pe un act de ucidere.... Cuvintele irascibile sunt o mireasmă de moarte spre moarte. Cel care le rosteşte nu conlucrează cu Dumnezeu pentru mântuirea semenilor lui. În cer, un asemenea mod de vorbire este aşezat în rândul celor mai josnice blasfemii. Sufletul în care ura este îngăduită şi cultivată nu deţine nici măcar o iotă din iubirea lui Dumnezeu. — Letter 102, 1901. (HC 235). {2MCP 520.3}

Persoanele care cultivă o stare de iritare sunt rareori mulţumite — Nimeni altcineva în afară de noi înşine nu poate diminua influenţa pe care o exercităm asupra celor din jur prin intermediul îngăduinţei faţă de propria stare de spirit nestăpânită. Persoanele înclinate din fire spre o stare de iritare nu ştiu ce înseamnă adevărata fericire şi sunt rareori mulţumite. Ele se află într-o continuă aşteptare a unei poziţii mai favorabile sau unei schimbări a circumstanţelor care să le confere pacea şi liniştea minţii. Viaţa lor pare împovărată de încercări şi greutăţi imposibile, deşi, dacă şi-ar fi stăpânit temperamentul şi dacă şi-ar fi înfrânat limba, multe dintre aceste greutăţi ar fi putut fi evitate. „Un răspuns blând potoleşte mânia" (Proverbe 15,1). Răzbunarea n-a învins niciodată un duşman. Un temperament echilibrat exercită o influenţă bună pretutindeni în jur; dar „cel care nu-şi stăpâneşte spiritul este asemenea unei cetăţi cu zidurile sfărâmate". — Testimonies for the Church 4:367, 368 (1879). {2MCP 520.4}

Este mai uşor să te dezlănţui înaintea unei mulţimi — Exprimarea simţămintelor de dezaprobare în public, în mijlocul unei mari adunări, tunând la adresa cuiva şi a tuturor, este ceva rău, cu mult mai rău decât a merge la persoanele care probabil că au greşit şi a le adresa mustrarea în mod personal. Caracterul ofensator al unei asemenea denunţări severe şi arogante, într-o adunare publică, în locul unei mustrări particulare, este, în ochii lui Dumnezeu, o faptă pe atât de gravă, pe cât de mare este numărul celor prezenţi, iar forma de exprimare este mai generală. Întotdeauna a fost mai uşor să dăm glas simţămintelor de

dezaprobare în faţa unei mulţimi decât să ne adresăm în particular celui greşit şi să-l confruntăm în mod deschis, direct şi precis cu propriile sale greşeli. {2MCP 520.5}

Dar a răspândi în casa lui Dumnezeu o atmosferă încărcată de simţăminte puternice împotriva unor anumite persoane şi a-i trata pe cei prezenţi ca şi cum toţi ar fi vinovaţi, provocându-le suferinţă, constituie o manieră de lucru pe care Dumnezeu nu o aprobă şi care produce mai mult rău decât bine. Discursurile critice şi pline de mustrări au fost prea adesea rostite în faţa unei întregi adunări. Iar aceste discursuri nu încurajează spiritul dragostei în mijlocul fraţilor. Ele nu au darul de a-i determina să fie mai spirituali şi de a-i conduce către sfinţire şi cer, ci nu fac decât să le inspire amărăciune. Anumite predici foarte puternice, rostite într-un spirit de discernământ, sunt uneori necesare pentru a lansa un semnal de alarmă şi pentru a trezi şi convinge conştiinţele. Dar dacă nu poartă semnul explicit al faptului că sunt dictate de Duhul lui Dumnezeu, asemenea predici produc mult mai multe pagube decât binele pe care l-ar putea face. — Testimonies for the Church 3:507, 508 (1880). {2MCP 521.1}

O raţiune detronată de mânie — Sper că te vei comporta cu atenţie şi vei cugeta la prima ta tentativă de a încălca regulamentul colegiului. Studiază în mod critic caracterul sistemului de conducere a şcolii noastre. Nici una dintre regulile impuse aici nu este prea strictă. Dar, datorită cultivării unui spirit de nemulţumire, la un moment dat, raţiunea ta a fost detronată de mânie şi inima ta a căzut pradă unor pasiuni de nestăpânit. Înainte de a fi conştient de acest fapt, tu ai făcut deja un pas pe care, cu câteva ore în urmă, nu l-ai fi făcut, oricât de mari ar fi fost presiunile ispitei. Impulsurile tale interioare au luat locul unei gândiri raţionale şi nu vei putea repara pagubele pe care ţi le-ai produs ţie însuţi şi instituţiei lui Dumnezeu. Singura noastră sursă de siguranţă, în oricare dintre circumstanţele în care ne-am afla, este aceea de a fi stăpâni pe propriile noastre fiinţe în puterea lui Isus, Răscumpărătorul nostru. — Testimonies for the Church 4:431 (1880). {2MCP 521.2}

Răzbunarea nu poate aduce nimic altceva decât răul — Este cu mult mai bine să suferim datorită unei acuzaţii false decât să ne supunem pe noi înşine torturilor provocate de dorinţa de răzbunare împotriva duşmanilor. Spiritul urii şi al răzbunării îşi are originea în Satana şi nu poate aduce nimic altceva decât răul celui ce îl cultivă. Smerirea inimii, acea smerenie care este rodul rămânerii în Hristos, este adevăratul secret al binecuvântării: „Domnul slăveşte pe cei nenorociţi, mântuindu-i” (Psalmii 149, 4). — Thoughts from the Mount of Blessing, 17 (1896). {2MCP 522.1}

Cum să răspundem la provocări — Cei care se enervează uşor să refuze să răspundă atunci când le sunt adresate cuvinte care îi deranjează. Să se îndrepte spre Domnul în rugăciune, cerându-I să le arate cum să lucreze pentru sufletele care pier în păcat. Cel care perseverează în lucrarea încredinţată va fi atât de pătruns de Spiritul lui Dumnezeu, încât comportamentul, vocea şi întreaga lui viaţă vor fi o revelare a lui Hristos. Încercaţi aceasta, fraţilor, încercaţi. Răstigniţi-vă eul, în loc de a căuta să vă răstigniţi fraţii. „Dacă voieşte

cineva să vină după Mine”, a spus Domnul Hristos, „să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze” (Matei 16, 24). — Letter 11, 1905. {2MCP 522.2}

Mânia întâmpinată prin tăcere — În tăcere sălăşluieşte o putere miraculoasă. Când vi se adresează cuvinte pripite şi jignitoare, nu răspundeţi. De obicei, răspunsul dat unei persoane înfuriate are efectul unei biciuiri, care produce o mai mare dezlănţuire a furiei. Dar mânia întâmpinată prin tăcere se risipeşte îndată. Creştinii trebuie să-şi înfrâneze limba, hotărându-se în mod ferm să nu rostească cuvinte pripite şi aspre. Dacă îşi controlează vorbirea, ei vor putea fi biruitori asupra oricărei încercări a răbdării pe care sunt chemaţi să o suporte cu succes. — The Review and Herald, 31 octombrie, 1907. (Messages to Young People, 135, 136). {2MCP 522.3}

Cultivarea unui spirit împăciuitor — Cu privire la relaţiile voastre actuale cu biserica, eu v-aş sfătui să faceţi tot ce este posibil din partea voastră pentru a restabili armonia cu fraţii. Cultivaţi un spirit binevoitor, împăciuitor şi nu permiteţi nici unui simţământ de răzbunare să se strecoare în mintea şi în inima voastră. Nu mai avem mult timp de petrecut pe acest pământ, prin urmare, să lucrăm atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru cea veşnică. Străduiţi-vă să fiţi siguri de chemarea şi alegerea voastră. Căutaţi să nu comiteţi nici o greşeală prin care să pierdeţi moştenirea care v-a fost pregătită în Împărăţia Domnului Hristos. Dacă numele vostru este scris în cartea vieţii Mielului, atunci totul va fi bine în ceea ce vă priveşte. Fiţi pregătiţi şi atenţi pentru a nu îngădui nici un păcat nemărturisit şi nepărăsit, pentru că greşelile şi păcatele voastre pot ajunge înainte de vreme la judecată şi pot păta imaginea caracterului vostru. — Testimonies for the Church 5:331 (1885). {2MCP 522.4}

Un temperament necontrolat poate fi învins — Aplicarea învăţăturilor Domnului Hristos în viaţa de zi cu zi va înnobila oamenii, oricât de umili ar fi pe scara valorilor morale ale lui Dumnezeu. Cei care se străduiesc să-şi învingă defectele naturale de caracter nu pot fi încoronaţi decât dacă vor lupta până la împlinirea deplină a legii; dar cei care se află adesea în rugăciune vor dezvolta un caracter asemenea celui divin. Comportamentul nepoliticos şi temperamentul necontrolat vor fi aduse în armonie cu legea divină. — Letter 316, 1908. {2MCP 523.1}

Împotriviţi-vă simţămintelor de mânie — Există un singur remediu. Stăpânirea de sine în orice situaţie. Efortul de a ajunge într-o situaţie mai favorabilă, în care eul să nu fie tulburat, poate avea succes pentru un timp; dar Satana ştie unde să găsească aceste suflete sărmane şi le va ataca în punctele lor sensibile din nou şi din nou. Atâta timp cât se concentrează numai asupra propriului lor sine, ei vor fi tulburaţi neîncetat.... Dar există speranţă. Viaţa aceasta, atât de furtunoasă şi frământată de conflicte şi îngrijorări, trebuie să fie adusă în legătură cu Hristos, iar apoi, eul va înceta să pretindă supremaţia.... Ei trebuie să se umilească, rostind în mod sincer: „Am greşit. Ai vrea să mă ierţi? Pentru că Dumnezeu a spus că nu trebuie să lăsăm ca soarele să apună peste mânia noastră”. Aceasta este singura

cale care ne poate conduce în mod sigur la biruinţă. Mulţi ... cultivă ura şi sunt plini de spiritul răzbunării.... Opuneţi-vă unor asemenea simţăminte şi veţi experimenta o mare schimbare în relaţiile voastre cu semenii. — The Youth's Instructor, 10 noiembrie, 1886. (Sons and Daughters of God, 142). {2MCP 523.2}

Capitolul 57 — Ura şi răzbunarea

Gândurile ascund fapte — Spiritul urii şi al răzbunării şi-a avut originea în Satana, şi acest spirit l-a determinat să-l omoare pe Fiul lui Dumnezeu. Oricine cultivă lipsa bunătăţii şi dorinţa de a face rău altora împărtăşeşte acelaşi spirit, iar roadele lui vor duce la moarte. Aşa cum planta există în germenul seminţei, tot astfel fapta cea rea există în gândul răzbunării. „Oricine urăşte pe fratele său, este un ucigaş; şi ştiţi că nici un ucigaş n-are viaţa veşnică rămânând în el" (1 Ioan 3, 15). — Thoughts from the Mount of Blessing, 56 (1896). {2MCP 524.1}

Spiritul urii este înjositor — Mi-a fost arătat că Satana a fost, la început, un înger fericit şi nobil. Apoi, mi-a fost arătat aşa cum este el acum. Satana continuă să aibă o înfăţişare regească. Trăsăturile lui sunt încă nobile, deoarece este un înger căzut. Dar expresia feţei lui este marcată de anxietate, îngrijorare, nefericire, răutate, ură, furie, viclenie şi toate celelalte trăsături rele.... Am văzut că, până în prezent, Satana s-a dedicat pe deplin răului şi că toate trăsăturile lui pozitive au fost degradate şi fiecare însuşire rea a fost dezvoltată. — Early Writings, 152 (1882). {2MCP 524.2}

Istoria lumii este un conflict dintre ură şi iubire — Vrăjmăşia lui Satana împotriva Domnului Hristos a fost şi este manifestată şi împotriva urmaşilor Lui. Aceeaşi ură îndreptată contra Legii lui Dumnezeu şi aceeaşi strategie de înşelare, prin care eroarea este prezentată astfel încât să pară adevăr, prin care legile lui Dumnezeu sunt înlocuite cu legi omeneşti, iar oamenii sunt îndrumaţi să se închine creaturii în locul Creatorului, pot fi observate de-a lungul întregii istorii de până acum. Eforturile lui Satana de a denatura imaginea caracterului lui Dumnezeu, de a-i determina pe oameni să-şi formeze o concepţie falsă despre Creator, pentru ca, în acest fel, oamenii să-l privească cu teamă şi ură în loc de iubire; eforturile de a înlătura legea divină, îndrumându-i pe oameni să se considere liberi de responsabilitatea de a respecta cerinţele ei; persecuţia celor care au îndrăznit să reziste în faţa înşelăciunilor lui, toate s-au desfăşurat în mod sistematic de-a lungul tuturor veacurilor. Ele pot fi observate atât în timpul patriarhilor şi profeţilor, cât şi în timpul apostolilor, martirilor şi reformatorilor. — The Great Controversy , x (1888). {2MCP 524.3}

Fărădelegea aşează pe om în armonie cu Satana — Când omul a încălcat legea divină, natura lui a devenit rea şi el a ajuns în armonie, nicidecum în dezacord cu Satana. — The Great Controversy, 505 (1888). {2MCP 525.1}

Ura va exista atât cât va exista păcatul — Ura faţă de principiile curate ale adevărului şi reprimarea şi persecuţia susţinătorilor lor vor exista atâta timp cât vor exista păcatul şi păcătoşii. Urmaşii lui Hristos şi supuşii lui Satana nu se pot împăca. — The Great Controversy, 507 (1888). {2MCP 525.2}

Dezaprobarea păcatului trezeşte ură — Acelaşi spirit care a instigat răzvrătirea în cer continuă să inspire răzvrătirea de pe pământ.... Dezaprobarea păcatului încă mai trezeşte spiritul urii şi al opoziţiei. Când soliile de avertizare ale lui Dumnezeu se adresează conştiinţei, Satana îi determină pe oameni să se justifice şi să caute simpatia altora care comit păcatul. În loc să-şi corecteze greşelile, ei îşi manifestă indignarea împotriva persoanei care le adresează mustrarea, ca şi când aceasta ar fi singura cauză a dificultăţii. Acesta este spiritul care s-a evidenţiat dintotdeauna împotriva celor ce îndrăznesc să condamne păcatul, din zilele neprihănitului Abel şi până în timpul nostru. — The Great Controversy, 500 (1888). {2MCP 525.3}

Invidia trezeşte ură — Deşi Saul era într-o permanentă alertă, pentru a găsi ocazia de a-l distruge pe David, în prezenţa lui era plin de teamă, întrucât era evident că Domnul este cu David. Caracterul nepătat al lui David stârnea furia regelui; chiar viaţa şi prezenţa lui însemnau pentru el o mustrare directă, deoarece, prin contrast, propriul lui caracter era aşezat într-o lumină nefastă. Ceea ce făcea ca viaţa lui Saul să fie foarte nefericită şi punea în pericol cauza tronului său nu era altceva decât propria lui invidie. {2MCP 525.4}

Cât de nespus de mari sunt dezastrele pe care le-a produs această trăsătură rea de caracter în lumea noastră! Vrăjmăşia care a existat în inima lui Saul este aceeaşi vrăjmăşie care a stârnit inima lui Cain împotriva fratelui lui Abel, pentru că faptele lui Abel fuseseră neprihănite şi pentru că Dumnezeu l-a onorat pe Abel, iar faptele lui Cain fuseseră rele, iar Domnul nu l-a putut binecuvânta. Invidia este rodul mândriei, iar dacă este nutrită în inimă, aceasta va conduce la ură şi chiar la răzbunare şi crimă. Instigând furia lui Saul împotriva lui David, care nu-I făcuse niciodată vreun rău, Satana şi-a dezvăluit încă o dată propriul său caracter. — Patriarchs and Prophets, 651 (1890). {2MCP 526.1}

Un simţământ păcătos — Legea lui Dumnezeu condamnă gelozia, invidia, ura, răutatea, răzbunarea, pofta şi ambiţia care invadează sufletul, dar care nu şi-au găsit exprimarea în fapt, nu pentru că nu ar fi existat voinţa, ci pentru că nu s-a ivit ocazia. Toate aceste simţăminte păcătoase vor fi luate în considerare în ziua în care „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, şi judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12, 14). — The Signs of the Times, 15 aprilie, 1886 (Selected Messages 1:217). {2MCP 526.2}

Uciderea există mai întâi în inimă — Domnul Isus abordează fiecare poruncă în mod separat şi explică profunzimea şi amploarea cerinţelor ei. În loc de a diminua o iotă din forţa morală a poruncilor, El arată cât de cuprinzătoare sunt principiile legii şi dezvăluie greşeala fatală pe care o înfăptuiesc evreii printr-o ascultare superficială şi exterioară. Domnul declară că Legea lui Dumnezeu este încălcată prin gândul rău sau prin privirea păcătoasă. Cel care ia parte chiar şi la cel mai mic act de nedreptate încalcă legea şi îşi degradează propria lui natură morală. Uciderea există mai întâi în minte. Cel care îngăduie urii să

se strecoare în inimă păşeşte pe calea uciderii şi darurile lui de bunăvoie sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. — The Desire of Ages, 310 (1898). {2MCP 527.3}

O încălcare a poruncii a şasea — Toate actele de nedreptate care tind să scurteze viaţa — spiritul urii şi răzbunării sau îngăduirea oricărei pasiuni care duce la fapte ce produc rău altora sau care ne determină chiar şi numai să dorim răul cuiva (pentru că „oricine urăşte pe fratele său este un ucigaş”) — ... sunt, într-o măsură mai mare sau mai mică, încălcări ale celei de a şasea porunci. — Patriarchs and Prophets, 308 (1890). {2MCP 527.1}

Satana inspiră cu propriile lui resurse de ură — Când lui Satana i se permite să modeleze voinţa, el se foloseşte de aceasta pentru a-şi realiza propriile lui scopuri. El sugerează teorii ale necredinţei şi stârneşte inima omenească să lupte împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Printr-un efort perseverent şi insistent, el caută să le inspire oamenilor propriile lui resurse de ură şi vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu şi să-i organizeze împotriva rânduielilor şi a cerinţelor Cerului şi împotriva lucrărilor Duhului Sfânt. Satana înrolează sub stindardul lui toate instrumentele răului şi, sub conducerea lui ingenioasă, le duce pe câmpul de luptă împotriva binelui. — The Review and Herald, 10 februarie, 1903. (Messages to Young People, 54). {2MCP 527.2}

Lumea L-a urât pe Domnul Hristos deoarece era diferit — Deosebirea dintre caracterul Domnului Hristos şi caracterul celorlalţi oameni din zilele Lui era evidentă în toate privinţele şi, datorită acestei deosebiri, lumea L-a urât. Lumea L-a urât pentru bunătatea Lui şi pentru integritatea Lui fermă. Iar Domnul Hristos a declarat că cei care manifestă aceleaşi atribute vor fi urâţi în acelaşi fel. Pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul timpului, această ură faţă de urmaşii lui Hristos va fi din ce în ce mai accentuată şi mai evidentă. {2MCP 527.3}

Domnul Hristos a luat natura umană şi a suportat ura lumii pentru a le putea descoperi oamenilor că este posibil să trăiască fără păcat, iar cuvintele, acţiunile şi spiritul lor pot fi sfinte în ochii lui Dumnezeu. Dacă vom experimenta această putere în vieţile noastre, vom deveni creştini desăvârşiţi. Dacă vom rămâne fără încetare în lumina cerului, Îl vom reprezenta pe Domnul Hristos. Ceea ce a făcut ca Domnul Hristos să fie deosebit de lume şi a provocat ura acesteia a fost neprihănirea revelată în viaţa Lui. — Manuscript 97, 1909. {2MCP 527.4}

Ura izvorăşte din dorinţa de răzbunare — Satana a contrazis toate afirmaţiile făcute de Fiul lui Dumnezeu şi a folosit oameni ca agenţi ai săi pentru a umple viaţa Mântuitorului cu necazuri şi suferinţe. Înşelăciunile şi falsurile prin care Satana căuta să împiedice lucrarea Domnului Isus, ura manifestată prin fiii neascultării, acuzaţiile lui nemiloase împotriva Aceluia a cărui viaţă era reprezentarea unei bunătăţi incomparabile, toate izvorau dintr-o adâncă dorinţă de răzbunare. Focul invidiei şi răutăţii, urii şi răzbunării a izbucnit împotriva Fiului lui Dumnezeu pe Calvar, în timp ce toţi priveau scena cu o oroare tăcută. — The Great Controversy, 501 (1888). {2MCP 528.1}

Ura faţă de părinţi (sfaturi adresate unei tinere) — În mod deosebit, trebuie să-ţi mărturiseşti cu umilinţă lipsa ta de respect faţă de părinţi. Nu există nici o justificare pentru atitudinea ta necorespunzătoare în relaţiile tale cu ei. Aceasta este pur şi simplu de natură satanică, iar tu ţi-ai permis să te comporţi astfel, deoarece mama ta nu te-a pedepsit. Simţămintele tale depăşesc limita unei dezaprobări neofensatoare; ele sunt o manifestare categorică a lipsei de respect, a urii, răutăţii, invidiei şi geloziei, care se evidenţiază în acţiunile tale şi produc suferinţă şi necaz părinţilor tăi. Tu nu îi faci fericiţi şi nici măcar puţin mulţumiţi. Sentimentele tale sunt schimbătoare. Uneori, inima ta se înmoaie, iar apoi, când le observi greşelile, se închide total faţă de ei, iar îngerii nu-ţi pot inspira nici măcar un singur simţământ de iubire. {2MCP 528.2}

Eşti stăpânită de un demon şi eşti plină de ură. Dumnezeu a notat toate cuvintele tale marcate de ură şi lipsă de consideraţie, toate faptele tale răutăcioase la adresa părinţilor, pe care El ţi-a poruncit să-i respecţi, iar dacă nu vei recunoaşte acest mare păcat şi nu te vei pocăi, te vei prăbuşi din ce în ce mai adânc, până când nu vei mai putea fi salvată din căile tale rele. — Testimonies for the Church 2:82, 83 (1868). {2MCP 528.3}

Satana se bucură când stăpâneşte mintea copiilor — Cât de dureros este să vezi copii ai unor părinţi temători de Dumnezeu, care sunt neascultători şi indisciplinaţi, nemulţumitori şi răutăcioşi, plini de dorinţa de a-şi satisface propriile lor înclinaţii şi indiferenţi faţă de suferinţa şi necazul pe care le produc părinţilor lor. Satana se bucură atunci când reuşeşte să pună stăpânire pe inimile copiilor şi, dacă i se permite, el le va inspira propriul lui spirit marcat de ură. — The Youth's Instructor, 10 august, 1893. (Messages to Young People, 333). {2MCP 529.1}

Spiritul urii este condamnat — Nimeni nu-şi poate urî fratele şi nici chiar vrăjmaşul, fără a suporta condamnarea din partea lui Dumnezeu. — The Youth's Instructor, 13 ianuarie, 1898. {2MCP 529.2}

Răzbunarea nu aduce satisfacţii — Aduceţi-vă aminte că replicile răzbunătoare nu vor face pe nimeni să se simtă ca şi când ar fi câştigat o victorie. Îngăduiţi-I lui Hristos să vorbească prin voi. Nu pierdeţi binecuvântarea care vine din faptul că refuzaţi să gândiţi răul. — Testimonies for the Church 7:243 (1902). {2MCP 529.3}

Întunecarea puterii de înţelegere — Mândria, iubirea de sine, egoismul, ura, invidia şi gelozia v-au întunecat puterea de înţelegere, iar adevărul, care ar fi putut să vă ofere o înţelepciune care duce la mântuire, şi-a pierdut capacitatea de a vă impresiona şi conduce mintea. — Testimonies for the Church 2:605, 606 (1871). {2MCP 529.4}

Untdelemnul iubirii vindecă amărăciunea — Nu îngăduiţi ca resentimentul să vă conducă la răutate. Nu permiteţi ca jignirea pe care aţi suferit-o să se transforme într-o rană din ce în ce mai adâncă şi să genereze cuvinte otrăvitoare, care întinează gândurile celor ce le aud. Nu îngăduiţi gândurilor amare să vă umple mintea fără încetare.... Mergeţi la fratele vostru şi, cu umilinţă şi sinceritate, vorbiţi cu el despre lucrurile care v-au nemulţumit.... {2MCP 529.5}

Conversaţia dintre cel jignit şi cel care a greşit se află în atenţia întregului cer.... Untdelemnul iubirii vindecă amărăciunea şi durerile provocate de o greşeală. Spiritul lui Dumnezeu uneşte inimă cu inimă, şi când armonia se instaurează în relaţiile dintre fraţi, cerul cântă de bucurie. — Testimonies for the Church 7:261, 262 (1902). {2MCP 529.6}

Inima în care ura este înlocuită de iubire — Nu poziţia socială, naţionalitatea sau originea familială şi nici poziţia şi privilegiile religioase sunt cele ce dovedesc faptul că suntem membri ai familiei lui Dumnezeu; ci iubirea, o iubire ce cuprinde întreaga omenire. Chiar şi păcătoşii, a căror inimă Îl respinge în mod categoric pe Duhul lui Dumnezeu, vor răspunde la bunătate; deoarece, dacă ei răspund cu ură faţă de ură, vor putea răspunde, de asemenea, cu iubire faţă de iubire. Dar numai Duhul lui Dumnezeu este Acela care poate înlocui ura cu iubirea. A fi binevoitor cu cel nemulţumitor şi cu cel rău, a face binele fără să aştepţi nimic în schimb este semnul regalităţii cerului şi certificatul prin care copiii Celui Prea Înalt îşi dezvăluie statutul nobil pe care îl deţin. — Thoughts from the Mount of Blessing, 75 (1896).{2MCP 529.7}

Capitolul 58 — Credinţa

O definiţie a credinţei — Credinţa care duce la mântuire trebuie să fie învăţată. Definiţia acestei credinţe în Isus Hristos poate fi exprimată în câteva cuvinte: ea este un act al sufletului, prin care întreaga fiinţă umană se aşează la dispoziţia supravegherii şi călăuzirii Domnului Isus Hristos. Sufletul rămâne în Hristos şi Hristos rămâne în el, ca Domn suprem, prin credinţă. Credinciosul îşi consacră sufletul şi trupul lui Dumnezeu şi poate declara în deplină siguranţă: Hristos este în stare să păzească în ziua încercării ceea ce I-am încredinţat. Toţi cei ce vor proceda astfel vor fi salvaţi pentru viaţa veşnică. Ei vor avea asigurarea că sufletul lor, spălat în sângele lui Hristos şi îmbrăcat în neprihănirea Lui, este deosebit de preţios în ochii lui Isus. Gândurile şi speranţele noastre sunt îndreptate spre

a doua venire a Domnului nostru. Aceasta este ziua în care Judecătorul întregului pământ va răsplăti încrederea poporului Lui. — Manuscript 6, 1889. {2MCP 531.1}

Alte definiţii — Prin credinţă, noi primim harul lui Dumnezeu, dar credinţa nu este în ea însăşi mântuitorul nostru. Ea nu reprezintă un merit, ci este doar mâna pe care o întindem spre Domnul Hristos pentru a primi meritele Lui. — The Desire of Ages, 175 (1898). {2MCP 531.2}

Credinţa este manifestarea încrederii în Dumnezeu — încrederea că El ne iubeşte şi ştie ce este cel mai bine pentru noi. Astfel, ea ne determină să alegem voinţa Lui în locul propriei noastre voinţe. Credinţa acceptă înţelepciunea lui Dumnezeu, în locul propriei noastre înţelepciuni; puterea Lui, în locul propriei noastre slăbiciuni; neprihănirea Lui, în locul propriei noastre păcătoşenii. Vieţile noastre şi întreaga noastră fiinţă Îi aparţin Lui; credinţa recunoaşte faptul că Dumnezeu este Proprietarul nostru şi acceptă binecuvântările primite. Adevărul, demnitatea şi puritatea au fost considerate secretele succesului vieţii. Iar credinţa este tocmai aceea care ne face posesorii acestor principii. — Education, 253 (1903). {2MCP 531.3}

Un exemplu de exercitare a credinţei — Credinţa este simplă în ceea ce priveşte exercitarea ei, dar plină de putere din punct de vedere al rezultatelor. Mulţi aşa-zişi creştini, care cunosc Cuvântul sfânt şi sunt convinşi cu privire la adevăr, nu reuşesc să manifeste acea încredere copilărească, esenţială în trăirea religiei lui Isus. Ei nu reuşesc să se apropie de Isus pentru a primi atingerea divină, care aduce vindecare sufletului. — Redemption: The Miracles of Christ 3:97 (1874). (The S.D.A. Bible Commentary 6:1074). {2MCP 532.1}

Umilinţa nu înseamnă credinţă — Umilinţa, smerenia şi ascultarea nu înseamnă credinţă; dar acestea sunt efectele sau roadele credinţei. — Testimonies for the Church 5:438 (1885). {2MCP 532.2}

Credinţa oferă simţământul valorii personale — Aceste lucruri [relatările privitoare la încrederea lui Pavel în Dumnezeu] nu au fost scrise doar pentru ca noi să le citim şi se ne minunăm, ci pentru ca aceeaşi credinţă care s-a manifestat în vieţile oamenilor din trecut să lucreze şi în vieţile noastre. Ori de câte ori există inimi credincioase şi dispuse să devină canale ale puterii lui Dumnezeu, această credinţă va lucra în acelaşi fel, fără a se deosebi în nici o privinţă anume. {2MCP 532.3}

Cei descurajaţi, a căror lipsă a simţământului valorii personale îi determină să se sustragă de la asumarea unor sarcini şi responsabilităţi, trebuie să fie învăţaţi să se încreadă şi să depindă de Dumnezeu. Dacă s-ar proceda astfel, mulţi dintre cei care nu ar reprezenta decât nişte nulităţi în această lume şi care, probabil, nu ar fi decât nişte neajutoraţi şi nişte poveri pentru alţii ar deveni capabili să declare asemenea apostolului Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întăreşte” (Filipeni 4, 13). — Education, 256 (1903). {2MCP 532.4}

Credinţa este necesară la fiecare pas al vieţii — În lucrurile mici ale vieţii, manifestarea credinţei nu este mai puţin necesară decât în problemele importante. {2MCP 532.5}

Printr-o încredere neîntreruptă, puterea susţinătoare a lui Dumnezeu devine o realitate evidentă în toate preocupările şi interesele noastre de zi cu zi. — Education, 255 (1903). {2MCP 533.1}

Învăţarea credinţei — Noi trebuie să cunoaştem şi să le prezentăm celorlalţi, într-o manieră cât se poate de clară, modul în care trebuie exercitată credinţa. Fiecare făgăduinţă rostită de Dumnezeu implică anumite condiţii. Dacă suntem dispuşi să împlinim voia Lui, toate puterile Lui ne sunt date. Indiferent de darul la care se referă făgăduinţa, acel dar se regăseşte tocmai în conţinutul făgăduinţei. „Sămânţa este cuvântul lui Dumnezeu" (Luca 8, 11). La fel de sigur precum stejarul se află în ghindă, tot astfel darul lui Dumnezeu se află în făgăduinţă. În clipa în care acceptăm făgăduinţa prin credinţă, putem considera că avem darul. — Education, 253 (1903). {2MCP 533.2}

Credinţa conţine lecţii preţioase pentru copii — Credinţa conţine lecţii preţioase pentru copilul ... care este înclinat să răspundă impulsiv faţă de actele de nedreptate. Dispoziţia de a se opune răului sau de a sancţiona imediat o greşeală este adesea determinată de un simţ acut al dreptăţii şi de un spirit activ şi energic. Un astfel de copil trebuie să fie învăţat că Dumnezeu este un supraveghetor veşnic al binelui. El tratează cu o grijă duioasă fiinţele omeneşti, deoarece le-a iubit atât de mult, încât a dăruit viaţa Iubitului Său Fiu pentru salvarea lor. El este Cel care îi va pedepsi pe toţi făcătorii de rele. — Education, 256, 257 (1903). {2MCP 533.3}

Mintea să fie educată în vederea exercitării credinţei — Credinţa lucrează prin iubire şi curăţă sufletul de orice formă de egoism. Astfel, sufletul ajunge desăvârşit în iubire. Dacă, prin sângele preţios al Domnului nostru Hristos, am descoperit harul şi mila, cum putem fi atât de lipsiţi de duioşie, bunătate şi milă? „Prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă" (Efeseni 5, 8). În loc de a cultiva îndoiala, suspiciunea şi gelozia, mintea trebuie să fie educată în vederea exercitării credinţei. Noi suntem prea înclinaţi să considerăm piedicile ca fiind nişte imposibilităţi. {2MCP 533.4}

A avea credinţă în făgăduinţele lui Dumnezeu, a înainta prin credinţă, străduindu-ne în mod insistent să nu ne lăsăm conduşi de împrejurări, constituie o lecţie greu de învăţat. Dar, chiar dacă este greu de învăţat, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să înveţe această lecţie, iar aceasta constituie o necesitate imperativă. Harul lui Dumnezeu, dăruit prin Hristos, trebuie să fie cultivat în orice împrejurare, deoarece el ne-a fost dăruit ca singură cale de a ne apropia de tronul lui Dumnezeu. Credinţa în cuvintele lui Dumnezeu, rostite de Domnul Hristos, care era învăluit în stâlpul de nor, ar fi putut să-i înzestreze pe copiii lui Israel cu puterea de a înregistra un progres zilnic în experienţa înnoirii caracterului lor. Ceea ce a

făcut ca istoria lor să fie atât de labilă şi plină de tulburări a fost tocmai lipsa lor de credinţă în Dumnezeu. — Manuscript 43, 1898. {2MCP 533.5}

Credinţa şi încumetarea — Unii au pretins că au o mare credinţă în Dumnezeu, daruri deosebite şi răspunsuri speciale la rugăciunile lor, deşi nu puteau prezenta nici un fel de dovezi în susţinerea pretenţiei lor. Ei au confundat credinţa cu încumetarea. Rugăciunea rostită cu credinţă nu rămâne niciodată fără răspuns, dar a pretinde că răspunsul a fost întotdeauna exact cel aşteptat este o încumetare arogantă. — Testimonies for the Church 1:231 (1861). {2MCP 534.1}

Încumetarea este o contrafacere a lui Satana — Credinţa nu se asociază cu încumetarea sub nici o formă. Doar cel care deţine adevărata credinţă este în siguranţă împotriva ispitei încumetării, deoarece încumetarea este contrafacerea lui Satana pentru credinţă. Credinţa apelează la făgăduinţele lui Dumnezeu şi evidenţiază roadele ascultării. Încumetarea apelează de asemenea la făgăduinţele lui Dumnezeu, dar le foloseşte în acelaşi mod în care le-a folosit şi Satana, şi anume pentru a scuza neascultarea. {2MCP 534.2}

Credinţa i-ar fi determinat pe primii noştri părinţi să aibă încredere în iubirea lui Dumnezeu şi să respecte poruncile Lui. Încumetarea i-a condus la încălcarea Legii Sale, crezând, în acelaşi timp, că marea Lui iubire îi va scăpa de consecinţa păcatului lor. A cere favoarea Cerului, fără a îndeplini condiţiile în virtutea cărora harul urmează a fi oferit, nu înseamnă credinţă. Credinţa veritabilă se întemeiază pe făgăduinţele şi prevederile Scripturii. — The Desire of Ages, 126 (1898). {2MCP 534.3}

Cultivarea credinţei — Cei care vorbesc despre credinţă şi care cultivă credinţa vor manifesta credinţă; dar cei care nutresc şi exprimă cuvinte de îndoială vor manifesta îndoiala. — Testimonies for the Church 5:302 (1885). {2MCP 534.4}

Să nu credeţi că, datorită greşelilor pe care le-aţi săvârşit în trecut, trebuie să trăiţi sub povara unei continue condamnări, deoarece acest lucru nu este necesar. Nu îngăduiţi ca valoarea adevărului să fie pusă la îndoială în mintea voastră datorită faptului că aceia care pretind că deţin acest adevăr nu trăiesc în conformitate cu el. Manifestaţi încredere în adevărul celor trei solii îngereşti, deoarece, dacă nu cultivaţi această credinţă, importanţa adevărului îşi va pierde treptat locul în mintea şi inima voastră. Veţi trăi experienţa fecioarelor neînţelepte, care nu şi-au asigurat rezervele de ulei pentru lămpile lor, iar lumina lor, în cele din urmă, s-a stins. Credinţa trebuie să fie cultivată şi dezvoltată. Dacă a devenit slabă, ea este asemenea unei plante veştejite care are nevoie să fie aşezată la lumina soarelui, udată şi îngrijită cu atenţie. — Letter 97, 1895. {2MCP 534.5}

Credinţa se ridică deasupra umbrelor — Când umbrele se aştern între sufletul vostru şi Dumnezeu, când toate circumstanţele sunt potrivnice şi întunecoase, când vrăjmaşul este gata să distrugă loialitatea sufletului vostru faţă de Dumnezeu şi faţă de adevăr şi când greşeala pare atât de acceptabilă şi atrăgătoare, atunci este timpul pentru rugăciune şi pentru

exercitarea credinţei în Dumnezeu.... Prin cultivarea credinţei, sufletul este făcut în stare să se ridice deasupra limitelor personale şi să străpungă norii întunecaţi pe care vrăjmaşul îi adună, umbrind calea sufletului ce se luptă pentru o cunună nepieritoare. — Letter 30, 1896. (HC 126). {2MCP 535.1}

Credinţa se întemeiază pe dovezi — Mulţi acceptă cu teamă şi nesiguranţă Cuvântul pe care Domnul îl rosteşte prin intermediul slujitorilor Lui. şi mulţi vor amâna ascultarea lor faţă de avertismentele şi mustrările primite, aşteptând până când va fi înlăturată orice umbră de nesiguranţă din mintea lor. Necredinţa care pretinde o cunoaştere desăvârşită nu va ceda niciodată în faţa dovezilor pe care Dumnezeu este dispus să le ofere. El cere din partea poporului Lui o credinţă care se bazează pe temeinicia dovezilor, dar aceasta nu înseamnă o cunoaştere desăvârşită. Acei urmaşi ai lui Hristos care acceptă lumina trimisă de Dumnezeu trebuie să asculte glasul divin care le vorbeşte în mijlocul nenumăratelor voci ce se împotrivesc cu tărie. Aceasta necesită discernământ, pentru a deosebi cu claritate vocea lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 3:258 (1873). {2MCP 535.2}

Noi trebuie să cunoaştem în mod personal ce anume constituie creştinismul; să cunoaştem adevărul şi credinţa pe care am acceptat-o; să ştim care sunt principiile Bibliei — principii ce ne-au fost date din partea celei mai înalte autorităţi. Există mulţi oameni care cred, fără să deţină un fundament raţional al credinţei lor şi fără să aibă suficiente dovezi în susţinerea unui adevăr. Dacă le este prezentată o idee care se armonizează cu propriile lor opinii preconcepute, ei sunt întru totul dispuşi să o accepte. Aceşti oameni nu gândesc în conformitate cu principiul cauzei şi efectului. Credinţa lor nu este întemeiată pe o temelie veritabilă, iar când va veni timpul de strâmtorare, ei vor descoperi că au clădit pe nisip. — Letter 4, 1889. {2MCP 535.3}

Credinţa trebuie exprimată — Dacă ne-am exprima mai des credinţa, dacă ne-am bucura mai mult pentru binecuvântările pe care ştim că le avem — marele har, îndurarea şi iubirea lui Dumnezeu, — am dobândi o putere care ar spori zi de zi. Oare cuvintele preţioase rostite de Domnul Hristos, Prinţul lui Dumnezeu, cu privire la faptul că Tatăl nostru ceresc doreşte să le ofere Duhul Sfânt celor ce I-l cer, mai mult decât doresc părinţii să le ofere daruri bune copiilor lor, nu conţin o asigurare şi o putere care ar trebui să aibă o mai mare influenţă asupra noastră? — Letter 7, 1892. (Selected Messages 2:243). {2MCP 536.1}

Credinţa nu trebuie confundată cu sentimentele — Mulţi au făcut confuzii în înţelegerea credinţei şi, ca urmare, nu se bucură de privilegiile pe care le-ar putea avea. Ei confundă credinţa cu sentimentele şi mintea lor este fără încetare abătută şi încurcată, deoarece Satana profită de orice avantaj posibil care provine din lipsa lor de cunoaştere şi de experienţă. {2MCP 536.2}

Dacă nu-L vom accepta pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal, vom eşua în încercarea noastră de a fi nişte biruitori. A crede că noi nu putem experimenta iertarea

iubitoare a lui Dumnezeu, asemenea vecinilor sau prietenilor noştri care Îl recunosc pe Isus ca Mântuitor personal, nu este o justificare a faptului de a rămâne departe de El. Noi trebuie să credem că suntem aleşi de Dumnezeu, pentru a fi mântuiţi prin exercitarea credinţei, prin harul lui Hristos şi prin lucrarea Duhului Sfânt; şi trebuie să-i aducem slavă lui Dumnezeu şi să-l lăudăm pentru nenumăratele manifestări uimitoare ale favorii Sale nemeritate faţă de noi. {2MCP 536.3}

Iubirea lui Dumnezeu este puterea care atrage sufletul spre Hristos, ca să fie primit cu duioşie de către El şi recomandat înaintea Tatălui. Prin lucrarea Duhului, legătura divină dintre Dumnezeu şi păcătos este restabilită. Tatăl spune: „Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu. Îmi voi arăta dragostea Mea iertătoare faţă de ei şi voi revărsa bucuria Mea peste ei. Ei vor fi comoara Mea; pentru că acest popor pe care l-am ales ca să fie al Meu va vesti lauda Mea”. — The Signs of the Times, 2 ianuarie, 1893. (HC 77). {2MCP 536.4}

Credinţa şi sentimentul sunt lucruri diferite — Credinţa şi sentimentul sunt tot atât de diferite, precum este estul de vest. Credinţa nu este dependentă de sentimente. Noi trebuie să ne consacrăm lui Dumnezeu în fiecare zi şi să credem că Domnul Hristos înţelege şi acceptă jertfa noastră, fără să ne cerceteze ca să vadă dacă trăim acea intensitate a sentimentelor despre care noi credem că ar trebui să corespundă credinţei noastre. Nu avem noi asigurarea că Tatăl nostru ceresc doreşte să ofere Duhul Sfânt celor ce I-l cer prin credinţă, mai mult decât doresc părinţii să ofere daruri bune copiilor lor? Trebuie să înaintăm ca şi când am fi auzit deja, din partea Aceluia ale cărui făgăduinţe nu rămân niciodată neîmplinite, un răspuns la fiecare rugăciune pe care o înălţăm spre tronul lui Dumnezeu. Chiar şi atunci când suntem cuprinşi de tristeţe, avem privilegiul de a lăsa ca inimile noastre să cânte înaintea lui Dumnezeu. Când procedăm astfel, norii care ne înconjoară vor fi risipiţi şi, străpungând vălul de umbre şi întuneric, ne vom scălda în lumina limpede a prezenţei Sale. — Manuscript 75, 1893. (HC 120). {2MCP 537.1}

Credinţa nu aparţine domeniului impulsurilor — Mulţi oameni îşi petrec ani îndelungaţi în întuneric şi îndoială, deoarece simţămintele lor nu sunt acelea pe care le-ar dori ei. Dar simţămintele nu au nici o legătură cu credinţa. Acea credinţă care lucrează prin iubire şi care purifică sufletul nu ţine de domeniul impulsurilor. Ea înaintează în necunoscut, bazându-se pe făgăduinţele lui Dumnezeu şi crezând cu tărie că Dumnezeu este capabil să aducă la îndeplinire tot ce a rostit. Sufletele noastre pot fi educate să creadă şi pot fi învăţate să se întemeieze pe Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt declară că „cel neprihănit va trăi prin credinţă” (Romani 1, 17), şi nu prin sentimente. — The Youth’s Instructor, 8 iulie, 1897. (HC 119). {2MCP 537.2}

Nu vă bazaţi pe sentimente — Să îndepărtăm din inimile noastre tot ce seamănă cu neîncrederea şi lipsa credinţei în Domnul Isus. Să începem să trăim o viaţă caracterizată de o credinţă simplă, asemenea încrederii copilăreşti, şi să nu ne bazăm pe simţăminte, ci pe credinţă. Nu Îl dezonoraţi pe Domnul Isus prin manifestarea îndoielii faţă de făgăduinţele

Lui preţioase. Isus doreşte ca noi să manifestăm faţă de El o credinţă fără rezerve. — Letter 49, 1888. (HC 119). {2MCP 537.3}

Acţionaţi prin credinţă — Păstraţi-vă privirile aţintite spre Domnul Isus, înălţând rugăciuni tăcute, cu credinţă şi bazaţi-vă pe puterea Lui, indiferent dacă trăiţi sau nu vreun simţământ deosebit. Înaintaţi ca şi când fiecare rugăciune înălţată este înregistrată la tronul lui Dumnezeu şi ca şi când ar fi primit răspunsul din partea Aceluia ale cărui făgăduinţe nu rămân niciodată neîmplinite. Păşiţi înainte pe cale, cântând şi bucurându-vă în inimile voastre înaintea lui Dumnezeu, chiar şi atunci când vă simţiţi împovăraţi şi cuprinşi de tristeţe şi descurajare. Vă spun din propria mea experienţă că lumina nu va întârzia să coboare asupra voastră, veţi fi bucuroşi, norii şi întunericul vor fi risipiţi şi sufletul vostru va fi eliberat de sub puterile întunericului şi se va desfăta în lumina limpede a prezenţei lui Dumnezeu. — Letter 7, 1892. (Selected Messages 2:242, 243). {2MCP 538.1}

Credinţa este dovada creştinismului — Când primiţi ajutor şi vă simţiţi încurajaţi, cântaţi şi lăudaţi-l pe Dumnezeu. Vorbiţi cu Dumnezeu. Astfel, veţi deveni prietenii lui Dumnezeu. Vă veţi baza pe El şi veţi primi o credinţă care se va manifesta, indiferent dacă trăiţi sau nu sentimentul că sunteţi în siguranţă. Aduceţi-vă aminte că sentimentele nu constituie o dovadă a faptului că sunteţi creştini. Credinţa în El constituie prin ea însăşi o dovadă incontestabilă că sunteţi copii ai lui Dumnezeu. El nu vă va dezamăgi niciodată. Domnul vă spune: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. Peste puţină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veţi vedea; pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi” (Ioan 14, 18.19). Noi nu Îl vedem pe Isus în persoană. Dar, prin credinţă, privim la El. Credinţa noastră se prinde de făgăduinţele Lui. Acesta a fost modul în care a umblat Enoh cu Dumnezeu. — Manuscript 27, 1901. {2MCP 538.2}

Credinţa este ceva real — Moise nu numai că s-a gândit la Dumnezeu, ci L-a şi văzut pe Dumnezeu. El a trăit în prezenţa permanentă a lui Dumnezeu şi nu a uitat niciodată imaginea feţei lui Dumnezeu. {2MCP 538.3}

Credinţa lui Moise nu era o simplă speculaţie, ci o realitate. El a crezut că Dumnezeu conduce propria lui viaţă în mod special şi a înţeles intervenţia lui Dumnezeu în toate detaliile vieţii. Moise s-a încrezut în Dumnezeu pentru a primi puterea de a rezista fiecărei ispite. — Education, 63 (1903). {2MCP 538.4}

Credinţă în Isus, nu în haina lui Isus — Pe când trecea El, femeia suferindă a reuşit să se apropie şi să se atingă de poala hainei Lui. În acel moment, ea a ştiut că este vindecată. Credinţa ei era îndreptată nu spre haină, ci spre Acela care purta haina. În acea singură atingere era concentrată credinţa întregii ei vieţi şi, deodată, durerea şi starea de slăbiciune au dispărut. Într-o clipă, ea s-a simţit zguduită de o putere asemănătoare electricităţii, care a străbătut fiecare fibră a fiinţei ei. Apoi, în trupul ei s-a instaurat o stare de sănătate desăvârşită. „şi îndată, ... a simţit în tot trupul ei că s-a tămăduit de boală” (Marcu 5, 29). — Letter 111, 1904. {2MCP 539.1}

Credinţa nu se adresează obiectelor — În hainele lui Isus nu exista nici o putere vindecătoare. Credinţa în Persoana care purta haina a fost ceea ce a restabilit sănătatea ei. — Manuscript 105, 1901. {2MCP 539.2}

Credinţa are o capacitate discriminatorie — Credinţa constituie instrumentul prin care sunt întipărite în minte atât adevărul, cât şi eroarea. Adevărul sau eroarea sunt acceptate de minte prin intermediul unui act intelectual similar, dar deosebirea constă în alegerea noastră de a crede, fie Cuvântul lui Dumnezeu, fie spusele omeneşti. Când Domnul Hristos i S-a descoperit în mod personal lui Pavel şi când Pavel a fost convins că Îl persecuta pe Isus în persoana sfinţilor Lui, el a acceptat adevărul aşa cum era el în Isus. În mintea şi în caracterul lui s-a manifestat o putere transformatoare, iar Pavel a deveni un om nou în Isus Hristos. El a primit adevărul în totalitate, astfel încât nici pământul, nici locuinţa morţilor nu ar fi putut zgudui credinţa lui. — The Signs of the Times, 5 iunie, 1893. (Selected Messages 1:346). {2MCP 539.3}

Credinţa este un vindecător puternic — Credinţa este la fel de puternică precum moartea. Dacă cel bolnav poate fi ajutat să-şi îndrepte privirile spre Marele Vindecător, în credinţă, vom asista la rezultate uimitoare. Credinţa va aduce viaţă trupului şi sufletului. — The Ministry of Healing, 62 (1905). {2MCP 539.4}

Exercitarea zilnică a credinţei — Am descoperit că este necesar să lupt lupta cea bună a credinţei în fiecare zi. Eu trebuie să exercit la maximum propria mea credinţă şi să nu mă orientez în funcţie de simţăminte; trebuie să acţionez ca şi când aş şti că Domnul m-a auzit, mi-a răspuns şi m-a binecuvântat. Credinţa nu este o plutire plăcută pe aripile sentimentului, ci este actul prin care noi acceptăm pur şi simplu Cuvântul lui Dumnezeu — convinşi fiind că El Îşi va împlini făgăduinţele, pentru că a declarat în mod clar că o va face. — Letter 49, 1888. (HC 119). {2MCP 539.5}

O credinţă activă — Îndemnul de a privi la Calvar nu are scopul de a ne linişti conştiinţa în timp ce neglijăm îndeplinirea responsabilităţilor; nu are scopul de a ne pregăti pentru un somn liniştit, ci are menirea de a genera credinţă în Domnul Isus; o credinţă vie şi lucrătoare, ce purifică sufletul de orice urmă, oricât de vagă, a egoismului. Când ne bazăm pe Hristos prin credinţă, lucrarea noastră abia începe. {2MCP 540.1}

Fiecare om îşi are propriile lui obiceiuri păcătoase, care trebuie învinse printr-o luptă încrâncenată. Fiecărui suflet i se cere să lupte lupta credinţei. Un urmaş al lui Hristos nu poate fi aspru în relaţiile cu semenii, nu poate fi lipsit de bunătate şi simpatie. El nu poate fi vulgar în vorbire. Nu poate fi plin de orgoliu şi îngâmfare. El nu poate fi nerăbdător şi nici nu poate folosi cuvinte aspre pentru a mustra şi pentru a condamna. — Manuscript 16, 1890. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1111). {2MCP 540.2}

Modelarea vieţii — Viaţa noastră este modelată de credinţă. Dacă lumina şi adevărul se află la îndemâna noastră, iar noi neglijăm să căutăm noi şi noi ocazii de a-l asculta şi de a-l

înţelege, în mod implicit, respingem acest adevăr şi alegem mai degrabă întunericul decât lumina. — The Great Controversy, 597 (1888). {2MCP 540.3}

Credinţa făgăduieşte succesul — Dacă vom înainta în credinţă, hotărâţi să împlinim lucrarea lui Dumnezeu în mod înţelept, vom avea succes. Nu trebuie să ne permitem să fim împiedicaţi de oamenii care se complac în a rămâne de partea negativismului, manifestând foarte puţină credinţă. Lucrarea misionară a lui Dumnezeu va fi dusă mai departe prin oameni cu multă credinţă şi va creşte tot mai mult în putere şi eficienţă. — Letter 233, 1904. {2MCP 540.4}

Credinţa purifică sufletul — Noi trebuie să avem credinţă, o credinţă vie, o credinţă care lucrează prin iubire şi purifică sufletul. {2MCP 540.5}

Trebuie să învăţăm să aducem totul înaintea Domnului cu simplitate şi cu o credinţă stăruitoare. Cea mai mare povară pe care suntem nevoiţi să o purtăm în această viaţă este sinele. Dacă nu învăţăm în şcoala lui Hristos să fim smeriţi, vom pierde preţioasele ocazii şi privilegii de a deveni prieteni ai lui Isus. Sinele este cel mai dificil lucru pe care suntem nevoiţi să-l administrăm. Când aşezăm poverile noastre asupra Lui, să nu uităm să lăsăm şi eul nostru la picioarele lui Hristos. {2MCP 541.1}

Încredinţaţi-vă pe voi înşivă lui Isus, ca să fiţi modelaţi de El, pentru a face din voi nişte vase de cinste. Ispitele voastre, ideile voastre, sentimentele voastre, toate trebuie să fie abandonate la piciorul crucii. Atunci, sufletul va fi pregătit să asculte sfaturile divine. Domnul Isus vă va da să beţi din apa ce curge în râul lui Dumnezeu. Sub influenţa Duhului Său, care temperează şi înmoaie inima, răceala şi indiferenţa vor dispărea. Domnul Hristos va fi în voi un izvor ale cărui ape vă vor împrospăta sufletul pentru viaţa cea veşnică. — Letter 57, 1887. {2MCP 541.2}

Dezvăluie secretele succesului vieţii — Adevărata credinţă şi adevărata rugăciune — cât de puternice sunt! Acestea sunt cele două braţe cu care cel smerit se prinde de puterea Infinitei Iubiri. A avea credinţă înseamnă a avea încredere în Dumnezeu — a fi convins că El ne iubeşte şi ştie ce anume poate contribui la binele nostru suprem. Astfel, în loc de a ne lăsa să urmăm propriile noastre căi, credinţa ne determină să alegem calea Lui. În locul ignoranţei noastre, credinţa acceptă înţelepciunea Lui; în locul slăbiciunii noastre, puterea Lui; în locul păcătoşeniei noastre, neprihănirea Lui. Vieţile noastre, noi înşine, sunt deja proprietatea Lui; credinţa recunoaşte acest fapt şi acceptă binecuvântările Lui. Adevărul, demnitatea, curăţia şi loialitatea sunt recomandate ca fiind secretele succesului vieţii. Iar credinţa este tocmai aceea care face din noi posesorii acestor însuşiri. Fiecare pornire spre bine şi fiecare aspiraţie constituie darul lui Dumnezeu; credinţa primeşte din partea lui Dumnezeu acea viaţă unică ce poate produce adevărata dezvoltare şi eficienţă. — Gospel Workers, 259 (1915). {2MCP 541.3}

Secţiunea 12 — Corectarea defectelor

Capitolul 59 — Formarea caracterului

Fiecare faptă influenţează caracterul — Fiecare faptă a vieţii, oricât de lipsită de importanţă ar fi, îşi are propria ei influenţă în formarea caracterului. Un caracter bun este mai preţios decât posesiunile trecătoare, iar formarea acestuia este cea mai nobilă lucrare în care se pot angaja oamenii. — Testimonies for the Church 4:657 (1881). {2MCP 545.1}

Mintea este grădina, caracterul constituie roadele — Fiecare însuşire a omului conlucrează la zidirea caracterului, atât pentru viaţa prezentă, cât şi pentru veşnicie. Zidirea creşte cu fiecare zi ce trece, indiferent dacă posesorul este conştient sau nu de acest fapt. Caracterul poate constitui fie un avertisment serios al pericolului, datorită diformităţii lui, fie un edificiu pe care Dumnezeu şi îngerii îl vor admira pentru armonia cu Modelul Divin. {2MCP 545.2}

Caracterul nu este reprezentat de însuşirile morale pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. Acestea sunt talente pe care noi trebuie să le dezvoltăm şi care vor forma un caracter nobil numai dacă sunt cultivate în mod corespunzător. Un om poate ţine în mână seminţe preţioase, dar acele seminţe nu sunt o livadă de pomi fructiferi. Înainte de a deveni copac, sămânţa trebuie să fie plantată. Mintea este grădina; caracterul constituie roadele. Dumnezeu ne-a dăruit însuşiri pe care noi urmează să le cultivăm şi să le dezvoltăm. Conduita noastră ne determină caracterul. Cultivarea acestor însuşiri, astfel încât să se armonizeze şi să formeze un caracter de valoare, este o lucrare pe care nimeni altcineva nu o va putea realiza în locul nostru. — Testimonies for the Church 4:606 (1881). {2MCP 545.3}

Un caracter nobil se formează în bătălii aspre cu sinele — Domnul Hristos nu ne-a asigurat în nici un fel că ajungerea la desăvârşirea caracterului este o lucrare uşoară. Un caracter nobil şi bine dezvoltat nu constituie o moştenire ereditară. El nu apare în mod întâmplător, ci se dobândeşte printr-un efort personal, prin meritele şi harul lui Hristos. Dumnezeu oferă talente, capacităţi intelectuale, dar noi ne formăm caracterul. Caracterul se formează în bătălii grele şi aspre cu eul. Împotriva tendinţelor ereditare trebuie lansate atacuri neîntrerupte. Este necesar să ne cercetăm pe noi înşine în mod riguros şi nici o trăsătură nefavorabilă de caracter nu trebuie să rămână necorectată. — Christ's Object Lessons, 331 (1900). {2MCP 546.1}

Meditaţia şi acţiunea sunt esenţiale — Meditaţia abstractă nu este suficientă; acţiunea susţinută nu este suficientă — în formarea unui caracter creştin, ambele sunt esenţiale. — Testimonies for the Church 5:113 (1882). {2MCP 546.2}

Dezvoltarea unor obiceiuri de gândire corecte — Dacă dorim să dezvoltăm un caracter pe care Dumnezeu să-l accepte, este nevoie să ne formăm obiceiuri corecte în viaţa religioasă. Rugăciunea zilnică constituie un factor la fel de esenţial pentru creşterea în har şi

pentru viaţa spirituală propriu — zisă, precum este hrana pentru bunăstarea trupului. Trebuie să ne obişnuim să înălţăm adesea gândurile spre Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea noastră este rătăcitoare, trebuie să o disciplinăm; iar în cele din urmă, prin eforturi perseverente, vom realiza aceasta cu uşurinţă. Despărţiţi de Hristos, nu putem fi în siguranţă nici măcar o singură clipă. Putem să ne bucurăm de prezenţa lui Dumnezeu la fiecare pas, dar numai dacă respectăm condiţiile stabilite de El. — The Review and Herald, 3 mai, 1881. (The Sanctified Life, 93). {2MCP 546.3}

Seriozitatea în atingerea scopurilor şi o integritate statornică sunt esenţiale — Pentru a avea succes în lucrarea de zidire a caracterului, este necesară o conştiinciozitate riguroasă. Aducerea la îndeplinire a planului Marelui Arhitect necesită perseverenţă în atingerea obiectivelor. Structura trebuie să fie solidă. O lucrare superficială sau o neglijenţă, oricât de mică, sunt inacceptabile, deoarece ar putea ruina întreaga zidire. Toate capacităţile fiinţei trebuie angajate în lucru. Pentru aceasta, este nevoie de putere şi o energie serioasă; nu există nici o rezervă care să poată fi risipită pentru lucruri lipsite de importanţă.... Pentru a ne desprinde de obiceiuri, de tradiţii şi de ataşamentul faţă de cele lumeşti, este necesar un efort perseverent, statornic şi bine direcţionat. O gândire profundă, o voinţă bine determinată şi o integritate statornică sunt elemente esenţiale. — Special Testimonies On Education, 75, 76, c1897. (Counsels to Parents, Teachers, and Students, 62). {2MCP 546.4}

A avea privirea îndreptată spre ţinta finală — Apostolul Petru spune: „Să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni” (2 Petru 1, 5-7).... {2MCP 547.1}

Toate aceste etape succesive nu trebuie să constituie nişte obiective prestabilite spre care să ne îndreptăm în mod specific. Dacă privirile voastre vor fi aţintite spre Domnul Hristos, având un singur scop, şi anume acela de a-i da slavă lui Dumnezeu, veţi progresa pas cu pas. Nu puteţi ajunge la statura plinătăţii lui Hristos într-o singură zi şi, dacă veţi privi la toate greutăţile cu care va trebui să vă confruntaţi şi pe care să le învingeţi, vă veţi prăbuşi în descurajare. Voi trebuie să purtaţi disputa cu Satana, iar el va căuta să folosească toate modalităţile posibile pentru a vă îndepărta gândurile de la Hristos. — The Youth’s Instructor, 5 ianuarie, 1893. (Messages to Young People, 45, 46). {2MCP 547.2}

Credincioşia în lucrurile mici (sfat adresat unui tânăr) — În anumite privinţe, cazul tău este asemănător lui Naaman. Tu nu consideri că, pentru a dezvolta un caracter creştin, este necesar să iei hotărârea de a fi credincios în lucrurile mici. Deşi lucrurile care îţi sunt încredinţate ar putea fi de mică însemnătate în ochii tăi, totuşi ele constituie îndatoriri pe care va trebui să le îndeplineşti până la sfârşitul vieţii. Neglijarea unuia dintre aceste lucruri va produce o deficienţă majoră în caracterul tău. Dragul meu băiat, trebuie să te obişnuieşti să fii credincios în lucrurile mici. Nu vei fi plăcut înaintea lui Dumnezeu, dacă nu vei proceda astfel. Până când nu vei asculta întocmai şi cu plăcere şi voioşie sfaturile primite,

nu te vei putea bucura de iubire şi de afecţiune. Dacă doreşti să fii iubit de către cei alături de care îţi petreci existenţa, trebuie să manifeşti dragoste şi respect faţă de ei. — Testimonies for the Church 2:310 (1869). {2MCP 547.3}

Testarea caracterelor — Calitatea materialului folosit pentru zidirea caracterului este esenţială. Mult aşteptata zi a lui Dumnezeu va testa lucrarea fiecărui om. „şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia" (1 Corinteni 3, 13). După cum focul dezvăluie deosebirea dintre aur, argint, pietre preţioase şi lemn, fân, trestie, tot astfel ziua judecăţii va testa caracterele, dezvăluind deosebirea dintre cele ce sunt formate după chipul lui Hristos şi cele care sunt întemeiate de o inimă egoistă. Egoismul şi toate religiile false îşi vor arăta adevărata lor faţă. Materialul lipsit de valoare va fi consumat de foc; dar aurul adevărului, credinţa umilă şi simplă nu-şi vor pierde valoarea. Acestea nu pot fi mistuite de flăcări, deoarece sunt nepieritoare. O singură oră de păcat va fi înţeleasă ca fiind o mare pierdere, în timp ce frica de Domnul va fi dovedită ca fiind începutul înţelepciunii. Plăcerea îngăduinţei de sine va pieri asemenea paielor, dar aurul principialităţii statornice, păstrate cu orice preţ, va rezista pentru veşnicie. — The Review and Herald, 11 decembrie, 1900. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1087, 1088). {2MCP 548.1}

Caracterele nedisciplinate sunt contradictorii — Caracterele formate la voia întâmplării sunt schimbătoare şi contradictorii. Posesorii acestora nu au nici o ţintă înaltă şi nici un scop în viaţă. Ei nu exercită nici o influenţă înnobilatoare asupra caracterelor altora, ci sunt dezorientaţi şi lipsiţi de putere. — Testimonies for the Church 4:657 (1881). {2MCP 548.2}

Nimeni nu poate afecta caracterul nostru atât de mult pe cât o putem face noi înşine — Ne putem aştepta să fie răspândite rapoarte false cu privire la noi; dar dacă avem o conduită corectă şi consecventă şi dacă rămânem indiferenţi faţă de acest fapt, nici ceilalţi nu-I vor acorda atenţie. Să-l lăsăm pe Dumnezeu să Se îngrijească de reputaţia noastră.... Clevetitorii pot fi aduşi la tăcere prin modul nostru de vieţuire, şi nu prin expresiile noastre de indignare. Singura noastră grijă să fie aceea de a acţiona în temere de Dumnezeu şi de a demonstra prin comportamentul nostru falsitatea acelor rapoarte. {2MCP 548.3}

Nimeni nu poate afecta caracterul nostru atât de mult pe cât o putem face noi înşine. Pomii cei firavi şi casele şubrede trebuie sprijinite continuu pentru a nu se prăbuşi. Dacă ne arătăm prea interesaţi în protejarea reputaţiei noastre împotriva atacurilor din afară, vom lăsa impresia că aceasta nu este întocmai lipsită de pete înaintea lui Dumnezeu şi, în consecinţă, trebuie mereu sprijinită. — Manuscript 24, 1887. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1160, 1161). {2MCP 549.1}

Conduşi de voinţă — Nu aveţi capacitatea de a vă determina după dorinţă propriile impulsuri sau sentimente, dar puteţi să vă controlaţi voinţa şi puteţi produce o schimbare totală în vieţile voastre. Prin supunerea voinţei faţă de Domnul Hristos, viaţa voastră va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu şi se va alia puterii care este mai presus de toate domniile

şi de toate stăpânirile. Veţi avea din partea lui Dumnezeu o putere care vă va lega strâns de puterea Lui; şi veţi avea acces la o nouă lumină, lumina unei credinţe vii.... Atunci, vor fi în voi o putere, o perseverenţă şi o simplitate care vă vor face instrumente desăvârşite în mâna lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 5:514, 515 (1889). {2MCP 549.2}

Defectele pot fi învinse — Nimeni să nu zică: „Nu pot să-mi corectez defectele de caracter”. Dacă ajungeţi la o asemenea concluzie, veţi eşua în mod sigur în dobândirea vieţii veşnice. Imposibilitatea rezidă în propria voastră alegere. Dacă nu vreţi, nu puteţi învinge. Adevărata dificultate izvorăşte dintr-o inimă coruptă şi nesfântă şi din lipsa dispoziţiei de a se supune conducerii lui Dumnezeu. — Christ’s Object Lessons, 331 (1900). {2MCP 549.3}

Pentru inima care a fost curăţită, lucrurile sunt total diferite. Transformarea caracterului constituie, pentru cei din jur, o mărturie a locuirii lăuntrice a lui Hristos. Spiritul lui Dumnezeu produce în suflet o viaţă nouă, aducând gândurile şi dorinţele în ascultare de voinţa lui Hristos, iar omul dinăuntru este înnoit după chipul lui Dumnezeu. Bărbaţi şi femei, slabi şi supuşi greşelii, demonstrează înaintea lumii faptul că puterea răscumpărătoare a harului poate face ca un caracter defectuos să se dezvolte şi să ajungă echilibrat şi plin de roade. — Prophets and Kings, 233 (1917). {2MCP 549.4}

Caracterele defectuoase sunt uneori moştenite — Copiii şi tinerii au tot felul de caractere de care trebuie să ne ocupăm, iar mintea lor este influenţabilă. Mulţi dintre copiii care frecventează şcolile noastre nu au beneficiat de o educaţie corespunzătoare în cămin. Unii au fost lăsaţi să facă tot ce le-a plăcut; alţii au fost etichetaţi greşit şi descurajaţi. Ei au fost trataţi cu foarte puţină înţelegere şi bunătate; li s-au adresat prea puţine cuvinte de apreciere. Aceşti copii au moştenit caracterele defectuoase ale părinţilor lor, iar educaţia din cămin nu le-a fost de nici un folos în formarea unui caracter corect. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 192 (1913). {2MCP 550.1}

Defectele se accentuează o dată cu trecerea anilor — Copiii învaţă lecţii care nu pot fi uşor dezvăţate. Ori de câte ori sunt supuşi la restricţii cu care nu au fost obişnuiţi în trecut sau când li se cere să studieze cu seriozitate, ei apelează la părinţii lor lipsiţi de înţelepciune, solicitând simpatie şi îngăduinţă. Astfel este încurajat un spirit nemulţumit şi recalcitrant, întreaga şcoală suferă datorită influenţei demoralizatoare a acestora, iar povara profesorilor este mult îngreuiată. Dar cea mai mare pierdere o constituie chiar victimele acestei educaţii părinteşti deficitare. Defectele de caracter, pe care o educaţie corespunzătoare le-ar fi corectat, sunt lăsate să se accentueze o dată cu trecerea anilor, pentru ca, în cele din urmă, să prejudicieze grav şi chiar să distrugă rodnicia posesorului lor. — The Review and Herald, 21 martie, 1882. (Fundamentals of Christian Education, 65). {2MCP 550.2}

Indulgenţa dezechilibrează caracterul — În anumite familii, dorinţa copilului este lege. Acestuia i se oferă tot ce doreşte. Tot ce îi displace, este încurajat să îi displacă. Se consideră că aceste îngăduinţe sunt destinate să îl facă pe copil fericit, dar tocmai aceste lucruri sunt cele care îl fac să fie nemulţumit, recalcitrant şi imposibil de satisfăcut.

Indulgenţa i-a distrus plăcerea pentru hrana simplă şi sănătoasă şi pentru folosirea benefică a timpului; satisfacerea gusturilor a dus la dezechilibrarea caracterului lui, atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru veşnicie. — Manuscript 126, 1897. (Child Guidance, 272). {2MCP 550.3}

Mintea şi inima au nevoie de disciplină — Copiii cărora li se îngăduie să-şi urmeze propriile gusturi nu sunt fericiţi. Inima lor nestăpânită nu deţine elementele necesare păcii şi mulţumirii interioare. Pentru armonizarea caracterului cu legile înţelepte care guvernează fiinţa noastră, mintea şi inima trebuie să fie disciplinate şi supuse unei stăpâniri de sine corespunzătoare. Neliniştea şi nemulţumirea sunt roadele îngăduinţei de sine şi egoismului. Dacă nu sunt plantate seminţele unor flori preţioase, care să fie apoi cultivate şi îngrijite, solul inimii, asemenea unei grădini, va produce buruieni şi mărăcini. Ceea ce vedem în natură se întâmplă şi în sufletul omenesc. — Testimonies for the Church 4:202, 203 (1876). {2MCP 551.1}

Obiceiurile formate în copilărie marchează întreaga viaţă — Fiecare tânăr îşi decide propria istorie a vieţii, prin gândurile şi simţămintele cultivate în anii copilăriei. Obiceiurile virtuoase, corecte şi demne, formate în tinereţe, vor deveni o parte a caracterului şi, de obicei, marchează întregul curs al existenţei unei persoane. Tinerii pot deveni virtuoşi sau vicioşi, după cum aleg. Ei pot fi evidenţiaţi fie pentru faptele lor bune şi nobile, fie pentru mari crime şi răutăţi. — The Signs of the Times, 11 octombrie, 1910. (Child Guidance, 196). {2MCP 551.2}

Experienţa de zi cu zi — Intelectul este modelat fără încetare de ocaziile şi avantajele de care beneficiază, în funcţie de modul în care acestea sunt folosite. Zi de zi, noi formăm caractere care îi vor aşeza pe elevi fie ca soldaţi bine antrenaţi sub stindardul Prinţului Emanuel, fie ca pe nişte rebeli sub steagul prinţului întunericului. Cărei categorii îi vor aparţine? — The Gospel Herald, Jaunuary, 1880. (Child Guidance, 199, 200). {2MCP 551.3}

Cum se formează caracterul — A te ocupa de mintea oamenilor constituie o lucrare foarte delicată. Disciplina care trebuie aplicată unuia, pe altul ar putea să-l rănească; prin urmare, părinţii trebuie să cerceteze felul de a fi al copiilor lor. Să nu acţioneze niciodată imprevizibil sau sub imperiul impulsului de moment. {2MCP 551.4}

Am văzut o mamă smulgând din mâna copilului ei un obiect care îi făcea o deosebită plăcere, iar copilul nu putea înţelege motivul acestei deposedări. Micuţul a izbucnit în plâns, deoarece s-a simţit prejudiciat şi tratat în mod abuziv. Apoi, părintele, pentru a-l face să înceteze, l-a mustrat cu severitate şi, atât cât se putea observa, se pare că bătălia se încheiase. Dar, în mintea delicată a copilului, bătălia şi-a lăsat urmele ei, iar acestea nu vor putea fi şterse cu uşurinţă. I-am spus mamei: „Ai comis o mare greşeală faţă de copilul tău. I-ai rănit sufletul şi ai pierdut încrederea lui. Nu ştiu cum vei putea să o redobândeşti”. {2MCP 552.1}

Această mamă a fost foarte neînţeleaptă; ea şi-a urmat propriile simţăminte şi nu a acţionat într-o manieră prevăzătoare, raţionând de la cauză la efect. Tratamentul ei aspru şi incorect a stârnit în inima copilului cele mai rele porniri. A acţiona sub imperiul impulsului de moment în conducerea unei familii constituie procedura cea mai greşită. Când părinţii se luptă cu propriii lor copii într-o asemenea manieră, are loc cea mai inechitabilă confruntare. Cât de nedrept este să-ţi foloseşti forţa de adult împotriva unui copilaş lipsit de apărare şi neştiutor! Fiecare manifestare a furiei din partea părinţilor înăspreşte răzvrătirea din inima copilului. {2MCP 552.2}

Caracterul nu se formează în urma unei singure fapte, ci printr-o repetare a faptelor se stabilesc obiceiuri care îl modelează. Pentru a avea un caracter creştin, este necesar să acţionezi asemenea unui creştin. Creştinii vor manifesta un temperament sfânt, iar acţiunile şi impulsurile lor vor fi inspirate de Duhul Sfânt. — The Signs of the Times, 6 august, 1912. {2MCP 552.3}

Importanţa perseverenţei — În desăvârşirea unui caracter creştin, este esenţial să perseverezi în facerea binelui. Aş dori să întipăresc în mintea tinerilor noştri importanţa perseverenţei şi a efortului energic în lucrarea de formare a caracterului. Încă din primii ani, este necesar să imprimăm caracterului principiile unei integrităţi ferme, pentru ca tinerii să poată atinge cele mai înalte standarde ale maturităţii. Ei trebuie să-şi amintească fără încetare că au fost răscumpăraţi cu un preţ şi sunt chemaţi să-l slăvească pe Dumnezeu în trupul şi mintea lor, care sunt ale Lui. — The Youth's Instructor, 5 ianuarie, 1893. (Messages to Young People, 45). {2MCP 552.4}

Reuşita depinde de deciziile personale — Deşi părinţii sunt răspunzători pentru formarea caracterului, precum şi pentru educaţia şi pregătirea fiilor şi fiicelor lor, totuşi este la fel de adevărat că poziţia noastră şi reuşita personală în lume depind într-o mare măsură de propria noastră conduită. Daniel şi tovarăşii lui s-au bucurat în primii ani ai vieţii de beneficiile unei educaţii corecte, dar aceste avantaje nu ar fi fost suficiente pentru a-i face să ajungă în poziţiile pe care le-au ocupat mai târziu. La un moment dat, în viaţa lor a venit un timp în care ei au fost nevoiţi să acţioneze pe cont propriu — un timp în care viitorul lor a depins în exclusivitate de propria lor conduită. Atunci, ei au decis să rămână loiali faţă de lecţiile pe care le primiseră în copilărie. Teama de Dumnezeu, care este începutul înţelepciunii, a constituit izvorul măreţiei lor. Duhul Lui i-a întărit pentru împlinirea fiecărei ţinte veritabile, a fiecărei hotărâri nobile. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 28 (1890). (Counsels on Diet and Foods, 29). {2MCP 553.1}

O filozofie falsă şi periculoasă — Spiritismul afirmă că oamenii sunt nişte semizei necăzuţi în păcat; că „fiecare minte se va judeca pe ea însăşi"; că „adevărata cunoaştere îi aşează pe oameni mai presus de lege"; că „toate păcatele comise sunt nevinovate"; deoarece, „indiferent care ar fi faptele săvârşite de om, acestea sunt juste", iar „Dumnezeu nu le condamnă". Spiritismul afirmă, de asemenea, că spiritul fiinţelor umane este la fel de pur ca

şi cum ar fi în cer şi că va fi înălţat la cer. Prin urmare, spiritismul le spune tuturor oamenilor: „Nu contează ce eşti; trăieşte aşa cum îţi place, cerul este căminul tău”. În felul acesta, mulţimile sunt făcute să creadă că dorinţa personală reprezintă cea mai înaltă lege, că îngăduinţa de sine înseamnă libertate şi că omul nu este răspunzător în faţa nimănui, în afară de propriul sine. — Education, 227, 228 (1903). {2MCP 553.2}

Cum să fim biruitori — Noi trebuie să ne confruntăm cu toate obstacolele aşezate în faţa noastră şi să le biruim unul câte unul. {2MCP 553.3}

Dacă biruim primul obstacol, vom fi mai puternici pentru a ne confrunta cu următorul şi, cu fiecare efort, vom fi mai bine pregătiţi pentru progres. Privind la Isus, noi putem fi biruitori. Slăbiciunea şi lipsa credinţei se datorează faptului că privirile noastre sunt îndreptate numai către dificultăţi şi evităm să purtăm o bătălie serioasă pentru obţinerea biruinţei. — The Youth’s Instructor, 5 ianuarie, 1893. (Messages to Young People, 46). {2MCP 554.1}

Angajare totală în responsabilităţile fiecărei zile — Înaintând pas cu pas, pot fi escaladate cele mai înalte culmi şi orice munte poate fi urcat până la vârf. Nu vă descurajaţi privind munca imensă pe care trebuie să o realizaţi de-a lungul întregii vieţi, pentru că nu vi se cere să faceţi totul dintr-o dată. Angajaţi toate resursele fiinţei voastre în împlinirea acelei lucrări destinate zilei de azi; folosiţi la maximum fiecare ocazie favorabilă din prezent; apreciaţi şi mulţumiţi pentru ajutorul pe care-L primiţi din partea lui Dumnezeu şi înaintaţi, treaptă cu treaptă, pe scara progresului. Aduceţi-vă aminte fără încetare că nu aveţi de trăit mai mult de o singură zi o dată; că Dumnezeu vă pune la dispoziţie doar câte o singură zi, iar rapoartele cerului vor dezvălui modul în care aţi valorificat privilegiile şi ocaziile fiecărei zile. Folosiţi atât de bine fiecare zi primită din partea lui Dumnezeu, încât, în cele din urmă, să puteţi auzi din partea Maestrului: „Bine, rob bun şi credincios” (Matei 25, 21). The Youth’s Instructor, 5 ianuarie, 1893. (Messages to Young People, 46). {2MCP 554.2}

Capitolul 60 — Opoziţie şi conformism

Încercările depăşite cu bine dezvoltă statornicia — În mijlocul opoziţiei, viaţa spirituală este întărită. Încercările suportate cu bine vor dezvolta statornicia caracterului şi calităţi spirituale valoroase. Adesea, roadele desăvârşite ale credinţei, umilinţa şi iubirea se maturizează cel mai bine trecând prin furtuni şi întunecime. — Christ’s Object Lessons, 61 (1900). {2MCP 555.1}

Angajaţi în război — Bătăliile în care suntem angajaţi nu sunt nişte simulări. Noi purtăm un război al cărui deznodământ are urmări veşnice. Ne confruntăm cu vrăjmaşi

nevăzuţi. Îngerii răi luptă pentru dominarea fiecărei fiinţe umane. — The Ministry of Healing, 128 (1905). {2MCP 555.2}

Opoziţia şi încercările nu sunt provocate de Hristos — Timpul în care trăim este un timp solemn. Dacă nu realizăm importanta lucrare necesară pentru sufletele noastre şi pentru sufletele celorlalţi, ne vom confrunta cu o pierdere infinită. Noi trebuie să fim transformaţi de harul lui Dumnezeu sau vom pierde cerul şi, datorită influenţei noastre, şi alţii îl vor pierde alături de noi. {2MCP 555.3}

Îngăduiţi-mi să vă asigur că luptele şi opoziţia pe care suntem nevoiţi să le îndurăm în împlinirea datoriei noastre, renunţarea la sine şi sacrificiile care trebuie făcute pentru a rămâne loiali lui Hristos nu sunt provocate de El. Acestea nu ne sunt impuse în virtutea unei porunci arbitrare şi inutile şi nu se datorează unei vieţi aspre, pe care Domnul ar pretinde să o trăim în serviciul Lui. Încercările vor rezulta o putere mai mare şi vom câştiga mult mai mult decât dacă am fi refuzat să ascultăm de Hristos şi am fi devenit slujitori ai lui Satana şi sclavi ai păcatului. — Testimonies for the Church 4:557, 558 (1881). {2MCP 555.4}

Viaţa este o luptă — Această viaţă este o luptă, iar noi avem un duşman care nu adoarme niciodată şi care urmăreşte fără încetare să ne distrugă mintea şi să ne îndepărteze de Mântuitorul nostru, care şi-a dat viaţa pentru noi. — Life Sketches of Ellen G. White, 291 (1915). {2MCP 556.1}

Pregătirea sufletului pentru pace — Domnul îngăduie opoziţia pentru a pregăti sufletul nostru pentru pace. — The Great Controversy, 663 (1888). {2MCP 556.2}

Experienţa religioasă dobândită numai prin luptă — Tinerii noştri trebuie să îndeplinească cu tenacitate şi conştiinciozitate cerinţele care le-au fost încredinţate, iar aceasta va constitui o garanţie a succesului lor viitor. Acei tineri care nu au avut niciodată succes în îndeplinirea datoriilor trecătoare ale vieţii vor fi nepregătiţi pentru a se angaja în îndeplinirea altor îndatoriri mai înalte. Experienţa religioasă este dobândită numai prin luptă, prin suferirea dezamăgirilor, printr-o disciplină severă a sinelui şi prin rugăciune stăruitoare. Calea spre cer trebuie urmată pas cu pas şi fiecare pas înainte oferă puterile necesare următorului pas. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 100 (1913). {2MCP 556.3}

Fii fericit acum — Eu nu aştept să fiu fericită abia la capătul drumului; sunt fericită atâta timp cât merg înainte. Privesc spre Isus şi nu iau în considerare faptul că trec prin încercări şi suferinţe. Locurile periculoase şi grele sunt tocmai acelea în care El este mai mult ca oricând alături de noi, iar noi putem să comunicăm cu El, putem aşeza asupra Purtătorului de poveri toate greutăţile noastre şi putem spune: „Iată, Doamne, eu nu mai pot continua să duc aceste poveri”. Apoi, El ne răspunde: „Jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară” (Matei 11, 30). Credeţi lucrul acesta? Eu l-am experimentat. Îl iubesc pe Isus; Îl iubesc. Văd

în El un farmec neasemuit. şi doresc să-l laud în Împărăţia lui Dumnezeu. — Life Sketches of Ellen G. White, 292 (1915). {2MCP 556.4}

Două principii antagoniste — împărăţia lui Dumnezeu nu vine în aşa fel, încât să fie văzută de toţi. Evanghelia harului lui Dumnezeu, cu spiritul ei de renunţare la sine, nu va putea fi niciodată în armonie cu spiritul lumii. Cele două principii sunt antagoniste. „Omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuie judecate duhovniceşte" (1 Corinteni 2, 14). — The Desire of Ages, 509 (1898). {2MCP 557.1}

În privinţa principiilor, nu vă conformaţi obiceiurilor — Asemenea lui Israel, foarte adesea, creştinii cedează în faţa influenţei lumii şi se conformează principiilor şi obiceiurilor lor, cu scopul de a-şi asigura prietenia celor necredincioşi, dar, în final, se va dovedi că aceşti pretinşi prieteni sunt cei mai periculoşi duşmani. {2MCP 557.2}

Biblia ne învaţă în mod clar că nu poate exista nici o armonie între poporul lui Dumnezeu şi lume. „Nu vă miraţi, fraţilor, dacă vă urăşte lumea" (1 Ioan 3, 13). Mântuitorul nostru spune: „ştiţi că pe Mine M-a urât înaintea voastră" (Ioan 15, 18). Satana lucrează prin intermediul unor oameni lipsiţi de credinţă, deghizaţi în aşa-zişi prieteni, pentru a atrage în păcat pe poporul lui Dumnezeu, astfel încât să-i poată îndepărta şi despărţi de El; iar când apărarea lor este anihilată, Satana îi va face pe agenţii lui să se întoarcă împotriva lor şi va căuta să-i distrugă cu desăvârşire. — Patriarchs and Prophets, 559 (1890). {2MCP 557.3}

Foc profan şi foc sfânt — adevărul lui Dumnezeu nu a fost înălţat în viaţa celor din poporul Său, deoarece ei nu l-au aplicat în experienţa lor personală. Ei se conformează obiceiurilor lumii şi depind de ea pentru a-şi exercita influenţa. Ei îngăduie lumii să-i modeleze şi, în locul unui foc sfânt, aduc în lucrarea lor un foc profan, pentru a corespunde standardelor lumeşti. {2MCP 557.4}

Asemenea eforturi de a imita obiceiurile lumeşti nu trebuie să existe. Acesta nu este un foc sfânt, ci unul profan. Pâinea vieţii nu trebuie doar admirată, ci şi consumată. Acea pâine care vine din cer va conferi viaţă sufletului. Aluatul este cel ce absoarbe toate trăsăturile caracterului, le înglobează şi le uneşte cu caracterul lui Hristos şi modelează tendinţele cultivate şi moştenite, transformându-le după chipul caracterului divin. — Manuscript 96, 1898. {2MCP 557.5}

Hristos şi conformismul — Cât de minunată este lucrarea harului asupra inimii omeneşti! El conferă putere minţii şi înţelepciunea de a folosi talanţii binecuvântărilor materiale nu în scopul satisfacţiilor egoiste, ci pentru înaintarea lucrării misionare, prin renunţarea la sine. Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost un misionar în lumea noastră. El spune: „Cel ce doreşte să Mă urmeze, să se lepede de sine". Nu puteţi să-l iubiţi pe Hristos şi, în acelaşi timp, să copiaţi modele lumii sau să vă bucuraţi de societatea lumească. — Letter 238, 1907. {2MCP 558.1}

Conformismul coboară standardele — Conformismul faţă de obiceiurile lumeşti transformă biserica după chipul lumii, dar nu va transforma niciodată lumea după chipul lui Hristos. Familiarizarea cu păcatul va face, în mod inevitabil, ca acesta să pară mai puţin respingător. Cel care alege să se asocieze cu slujitorii lui Satana va înceta în scurt timp să se mai teamă de stăpânul lor. Dacă, pe calea datoriei, ajungem în încercări, aşa cum s-a întâmplat cu Daniel la curtea regală, putem fi siguri că Dumnezeu ne va proteja; dar dacă ne aşezăm în mod deliberat pe terenul ispitei, mai devreme sau mai târziu, vom cădea. — The Great Controversy, 509 (1888). {2MCP 558.2}

Conformismul perverteşte treptat principiile corecte — Ceea ce face ca poporul nostru să-şi piardă puterea de a influenţa spre bine este tocmai conformismul cu lumea. Pervertirea principiilor nu se produce dintr-o dată. Îngerul Domnului mi-a prezentat acest fapt prin intermediul simbolurilor. Părea că un hoţ se strecura tot mai aproape şi tot mai aproape şi treptat, dar sigur, răpeşte identitatea lucrării lui Dumnezeu, prin influenţarea fraţilor noştri spre conformarea cu procedeele lumeşti. {2MCP 558.3}

Mintea omului a luat locul care Îi aparţine în mod legitim lui Dumnezeu. Indiferent de poziţia pe care o poate deţine un om, oricât de înaltă ar fi această poziţie, el trebuie să acţioneze ca şi când Hristos S-ar afla în locul lui. El trebuie să fie asemenea lui Hristos în vorbire şi caracter în fiecare situaţie critică a lucrării pe care o îndeplineşte. — Manuscript 96, 1902. {2MCP 558.4}

Unitate, dar nu cu preţul conformismului — Unii dintre aceia care pretind că sunt loiali Legii lui Dumnezeu s-au îndepărtat de credinţă şi au umilit amarnic poporul Lui, reprezentându-l ca pe un popor lumesc. Dumnezeu a văzut şi a notat lucrul acesta. A sosit timpul în care trebuie să ocupăm, cu orice preţ, poziţia pe care Dumnezeu ne-a încredinţat-o. {2MCP 559.1}

Acum este timpul în care adventiştii de ziua a şaptea sunt chemaţi să se evidenţieze ca un popor aparte şi diferit, un popor nominalizat de către Dumnezeu ca fiind al Său. Până când ei nu vor împlini lucrul acesta, El nu-I va putea glorifica. Adevărul şi eroarea nu pot realiza un parteneriat. Să ne aşezăm chiar acum în locul în care Dumnezeu a declarat că trebuie să ne aflăm.... Noi trebuie să luptăm pentru unitate, dar nu o unitate bazată pe nivelurile scăzute ale conformismului cu procedeele şi practicile lumeşti şi ale unirii cu bisericile populare. — Letter 113, 1903. {2MCP 559.2}

O linie de demarcaţie — În Biserica Adventistă de Ziua a şaptea, este necesară o lucrare de reformă profundă şi cuprinzătoare. Lumii nu trebuie să i se îngăduie să corupă principiile poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Credincioşii sunt chemaţi să exercite o influenţă care să fie o mărturie a puterii principiilor cereşti. Cei care se unesc cu biserica trebuie să dea dovadă de o schimbare a vechilor lor principii de viaţă. Dacă acest lucru nu a fost realizat, dacă linia de demarcaţie dintre biserică şi lume nu este menţinută cu atenţie, în cele din urmă, se produce asemănarea cu lumea. {2MCP 559.3}

Solia prezentă pentru biserica şi instituţiile noastre este: „Pocăiţi-vă, căci Împărăţia cerurilor este aproape” (Matei 3, 2). Dacă sunt cultivate atributele caracterului lui Dumnezeu, vor deveni o putere în vieţile celor ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu. — Manuscript 78, 1905. {2MCP 559.4}

Obiceiurile sunt în opoziţie cu natura organismului uman — Civilizaţia noastră artificială încurajează rele care distrug principiile solide. Obiceiurile şi moda sunt în opoziţie cu natura organismului omenesc. {2MCP 559.5}

Practicile pe care oamenii le adoră şi plăcerile pe care le cultivă slăbesc încetul cu încetul atât puterile fizice, cât şi pe cele mintale şi aşează asupra rasei umane o povară insuportabilă. Necumpătarea şi crima, boala şi nelegiuirea se răspândesc pretutindeni. — The Ministry of Healing, 125, 126 (1905). {2MCP 560.1}

Când nu sunt încălcate principiile, respectaţi obiceiurile — Când practicile oamenilor nu se află în contradicţie cu Legea lui Dumnezeu, puteţi să vă conformaţi. Dacă lucrătorii nu reuşesc să înţeleagă şi să respecte obiceiurile oamenilor, nu numai că îşi vor îngreuia lucrarea, dar vor aşeza obstacole serioase în calea celor pentru care lucrează şi îi vor împiedica în acceptarea adevărului. — The Review and Herald, 6 aprilie, 1911. {2MCP 560.2}

Avertizez poporul nostru să se comporte în mod atent şi înţelept înaintea lui Dumnezeu. În măsura în care obiceiurile în îmbrăcăminte sunt în conformitate cu principiile sănătăţii, respectaţi-le. Surorile noastre să se îmbrace simplu, aşa cum se îmbracă majoritatea, iar îmbrăcămintea să fie confecţionată din material de bună calitate, rezistent şi potrivit timpului, dar să nu îngăduie ca problema hainelor să le ocupe mintea în totalitate. Aspectul îmbrăcămintei să fie modest şi să exprime decenţă şi seriozitate. Oferiţi lumii o ilustrare vie cu privire la podoaba lăuntrică a harului lui Dumnezeu. — Manuscript 167, 1897. (Child Guidance, 414). {2MCP 560.3}

Diferiţi de obiceiurile lumeşti — După cum Dumnezeu şi-a făcut cunoscută voinţa Sa faţă de captivii evrei, a căror viaţă era foarte diferită de obiceiurile şi practicile lumii care zăcea în nelegiuire, tot astfel Domnul le va trimite lumina cerească tuturor celor ce doresc să respecte un „aşa zice Domnul”. Aceştia sunt cei cărora le va descoperi în mod explicit voia Lui. Cei a căror gândire este eliberată de ideile lumeşti şi a căror conduită este lipsită de vanitate, de mândrie, de plăcerea de a epata şi de a se evidenţia; cei care se disting ca popor al lui Dumnezeu şi sunt zeloşi în realizarea de fapte bune — aceştia sunt cei cărora El le va dezvălui înţelesul şi semnificaţiile Cuvântului Lui. — Letter 60, 1898. (Counsels to Writers and Editors, 101, 102). {2MCP 560.4}

Motive pentru nonconformism (un mesaj adresat credincioşilor) — De ce suntem noi, cei care ne numim creştini, atât de asemănători lumii şi atât de amestecaţi cu lumea, încât pierdem din vedere veşnicia, Îl pierdem din vedere pe Isus Hristos şi Îl pierdem din

vedere pe Tatăl? De ce, vă întreb, există atât de multe familii lipsite de Duhul lui Dumnezeu? De ce există atât de multe familii care reprezintă atât de puţin din viaţa şi iubirea lui Isus Hristos şi atât de puţin din asemănarea cu El? Motivul este acela că nu Îl cunosc pe Dumnezeu. Dacă L-ar cunoaşte pe Dumnezeu şi dacă ar privi ţintă spre El, prin credinţa în Isus Hristos, care a venit în lumea noastră ca să-şi dea viaţa pentru om, atunci ar descoperi în persoana Fiului lui Dumnezeu un farmec inegalabil care, în timp ce este privit, i-ar transforma, făcându-i asemenea Lui. Acum, înţelegeţi ce anume este greşit în conformarea cu lumea? — Manuscript 12, 1894. {2MCP 560.5}

Aplicarea adevăratelor principii în toate domeniile vieţii — Conformismul cu lumea poate fi prevenit cu ajutorul adevărului, prin hrănirea din Cuvântul lui Dumnezeu, prin aplicarea principiilor lui în toate domeniile acestei vieţi şi prin împlinirea lui în formarea caracterului personal. Prin cuvintele apostolului Ioan, Domnul Hristos ne avertizează „să nu iubim lumea, nici lucrurile care sunt în lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2, 15). Acest limbaj este simplu, dar constituie întocmai etalonul cu care Dumnezeu va evalua caracterul fiecărui om. — Manuscript 37, 1896. {2MCP 561.1}

Capitolul 61 — Funcţiile vitale ale legilor lui Dumnezeu

(A) Decalogul

Cunoaşterea vinovăţiei — Cunoaşterea pe care Dumnezeu nu a dorit ca primii noştri părinţi să o dobândească a fost cunoaşterea vinovăţiei. Iar când ei au acceptat afirmaţia lui Satana, care era falsă, neascultarea şi încălcarea legii au pătruns în lumea noastră. Această neascultare faţă de porunca expresă a lui Dumnezeu şi acceptarea minciunilor lui Satana au deschis porţile unui potop de nenorociri, care au invadat lumea. — The Review and Herald, 5 aprilie, 1898. {2MCP 562.1}

Natura umană a fost subminată — Nefericirea şi moartea, cu toate efectele lor, sunt rezultatul încălcării Legii lui Dumnezeu. Prin neascultare, capacităţile omului au fost pervertite, iar egoismul a luat locul iubirii. Natura umană a ajuns atât de degradată, încât a devenit imposibil ca omul să reziste puterii răului, iar ispititorul şi-a văzut împlinit planul de a deturna planul divin în crearea omului şi de a umple pământul cu suferinţă şi nefericire. Oamenii şi-au ales un domn care i-a legat cu lanţuri, târându-i înapoia carului lui ca pe nişte prizonieri de război. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 33 (1913). {2MCP 562.2}

Legea lui Dumnezeu este uşor de înţeles — În Legea lui Dumnezeu nu există mistere. Chiar şi cel mai neînzestrat intelect este capabil să înţeleagă regulile care ordonează viaţa şi formează caracterul în conformitate cu Modelul Divin. Dacă copiii oamenilor s-ar strădui,

cu toate puterile lor, să respecte această lege, ei ar dobândi o mai mare putere intelectuală şi discernământul necesar pentru a înţelege mai bine planurile şi scopurile lui Dumnezeu. Acest progres nu se desfăşoară doar pe parcursul vieţii prezente, ci va continua de-a lungul veacurilor, în veşnicie. — The Review and Herald, 14 septembrie, 1886. {2MCP 562.3}

Uimitoare prin simplitate — Cât de uimitoare este Legea lui Iehova în simplitatea, în desăvârşirea şi vastitatea ei atotcuprinzătoare! În planurile şi lucrările lui Dumnezeu există taine pe care mintea limitată nu este capabilă să le înţeleagă. Dar tocmai faptul că nu putem pătrunde secretele infinitei înţelepciuni şi puteri ne umple de respect faţă de Cel Prea Înalt. — The Review and Herald, 14 septembrie, 1886. {2MCP 563.1}

Armonia desăvârşită dintre Lege şi Evanghelie — Legea lui Dumnezeu şi Evanghelia lui Isus Hristos se află într-o armonie desăvârşită. Marele Învăţător spune: „Eu şi Tatăl una suntem”. Evanghelia lui Hristos este Vestea Bună a harului sau favorii prin care omul poate fi eliberat de condamnarea pentru păcat şi prin care este făcut în stare să asculte de Legea lui Dumnezeu. Evanghelia ne îndrumă spre codul moral ca fiind o lege a vieţii. Iar Legea, prin faptul că pretinde o ascultare precisă, îl îndrumă fără încetare pe cel păcătos spre Evanghelie, pentru a primi iertare şi pace. {2MCP 563.2}

Marele apostol Pavel spune: „Deci, prin credinţă desfiinţăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea!” (Romani 3, 31). şi din nou, el declară că „Legea este sfântă, şi porunca este sfântă, dreaptă şi bună” (Romani 7, 12). Manifestarea iubirii supreme faţă de Dumnezeu şi manifestarea unei iubiri asemănătoare faţă de semenii noştri sunt indispensabile, atât pentru a-i da slavă lui Dumnezeu, cât şi pentru fericirea umană. — The Review and Herald, 27 septembrie, 1881. {2MCP 563.3}

O lege completă a vieţii — În Legea Sa, Dumnezeu i-a dat omului o lege completă, ce cuprinde toate aspectele vieţii. Dacă o va respecta, omul va trăi prin ea, prin meritele lui Hristos. Dacă o va încălca, ea are rolul de a-l condamna. Legea îi îndrumă pe oameni la Domnul Hristos, iar Domnul Hristos îi îndrumă înapoi la Lege. — The Review and Herald, 27 septembrie, 1881 (HC 138). {2MCP 563.4}

Cuprinzătoare în ceea ce priveşte cerinţele — Aşa cum este prezentată în Scripturi, Legea lui Dumnezeu este vastă şi cuprinzătoare în cerinţele ei. Fiecare principiu este sfânt, drept şi bun. Legea îi obligă pe oameni faţă de Dumnezeu; ea pătrunde până în domeniul gândurilor şi al simţămintelor; şi va produce o convingere cu privire la păcat în mintea fiecărui om care este conştient de încălcarea cerinţelor ei. Dacă legea este aplicată numai la nivelul comportamentului exterior, oamenii nu se vor simţi vinovaţi pentru gândurile, dorinţele şi planurile lor rele. Dar legea cere ca sufletul însuşi să fie curat, iar mintea să fie sfântă, pentru ca gândurile şi simţămintele să poată fi în armonie cu standardul iubirii şi al neprihănirii. — The Review and Herald, 5 aprilie, 1898. (Selected Messages 2:211). {2MCP 564.1}

Prin sine însuşi, omul este neascultător — Prin sine însuşi, omul este un călcător al legilor lui Iehova. Când Domnul porunceşte naturii să mărturisească despre lucrurile făcute de El, acestea dovedesc îndată slava lui Dumnezeu. — Manuscript 28, 1898. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1144). {2MCP 564.2}

Toţi sunt chemaţi să asculte de Legea lui Dumnezeu — Exemplul de conformare desăvârşită faţă de legile lui Dumnezeu, oferit de Domnul Hristos la venirea Sa, este valabil pentru toţi — de la Adam, primul om, şi până la ultima fiinţă umană care va trăi pe pământ. El a declarat că misiunea Lui nu a fost aceea de a nimici legea, ci de a o împlini într-o ascultare desăvârşită în toate aspectele ei. În felul acesta, Isus a înălţat legea şi a făcut-o demnă de cinste. Prin viaţa Lui, Domnul a dezvăluit natura spirituală a legii. El a împlinit principiile vaste şi profunde ale acestei legi înaintea tuturor fiinţelor cereşti şi înaintea lumilor necăzute. {2MCP 564.3}

Isus Hristos a venit pentru a demonstra faptul că omenescul, unit prin credinţă cu divinul, poate păzi toate poruncile lui Dumnezeu. El a venit pentru a dovedi în mod clar caracterul neschimbător al legii şi pentru a declara că neascultarea şi încălcarea legii nu pot fi niciodată răsplătite cu viaţă veşnică. Hristos a venit ca om, pentru ca prin natura umană să poată realiza o comunicare directă cu ceea ce este uman, în timp ce prin divinitatea Lui să poată aduce omul în legătură cu tronul lui Dumnezeu. {2MCP 564.4}

Dar, în nici un caz, Domnul nu a venit pentru a micşora obligaţia oamenilor de a manifesta o ascultare desăvârşită. El nu a anulat validitatea Vechiului Testament, ci a împlinit ceea ce fusese prezis de Însuşi Dumnezeu. Isus Hristos nu a venit pentru a-i elibera pe oameni de lege, ci pentru a le crea posibilitatea de a o respecta şi de a-i învăţa şi pe semeni să facă la fel. — The Review and Herald, 15 noiembrie, 1898. {2MCP 565.1}

Dumnezeu nu-şi abrogă propria lege — Domnul nu-I mântuieşte pe păcătoşi prin abrogarea legii care este temelia guvernării Lui în cer şi pe pământ. Dumnezeu este un judecător, un apărător al justiţiei. Încălcarea Legii lui Dumnezeu, chiar şi într-o manieră simplă, în cele mai mici aspecte, este păcat. Dumnezeu nu Se poate dispensa de Legea Lui şi nu poate înlătura nici cel mai mic articol, cu scopul de a trece cu vederea păcatul. Justeţea, excelenţa morală a legii trebuia menţinute şi validate înaintea întregului univers. şi această lege sfântă nu putea fi validată cu nici un alt preţ mai mic decât moartea Fiului lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 15 noiembrie, 1898. {2MCP 565.2}

Legea lui Dumnezeu nu a fost anulată de El — Dumnezeu nu Îşi anulează legea. El nu acţionează în contradicţie cu prevederile ei. El nu anulează rezultatele păcătuirii, ci le transformă. Prin harul Său, blestemul este transformat în binecuvântare. — Education, 148 (1903). {2MCP 565.3}

(B) Evidenţierea Legii lui Dumnezeu în lumea naturală

Legi izvorâte din iubire — Legile lui Dumnezeu izvorăsc dintr-o probitate morală infailibilă şi sunt formulate într-o asemenea manieră, încât să aducă fericirea celor ce le păzesc. — The Review and Herald, 18 septembrie, 1888. (Sons and Daughters of God, 267). {2MCP 565.4}

Legile pe care trebuie să le păzească toate fiinţele omeneşti izvorăsc din inima Infinitei Iubiri. — Letter 20a, 1893. (Selected Messages 2:217). {2MCP 565.5}

O Lege a slujirii — Urmaşii lui Hristos au fost răscumpăraţi pentru a deveni nişte slujitori ai binelui celorlalţi. Domnul nostru ne învaţă că adevăratul scop al vieţii este slujirea altora. Hristos Însuşi a fost un lucrător activ în slujba semenilor şi le încredinţează legea slujirii tuturor urmaşilor Lui. El a prezentat lumii o concepţie de viaţă mai înaltă decât orice concepţie cunoscută vreodată. Trăind pentru a sluji, omul intră într-o relaţie personală cu Domnul Hristos. Legea slujirii devine puntea de legătură cu Dumnezeu şi cu semenii. — Christ's Object Lessons, 326 (1900). {2MCP 566.1}

Nimeni nu trăieşte pentru sine — Adam trebuia să fie conducătorul familiei omeneşti, după Dumnezeu, iar rolul lui era acela de a asigura respectarea principiilor familiei cereşti. Aceasta ar fi adus pace şi fericire. Dar nimeni nu era menit „să trăiască pentru sine" (Romani 14, 7). Satana fusese hotărât să se opună. El dorise să trăiască pentru sine. Satana căutase să aşeze propria lui fiinţă în centrul atenţiei. Acesta a fost faptul care a stârnit răzvrătirea în cer, iar acceptarea de către om a acestui deziderat a adus păcatul pe pământ. Când Adam a păcătuit, omul s-a desprins de sistemul de guvernare al Cerului. Puterea centrală a pământului era un demon. Satana şi-a aşezat scaunul de domnie în locul în care trebuia să fie tronul lui Dumnezeu. Lumea şi-a adus omagiile la picioarele vrăjmaşului, ca pe o jertfă de bunăvoie. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 33 (1913). {2MCP 566.2}

Învăţaţi-i pe copii să respecte legile naturii şi ale revelaţiei — Cei care au pe inimă binele copiilor lor şi care doresc să-i vadă crescând liberi de gusturi pervertite trebuie să-şi orienteze modul de viaţă în mod perseverent în opoziţie cu practicile şi obiceiurile populare. Dacă doriţi să-i vedeţi pe copiii voştri pregătiţi pentru a fi folositori pe pământ şi pentru a primi răsplata veşnică în împărăţia slavei, trebuie să-i învăţaţi să respecte legile lui Dumnezeu, atât legile naturii, cât şi pe cele ale revelaţiei, şi să nu urmeze obiceiurile lumii. — The Review and Herald, 6 noiembrie, 1883. (Temperance, 157). {2MCP 566.3}

Un remediu împotriva delincvenţei juvenile — Dacă taţii şi mamele ar fi ascultat îndrumările Domnul Hristos, acum nu am fi citit şi auzit despre păcate şi crime comise, nu numai de adulţi, ci chiar de tineri şi de copii. Condiţiile sociale nefavorabile există datorită faptului că părinţii au ignorat acest sfat şi au neglijat să-şi educe copiii în vederea respectării şi a cinstirii poruncilor sfinte ale lui Dumnezeu. {2MCP 566.4}

Deoarece au încetat să respecte fiecare aspect al poruncilor date de Dumnezeu, care sunt sfinte, drepte şi bune, chiar şi profesorii de religie au eşuat în prezentarea standardului sfânt cu care este evaluat caracterul. Oamenii şi-au luat asupra lor responsabilitatea de a stabili un standard care să fie în armonie cu propriile lor idei, iar Legea lui Dumnezeu a fost dezonorată. Acesta este motivul pentru care zilele noastre devin tot mai asemănătoare zilelor lui Noe şi Lot. — The Review and Herald, 2 mai, 1893. {2MCP 567.1}

Relaţia dintre Legea morală a lui Dumnezeu şi legile lumii naturale — Între Legea morală şi legile pe care Dumnezeu le-a stabilit în lumea naturală există o relaţie strânsă. Dacă oamenii ar fi ascultat de Legea lui Dumnezeu, împlinind în vieţile lor principiile Celor Zece Porunci şi principiile neprihănirii pe care o prezintă aceste porunci, ar fi fost protejaţi de pericolul obiceiurilor dăunătoare. Dar, prin îngăduirea unui apetit pervertit, ei şi-au pierdut valorile morale şi astfel au ajuns degradaţi, tocmai prin intermediul propriilor lor practici imorale şi prin încălcarea legilor naturale. {2MCP 567.2}

Suferinţa şi teama pe care le vedem pretutindeni, diformitatea, decadenţa, boala şi retardarea mintală care inundă în prezent lumea au făcut ca pământul să fie o leprozerie în comparaţie cu ceea ce ar fi putut fi până acum, dacă ar fi fost respectate legile morale şi legile pe care Dumnezeu le-a implantat în fiinţele noastre. Prin încălcarea continuă a acestor legi, omul a agravat urmările rele ale păcatului din Eden. — The Review and Herald, 11 februarie, 1902. {2MCP 567.3}

Legea guvernării divine — Creştinul este menit să fie o binecuvântare pentru semeni. Prin aceasta, el însuşi va fi binecuvântat. „Cel {2MCP 567.4}

ce udă pe alţii, va fi udat şi el” (Proverbe 11, 25). Aceasta este legea guvernării divine, o lege pe care Dumnezeu a prevăzut-o pentru primirea neîncetată a binecuvântărilor, asemenea apelor adânci, care se află într-o neîncetată mişcare, dăruind şi primind fără încetare. Împlinirea acestei legi constituie puterea misiunii creştine. — Testimonies for the Church 7:170 (1902). {2MCP 568.1}

Legi care guvernează fiinţa umană — În providenţa lui Dumnezeu, legile care guvernează organismul nostru uman, cu urmările negative ale încălcării acestora, au fost explicate cu atâta claritate, încât toate fiinţele inteligente să le poată înţelege. Toţi oamenii au obligaţia cea mai solemnă să studieze acest subiect şi să trăiască în armonie cu legile naturale. Principiile sănătăţii trebuie publicate, iar oamenii de ştiinţă să fie provocaţi în modul cel mai serios să le cerceteze. — The Review and Herald, 11 februarie, 1902. {2MCP 568.2}

Obiceiurile sănătoase conferă superioritate intelectuală. Capacitatea intelectuală, rezistenţa fizică şi durata vieţii depind de legi foarte precise. Dumnezeul naturii nu va interveni pentru a feri omul de consecinţele încălcării legilor naturii. Cel care se străduieşte să biruie trebuie să fie cumpătat în toate lucrurile. Inteligenţa lui Daniel şi fermitatea voinţei

lui s-au datorat într-o mare măsură simplităţii alimentaţiei asociate cu o viaţă de rugăciune. — The Youth's Instructor, 9 iulie, 1903 (Messages to Young People, 242). {2MCP 568.3}

Semănat şi secerat — În legile stabilite de Dumnezeu în natură, efectul urmează cauzei cu o certitudine imperturbabilă. Secerişul va dovedi calitatea seminţelor semănate. Lucrătorul indolent este condamnat prin însăşi propria sa lucrare. Secerişul mărturiseşte împotriva lui. Tot astfel este şi în lucrurile spirituale: credincioşia fiecărui lucrător este evaluată după rezultatele lucrării sale. Caracterul lucrării sale, dacă a fost superficială sau atentă, este dezvăluit de recoltă. Acesta este modul în care se hotărăşte destinul lui veşnic. — Christ's Object Lessons, 84 (1900). {2MCP 568.4}

Unii cred numai lucrurile pe care le înţeleg — Există oameni care se laudă cu faptul că nu cred decât lucrurile pe care le pot înţelege. Dar, pentru fiecare minte inteligentă, absurditatea înţelepciunii lor afişate este evidentă. În existenţa umană sunt taine, şi în lucrările naturii există manifestări ale puterii lui Dumnezeu — mistere pe care nici cea mai profundă filozofie şi nici cele mai vaste cercetări nu le pot explica. — The Review and Herald, 14 septembrie, 1886. {2MCP 569.1}

(C) Alte legi

Legea acţiunii supuse — Acţiunea conferă putere. În universul lui Dumnezeu domneşte o armonie deplină. Toate fiinţele cereşti se află într-o activitate neîncetată, iar Domnul Isus ne-a oferit tuturor un exemplu prin viaţa Sa pe pământ. El era preocupat de „facerea binelui". Dumnezeu a instaurat o lege în virtutea căreia acţiunile sunt izvorâte din supunere. În mod tăcut, dar continuu, toate elementele creaţiei Lui îşi îndeplinesc lucrarea încredinţată. Oceanul se află într-o permanentă mişcare. Iarba ce încolţeşte pe câmp şi care astăzi există, iar mâine va fi tăiată, este menită să acopere câmpiile. Frunzele freamătă în bătaia vântului, fără să fie văzută mâna care le atinge. Soarele, luna şi stelele sunt necesare şi pline de slavă în împlinirea misiunii lor. — Life Sketches of Ellen G. White, 87 (1915). {2MCP 569.2}

Universalitatea legii — Pentru cel care învaţă să interpreteze în felul acesta învăţăturile ei, întreaga natură este un izvor al înţelepciunii; lumea este asemenea unui manual, viaţa este o şcoală. Unitatea omului cu natura şi cu Dumnezeu, universalitatea legii, rezultatele încălcărilor ei îşi pun amprenta în mod neîndoielnic asupra minţii şi modelează caracterul. — Education, 100 (1903). {2MCP 569.3}

A încălca legile naturii înseamnă a încălca legile lui Dumnezeu — O continuă încălcare a legilor naturii constituie o încălcare a legilor lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar fi fost întotdeauna ascultători faţă de Legea Celor Zece Porunci, împlinind în vieţile lor principiile conţinute în aceste precepte, nu ar fi existat blestemul suferinţei şi al bolii care inundă astăzi întreaga lume. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 8 (1890). (Counsels on Health, 20). {2MCP 569.4}

Nelegiuirea produce suferinţă mintală şi fizică — Natura protestează împotriva fiecărei încălcări a legilor vieţii. Ea suportă abuzurile până la limita resurselor ei, iar puterile minţii şi ale trupului suferă. Pedeapsa pentru păcat nu va cădea doar asupra celui ce încalcă legea; rezultatele nelegiuirii lui se vor vedea în urmaşi şi astfel răul se transmite din generaţie în generaţie. {2MCP 570.1}

Când prietenii lor suferă sau când moartea îi desparte de ei, mulţi se arată nemulţumiţi de providenţa divină; dar Dumnezeu nu a plănuit ca oamenii să trăiască în suferinţă şi să moară înainte de vreme, lăsându-şi lucrarea neîncheiată. Dumnezeu a dorit să trăim o măsură deplină a zilelor noastre, bucurându-ne de sănătate deplină şi realizându-ne lucrarea încredinţată. Este nedrept să Îl acuzăm pe Dumnezeu de un rezultat care, în cele mai multe situaţii, se datorează propriei noastre încălcări a legilor naturii. — The Review and Herald, 11 februarie, 1902. {2MCP 570.2}

Un răspuns la deism — Mulţi susţin că materia deţine puterea de viaţă — că materia a fost dotată cu anumite proprietăţi, iar apoi a fost lăsată să existe în virtutea propriei ei energii intrinseci. Ei mai susţin că activităţile naturii sunt coordonate de legi imuabile, asupra cărora Dumnezeu nu poate interveni. Aceasta este o teorie falsă şi nu este susţinută de Cuvântul lui Dumnezeu. Natura este un slujitor al Creatorului ei. Dumnezeu nu Îşi anulează legile şi nu acţionează în contradicţie cu acestea, dar Se foloseşte de ele ca de nişte instrumente aflate în slujba Lui. Natura mărturiseşte despre existenţa unei inteligenţe, a unei prezenţe şi a unei energii active, care lucrează în şi prin intermediul legilor ce o guvernează. În natură există o lucrare neîntreruptă şi directă a Tatălui şi a Fiului. Domnul Hristos spune: „Tatăl Meu lucrează până acum, şi Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5, 17). — Patriarchs and Prophets, 114 (1890). {2MCP 570.3}

Ascultarea aduce fericire. — În timp ce [studenţii] învaţă să studieze lecţiile aflate în lucrurile creaţiei şi în experienţele vieţii, explicaţi-le că aceleaşi legi care guvernează natura şi evenimentele vieţii sunt menite să conducă şi vieţile noastre; că ele sunt date pentru binele nostru şi că nu putem găsi adevărata fericire şi adevăratul succes decât în ascultare faţă de ele. — Education, 103 (1903). {2MCP 571.1}

Principiile vaste ale legii — În învăţăturile Sale, Domnul Hristos a arătat cât de cuprinzătoare sunt principiile legii rostite pe Sinai. El a constituit o demonstraţie vie a validităţii acestei legi, ale cărei principii rămân pentru totdeauna marele standard al neprihănirii — standardul după care vor fi evaluaţi toţi oamenii în marea zi în care vor fi deschise cărţile şi va începe judecata. Domnul Hristos a venit pentru a exemplifica neprihănirea în toate privinţele ei şi, în calitate de conducător al omenirii, pentru a-i dovedi omului că poate realiza aceeaşi lucrare, împlinind fiecare aspect al cerinţelor lui Dumnezeu. Prin harul nemăsurat oferit oamenilor, nici un om nu trebuie să piardă cerul. Desăvârşirea caracterului poate fi realizată de toţi cei ce luptă pentru ea. Aceasta este prevederea fundamentală care stă la baza noului legământ al Evangheliei. Legea lui Iehova este

copacul; Evanghelia constituie florile parfumate şi roadele lui. — The Review and Herald, 5 aprilie, 1898. (Selected Messages 1:211, 212). {2MCP 571.2}

Cel mai înalt sens al libertăţii — În lucrarea răscumpărării nu există nici o obligativitate. Nici o forţă exterioară nu exercită presiuni asupra cuiva. Sub influenţa Duhului lui Dumnezeu, omul este lăsat să aleagă în mod liber stăpânul căruia vrea să-i slujească. Schimbarea care se produce când sufletul se predă lui Hristos conţine cel mai înalt sens al libertăţii. Alungarea păcatului este un act personal al sufletului. Este adevărat că noi nu avem nici o putere de a ne elibera de sub controlul lui Satana; dar când dorim să fim eliberaţi de păcat şi în strigătul nostru disperat după ajutorul unei puteri din afara noastră şi mai presus de noi, puterile sufletului sunt întărite de energia divină a Duhului Sfânt şi încep să împlinească hotărârile voinţei noastre în împlinirea voinţei lui Dumnezeu. — The Desire of Ages, 466 (1898). {2MCP 571.3}

Capitolul 62 — Comunicarea

Influenţa vastă a cuvintelor — Glasul şi vorbirea sunt daruri primite din partea lui Dumnezeu şi, dacă sunt corect folosite, ele constituie o adevărată putere ce slujeşte cauzei Lui. Cuvintele au o mare însemnătate. Ele pot exprima dragoste, devoţiune, respect şi laudă la adresa lui Dumnezeu sau pot exprima ură şi răzbunare. Cuvintele dezvăluie atitudinea inimii. Ele pot fi o mireasmă de viaţă spre viaţă sau un suflu de moarte spre moarte. Limba este o punte pe care păşim fie în lumea binecuvântărilor, fie în lumea nelegiuirii. — Manuscript 40, 1896. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1159). {2MCP 572.1}

O grindină devastatoare sau seminţe ale iubirii? — Unii se întorc de la comuniunea lor zilnică cu Dumnezeu, îmbrăcaţi în umilinţa lui Hristos. Cuvintele lor sunt ca o dulceaţă pe buze, nu ca o grindină devastatoare ce distruge totul în cale. Asemenea oameni seamănă pe calea vieţii seminţele iubirii şi ale bunătăţii, iar acest lucru se realizează de la sine, în mod natural, deoarece Domnul Hristos trăieşte în inimile lor. Influenţa lor este cu mult mai mare decât poate fi observat în aparenţă. — Manuscript 24, 1887. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1159). {2MCP 572.2}

Cuvinte care încurajează — Pretutindeni în jur, auzim strigăte de protest, izvorâte din necazul lumii. Păcatul ne învăluie în întuneric, iar mintea noastră trebuie să fie pregătită pentru orice lucrare bună şi pentru a adresa un cuvânt bun. ştim că Isus este prezent alături de noi. {2MCP 572.3}

Influenţa duioasă a Duhului Său cel Sfânt ne învaţă şi ne călăuzeşte gândurile, influenţându-ne să rostim cuvinte care încurajează şi luminează cărarea celor din jur. — Testimonies for the Church 6:115 (1900). {2MCP 573.1}

Cuvinte plăcute — Privind la partea luminoasă a lucrurilor, descoperim suficiente motive pentru a fi bucuroşi şi fericiţi. Dacă le adresăm altora un zâmbet, ei ne vor zâmbi şi dacă le vom vorbi într-o manieră plăcută şi înălţătoare, ei ne vor răspunde la fel. — The Signs of the Times, 12 februarie, 1885. {2MCP 573.2}

Cuvinte care Îl au în centru pe Isus — Cuvintele oamenilor exprimă propriile lor gânduri omeneşti, dar cuvintele celor ce sunt ai lui Hristos sunt duh şi viaţă. — Testimonies for the Church 5:433 (1885). {2MCP 573.3}

Îngerii privesc cu atenţie pentru a vedea felul de mărturie pe care o duceţi lumii cu privire la Domnul vostru ceresc. Conversaţiile trebuie să-l aibă în centru pe Acela care trăieşte pentru a face ispăşire în favoarea voastră înaintea Tatălui. Când daţi mâna cu un prieten, în inima şi pe buzele voastre să fie cuvinte de laudă la adresa lui Dumnezeu. Astfel, gândurile lui vor fi atrase către Isus. — Steps to Christ, 119 (1892). {2MCP 573.4}

Domnul Hristos Se exprima simplu şi la subiect — Învăţăturile Domnului Hristos nu conţineau raţionamente lungi, ciudate şi complicate. El Se exprima foarte simplu şi la subiect. Isus cunoştea fiecare inimă ca pe o carte deschisă şi, din inepuizabilul Său tezaur, Domnul alegea lucruri vechi şi noi, care ilustrau şi întăreau învăţăturile Sale. El sensibiliza inimile şi trezea simpatia. — Manuscript 24, 1891. (Evangelism, 171). {2MCP 573.5}

Uşor de înţeles — Maniera de predicare a lui Hristos era plăcută şi atrăgătoare şi era caracterizată întotdeauna de simplitate. El dezlega tainele Împărăţiei cerului, folosind ilustraţii şi simboluri cu care ascultătorii erau familiarizaţi; iar oamenii simpli şi neînvăţaţi Îl ascultau cu plăcere, deoarece puteau înţelege cuvintele Lui. Domnul nu Se exprima în cuvinte pretenţioase, pentru înţelegerea cărora este necesar să consulţi dicţionarul. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 240 (1913). {2MCP 573.6}

El a folosit un limbaj simplu — Argumentaţiile sunt bune numai atunci când sunt prezentate în momentul şi locul potrivit, dar printr-o prezentare simplă a Cuvântului lui Dumnezeu, se poate realiza mult mai mult. Lecţiile Domnului Hristos erau ilustrate cu atâta claritate, încât şi cel mai neînvăţat ascultător le putea înţelege îndată. În discursurile Sale, Isus nu a folosit fraze lungi şi cuvinte grele; El S-a exprimat într-un limbaj simplu, adaptat nivelului de gândire al oamenilor obişnuiţi. Domnul nu aprofunda un subiect mai mult decât ştia că sunt ei capabili să înţeleagă şi să accepte. — Gospel Workers, 169 (1915). {2MCP 574.1}

Subiecte serioase în loc de conversaţii lipsite de sens — Ce poate fi mai vrednic de întipărit în minte decât planul de mântuire? Acesta este un subiect inepuizabil. Iubirea lui Isus, mântuirea oferită omului căzut prin dragostea Lui infinită, sfinţirea inimii, preţioasele adevăruri mântuitoare destinate zilelor din urmă, harul lui Hristos — aceste subiecte înviorează sufletul, iar inima curată simte aceeaşi bucurie pe care au simţit-o şi ucenicii, când Domnul Isus li S-a alăturat pe drumul către Emaus. {2MCP 574.2}

Cel care îşi îndreaptă simţămintele spre Hristos va adora acest fel de asociere sfântă şi, printr-o astfel de părtăşie, va primi putere divină; dar cel care, mai presus de orice, preferă să se complacă în conversaţii lipsite de sens, rătăceşte departe de Dumnezeu şi devine insensibil faţă de aspiraţiile sfinte şi nobile. Iar ca urmare, ceea ce este pământesc şi senzual ajunge să fie interpretat ca fiind de natură cerească. — Testimonies for the Church 5:600 (1889). {2MCP 574.3}

În căutarea simpatiei omeneşti — O conversaţie frivolă, caracterizată de o căutare acerbă a simpatiei şi aprecierii omeneşti, izvorăşte dintr-un sentimentalism bolnav. Nici tinerii şi nici cei cu părul cărunt nu sunt în siguranţă în faţa unui asemenea pericol. Dar, dacă adevărul lui Dumnezeu constituie un principiu statornic al inimii, conversaţia va fi asemenea unui izvor. Oricâte încercări s-ar face pentru a stăvili acest izvor, el va ţâşni într-un alt loc, pentru că este un izvor ce nu poate fi stăvilit. Adevărul aflat în inimă este un izvor de viaţă. El înviorează pe cel obosit şi îndepărtează gândurile şi cuvintele rele. — Testimonies for the Church 5:600, 601 (1889). {2MCP 574.4}

Nu exprimaţi niciodată cuvinte de îndoială — Toţi oamenii trec prin încercări — dureri pe care sunt nevoiţi să le suporte, ispite grele în faţa cărora trebuie să reziste. Nu vă împărtăşiţi necazurile cu semenii voştri muritori, ci aduceţi toate lucrurile în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Stabiliţi-vă drept regulă să nu rostiţi nici un cuvânt de îndoială şi descurajare. Prin cuvinte pline de speranţă şi printr-o voioşie sfântă, voi puteţi face mult pentru a lumina viaţa altora şi pentru a-i întări în încercările lor. — Steps to Christ, 119, 120 (1892). {2MCP 575.1}

Cuvintele noastre ne influenţează — Cuvintele sunt mai mult decât o reflectare a caracterului; ele au puterea de a ne modela caracterul. Oamenii sunt influenţaţi de propriile lor cuvinte. Adesea, sub influenţa impulsului de moment, instigaţi de Satana, unii dau glas geloziei sau impresiilor rele, exprimând lucruri pe care nu le cred cu adevărat; dar cuvintele lor acţionează asupra propriei gândiri. Astfel, aceşti oameni sunt ispitiţi chiar de cuvintele lor şi ajung să creadă tocmai acele idei pe care le-au rostit mânaţi de Satana. O dată ce şi-au exprimat o opinie sau o hotărâre, adesea, ei sunt prea mândri pentru a le nega şi încearcă să-şi dovedească lor înşişi că au dreptate, până când ajung să creadă aceasta. {2MCP 575.2}

Este periculos să rosteşti cuvinte de îndoială şi este periculos să pui sub semnul întrebării sau să critici lumina divină. Obiceiul de a critica în mod neatent şi nejustificat acţionează asupra caracterului, favorizând lipsa de respect şi necredinţa. De multe ori, cei care şi-au îngăduit un asemenea obicei s-au apropiat în mod inconştient de pericol, până când au ajuns să critice şi să respingă însăşi lucrarea Duhului Sfânt. — The Desire of Ages, 323 (1898). {2MCP 575.3}

Critica reacţionează asupra celui ce o rosteşte — Critica reacţionează asupra sufletului celui ce o rosteşte. Educarea vorbirii începe cu noi înşine, cu fiecare în mod personal. Să ne hotărâm să nu vorbim rău despre nimeni. — Manuscript 102, 1904. {2MCP 575.4}

Rostiţi cuvinte care inspiră curaj şi speranţă — De multe ori, se întâmplă ca un suflet curajos să fie asaltat până la extrem de ispită şi să ajungă pe punctul de a ceda în lupta cu sinele şi cu puterile răului. Să nu descurajaţi un asemenea suflet în greaua lui bătălie. Întăriţi-l prin cuvinte care inspiră curaj şi speranţă şi care îl îndeamnă să rămână statornic pe calea sa. În felul acesta, prin voi, lumina lui Hristos va străluci asupra lui. „Nici unul din noi nu trăieşte pentru sine" (Romani 14, 7). Prin influenţa pe care o exercităm în mod inconştient, cei din jur pot fi încurajaţi şi întăriţi sau pot fi descurajaţi şi îndepărtaţi de Domnul Hristos şi de adevăr. — Steps to Christ, 120 (1892). {2MCP 576.1}

Cuvintele afectuoase şi actele de curtenie — Micile atenţii, nenumăratele ocazii aparent neînsemnate şi amabilităţile simple sunt cele care alcătuiesc, la un loc, fericirea vieţii; iar neglijarea cuvintelor amabile, afectuoase şi încurajatoare şi a micilor acte de curtenie face ca viaţa să fie insuportabilă şi nenorocită. În cele din urmă, se va dovedi că renunţarea la sine, pentru binele şi fericirea celor din jur, constituie o parte însemnată în raportul ceresc cu privire la viaţa noastră. Atunci, se va vedea că grija faţă de sine, fără a ţine cont de binele şi fericirea altora, nu se bucură de aprecierea Tatălui nostru ceresc. — Testimonies for the Church 2:133, 134 (1868). {2MCP 576.2}

Avertisment împotriva dispreţului şi indiferenţei — Comorile preţioase ale iubirii nu trebuie nutrite în inimă doar pentru cei preferaţi, ci pentru fiecare suflet care s-a dedicat lucrării de slujire; deoarece toţi cei ce îndeplinesc această lucrare sunt ai Domnului. Dumnezeu lucrează prin ei. Învăţaţi lecţiile dragostei din viaţa lui Isus. {2MCP 576.3}

Oamenii trebuie să fie atenţi la modul în care vorbesc cu semenii lor. Nici egoismul şi nici atitudinea despotică nu-şi au locul în relaţia cu aceia care reprezintă moştenirea lui Hristos. Nu provocaţi amărăciune în mintea sau inima altora. Nu îngăduiţi să se strecoare în glasul vostru nici o urmă de dispreţ. Dacă vorbiţi într-o manieră firească, dacă manifestaţi indiferenţă sau suspiciune, prejudecată şi gelozie, sufletele celor pentru care lucraţi vor fi pierdute. — Letter 50, 1897. {2MCP 576.4}

Spiritul de căutare a greşelilor şi reprimările încurajează minciuna — Fratele meu, cuvintele arogante pe care le adresezi copiilor tăi produc răni în sufletul lor. şi, pe măsură ce vor creşte, ei vor dezvolta tendinţa de a critica. Spiritul de căutare a greşelilor îţi ruinează viaţa, iar efectele lui negative se răsfrâng asupra soţiei şi asupra copiilor. Ei nu sunt încurajaţi să manifeste încredere sau să-şi recunoască în mod deschis greşelile, deoarece ştiu că acestea vor fi urmate în mod sigur de o mustrare aspră din partea ta. Adesea, cuvintele tale sunt asemenea unei grindine devastatoare, care distruge plantele firave. Este imposibil de estimat răul pe care îl produci prin comportamentul tău. Pentru a evita cuvintele tale aspre, copiii tăi vor învăţa să mintă. Pentru a scăpa de mustrare şi de pedeapsă, ei vor evita să mărturisească adevărul. O poruncă aspră şi rece nu le va face nici un bine. — Letter 8a, 1896. (The Adventist Home, 439, 440). {2MCP 577.1}

Înlăturarea oricărui cuvânt neatent — Aduceţi-vă aminte că prin cuvintele voastre veţi fi îndreptăţiţi şi prin cuvintele voastre veţi fi condamnaţi. Puneţi frâu limbii voastre. Cuvintele pe care le rostiţi sunt asemenea seminţelor care produc roade, fie spre bine, fie spre rău. Acum este timpul semănatului. {2MCP 577.2}

Omul cel bun scoate lucruri bune din vistieria cea bună a inimii lui. De ce? Pentru că Domnul Hristos este o prezenţă vie în suflet. Adevărul sfinţitor este un tezaur de înţelepciune pentru toţi cei ce îl trăiesc. El este asemenea unui izvor ale cărui ape curg spre viaţa cea veşnică. Acela în inima căruia nu locuieşte Hristos se va complăcea în conversaţii ieftine, în declaraţii exagerate, care induc în eroare. Limba care rosteşte cuvinte pervertite şi expresii triviale şi josnice trebuie să fie atinsă cu cărbunii aprinşi de pe altar. — Manuscript 17, 1895. {2MCP 577.3}

Nemulţumirea înăbuşă dezvoltarea personală — Există persoane care au calităţi excepţionale, dar au ajuns într-o stare de stagnare. Ei nu progresează spre victorie. Iar abilităţile cu care i-a înzestrat Dumnezeu nu sunt de nici un folos pentru cauza Lui, deoarece sunt nefolosite. Multe dintre aceste persoane se dovedesc a fi nişte protestatari nemulţumiţi. Ei declară că motivul pentru care dau glas nemulţumirilor lor este acela că nu sunt apreciaţi. Dar tocmai aceste persoane sunt cele care suferă de un simţământ deficitar al valorii personale şi nu se apreciază suficient pentru a coopera cu Cel mai Mare Învăţător pe care L-a cunoscut vreodată lumea. — The Review and Herald, 10 martie, 1903. {2MCP 577.4}

Nici un cuvânt aspru, sever sau sfat grosolan adresat unui pastor şi scriitor — Fiecare dintre noi va fi ajutat de Domnul, atunci când vom avea cea mai mare nevoie, în lupta pentru înfrângerea eului. Faceţi ca legea bunătăţii să fie pe buzele voastre şi uleiul harului, în inima voastră. Acestea vor produce rezultate minunate. Veţi fi amabili, înţelegători şi curtenitori. Aveţi nevoie de toate aceste calităţi. Mai întâi, trebuie să primiţi Duhul Sfânt şi să-i îngăduiţi să lucreze în caracterul vostru, iar apoi, El va fi asemenea unui foc sfânt care va face ca fumul de tămâie să se înalţe spre Dumnezeu, nu de pe altarul unor buze care condamnă, ci al unor buze care vindecă sufletele oamenilor. Înfăţişarea voastră va exprima chipul divin. {2MCP 578.1}

Nu rostiţi nici un cuvânt tăios, sever şi critic. Acesta este un foc profan ce nu are voie să ardă în comitetele sau conversaţiile dintre fraţi. Dumnezeu cere fiecărui suflet aflat în slujba Lui să-şi aducă jertfele cu cărbunii aprinşi ai focului sfânt. {2MCP 578.2}

Dacă vă abţineţi să rostiţi acele cuvinte triviale şi aspre, ce răsar atât de uşor pe buzele voastre, Duhul lui Dumnezeu va putea vorbi prin slujitorii Lui omeneşti. Privind caracterul lui Hristos, veţi fi schimbaţi după chipul Lui. Numai harul lui Dumnezeu poate schimba inima voastră, iar apoi, veţi reflecta imaginea Domnului Isus. Dumnezeu ne cere să fim asemenea Lui — curaţi, sfinţi şi nepătaţi. Noi trebuie să purtăm chipul divin. — Letter 84, 1899. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1164). {2MCP 578.3}

Cuvinte care distrug viaţa — Veţi fi supuşi unor teste severe. Puneţi-vă încrederea în Domnul Isus Hristos. Amintiţi-vă că, printr-o atitudine vehementă, vă veţi răni singuri. Dacă veţi rămâne în locurile cereşti, în Hristos, în toate circumstanţele, cuvintele voastre nu vor fi asemenea unor proiectile care rănesc inimi şi pot distruge vieţi. — Letter 169, 1902. {2MCP 578.4}

Exprimarea îndoielii măreşte îndoiala — Nu trebuie să vorbim despre îndoielile şi încercările noastre, deoarece, de fiecare dată când vorbim despre ele, acestea devin mai mari. De fiecare dată când ne exprimăm îndoiala, Satana a câştigat o victorie; dar când declarăm: „Mă voi decide să-mi păstrez sufletul de partea Lui şi voi rămâne un martor credincios”, dovedim că ne-am dăruit fără nici o rezervă pe noi înşine lui Isus Hristos şi apoi Dumnezeu ne dăruieşte lumină, iar noi ne bucurăm în El. Dacă dorim să rămânem în lumina razelor strălucitoare ale Soarelui neprihănirii, vom fi o lumină în lume. „Pe care voi Îl iubiţi fără să-l fi văzut, credeţi în El, fără să-l vedeţi, şi vă bucuraţi cu o bucurie negrăită şi strălucită” (1 Petru 1, 8). — Manuscript 17, 1894. {2MCP 578.5}

Exprimarea credinţei măreşte credinţa — Cu cât vorbiţi mai mult despre credinţă, cu atât veţi avea mai multă credinţă. Cu cât stăruiţi asupra descurajărilor, discutând cu alţii despre încercările voastre, şi cu cât insistaţi asupra lor pentru a primi simpatia după care tânjiţi, cu atât veţi suferi mai multe descurajări şi mai multe încercări. De ce să ne plângem de lucruri pe care nu le putem evita? Dumnezeu ne invită să închidem ferestrele sufletului spre cele lumeşti şi să privim spre cele cereşti, pentru ca El să poată lumina inimile noastre cu slava care străluceşte în înălţimile cerului. — Manuscript 102, 1901. {2MCP 579.1}

Mustrările sunt uneori necesare — Deşi cuvintele noastre trebuie să fie întotdeauna amabile şi blânde, nici o afirmaţie nu trebuie să-l determine pe făcătorul de rele să creadă că faptele lui sunt acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Acest fel de simpatie este lumească şi înşelătoare. O manifestare necuvenită a afecţiunii, de dragul simpatiei, nu beneficiază de nici un credit din partea lui Dumnezeu. Făcătorii de rele trebuie să fie sfătuiţi şi mustraţi, iar uneori este necesar să fie reprimaţi în mod aspru. — Manuscript 17, 1899. {2MCP 579.2}

Ce dezvăluie cuvintele? — Cuvintele nu pot fi controlate în totalitate, deoarece sunt determinate de puterea care conduce mintea şi inima. Dacă Hristos este Cel care domneşte în inima voastră, cuvintele vor dezvălui puritatea, frumuseţea şi mireasma plăcută a unui caracter modelat de voinţa Lui. Încă de la cădere, Satana a fost un acuzator al fraţilor săi, de aceea trebuie să fiţi precauţi, ca să nu vă lăsaţi conduşi de acelaşi spirit. — Letter 69, 1896. {2MCP 579.3}

Necesitatea repetării — Să nu credeţi că, dacă aţi încheiat prezentarea unui subiect, ascultătorii vor reţine tot ce le-aţi spus. Există pericolul de a trece prea repede de la o idee la alta. ţineţi lecţii scurte, într-un limbaj simplu şi direct, şi repetaţi adesea. Predicile scurte vor fi memorate mult mai bine decât cele lungi. Vorbitorii noştri trebuie să-şi aducă aminte că subiectele pe care le prezintă pot conţine informaţii complet noi pentru unii dintre

ascultătorii lor; prin urmare, ideile principale trebuie repetate de mai multe ori. — Gospel Workers, 168 (1915). {2MCP 580.1}

Vorbirea grăbită şi nervoasă afectează comunicarea — Pastorii şi profesorii trebuie să acorde o atenţie deosebită cultivării vocii. Ei nu trebuie să înveţe să vorbească într-o manieră nervoasă şi grăbită, ci în mod calm, rar şi distinct, exprimându-se cu claritate şi păstrând muzicalitatea vocii. {2MCP 580.2}

Vocea Mântuitorului era asemenea unei melodii în urechile celor care erau obişnuiţi cu predicarea monotonă şi lipsită de entuziasm a cărturarilor şi fariseilor. El vorbea rar şi apăsat, accentuând acele cuvinte cărora dorea ca ascultătorii Lui să le acorde o atenţie deosebită. Cei vârstnici şi tinerii, cei învăţaţi şi oamenii fără şcoală, toţi puteau înţelege pe deplin semnificaţia cuvintelor Lui. Acest lucru ar fi fost imposibil dacă Isus ar fi vorbit grăbit şi dacă ar fi rostit propoziţie după propoziţie, fără pauză. Oamenii Îi acordau o atenţie deosebită şi se spunea despre El că nu vorbea precum cărturarii şi fariseii; deoarece vorbea ca unul care avea putere. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 239, 240 (1913). {2MCP 580.3}

Claritatea exprimării şi accentuarea potrivită — Prin rugăciune stăruitoare şi printr-un efort perseverent, noi trebuie să dobândim o deosebită abilitate în ceea ce priveşte vorbirea. Această abilitate include exprimarea clară a fiecărei silabe, punând accentul acolo unde îi este locul. Mulţi vorbesc grăbit, rostind cuvintele, unul după altul, atât de repede, încât efectul ideilor pe care le transmit se pierde. Puneţi spiritul şi viaţa Domnului Hristos în tot ceea ce spuneţi. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 254, 255 (1913). {2MCP 580.4}

O vorbire melodioasă şi atentă — În tinereţe, obişnuiam să vorbesc prea tare. Domnul mi-a arătat că, dacă vocea mea are o tonalitate prea ridicată şi nenaturală, nu voi reuşi să exercit o impresie potrivită asupra oamenilor. Apoi, mi-a fost arătat modul în care vorbea Domnul Hristos; vocea Lui era plăcută şi melodioasă. Într-o manieră calmă şi liniştită, glasul Lui ajungea la cei ce Îl ascultau; cuvintele Lui pătrundeau în inimile lor şi, înainte de a rosti următoarea frază, ei puteau înţelege tot ce li s-a spus. Unii cred că trebuie să gonească în prezentare, deoarece, dacă nu ar proceda astfel, şi-ar pierde inspiraţia. Dacă aceasta este inspiraţie, atunci mai bine să o piardă şi cu cât o vor pierde mai curând, cu atât mai bine. — Manuscript 19b, 1890. (Evangelism, 670). {2MCP 581.1}

Folosirea raţională a capacităţii de a vorbi — Influenţa voastră trebuie să fie profundă şi de lungă durată, iar capacitatea de a vorbi trebuie folosită în mod raţional. Dacă vă suprasolicitaţi corzile vocale, modulaţiile vocii se pierd. Tendinţa de a vorbi rapid trebuie învinsă în mod decisiv. Dumnezeu pretinde din partea lucrătorilor Lui întregul serviciu pe care îl pot oferi, în limitele lor omeneşti. Toate talentele primite trebuie folosite, cultivate şi apreciate ca fiind o moştenire preţioasă din partea Cerului. Lucrătorii secerişului au

însărcinarea de a transmite lumina pe care Dumnezeu o trimite lumii din cer. — Special Testimonies, Seria A 7:10, 6 ianuarie 1897. (Evangelism, 668). {2MCP 581.2}

Abilitatea de a citi corect este de cea mai înaltă valoare — Cititul corect şi cu accent potrivit reprezintă o abilitate de cea mai înaltă valoare. Indiferent câtă cunoştinţă aţi fi putut dobândi în alte domenii, dacă aţi neglijat cultivarea vocii şi a vorbirii, astfel încât să puteţi vorbi şi citi în mod distinct şi inteligibil, toate cunoştinţele vă vor fi de puţin folos; deoarece fără cultivarea vorbirii nu puteţi comunica eficient şi clar ceea ce aţi învăţat. — Manuscript 132, 1902. (Evangelism, 666). {2MCP 581.3}

Lucruri reale şi imaginare — Într-o anumită ocazie, în timp ce Betterton, un actor renumit, lua cina împreună cu Dr. Sheldon, [mai târziu] arhiepiscop de Canterbury, arhiepiscopul a întrebat: „Vă rog, d-le Betterton, spuneţi-mi, cum se face că dumneavoastră, actorii, influenţaţi atât de puternic auditoriul, spunând lucruri imaginare?” {2MCP 582.1}

„Domnul meu”, a răspuns Betterton, „cu respectul cuvenit Sfinţiei Voastre, permiteţi-mi să spun că motivul este simplu: totul se bazează pe puterea entuziasmului. Pe scenă, noi spunem lucruri imaginare ca şi când ar fi reale; în timp ce dumneavoastră, la amvon, spuneţi lucruri reale ca şi când ar fi imaginare”. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 255 (6 iulie, 1902). {2MCP 582.2}

Trăirea şi vorbirea să nu fie influenţate de circumstanţe — Deşi există atâta nedreptate în jurul nostru, nu trebuie să fim părtaşi la ea. Nu vorbiţi despre aceasta şi despre răutatea care sunt în lume, ci înălţaţi-vă mintea vorbind despre Mântuitorul vostru. Când vedeţi nelegiuirea care vă înconjoară, gândiţi-vă cu bucurie la Dumnezeu, Salvatorul nostru, şi la faptul că noi suntem copiii Lui. — Manuscript 7, 1888. {2MCP 582.3}

Învăţaţi elocvenţa tăcerii — În momentul în care se lasă pradă furiei, omul devine la fel de iresponsabil ca şi cel care a pus paharul pe buze. Învăţaţi elocvenţa tăcerii şi să ştiţi că Dumnezeu preţuieşte ceea ce a fost cumpărat cu sângele lui Hristos. Noi trebuie să ne supunem unei educaţii personale zilnice. Îndepărtaţi toate piedicile nefolositoare aflate în calea Regelui. Faceţi loc, pentru ca Regele să poată umbla în mijlocul nostru. Îndepărtaţi toate expresiile obscene din vocabularul vostru (vezi Coloseni 3, 8). — Manuscript 6, 1893. {2MCP 582.4}

O abţinere sfântă — Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu. Noi putem avea mântuirea Lui în familiile noastre, dar pentru aceasta, trebuie să exercităm credinţa, să trăim pentru credinţă, să avem o credinţă stăruitoare şi să ne încredem în Dumnezeu. Noi trebuie să ne stăpânim temperamentul şi astfel vom fi biruitori. {2MCP 582.5}

Dacă nu ne controlăm cuvintele şi temperamentul, suntem sclavii lui Satana; trăim într-o stare de supunere faţă de el. Toate cuvintele aspre, neplăcute, nerăbdătoare şi ameninţătoare constituie un act de închinare, o jertfă adusă maiestăţii sale satanice. Iar aceasta este o jertfă

costisitoare, mult mai costisitoare decât orice sacrificiu pe care îl putem face pentru Dumnezeu, deoarece ea distruge pacea şi fericirea întregii familii, distruge sănătatea şi poate determina pierderea fericirii eterne. {2MCP 583.1}

Stăpânirea de sine pe care o pretinde Cuvântul lui Dumnezeu din partea noastră slujeşte propriului nostru bine. Ea măreşte fericirea familiilor noastre şi a tuturor celor din jur. Ea ne înnobilează gusturile, ne sfinţeşte judecata, aduce pacea minţii şi, în cele din urmă, viaţa veşnică. Temperamentul natural şi pătimaş trebuie menţinut sub control. Mântuitorul, care locuieşte înăuntrul inimii noastre, ne va întări în fiecare ceas. Îngerii păzitori vor rămâne în preajma noastră şi vor duce cu bucurie la cer veştile bune ale progresului nostru în viaţa divină, iar îngerul raportor va prezenta un raport binevoitor şi fericit. — Testimonies for the Church 1:310 (1862). {2MCP 583.2}

Secţiunea 13 — Personalitatea

Capitolul 63 — Imaginaţia

Domnul Hristos a apelat la imaginaţia oamenilor — El [Domnul Hristos] a impresionat inimile oamenilor, apelând la imaginaţia lor. Ilustraţiile Lui erau inspirate din experienţele vieţii de zi cu zi şi, deşi erau simple, semnificaţia lor era uimitor de profundă. Păsările cerului, crinii de pe câmp, seminţele, păstorul şi turma — acestea erau parabolele prin care Domnul Hristos ilustra realităţi nepieritoare; şi după aceea, întotdeauna când se întâmpla ca ascultătorii Lui să întâlnească scenele despre care le vorbise, îşi aminteau învăţăturile Lui. Ilustraţiile Domnului Hristos continuau să repete lecţiile prezentate. {2MCP 587.1}

Domnul Hristos nu i-a flatat niciodată pe oameni. El nu a rostit niciodată ceva care să hrănească fantezia şi imaginaţia lor; şi nici nu a lăudat născocirile lor seducătoare; dar gânditorii profunzi şi fără prejudecăţi au acceptat învăţătura Lui şi au descoperit că le punea la încercare înţelepciunea. Ei se minunau auzind modul în care adevărul spiritual era exprimat în cel mai simplu limbaj. — The Desire of Ages, 254 (1898). {2MCP 587.2}

Datoria de a controla imaginaţia — Puţini conştientizează faptul că exercitarea controlului asupra gândurilor şi asupra imaginaţiei constituie o datorie. O minte nedisciplinată nu se poate concentra asupra unor subiecte valoroase. Dacă gândirea nu este utilizată în mod corespunzător, religia nu poate înflori în suflet. {2MCP 587.3}

Dacă mintea nu este preocupată de lucruri sfinte şi veşnice, ea îşi va găsi plăcerea în lucruri superficiale şi triviale. Atât puterile intelectuale, cât şi cele morale trebuie să fie disciplinate şi, prin exerciţiu, acestea se vor dezvolta şi se vor întări. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 544 (1913). {2MCP 588.1}

Boli generate de imaginaţie [Vezi capitolul 75, „Imaginaţia şi boala”] — Uneori, boala este generată de imaginaţie şi, de cele mai multe ori, este agravată de aceasta. Mulţi oameni care sunt toată viaţa bolnavi ar fi putut fi sănătoşi, pur şi simplu dacă ar fi gândit într-un mod sănătos. Mulţi îşi imaginează că fiecare uşoară expunere le va cauza boala, iar efectul rău este produs deoarece este aşteptat. Mulţi mor de boli a căror cauză este în totalitate imaginară. — The Ministry of Healing, 241 (1905). {2MCP 588.2}

O imaginaţie pervertită — Din ceea ce mi-a arătat Domnul, am înţeles că imaginaţia femeilor din această categorie [cele care au o părere exagerată despre calităţile lor] fusese pervertită datorită faptului că citiseră literatură de ficţiune şi visaseră cu ochii deschişi, construind castele de fum — trăind într-o lume imaginară. Ele nu-şi coboară gândurile la împlinirea datoriilor obişnuite şi folositoare ale vieţii. Nu-şi asumă responsabilităţile care le revin, nu se străduiesc să facă un cămin fericit şi plăcut pentru soţii lor şi lasă întreaga povară asupra soţilor lor. Aceste femei aşteaptă ca cei din jur să le anticipeze dorinţele şi să

le împlinească, în timp ce ele îşi iau libertatea de a căuta greşeli şi de a comenta după plăcere. Aceste femei suferă de un sentimentalism bolnav, considerând fără încetare că nu sunt apreciate; că soţii lor nu le oferă toată atenţia pe care o merită. Ele se imaginează ca fiind nişte martire. — Testimonies for the Church 2:463 (1870). {2MCP 588.3}

Sfat adresat unui om cu o imaginaţie bolnavă — Am văzut că Domnul ţi-a dat lumina şi experienţa necesare pentru a înţelege caracterul păcătos al unui temperament impulsiv şi nevoia de a-ţi stăpâni pasiunile. Eşecul în realizarea acestui fapt înseamnă un eşec sigur în ceea ce priveşte viaţa veşnică. Trebuie să învingi această boală a imaginaţiei. {2MCP 588.4}

Tu eşti extrem de sensibil şi, dacă cineva se pronunţă în favoarea unei căi opuse celei pe care o urmezi, te simţi jignit. Tu trăieşti cu impresia că eşti criticat, că trebuie să te aperi şi să-ţi salvezi viaţa; iar în efortul tău stăruitor de a-ţi salva viaţa, o pierzi. Ceea ce trebuie să faci este să mori pentru sine şi să cultivi un spirit de îngăduinţă şi răbdare. Eliberează-te de gândul că nu eşti bine tratat, că eşti nedreptăţit şi că cineva doreşte să te persecute şi să-ţi facă rău. Modul tău de a vedea lucrurile este greşit, iar cel care îţi inspiră aceste imagini deformate ale lucrurilor este Satana. — Testimonies for the Church 2:424 (1870). {2MCP 589.1}

O raţiune dominată de imaginaţie — Stă în puterea ta să-ţi controlezi imaginaţia şi să învingi aceste accese de nervozitate. Eşti înzestrat cu o putere a voinţei pe care ar fi trebuit să o foloseşti spre binele tău. Dar tu nu ai procedat astfel, ci ai îngăduit ca imaginaţia ta extrem de afectată să-ţi domine raţiunea. Prin aceasta, ai întristat pe Duhul lui Dumnezeu. Faptul că nu ai avut nici o putere asupra simţămintelor tale nu ar constitui un păcat; dar aceasta nu va scuza faptul că ai cedat în faţa inamicului. În loc de a fi angajată împotriva voinţei lui Dumnezeu, voinţa ta trebuie să-i fie supusă şi sfinţită. — Testimonies for the Church 5:310, 311 (1885). {2MCP 589.2}

Dieta afectează imaginaţia — Necumpătarea în alimentaţie începe prin folosirea unei hrane nesănătoase. După un timp, prin continuarea îngăduinţei de sine, organele digestive îşi pierd vitalitatea, iar alimentele încetează să mai satisfacă apetitul. Astfel, se pun temeliile unor obiceiuri nesănătoase şi apare o poftă nestăpânită după alimente tot mai stimulatoare. Ceaiul, cafeaua şi carnea produc un efect imediat. Sub influenţa acestor otrăvuri, sistemul nervos este excitat şi, în unele cazuri, un anumit timp, intelectul pare înviorat şi imaginaţia mai vie. — Testimonies for the Church 3:487 (1875). {2MCP 589.3}

Efectul ceaiului, al cafelei şi al altor băuturi populare — Ceaiul are o acţiune stimulatoare şi, într-o anumită măsură, produce o stare de excitaţie nervoasă. Acţiunea cafelei şi a multor altor băuturi populare este similară. La început, au un efect înviorător. Nervii stomacului sunt excitaţi. Aceasta determină iritarea creierului, care, la rândul lui, determină o activitate sporită a inimii şi transmite întregului organism energii a căror sursă nu este nelimitată. Pentru un timp, extenuarea este uitată; puterea pare să fie mărită.

Intelectul este trezit şi imaginaţia devine mai vie. — The Ministry of Healing, 326 (1905). {2MCP 589.4}

Redeşteptările populare şi imaginaţia — Prea adesea, redeşteptările populare se realizează prin apeluri care se adresează imaginaţiei, prin excitarea emoţiilor, prin satisfacerea atracţiei faţă de ceea ce este nou şi incitant. Convertiţii câştigaţi în felul acesta nu au o dorinţă prea mare de a asculta de adevărul Bibliei şi nici nu sunt interesaţi de mărturia profeţilor şi a apostolilor. Dacă un serviciu religios nu conţine ceva senzaţional, nu exercită nici o atracţie asupra lor. Iar mesajele care fac apel la raţiune nu trezesc nici un răspuns în inima lor. Avertismentele simple ale Cuvântului lui Dumnezeu, care privesc în mod direct interesele lor veşnice, rămân neascultate. — The Great Controversy, 463 (1888). {2MCP 590.1}

Teatrul degradează imaginaţia — Teatrul este unul dintre cele mai periculoase locuri frecventate de oameni în căutarea plăcerii. În loc să fie o şcoală a moralităţii şi a virtuţii, aşa cum se pretinde atât de des, teatrul este chiar pepiniera imoralităţii. În spectacole, sunt sugerate şi aprobate obiceiuri vicioase şi înclinaţii păcătoase. Cântecele josnice, gesturile obscene, expresiile şi atitudinile degradează imaginaţia şi înjosesc valorile morale. Tinerii care obişnuiesc să participe la aceste manifestaţii îşi vor pierde principialitatea. {2MCP 590.2}

În ţara noastră, nu există nimic care să exercite o influenţă mai puternică în otrăvirea imaginaţiei, în distrugerea convingerilor religioase şi în anularea gustului pentru plăceri sănătoase şi reconfortante şi pentru realităţile serioase ale vieţii, aşa cum sunt amuzamentele teatrale. Interesul pentru acestea creşte cu fiecare participare, asemenea dorinţei după băuturi ameţitoare, care se măreşte pe măsură ce sunt consumate. Singura cale de a fi în siguranţă este evitarea totală a teatrului, a circului şi a oricărui alt loc de distracţie discutabil. — Testimonies for the Church 4:652, 653 (1881). {2MCP 590.3}

Literatura de ficţiune creează o lume imaginară — Tu te-ai complăcut în lectura romanelor şi a poveştilor, până când ai ajuns să trăieşti într-o lume imaginară. Influenţa unei asemenea lecturi este dăunătoare atât pentru minte, cât şi pentru trup; ea slăbeşte intelectul şi afectează înfricoşător puterile fizice. Uneori, mintea ta este grav tulburată, deoarece, prin citirea literaturii de ficţiune, imaginaţia ta a fost stimulată în mod excesiv şi adusă în stare de boală. Mintea ar trebui educată într-o asemenea manieră, încât toate capacităţile ei să se dezvolte simetric.... {2MCP 591.1}

Dacă imaginaţia este suprasolicitată în mod constant şi stimulată prin citirea literaturii de ficţiune, aceasta se va transforma într-o forţă tiranică, ce va domina toate celelalte facultăţi intelectuale, va genera o instabilitate a gusturilor şi va perverti înclinaţiile. — Testimonies for the Church 4:497 (1881). {2MCP 591.2}

Lectura afectează creierul — Cunosc personal oameni care, datorită obiceiurilor greşite în domeniul lecturii, şi-au pierdut sănătatea mintală. Ei îşi trăiesc viaţa sub influenţa unei imaginaţii bolnave, exagerând orice mică neplăcere. Lucruri cărora o minte inteligentă şi serioasă nu le-ar acorda nici o atenţie devin pentru ei încercări insuportabile şi obstacole imposibil de trecut. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 124, 1890. (Fundamentals of Christian Education, 162, 163). {2MCP 591.3}

Lucrurile pe care le privim corup imaginaţia — Trăim într-un veac în care corupţia este întâlnită la fiecare pas. Pofta ochilor şi pasiunile degradate sunt trezite prin intermediul lucrurilor pe care le privim şi al cărţilor pe care le citim. O imaginaţie pervertită corupe inima. Mintea începe să se complacă în contemplarea unor scene care trezesc pasiuni josnice şi imorale. Aceste scene păcătoase, privite sub influenţa unei imaginaţii degradate, distrug sensibilitatea morală, iar persoanele exaltate şi lipsite de stabilitate morală sunt pregătite să dea frâu liber domniei pasiunilor păcătoase. Apoi urmează păcatele şi crimele care înjosesc fiinţele create după chipul lui Dumnezeu, târându-le până la nivelul animalelor şi cufundându-le în cele din urmă în pierzare. {2MCP 591.4}

Evitaţi să citiţi şi să priviţi lucruri care sugerează gânduri păcătoase. Cultivaţi puterile morale şi capacităţile intelectuale. Nu îngăduiţi ca aceste însuşiri nobile să fie degradate şi pervertite prin lectura excesivă a unor cărţi de ficţiune lipsite de valoare. Cunosc minţi puternice care, datorită necumpătării în domeniul lecturii, au ajuns paralizate aproape complet şi şi-au pierdut echilibrul. — Testimonies for the Church 2:410 (1870). {2MCP 591.5}

Masturbarea şi imaginaţia — Când oamenii sunt dependenţi de obiceiul autosatisfacerii sexuale, conştiinţa lor morală ajunge atât de insensibilă şi de imposibil de trezit, încât nu mai pot înţelege lucrurile veşnice şi nici nu găsesc plăcere în activităţile spirituale. Gândurile necurate se dezvoltă, pun stăpânire pe imaginaţie şi fascinează mintea, iar apoi apare o dorinţă aproape irezistibilă de a înfăptui acte păcătoase. Dacă mintea ar fi fost educată să contemple subiecte înălţătoare, imaginaţia, formată în aşa fel încât să reflecte asupra lucrurilor pure şi sfinte, ar fi fost fortificată împotriva acestei pasiuni teribile, care degradează şi distruge sufletul şi trupul. Prin disciplinare, mintea s-ar fi obişnuit să cugete numai la lucruri nobile, cereşti, curate şi sfinte şi nu ar fi putut fi atrasă în această patimă josnică, coruptă şi respingătoare. — Testimonies for the Church 2:470 (1870). {2MCP 592.1}

Visarea poate conduce la înălţare de sine — Dacă mintea visează şi făureşte planuri în care predomină eul, cuvintele şi faptele vor da pe faţă înălţarea de sine. Asemenea gânduri nu conduc spre dezvoltarea unei relaţii strânse cu Dumnezeu. Cei care acţionează fără să judece în mod atent ceea ce fac acţionează neînţelept. Eforturile sporadice, oricât de mari ar fi, nu valorează nimic. Ei se aseamănă cu viţa-de-vie: dacă sunt lăsate să se întindă în voie în toate direcţiile, mlădiţele se vor agăţa de orice lucru urât aflat în cale; de aceea, înainte ca

via să poată aduce rod, mlădiţele trebuie tăiate şi oprite din înaintarea spre lucrurile spre care tindeau şi trebuie orientate astfel, încât să se prindă de lucrurile care le vor face graţioase şi bine dezvoltate. — Letter 33, 1886. {2MCP 592.2}

Controlul imaginaţiei — Dacă ţi-ai fi educat mintea astfel încât să stăruie asupra subiectelor înălţătoare şi să mediteze la subiecte cereşti, ai fi putut realiza mult bine. Tu ai fi putut exercita o influenţă benefică asupra minţii altora, ajutându-i să-şi îndrepte gândurile lor egoiste şi tendinţele lor lumeşti pe căile spiritualităţii. Dacă afecţiunile şi gândurile tale ar fi fost supuse voinţei lui Hristos, tu ai fi fost capabil să înfăptuieşti mult bine. Imaginaţia ta este bolnavă, deoarece i-ai permis să alerge pe căi interzise, devenind visătoare şi ruptă de realitate. Visatul cu ochii deschişi şi construirea castelelor romantice de fum te-au făcut incapabil să trăieşti o viaţă folositoare. Tu ai trăit într-o lume imaginară; ai fost un martir imaginar şi un creştin imaginar. — Testimonies for the Church 2:251 (1869). {2MCP 592.3}

Feriţi-vă de terenul fermecat al lui Satana (sfat adresat unei familii egoiste) — Voi ar fi trebuit să staţi departe de terenul fermecat al lui Satana şi ar fi trebuit să nu permiteţi ca mintea voastră să fie abătută de la supunerea faţă de Dumnezeu. Prin Hristos, puteţi şi trebuie să fiţi fericiţi şi este necesar să cultivaţi stăpânirea de sine. Chiar şi gândurile voastre să fie supuse voii lui Dumnezeu, iar simţămintele voastre să fie aşezate sub conducerea raţiunii şi a religiei. Imaginaţia nu v-a fost dată pentru a i se îngădui să alerge necontrolată în orice direcţie şi să-şi aibă propriile ei căi, fără nici un efort de restricţie sau disciplină. Dacă gândurile sunt greşite, şi simţămintele vor fi greşite, iar voi ajungeţi sub influenţa îngerilor răi şi invitaţi prezenţa şi conducerea lor. Dacă cedaţi în faţa impresiilor voastre şi îngăduiţi gândurilor voastre să alunece pe calea suspiciunii, a îndoielii şi necredinţei, veţi fi printre cei mai nefericiţi dintre muritori, iar vieţile voastre se vor dovedi a fi un eşec. — Testimonies for the Church 5:310 (1885). {2MCP 593.1}

Înţelegând viaţa aşa cum este ea — Dacă nu înţelegeţi viaţa aşa cum este ea şi dacă nu lăsaţi la o parte fanteziile scânteietoare ale imaginaţiei, dedicându-vă preocupărilor serioase ale vieţii, vă veţi trezi la realitate când va fi prea târziu. Atunci veţi conştientiza teribila greşeală pe care aţi făcut-o. — Testimonies for the Church 3:43 (1872). {2MCP 593.2}

Goana după averi creează dorinţe imaginare — Fratele I se află într-o situaţie periculoasă. Dumnezeul lui este lumea aceasta; el se închină banilor.... Fratele I nu are nevoie de condamnarea tuturor, ci de mila tuturor. Viaţa lui a fost o teribilă greşeală. În timp ce trăia în mijlocul bunăstării, el suferea de simţământul unei nevoi financiare imaginare. Satana a pus stăpânire pe mintea lui şi, stimulându-i dorinţa de a aduna averi, l-a făcut să ajungă iraţional în această privinţă. Însuşirile cele mai înalte şi mai nobile ale fiinţei lui au fost subjugate de această puternică înclinaţie egoistă. {2MCP 594.1}

Unica lui speranţă este să sfărâme lanţurile lui Satana şi să biruie acest defect al caracterului lui. El a încercat să realizeze aceasta, când conştiinţa a început să-l mustre, dar

nu a fost suficient. Efortul chinuitor pe care l-a făcut pentru a ceda o mică parte din averile pe care le deţinea, simţindu-se tot timpul ca şi cum ar renunţa la o parte din sufletul lui, pur şi simplu nu constituie rezultatul adevăratei religii. {2MCP 594.2}

El trebuie să cultive înclinaţia de a face binele şi să se angajeze într-o luptă directă contra tendinţei lui de a acumula averi. El trebuie să stăruie în fapte bune în toate domeniile vieţii, să cultive dragostea de bine şi să se ridice deasupra micimii sufletului lui şi a zgârceniei pe care a favorizat-o. — Testimonies for the Church 2:237, 238 (1869). {2MCP 594.3}

Superstiţia stimulează imaginaţia — Mi-a fost arătat că experienţa ta nu este demnă de încredere, deoarece contravine legilor naturii. Ea este în conflict cu principiile neschimbătoare ale naturii. Draga mea soră, superstiţia izvorâtă dintr-o imaginaţie bolnavă te situează în opoziţie cu ştiinţa şi principiile ei. De care dintre acestea vei asculta? Prejudecăţile accentuate şi ideile tale preconcepute, adânc înrădăcinate în mintea ta, cu privire la modul în care trebuie să acţionezi, te-au împiedicat multă vreme să înfăptuieşti binele. Sunt mulţi ani de când am înţeles starea în care te afli, dar m-am simţit incompetentă să prezint această situaţie într-o manieră suficient de clară, încât să o poţi înţelege şi să pui în practică lumina care ţi-a fost dată. — Testimonies for the Church 3:69 (1872). {2MCP 594.4}

Mamele şi imaginaţia — Mi s-a descoperit că există mame care se lasă conduse de o imaginaţie bolnavă, iar influenţa acesteia se răsfrânge asupra soţului şi copiilor lor. Ferestrele trebuie ţinute închise, deoarece mama este sensibilă la curent. Dacă mama este tot timpul răcită şi trebuie să-şi schimbe îmbrăcămintea, ea crede că şi copiii trebuie trataţi în aceeaşi manieră. În felul acesta, întreaga familie este determinată să-şi piardă rezistenţa fizică. Imaginaţia bolnavă a unei femei care se consideră pe sine criteriul întregii familii face ca toţi membrii acesteia să fie îmbolnăviţi din cauza unei singure minţi.... {2MCP 594.5}

Prin obiceiurile lor greşite, aceste persoane îşi provoacă singure boala şi, în ciuda luminii şi a cunoştinţei, aleg să-şi urmeze propriile lor căi. Ele gândesc astfel: „Nu s-a dovedit că am dreptate? Nu vedem noi aceasta din propria experienţă?” Dar nimeni nu ar trebui să acorde o prea mare semnificaţie şi să se bazeze pe experienţa unor persoane a căror imaginaţie este bolnavă. — Testimonies for the Church 2:524 (1870). {2MCP 595.1}

Subjugarea minţii — Toate fiinţele omeneşti sunt înzestrate cu libertate morală şi, prin urmare, au responsabilitatea de a-şi controla gândurile şi de a le conduce pe calea cea dreaptă. Această cale este suficient de largă pentru ca mintea lor să se poată dezvolta în condiţii de siguranţă. Dacă Satana încearcă să vă abată gândurile spre lucrurile josnice şi senzuale, aduceţi-le înapoi pe cale şi îndreptaţi-le asupra lucrurilor veşnice. Când vede efortul hotărât pe care îl faceţi pentru a vă menţine atenţia numai asupra gândurilor curate, Domnul vă va atrage mintea ca un magnet, vă va purifica gândurile şi le va face în stare să se elibereze de orice păcat ascuns. „Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime care se

ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos" (2 Corinteni 10, 5). {2MCP 595.2}

Prima lucrare pe care o au de îndeplinit cei care doresc o reformă în viaţa lor este aceea de a-şi purifica imaginaţia. Dacă mintea tinde să se îndrepte spre căile imoralităţii, trebuie înfrânată şi obligată să se concentreze numai asupra unor subiecte înalte şi curate. Când sunteţi ispitiţi să cedaţi în faţa unei imaginaţii corupte, alergaţi la tronul harului şi rugaţi-vă pentru putere din cer. Prin puterea lui Dumnezeu, imaginaţia poate fi disciplinată şi învăţată să se orienteze numai asupra lucrurilor cereşti şi sfinte. — Appeal to Mothers, 30. {2MCP 595.3}

Capitolul 64 — Obiceiurile

Biblia prezintă principii. — Cuvântul lui Dumnezeu abundă în principii fundamentale, care susţin formarea unor obiceiuri corecte ale vieţii; iar mărturiile generale sau particulare au fost date cu scopul de a atrage.... în mod special atenţia asupra acestor principii. — Testimonies for the Church 5:663, 664 (1889). {2MCP 596.1}

Asemenea unei plase de fier — O dată format, obiceiul este asemenea unei plase de fier. Oricât de disperat ai lupta împotriva lui, plasa în care eşti prins nu se va rupe. Singura ta şansă de a trăi în siguranţă este aceea de a aşeza temelii care să reziste atât în viaţa aceasta, cât şi în veşnicie. — Letter 117, 1901. {2MCP 596.2}

Reguli în formarea obiceiurilor — Este de datoria tuturor să-şi stabilească reguli stricte care să controleze formarea obiceiurilor de viaţă. Dragi tineri, acest lucru este necesar pentru binele vostru, atât din punct de vedere fizic, cât şi moral. Când vă treziţi dimineaţa, luaţi în considerare, atât cât este posibil, întreaga lucrare pe care trebuie să o realizaţi pe parcursul zilei. Dacă este nevoie, păstraţi un carneţel în care să notaţi lucrurile pe care le aveţi de făcut şi stabiliţi un timp pentru fiecare. — The Youth's Instructor, 28 ianuarie, 1897. (Evangelism, 562). {2MCP 596.3}

Obiceiul ordinii şi al regularităţii îmbunătăţeşte sănătatea — Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al ordinii şi doreşte ca toţi copiii Lui să fie dispuşi să-şi organizeze viaţa şi să se supună disciplinării Lui. {2MCP 596.4}

Prin urmare, nu ar fi mai bine să curmăm obiceiul de a transforma noaptea în zi şi orele proaspete ale dimineţii, în noapte? Dacă tinerii şi-ar forma obiceiul ordinii şi al regularităţii, şi-ar îmbunătăţi sănătatea, memoria, vigoarea şi dispoziţia sufletească. — The Youth's Instructor, 28 ianuarie, 1897. {2MCP 597.1}

Îndepărtarea cauzei bolilor — Obiceiurile sănătoase, practicate în mod raţional şi perseverent, vor îndepărta cauza bolilor şi nu va mai fi necesar să apelăm la medicamente. Mulţi oameni înaintează pas cu pas în satisfacerea unor plăceri care încalcă legile naturii şi îi conduc în situaţii cât se poate de neobişnuite. — Manuscript 22, 1887. (Medical Ministry, 222). {2MCP 597.2}

Obiceiurile bune promovează sănătatea — Prin cultivarea unor obiceiuri corecte în stilul de viaţă, sănătatea poate fi câştigată şi poate fi făcută să prospere şi să aducă profit. Dar acest capital, mai valoros decât orice cont bancar, poate fi sacrificat prin necumpătare în mâncare şi băutură sau prin lipsa activităţii fizice, care duce la degradarea organismului. Plăcerile preferate trebuie abandonate; lenevia trebuie învinsă. — Testimonies for the Church 4:408 (1880). {2MCP 597.3}

Obiceiuri care degradează însuşirile superioare ale fiinţei — orice obicei care nu contribuie la promovarea sănătăţii organismului degradează însuşirile nobile şi înalte ale fiinţei. Practicile greşite în mâncare şi băutură conduc la comiterea erorilor în gândire şi acţiune. — The Review and Herald, 25 ianuarie, 1881. (Counsels on Health, 67). {2MCP 597.4}

Biruirea obiceiurilor înrădăcinate în stilul de viaţă — în multe cazuri, înainte de fi capabili să progresăm în viaţa religioasă, trebuie să biruim ideile preconcepute şi obiceiurile înrădăcinate în stilul de viaţă. — The Review and Herald, 21 iunie, 1887. (Fundamentals of Christian Education, 118). {2MCP 597.5}

Obiceiurile greşite sunt greu de dezvăţat (sfat adresat unei persoane aflate în conducerea administrativă) — pentru că în tinereţe ţi-a fost greu să fii consecvent şi prompt în acţiune, acum îţi va fi greu să realizezi, în caracterul tău, schimbările pe care Dumnezeu îţi cere să le înfăptuieşti. După ce caracterul este deja format şi după ce obiceiurile s-au cimentat şi însuşirile morale şi intelectuale au ajuns la maturitate, este extrem de dificil să renunţi la obiceiurile greşite şi să fii prompt. {2MCP 597.6}

Trebuie să conştientizezi valoarea timpului. Nu ai nici o scuză pentru faptul că amâni realizarea celor mai importante lucrări, în speranţa că vei reuşi să scapi de ele întru totul sau că vor deveni mai puţin neplăcute, în timp ce îţi ocupi timpul cu lucruri plăcute, dar nefolositoare. Mai întâi, trebuie să îndeplineşti lucrarea care trebuie îndeplinită şi care implică interese vitale ale cauzei lui Dumnezeu şi să te ocupi de lucrurile mai puţin importante numai după ce au fost realizate cele esenţiale. {2MCP 598.1}

Punctualitatea şi hotărârea în slujirea cauzei lui Dumnezeu sunt imperios necesare. Întârzierile sunt ca nişte înfrângeri. Minutele sunt de aur şi trebuie folosite la maximum. Relaţiile trecătoare şi interesele personale trebuie să fie întotdeauna pe locul al doilea. Cauza lui Dumnezeu nu ar trebui lăsată niciodată să sufere, nici măcar în cel mai nesemnificativ

aspect, din cauza prieteniilor noastre pământeşti şi a rudelor noastre dragi. — Testimonies for the Church 3:499, 500 (1875). {2MCP 598.2}

Tendinţele ereditare şi cultivate devin obiceiuri — Cea mai accentuată trăsătură de caracter pe care Iuda a moştenit — o şi pe care a cultivat — o a fost avariţia. Prin repetare, aceasta a devenit obiceiul lui în toate afacerile. Principiile creştineşti ale corectitudinii şi onestităţii nu şi-au găsit nici un loc în tranzacţiile pe care le realiza. Uzanţele lui financiare au generat un spirit zgârcit, care a devenit pentru el o ispită fatală. Experienţa religioasă era evaluată în raport cu câştigul şi toate însuşirile unei neprihăniri veritabile erau supuse acestui criteriu. Deşi, în aparenţă, continua să fie un ucenic şi deşi se afla chiar în prezenţa lui Hristos, Iuda îşi însuşea bunurile care aparţineau vistieriei Domnului. — Manuscript 28, 1897. {2MCP 598.3}

Obiceiurile determină viitorul — Trebuie să ne aducem aminte că tinerii îşi formează obiceiuri care, în nouă cazuri din zece, le vor determina viitorul. {2MCP 598.4}

Principiile pe care le adoptă şi influenţa anturajului şi a prieteniilor pe care le leagă se va răsfrânge asupra lor de-a lungul întregii vieţi. — Testimonies for the Church 4:426 (1880). {2MCP 599.1}

Obiceiurile rele se formează mai uşor decât cele bune — copiii sunt foarte receptivi la impresiile exercitate asupra lor; iar lecţiile pe care le primesc în primii ani vor rămâne în memoria lor de-a lungul întregii vieţi. Toată învăţătura pe care ar putea să o acumuleze mai târziu nu va reuşi niciodată să contracareze răul produs de o disciplină lipsită de fermitate în copilărie. O neglijenţă, repetată adesea, devine un obicei. O faptă greşită pregăteşte calea alteia. Prin repetare, acea faptă devine un obicei. {2MCP 599.2}

Obiceiurile rele se formează mai uşor decât cele bune, dar renunţarea la ele este mai dificilă. Anihilarea tendinţelor rele ale unui copil necesită mult mai puţin timp şi efort decât lucrarea de întipărire a principiilor şi obiceiurilor neprihănite pe tablele sufletului. Numai printr-o veghere constantă şi printr-o continuă corectare a greşelilor putem spera să îndreptăm înclinaţiile rele. {2MCP 599.3}

Dacă vă străduiţi să formaţi obiceiuri bune în viaţa copiilor voştri, Domnul va fi cu voi, mamelor. Dar procesul de educare trebuie să înceapă de timpuriu, deoarece, dacă nu veţi proceda astfel, lucrarea voastră viitoare va fi foarte dificilă. Învăţaţi-i pe copii principiu după principiu, învăţătură după învăţătură, puţin aici, puţin acolo. Amintiţi-vă neîncetat că odraslele voastre Îi aparţin lui Dumnezeu şi trebuie să devină fiii şi fiicele Lui. El a plănuit ca familiile de pe pământ să fie modelul familiei cereşti. — The Review and Herald, 5 decembrie, 1899. {2MCP 599.4}

Obiceiuri rareori schimbate — faptele repetate într-un anumit context devin obiceiuri. De-a lungul vieţii, printr-o disciplină severă, acestea pot suferi modificări, dar rareori sunt

schimbate. O dată formate, obiceiurile se întipăresc tot mai adânc şi tot mai adânc în caracter. — The Gospel Herald, ianuarie, 1880. (Child Guidance, 199, 200). {2MCP 599.5}

Criticarea obiceiurilor greşite nu este eficientă — încercarea de a-i reforma pe alţii prin criticarea obiceiurilor lor, pe care noi le-am putea considera greşite, nu ajută cu nimic. Adesea, un asemenea efort produce mai mult rău decât bine. {2MCP 599.6}

În conversaţia cu samariteanca, în loc de a discredita fântâna lui Iacov, Hristos a prezentat ceva mai bun. „Dacă ai şti care este darul lui Dumnezeu”, a spus El, „şi Cine este Cel ce-ţi zice:«Dă-mi să beau», tu singură ai fi cerut să bei şi El ţi-ar fi dat apă vie” (Ioan 4, 10). El a îndreptat conversaţia spre bogăţia pe care avea să o reverse, oferindu-i femeii ceva mai bun decât avea ea, chiar apa vie, bucuria şi speranţa Evangheliei. — The Ministry of Healing, 156, 157 (1905). {2MCP 600.1}

Efortul de a schimba viaţa izvorăşte din dorinţa de a face binele — Este adevărat că oamenii se ruşinează uneori de păcatele lor şi renunţă la unele dintre obiceiurile lor rele, înainte de a fi conştienţi de faptul că sunt atraşi spre Hristos. Dar, ori de câte ori fac efortul de a realiza o reformă izvorâtă din dorinţa sinceră de a face binele, aceasta este rezultatul puterii lui Hristos, care îi atrage. O influenţă de care ei nu sunt conştienţi lucrează asupra sufletului lor, iar conştiinţa le este trezită şi comportamentul este corectat. Pe măsură ce Domnul îi atrage spre crucea Sa şi pe măsură ce privirile lor sunt atrase spre Acela pe care L-au străpuns prin păcatele lor, porunca divină se instaurează în conştiinţa lor. Nelegiuirea din viaţa lor, adâncimea păcatului din suflet le sunt dezvăluite. Ei încep să înţeleagă, puţin câte puţin, neprihănirea lui Hristos şi exclamă: „Cât de grav este păcatul care a costat un asemenea sacrificiu pentru răscumpărarea victimelor sale? Câtă iubire, câtă suferinţă şi câtă umilinţă au fost necesare pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viaţă veşnică!” — Steps to Christ, 27 (1892). {2MCP 600.2}

Obiceiuri rele care trebuie învinse — Privind ca într-o oglindă slava Domnului, prin Duhul Său, noi suntem realmente schimbaţi, din slavă în slavă, după chipul Lui. Noi aşteptăm prea puţin şi primim în conformitate cu credinţa noastră. Nu trebuie să ne bazăm pe căile, planurile şi ideile noastre; ci să fim transformaţi prin înnoirea minţii noastre, ca să putem înţelege voia lui Dumnezeu, care este bună, vrednică de primit şi desăvârşită. {2MCP 600.3}

Păcatele care ne învăluie trebuie biruite şi obiceiurile rele trebuie învinse. Înclinaţiile şi preferinţele greşite trebuie dezrădăcinate, iar emoţiile şi temperamentul nostru vor fi înnoite prin influenţa Duhului lui Dumnezeu. — Letter 57, 1887. {2MCP 601.1}

Când ne opunem obiceiurilor noastre rele, acestea vor exercita cea mai puternică rezistenţă; dar dacă lupta este continuată în mod perseverent şi energic, acestea pot fi învinse. — Testimonies for the Church 4:655 (1881). {2MCP 601.2}

Harul lui Hristos sfărâmă lanţul obiceiurilor rele — Oamenii trebuie să ştie că se pot bucura de toate binecuvântările ascultării numai dacă primesc harul lui Hristos. Harul îi oferă omului puterea de a asculta legile lui Dumnezeu. Prin har, omul este făcut în stare să sfărâme lanţul obiceiurilor rele. Aceasta este singura putere care îl face să meargă pe calea cea dreaptă şi să rămână statornic. — The Ministry of Healing, 115 (1905). {2MCP 601.3}

Prin puterea lui Hristos, mulţi bărbaţi şi femei au reuşit să rupă lanţurile obiceiurilor păcătoase. Ei au renunţat la egoismul lor. Cei lumeşti au devenit religioşi, alcoolicii au devenit abstinenţi, cei imorali au devenit curaţi. Suflete care s-au născut purtând chipul şi asemănarea lui Satana au fost schimbate după chipul lui Dumnezeu. — The Acts of the Apostles, 476 (1911). {2MCP 601.4}

Gândurile curate şi faptele bune pot deveni obiceiuri — Nici un suflet nu poate fi în siguranţă decât prin intermediul unei gândiri corecte. „Ceea ce gândeşte omul în inima lui, aceea este el” (Proverbe 23,7 KJV). Puterea stăpânirii de sine se dezvoltă prin exercitare. Printr-o repetare constantă, ceea ce părea dificil la început devine uşor, până când gândurile şi acţiunile corecte devin o obişnuinţă. — The Ministry of Healing, 491 (1905). {2MCP 601.5}

Capitolul 65 — Indolenţa

Obligaţia de a dezvolta intelectul la maxima lui capacitate — Dumnezeu pretinde ca însuşirile noastre intelectuale să fie cultivate. În planul lui Dumnezeu, slujitorii Săi trebuie să fie mai inteligenţi şi să aibă un discernământ mai clar decât oamenii lumeşti. Dumnezeu este nemulţumit de aceia care sunt neglijenţi şi indiferenţi faţă de nevoia de a deveni nişte lucrători eficienţi şi bine pregătiţi din punct de vedere intelectual. Domnul ne porunceşte să-l iubim cu toate puterile noastre şi cu toată inima noastră. Această lege ne obligă să ne dezvoltăm intelectul până la maxima lui capacitate, pentru a-l iubi pe Creatorul nostru, investind toate capacităţile fiinţei noastre. — Christ’s Object Lessons, 333 (1900). {2MCP 602.1}

Omul descoperă fericirea în muncă — Edenul era un cer în miniatură, iar Adam găsea multe subiecte de meditaţie în lucrările lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu nu l-a creat pe om numai pentru a contempla lucrările Lui glorioase; şi de aceea, nu l-a înzestrat doar cu minte şi inimă pentru a medita, ci şi cu mâini pentru a lucra. Dacă fericirea omului ar fi putut fi găsită într-o stare de inactivitate, Creatorul nu i-ar fi încredinţat lui Adam o lucrare precisă. Omul trebuia să descopere fericirea atât prin meditaţie, cât şi prin muncă fizică. — The Review and Herald, 24 februarie, 1874. (The S.D.A. Bible Commentary 1:1082). {2MCP 602.2}

Lipsa activităţii este cel mai mare blestem — Biblia nu oferă nici un argument în favoarea inactivităţii. Aceasta este cel mai mare blestem care afectează lumea noastră. — Christ's Object Lessons, 343 (1900). {2MCP 603.1}

Plăcere în îndeplinirea responsabilităţilor cotidiene — Unii consideră că bogăţia şi lipsa activităţii constituie adevărate binecuvântări; dar cei care sunt permanent ocupaţi şi care pornesc cu plăcere la îndeplinirea responsabilităţilor cotidiene sunt cei mai fericiţi oameni şi se bucură de cea mai bună sănătate. Oboseala sănătoasă care rezultă dintr-o muncă bine organizată le asigură beneficiile unui somn odihnitor. Atât verdictul prin care Dumnezeu a hotărât ca omul să trudească pentru pâinea cea de toate zilele, cât şi făgăduinţa fericirii şi a slavei viitoare au fost rostite de pe acelaşi tron şi ambele constituie o binecuvântare. — The Youth's Instructor, 5 decembrie, 1901. (My Life Today, 168). {2MCP 603.2}

Fericirea în îndeplinirea datoriilor încredinţate — Adevărata fericire este găsită numai de cei buni şi care înfăptuiesc binele. Cei credincioşi în împlinirea totală a datoriilor care le-au fost încredinţate se bucură de cea mai profundă şi mai adevărată satisfacţie. — The Youth's Instructor, 5 decembrie, 1901. (My Life Today, 168). {2MCP 603.3}

Lenevia poate duce la descurajare — Adesea, simţămintele de descurajare nu sunt altceva decât rezultatul leneviei. Inactivitatea îi oferă minţii timp pentru a stărui asupra necazurilor imaginare. Mulţi oameni, care nu au nici o problemă reală şi nici o încercare în prezent, trăiesc în aşteptarea unor necazuri viitoare sigure. Dacă ar căuta să uşureze poverile altora, ei ar uita de propriile lor poveri. Munca energică, ce solicită atât puterile fizice, cât şi pe cele intelectuale, se va dovedi o binecuvântare inestimabilă pentru minte şi trup. — The Signs of the Times, 15 iunie, 1882. {2MCP 603.4}

Dezvoltarea caracterului — Aduceţi-vă aminte că, indiferent de poziţia în care slujiţi, veţi da pe faţă motivaţia ce stă la baza dezvoltării caracterului vostru. Indiferent de lucrarea pe care o realizaţi, executaţI-o cu sârguinţă şi precizie; învingeţi înclinaţia de a căuta lucrări uşoare. — The Ministry of Healing, 499 (1905). {2MCP 603.5}

Mintea să fie educată să nu privească la eul personal — Mintea trebuie educată astfel încât să nu privească la eul personal, ci să stăruie asupra unor subiecte înălţătoare şi nobile. Nu risipiţi orele preţioase ale vieţii, visând cu ochii deschişi la cine ştie ce lucrări măreţe pe care le veţi înfăptui în viitor, în timp ce neglijaţi micile datorii din prezent. — The Signs of the Times, 15 iunie, 1882. {2MCP 604.1}

Inactivitatea este dăunătoare sănătăţii — Bolnavii nu ar trebui să se complacă într-o stare de inactivitate. Aceasta este extrem de dăunătoare sănătăţii. Ei au nevoie să-şi exercite puterea voinţei şi să învingă aversiunea faţă de mişcarea fizică şi teama de a-şi asuma toate responsabilităţile. Până când nu se vor desprinde de această stare de letargie şi până când nu

se vor angaja în mod energic în activitate, aceşti suferinzi nu vor avea nici o şansă de a-şi redobândi sănătatea. — The Signs of the Times, 15 iunie, 1882. {2MCP 604.2}

Prea nepăsător pentru a-şi folosi talentele — Cei care sunt atât de nepăsători, încât nu conştientizează responsabilităţile ce le revin şi nu-şi folosesc talentele, nu vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu, iar abilităţile pe care le-au avut, le vor fi luate şi date lucrătorilor zeloşi, care îşi dezvoltă talanţii prin utilizarea lor continuă. — Testimonies for the Church 4:458, 459 (1880). {2MCP 604.3}

O muncă bine organizată este esenţială pentru succes — Unii tineri cred că fericirea supremă constă în a-şi petrece viaţa fără să facă nimic. Ei cultivă o atitudine de ură faţă de orice lucrare folositoare şi îi invidiază pe cei care îşi dedică vieţile amuzamentului şi plăcerilor.... Rezultatul unei asemenea concepţii şi al unui asemenea stil de viaţă constă în nefericire şi necazuri. Inactivitatea şi abandonarea responsabilităţilor au condus la pierzare mulţi tineri. {2MCP 604.4}

O muncă bine organizată este esenţială pentru succesul fiecărui tânăr. Dumnezeu nu ar fi adus niciodată asupra unor bărbaţi şi femei un blestem mai mare decât acela care a venit asupra lor prin trăirea unei vieţi lipsite de activitate. Inactivitatea va distruge atât sufletul, cât şi trupul. Inima, caracterul moral şi energiile fizice sunt epuizate. Intelectul suferă, iar inima se deschide în faţa ispitei, asemenea unui bulevard, cufundându-se în tot felul de vicii. Cel indolent îl ademeneşte pe diavol să-l ispitească. — Manuscript 2, 1871. (HC 222). {2MCP 604.5}

Ravagiile obiceiului indolenţei (sfat adresat părinţilor) — Voi aţi fost orbi faţă de puterea pe care o avea vrăjmaşul asupra copiilor voştri. Munca în casă, chiar până la oboseală, nu le-ar fi provocat nici măcar a cincizecea parte din pagubele produse de obiceiul indolenţei. Dacă ar fi fost învăţaţi dinainte să-şi ocupe timpul cu activităţi folositoare, ar fi fost salvaţi de multe dintre pericolele pe care le-au avut de întâmpinat. Ei nu ar fi fost cuprinşi de stări de nelinişte şi de dorinţa de a schimba atmosfera şi de a ieşi în societate. Ei ar fi scăpat de multe tendinţe vanitoase şi de ispita de a se angaja în distracţii nefolositoare, în lecturi uşuratice şi în conversaţii frivole şi lipsite de sens. Modul în care şi-ar fi petrecut timpul le-ar fi adus mai multă satisfacţie şi ar fi fost mult mai puţin ispitiţi să caute compania sexului opus şi să-şi justifice comportamentul greşit. Vanitatea şi iubirea de sine, inutilitatea şi păcatele voite sunt rezultatul acestei indolenţe. — Testimonies for the Church 4:97, 98 (1876). {2MCP 605.1}

Folosirea tuturor puterilor — O parte din marea luptă pentru viaţa veşnică, i-a fost încredinţată omului; el trebuie să răspundă la lucrarea Duhului Sfânt. Aceasta necesită un efort serios de a străbate puterile întunericului, iar Duhul lucrează în om, pentru a-l ajuta să reuşească. Dar omul nu este o fiinţă pasivă, care urmează să fie mântuită în timp ce zace în indolenţă. El este somat să-şi pună în mişcare toate resursele şi toate însuşirile, angajându-se în lupta pentru nemurire; totuşi, Dumnezeu este Cel care îi oferă reuşita. {2MCP 605.2}

Nici o fiinţă umană nu poate fi mântuită, atâta timp cât se află într-o stare de nepăsare. Domnul ne îndeamnă: „Nevoiţi-vă să intraţi pe uşa cea strâmtă. Căci vă spun că mulţi vor căuta să intre şi nu vor putea” (Luca 13, 24). „Largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, şi mulţi sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viaţă, şi puţini sunt cei ce o află” (Matei 7, 13.14). — Manuscript 16, 1896. {2MCP 605.3}

Capitolul 66 — Nevoile emoţionale

[Vezi Secţiunea a V-a, „Puterea înviorătoare a vieţii” şi Secţiunea a XI-a, „Probleme emoţionale”.]

Scopurile existenţei — Legea lui Dumnezeu este legea iubirii. El v-a înconjurat cu lucruri frumoase pentru a vă învăţa că nu sunteţi aşezaţi pe pământ doar pentru a munci ca să vă câştigaţi existenţa şi pentru a trudi din greu, alergând încoace şi încolo, ci pentru a face ca viaţa să fie luminoasă, voioasă şi frumoasă, prin dragostea lui Hristos — asemenea florilor, să înfrumuseţaţi viaţa altora prin împărtăşirea iubirii. — Thoughts from the Mount of Blessing, 97 (1896). {2MCP 606.1}

Iubirea împlineşte o nevoie lăuntrică — Iubirea trebuie să fie un principiu de viaţă. Iubirea este principiul fundamental al guvernării lui Dumnezeu în cer şi pe pământ, şi acesta trebuie să fie temelia caracterului creştin. Numai acest principiu poate conferi stabilitate caracterului şi poate să-l facă în stare să reziste încercărilor şi ispitei. — Christ’s Object Lessons, 49 (1900). {2MCP 606.2}

Cultivarea iubirii — Noi trebuie să cultivăm iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni, deoarece aceasta este tot atât de preţioasă precum aurul. Este necesar să oferim cea mai bună reprezentare a caracterului unei religii pure şi neîntinate, care este opusul egoismului atât în ceea ce priveşte natura, cât şi cerinţele ei. {2MCP 606.3}

O iubire asemenea celei exemplificate de Hristos este incomparabilă; ea este mai valoroasă decât aurul, argintul şi pietrele preţioase. Iubirea pe care a avut-o Isus trebuie să fie cerută în rugăciune şi căutată. Creştinul care o posedă dezvoltă un caracter ce se ridică mai presus de toate infirmităţile omeneşti. — Letter 335, 1905. {2MCP 607.1}

Toţi oamenii au nevoie de iubire — Motivul pentru care există în lumea noastră atât de mulţi bărbaţi şi atât de multe femei cu inimile împovărate este acela că adevărata afecţiune a fost considerată o slăbiciune şi a fost descurajată şi reprimată. Cea mai bună parte a naturii sufleteşti a acestor persoane a fost pervertită şi deformată încă din copilărie şi, dacă razele luminii divine nu vor putea risipi răceala şi împietrirea egoistă a inimii lor, fericirea lor este

pentru totdeauna pierdută. Dacă dorim să avem inimi duioase, aşa cum a avut Isus când a fost pe pământ, şi dacă dorim să nutrim o simpatie sfântă, asemenea simpatiei pe care o au îngerii faţă de muritorii păcătoşi, trebuie să cultivăm acea compasiune copilărească, ce este caracterizată de simplitate. — Testimonies for the Church 3:539 (1875). {2MCP 607.2}

Inima, un izvor al iubirii — Nici fratele şi nici sora K nu au avut experienţa sacrificiului pentru adevăr, a bogăţiei în fapte bune şi adunării de comori în ceruri. Simpatia, purtarea de grijă şi răbdarea lor nu au fost stimulate de existenţa unor copii dependenţi şi iubitori. Ei s-au orientat numai în scopul satisfacerii confortului şi a dorinţele lor egoiste. Inimile lor nu au fost un izvor al iubirii care răspândeşte în jur valuri de afecţiune şi duioşie. Dacă s-ar fi dedicat binecuvântării altora prin cuvinte amabile, care să exprime dragostea, şi prin acte de milă şi bunăvoinţă, ei înşişi ar fi fost binecuvântaţi. Dispoziţia lor de a se implica în domeniile în care ar fi putut fi folositori a fost prea limitată. — Testimonies for the Church 2:649, 650 (1871). {2MCP 607.3}

Iubirea de sine alungă pacea — Ceea ce alungă pacea noastră este iubirea de sine. Dacă eul nostru trăieşte, noi suntem într-o permanentă alertă, pentru a-l apăra de insulte şi umilinţe; dar dacă suntem morţi faţă de sine, vieţile noastre sunt ascunse cu Hristos în Dumnezeu şi, ca urmare, nu vom pune la inimă faptul că suntem desconsideraţi sau jigniţi. Atunci vom fi surzi la reproşuri şi orbi faţă de dispreţ şi insulte. „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată" (1 Corinteni 13, 4-8). — Thoughts from the Mount of Blessing, 16 (1896). {2MCP 607.4}

Siguranţa fondată pe o gândire corectă — Nevoia noastră este aceea de a fi conştienţi în mod permanent de puterea înnobilatoare pe care o deţin gândurile curate. Nici un suflet nu poate fi în siguranţă decât prin intermediul unei gândiri corecte. „Ceea ce gândeşte omul în inima lui, aceea este el" (Proverbe 23,7 KJV). Puterea stăpânirii de sine se dezvoltă prin exercitare. Printr-o repetare constantă, ceea ce părea dificil la început devine uşor printr-o repetare constantă, până când gândurile şi acţiunile corecte devin o obişnuinţă. Dacă vrem, ne putem îndepărta de tot ce este ieftin şi inferior şi ne putem ridica la un standard înalt, astfel încât să fim respectaţi de oameni şi iubiţi de Dumnezeu. — The Ministry of Healing, 491 (1905). {2MCP 608.1}

Lipsa afecţiunii este degradatoare — Domnul a prezentat înaintea poporului Israel rezultatele comuniunii cu spiritele rele pe care o întreţineau canaaniţii: ei erau lipsiţi de sentimente umane, idolatri, adulterini, ucigaşi şi respingători prin fiecare gând imoral şi prin fiecare faptă revoltătoare. — Patriarchs and Prophets, 688. {2MCP 608.2}

Rezultatul dorinţei de a face rău altora este moartea [Vezi capitolul 57, „Ura şi răzbunarea"] — Spiritul urii şi al răzbunării şi-a avut originea în Satana, şi acest spirit l-a

determinat să-l omoare pe Fiul lui Dumnezeu. Oricine cultivă lipsa bunătăţii şi dorinţa de a face rău altora împărtăşeşte acelaşi spirit, iar roadele lui vor duce la moarte. Aşa cum planta există în germenele seminţei, tot astfel fapta cea rea există în gândul răzbunării. „Oricine urăşte pe fratele său, este un ucigaş; şi ştiţi că nici un ucigaş n-are viaţa veşnică rămânând în el” (1 Ioan 3, 15). — Thoughts from the Mount of Blessing, 56 (1896). {2MCP 608.3}

Nevoia asocierii — Mulţi ar fi putut fi feriţi de influenţele păcătoase, dacă ar avut un anturaj bun şi prieteni care să le adreseze cuvinte amabile şi iubitoare. — Testimonies for the Church 4:364 (1879). {2MCP 608.4}

Căutarea tovărăşiei este ceva natural — Căutarea tovărăşiei este ceva natural. Fiecare om are prieteni sau şi-i face. Iar influenţa spre bine sau spre rău, pe care o vor exercita prietenii unul asupra altuia, este tot atât de puternică, pe cât de strânsă este relaţia dintre ei. Toţi oamenii vor avea prieteni pe care îi vor influenţa şi, la rândul lor, vor fi influenţaţi. {2MCP 609.1}

Legătura care uneşte inimile, astfel încât simţămintele, preferinţele şi principiile a doi oameni să fie foarte apropiate, este de natură tainică. Fiecare împărtăşeşte starea de spirit a celuilalt şi îi copiază faptele. Aşa cum ceara reţine forma sigiliului, tot astfel mintea reţine impresiile produse asupra ei prin intermediul relaţiilor interpersonale şi al tovărăşiei. Poate că influenţa exercitată nu este conştientizată, dar aceasta nu înseamnă că este mai puţin puternică. — Testimonies for the Church 4:587 (1887). {2MCP 609.2}

Omul este creat pentru tovărăşie — Dumnezeu a creat omul pentru tovărăşie şi planul Lui este că noi trebuie să fim impregnaţi de natura iubitoare şi amabilă a lui Hristos, să legăm prietenii şi, în calitate de copii ai Săi, să fim strâns uniţi în împlinirea lucrării noastre, atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru veşnicie. — Letter 26a, 1889. (Medical Ministry, 48, 49). {2MCP 609.3}

Mândria distruge împreuna simţire — Vrăjmaşii lui Hristos au văzut că adevărul, în maiestatea, puritatea şi frumuseţea lui, a avut o înrâurire profundă asupra multor minţi.... Domnul sfărâmase zidurile despărţitoare, atât de favorabile pentru dezvoltarea mândriei şi a exclusivismului lor; şi se temeau că, dacă I se va îngădui, îi va îndepărta pe oameni întru totul de ei. Din această cauză, Îl urmăreau cu o ostilitate înverşunată, sperând să găsească ocazia de a atrage asupra Lui dispreţul mulţimilor şi de a oferi astfel Sinedriului posibilitatea de a-l condamna la moarte. — Thoughts from the Mount of Blessing, 47 (1896). {2MCP 609.4}

Anturajul şi caracterul — Zicala care spune: „Arată-mi cu cine te însoţeşti, ca să-ţi spun cine eşti” este adevărată. Tinerii nu reuşesc să înţeleagă cât de profund sunt afectate caracterul şi reputaţia lor, prin modul în care îşi aleg anturajul. Fiecare om caută compania celor care au preferinţe, obiceiuri şi fapte asemănătoare cu ale lui. {2MCP 610.1}

Cel care preferă mai degrabă societatea persoanelor ignorante şi vicioase decât pe aceea a persoanelor bune şi înţelepte dovedeşte că propriul lui caracter este deficitar. Este posibil ca gusturile şi obiceiurile lui să fi fost la început total diferite de gusturile şi obiceiurile celor cu care se asociază, dar, pe măsură ce intră în rândul acestei categorii, gândurile şi simţămintele lui se schimbă; el sacrifică principiile drepte şi, în mod inconştient, coboară la nivelul prietenilor lui. Aşa cum râurile conţin substanţele solurilor pe care le străbat, tot astfel principiile şi obiceiurile tinerilor ajung, în mod inevitabil, impregnate de caracterul anturajului în care se implică. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 221 (1913). {2MCP 610.2}

O relaţie de care pot beneficia toţi oamenii — În calitate de membri ai unei singure familii, Dumnezeu a stabilit o legătură ce ne uneşte, iar această relaţie poate şi trebuie să fie împărtăşită de toţi oamenii. Există servicii pe care le datorăm celorlalţi şi pe care nu le putem ignora fără să încălcăm poruncile lui Dumnezeu. A trăi, a gândi şi a acţiona doar pentru sine înseamnă a fi inutil în calitate de slujitor al lui Dumnezeu. Titlurile răsunătoare şi marile talente nu sunt esenţiale pentru a fi buni cetăţeni sau creştini exemplari. — Testimonies for the Church 4:339, 340 (1879). {2MCP 610.3}

O legătură profundă — Cea mai duioasă legătură de pe pământ este aceea dintre mamă şi copilul ei. Copilul este mult mai receptiv la impresiile exercitate de viaţa şi exemplul mamei, decât faţă de cele exercitate de către tată; deoarece sunt uniţi printr-o legătură mai profundă şi mai sensibilă. Mamelor le revine o grea responsabilitate. Aş fi fericită să le pot convinge cu privire la lucrarea pe care o pot realiza în formarea minţii copiilor lor. — Testimonies for the Church 2:536 (1870). {2MCP 610.4}

Hristos este cel mai bun prieten — Asocierile noastre au o mare importanţă. Noi putem lega multe prietenii plăcute şi folositoare, dar nici una dintre acestea nu este atât de preţioasă ca aceea prin care omul limitat intră în relaţie cu Dumnezeul cel Infinit. Când suntem uniţi cu El în felul acesta, cuvintele lui Hristos rămân în noi.... Rezultatul va fi o inimă curăţită, o viaţă atentă şi un caracter fără pată. Noi putem deveni asemenea lui Hristos, Exemplul desăvârşit, numai cunoscându-L şi împrietenindu-ne cu El. — The Signs of the Times, 10 septembrie, 1885. (My Life Today, 190). {2MCP 611.1}

Mângâiere pentru minte şi pace pentru suflet — Medicul care se dovedeşte vrednic de a fi numit în conducerea unui sanatoriu va face o mare lucrare. Dar, din perspectivă religioasă, această lucrare trebuie realizată într-o asemenea manieră, încât pacienţilor să li se prezinte întotdeauna antidotul divin pentru sufletele împovărate de păcat. Toţi medicii au nevoie să înţeleagă faptul că lucrarea lor trebuie îndeplinită cu înţelepciune şi sensibilitate. În instituţiile noastre, în care sunt aduşi pentru tratament bolnavi psihic, cuvintele mângâietoare ale adevărului, adresate celor suferinzi, vor constitui adesea tratamentul cel mai eficient pentru liniştirea minţii şi pentru restaurarea păcii în suflet. — Letter 20, 1902. (Medical Ministry, 189). {2MCP 611.2}

Un dar din partea lui Dumnezeu — Fiecare impuls sau aspiraţie spre bine constituie un dar din partea lui Dumnezeu; credinţa primeşte de la Dumnezeu acea unică viaţă ce poate produce adevărata dezvoltare şi eficienţă. — Education, 253 (1903). {2MCP 611.3}

Satisfacţia sufletească a corectitudinii — Altruismul, principiul Împărăţiei lui Dumnezeu, este principiul pe care Satana îl urăşte; el neagă însăşi existenţa acestuia. Încă de la începutul marii lupte, Satana s-a luptat să dovedească faptul că principiile lui Dumnezeu sunt egoiste şi că el se comportă la fel ca toţi slujitorii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos şi a tuturor celor ce poartă Numele Lui este aceea de a contrazice pretenţia lui Satana. {2MCP 611.4}

Domnul Isus a luat chip omenesc tocmai pentru a oferi, în propria Lui viaţă, o ilustrare a altruismului şi dăruirii de sine. şi toţi cei care acceptă acest principiu trebuie să coopereze cu El pentru demonstrarea lui practică în viaţa de zi cu zi. A alege binele pentru că este bine; a sta pentru adevăr cu preţul suferinţei şi al sacrificiului — „Aceasta este moştenirea robilor Domnului, aşa este mântuirea care vine de la Mine, zice Domnul” (Isaia 54, 17). — Education, 154, 155 (1903). {2MCP 611.5}

Loialitatea şi cooperarea îndatorează lumea faţă de Legea lui Dumnezeu — Toţi cei care fac posibilă loialitatea şi cooperarea îndatorează lumea faţă de Legea lui Dumnezeu, care a fost prezentată în Cuvântul Său şi continuă să fie întipărită în inimile oamenilor, chiar dacă adesea este abia perceptibilă şi aproape ştearsă. — Education, 137 (1903). {2MCP 612.1}

O viaţă de succes şi banii — Dacă trăim într-o relaţie bună cu Dumnezeu, vom avea succes oriunde vom merge; şi ceea ce dorim noi este succesul, nu banii — un succes real, iar Dumnezeu ni-l va da, pentru că El ştie totul despre renunţarea noastră la sine. El cunoaşte fiecare sacrificiu pe care îl facem. Chiar dacă aveţi impresia că umilinţa voastră nu contează prea mult, că ar fi trebuit să vă bucuraţi de mai multă consideraţie şi aşa mai departe. Dar umilinţa voastră valorează mult în ochii lui Dumnezeu. {2MCP 612.2}

Mi s-a descoperit de repetate ori că, atunci când oamenii încep să caute venituri tot mai mari, experienţa lor încetează să fie în siguranţă. Dar când primesc un salariu care evidenţiază în mod clar renunţarea la sine, Domnul vede sacrificiul lor şi le oferă succes şi victorie. Acest lucru mi-a fost descoperit din nou şi din nou. Domnul, care vede în ascuns, va răsplăti în mod public fiecare sacrificiu pe care slujitorii Lui încercaţi au fost dispuşi să-l facă. — Manuscript 12, 1913. (Selected Messages 2:179, 180). {2MCP 612.3}

Siguranţa nu se află în bogăţie — Mulţi cred că vor afla siguranţă în bogăţiile pământeşti. Dar Domnul Hristos doreşte să îndepărteze din mintea lor orice urmă a acestei concepţii obscure şi să-i facă în stare să privească la valoarea mult mai mare şi veşnică a slavei. Ei confundă aparenţele cu realitatea şi pierd din vedere gloria lumii eterne. Domnul Hristos îi invită să-şi îndrepte privirile dincolo de prezent şi să includă veşnicia în concepţia

lor cu privire la viaţă. — Letter 264, 1903. (Sons and Daughters of God, 247). {2MCP 612.4}

Dependenţa de Dumnezeu este singura cale de a fi în siguranţă — Satana este pe deplin conştient că cel mai slab suflet care rămâne în Hristos este mai puternic decât o legiune de îngeri ai întunericului şi că, dacă s-ar prezenta în mod deschis înaintea omului, ar fi recunoscut şi respins. Prin urmare, Satana caută să atragă soldaţii crucii departe de fortăreaţa lor puternică, în timp ce el se ascunde împreună cu armatele sale, pregătit să-i atace prin surprindere şi să-i distrugă pe toţi cei care se aventurează pe terenul lui. Noi nu putem fi în siguranţă decât dacă rămânem într-o atitudine de dependenţă umilă faţă de Dumnezeu şi respectăm toate poruncile Lui. — The Great Controversy, 530 (1888). {2MCP 613.1}

Dumnezeu oferă protecţie — Dumnezeu doreşte ca noi să alegem lucrurile cereşti în locul celor pământeşti. El ne oferă posibilitatea unei investiţii cereşti. Dumnezeu este gata să încurajeze ţintele noastre înalte şi să protejeze comoara celor mai bune alegeri ale noastre. El declară: „Voi face pe oameni mai preţioşi decât aurul curat şi mai scumpi decât aurul din Ofir” (Isaia 13, 12). Când bogăţiile, pe care le mănâncă moliile şi le roade rugina, vor fi spulberate, urmaşii lui Hristos se pot bucura de comoara lor cerească şi de bogăţii nepieritoare. — Christ’s Object Lessons, 374 (1900). {2MCP 613.2}

Influenţa sfinţitoare a adevărului — Nici un suflet nu poate fi în siguranţă decât prin intermediul unei gândiri corecte. Toate mijloacele pe care Dumnezeu le-a aşezat la îndemâna noastră trebuie folosite pentru stăpânirea şi cultivarea gândurilor. Mintea noastră trebuie să fie adusă în armonie cu mintea lui Dumnezeu. Adevărul Lui ne va sfinţi trupul, sufletul şi spiritul, iar noi vom fi făcuţi în stare să ne ridicăm deasupra ispitei. Cuvintele pe care le vom rosti vor fi înţelepte. — Letter 123, 1904. {2MCP 613.3}

Trăirea adevărului promovează sănătatea — Când oamenii care şi-au îngăduit obiceiuri greşite şi practici păcătoase se lasă conduşi de puterea adevărului divin, în inima lor sunt trezite însuşiri morale ce păreau amorţite. Primitorul înţelege mai clar şi mai profund acum decât înainte de a-şi zidi sufletul pe Stânca Veşniciei. Chiar şi sănătatea lui fizică se va îmbunătăţi prin faptul că a descoperit siguranţa în Domnul Hristos. Binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, revărsată asupra primitorului, este în ea însăşi putere şi sănătate. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 13 (1890). (Temperance, 108). {2MCP 614.1}

Eliberare de vinovăţie — Omul paralizat a descoperit în Hristos vindecarea atât pentru suflet, cât şi pentru trup. Înainte de a fi în stare să aprecieze sănătatea trupului, el avea nevoie de sănătatea sufletului. Înainte ca boala fizică să poată fi vindecată, Domnul Hristos trebuia să-i vindece mintea şi să-i cureţe sufletul de păcat. Această lecţie nu ar trebui să fie trecută cu vederea. În zilele noastre, există mii de suferinzi din punct de vedere trupesc care, asemenea omului paralizat, tânjesc să audă cuvintele: „Păcatele îţi sunt iertate”. Povara

păcatului, cu dorinţele lui tulburătoare şi nestăvilite, stă la temelia bolilor lor. Ei nu vor găsi vindecarea trupului până când nu vor veni la Cel ce vindecă sufletele. Pacea, pe care nu o poate oferi nimeni în afară de El, va restabili vigoarea minţii şi sănătatea trupului. — The Ministry of Healing, 77 (1905). {2MCP 614.2}

Putere pentru ziua încercării — Îngerii aşteaptă colaborarea voastră. Ei vor înfăptui pentru voi tot ce nu puteţi face. Ei aşteaptă să răspundeţi influenţei Domnului Hristos. Apropiaţi-vă de Dumnezeu şi unii de alţii. Puneţi-vă voinţa de partea voinţei lui Dumnezeu, dorind, rugându-vă şi respingând fără încetare agenţii lui Satana. Dacă sunteţi motivaţi de dorinţa puternică de a rezista diavolului şi dacă cereţi cu sinceritate să fiţi eliberaţi din ispită, în ziua încercării, veţi avea putere. {2MCP 614.3}

Lucrarea îngerilor este tocmai aceea de a fi lângă cei încercaţi, ispitiţi şi suferinzi. Ei trudesc neobosit şi fără încetare să salveze sufletele pentru care a murit Domnul Hristos. — The Review and Herald, 4 iulie, 1899. (Sons and Daughters of God, 36). {2MCP 614.4}

Capitolul 67 — Înclinaţiile

Diferite înclinaţii — În relaţiile noastre unii cu alţii, trebuie să ne aducem aminte că nu avem aceleaşi talente şi aceleaşi înclinaţii. Planurile şi ideile lucrătorilor sunt diferite. Asocierea unor daruri diverse este necesară pentru succesul lucrării. Unii pot avea mai mult succes decât alţii în ocuparea unor poziţii. Lucrătorul căruia i s-a dăruit tact şi o abilitate ce îl face să fie potrivit într-un domeniu specific nu trebuie să îi acuze pe alţii pentru că nu sunt capabili să realizeze ceea ce el, probabil, realizează cu uşurinţă. Nu există oare lucruri pe care colegii lui le pot face cu mult mai mult succes decât el? — Letter 116, 1903. (Evangelism, 103). {2MCP 615.1}

Diferite înclinaţii, diferite perspective — Fiecare asociere în viaţă necesită exercitarea stăpânirii de sine, a răbdării şi simpatiei. Noi suntem atât de diferiţi din punct de vedere al înclinaţiilor, al obiceiurilor şi al educaţiei, încât modul fiecăruia de a privi lucrurile este diferit. Noi judecăm diferit. Înţelegerea adevărului şi ideile noastre despre felul în care trebuie trăită viaţa nu sunt aceleaşi în toate privinţele. Nu există doi oameni a căror experienţă să fie identică sub toate aspectele. Încercările unuia nu sunt încercările celuilalt. Datoriile pe care unul le consideră uşor de îndeplinit, pentru altul, pot fi extrem de complicate şi dificile. — The Ministry of Healing, 483 (1905). {2MCP 615.2}

Diversitatea înclinaţiilor în familie — Adesea, în aceeaşi familie, există înclinaţii şi caractere foarte diferite; deoarece asocierea persoanelor cu temperamente diferite este în planul lui Dumnezeu. Dacă se întâmplă astfel, fiecare membru al casei trebuie să acorde atenţie simţămintelor celorlalţi şi să le respecte drepturile cu sfinţenie. În felul acesta,

răbdarea şi consideraţia reciprocă vor fi cultivate, prejudecăţile vor fi atenuate, iar asprimile caracterului vor fi şlefuite. Armonia poate fi realizată şi asocierea diferitelor temperamente poate constitui un beneficiu pentru fiecare. — The Signs of the Times, 9 septembrie, 1886. (Child Guidance, 205). {2MCP 616.1}

Părinţii transmit înclinaţii — Această responsabilitate le revine atât taţilor, cât şi mamelor. Ambii transmit în copiii lor propriile lor trăsături intelectuale şi fizice, înclinaţiile şi gusturile lor. — Patriarchs and Prophets, 561 (1890). {2MCP 616.2}

Înclinaţii ereditare — Dumnezeu doreşte să ne ajutăm unii pe alţii prin manifestarea simpatiei şi a unei iubiri neegoiste. Există unii care au moştenit anumite trăsături şi înclinaţii temperamentale. Ei pot fi greu abordabili, dar cine dintre noi este fără greşeală? Aceşti oameni nu trebuie descurajaţi. Greşelile lor nu trebuie scoase în evidenţă în ochii tuturor. Domnul Hristos îi compătimeşte şi îi ajută pe cei ce gândesc greşit. El a suferit moartea pentru toţi oamenii şi de aceea nutreşte pentru fiecare un interes profund şi mişcător. — Testimonies for the Church 9:222 (1909). {2MCP 616.3}

O schimbare a stării de spirit — Îndemnul „Vegheaţi şi rugaţi-vă” este repetat deseori în Scriptură. În vieţile celor ce ascultă acest îndemn, va exista o fericire profundă, care îi va binecuvânta pe toţi cei ce vin în legătură cu ei. Cei supăraţi şi lipsiţi de bună dispoziţie vor deveni amabili şi plăcuţi; cei mândri vor deveni umili şi condescendenţi. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 293 (1913). {2MCP 616.4}

Regularitatea şi ordinea îmbunătăţesc sănătatea — Dacă îşi formează obiceiul regularităţii şi al ordinii, tinerii vor fi mai sănătoşi din punct de vedere fizic, spiritual şi intelectual şi vor avea o stare de spirit mai bună. — The Youth’s Instructor, 28 ianuarie, 1897. (Child Guidance, 112). {2MCP 616.5}

Înclinaţiile pot fi modificate — Este un har faptul că Domnul le dezvăluie oamenilor defectele lor ascunse. El doreşte ca ei să-şi examineze în mod critic simţămintele şi motivaţiile complexe ale inimii lor, să descopere ceea ce este greşit, să-şi modifice înclinaţiile şi să-şi educe comportamentul. Dumnezeu doreşte ca slujitorii Lui să-şi cunoască bine propriile lor inimi. Pentru a-i conştientiza de starea în care se află, El îngăduie să vină asupra lor focul necazurilor, astfel încât să poată fi curăţiţi. — The Review and Herald, 10 aprilie, 1894. (My Life Today, 92). {2MCP 617.1}

O dispoziţie întunecată afectează eficienţa profesorului — Cei care se ocupă de educaţia copiilor trebuie să fie conştienţi, mai mult decât oricare alte persoane, de efectele pe care le are îngăduirea unei dispoziţii rele, întunecate şi morocănoase, deoarece o asemenea stare de spirit îi va priva de simpatia elevilor lor; şi lipsiţi de simpatia acestora, nu pot spera să aibă nici un succes. Nu trebuie să întunecăm propria noastră viaţă şi vieţile altora cu umbrele propriilor noastre încercări. Avem un Mântuitor căruia putem să-i vorbim şi în urechile căruia putem să ne descărcăm de toate nemulţumirile. Dacă aşezăm asupra Lui

toate grijile şi poverile noastre, munca nu ni se va mai părea atât de grea şi nici încercările atât de severe. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 233 (1913). {2MCP 617.2}

Asocierea voioşiei cu integritatea — Religia lui Hristos cizelează toate asperităţile temperamentului şi şlefuieşte tot ce este aspru şi tăios în comportamentul nostru. Ea face ca manierele să devină atrăgătoare şi cuvintele amabile. Să învăţăm de la Domnul Hristos să îmbinăm înalta sensibilitate morală şi integritatea cu o stare de spirit voioasă. Cel mai puternic argument care ar putea fi adus vreodată în favoarea creştinismului este un creştin curtenitor şi amabil. — Gospel Workers, 122 (1915). {2MCP 617.3}

O alimentaţie necorespunzătoare afectează dispoziţia sufletească — Mulţi îşi distrug buna dispoziţie datorită unei alimentaţii necorespunzătoare. Noi trebuie să fim tot atât de preocupaţi de învăţarea lecţiilor reformei sănătăţii, precum suntem în realizarea desăvârşită a studiilor noastre, deoarece obiceiurile pe care le adoptăm în acest domeniu ne ajută să ne formăm caractere pentru viaţa viitoare. Abuzurile produse asupra stomacului pot spulbera întreaga experienţă spirituală a unui om. — Letter 274, 1908. (Counsels on Diet and Foods, 126). {2MCP 617.4}

Alimentele cu carne produc o stare de spirit iritabilă — În pustie, Dumnezeu nu i-a privat pe evrei de surse alimentare cu carne doar pentru a-şi dovedi autoritatea pe care o deţine, ci pentru binele lor, ca să-şi poată păstra sănătatea fizică şi morală. El ştia că folosirea alimentelor cu carne favorizează pasiunile instinctuale şi slăbeşte puterile intelectului. El ştia că satisfacerea poftei după carne le va scădea puterea morală şi le va induce o stare de spirit atât de iritabilă, încât armata lor numeroasă ar fi putut deveni insubordonată, iar poporul şi-ar fi pierdut înaltul simţ al obligaţiei morale şi ar fi refuzat să fie condus de legile înţelepte ale lui Iehova. — The Signs of the Times, 6 ianuarie, 1876. (Temperance, 160). {2MCP 618.1}

Zahărul şi dispoziţia sufletească — Zahărul nu este benefic pentru stomac. El provoacă fermentaţie, iar aceasta întunecă mintea şi produce o stare de irascibilitate. — Manuscript 93, 1901. (Counsels on Diet and Foods, 327). {2MCP 618.2}

Atenuarea înclinaţiilor pervertite — Progresul experienţei creştine este caracterizat de umilinţă, iar aceasta este rezultatul dezvoltării cunoaşterii. Toţi cei care sunt uniţi cu Hristos se vor îndepărta de nelegiuire. {2MCP 618.3}

În temere de Dumnezeu, vă spun: mi s-a arătat faptul că mulţi dintre voi vor pierde viaţa veşnică, deoarece clădesc speranţa cerului pe o temelie falsă. Dumnezeu vă lasă în voia propriilor voastre alegeri, „pentru a vă umili şi pentru a vă pune la încercare, ca să cunoaşteţi ce ... se află în propriile voastre inimi”. Voi aţi neglijat Scriptura şi dispreţuiţi mărturiile, deoarece ele vă mustră păcatele care vă sunt dragi şi vă tulbură mulţumirea de sine. {2MCP 618.4}

Când Hristos este primit cu bucurie în inimă, asemănarea cu El se va dezvălui în viaţă. Acolo unde mândria era cândva predominantă, va domni umilinţa. Supunerea, condescendenţa şi răbdarea vor şlefui trăsăturile aspre ale acelor înclinaţii care în mod natural erau nestăpânite şi pervertite. Iubirea faţă de Isus se va manifesta în iubirea faţă de poporul Lui. Această iubire nu este sporadică şi spontană, ci liniştită, puternică şi profundă. {2MCP 618.5}

Viaţa creştinului va fi golită de orice prefăcătorie, liberă de orice sentiment artificial şi contrafăcut. Ea este sublimă, veritabilă şi statornică. Domnul Hristos este prezent în toate cuvintele creştinului. El este văzut în toate faptele lui. Viaţa radiază lumina ce vine de la Mântuitorul aflat în inima lui. Prin părtăşie cu Dumnezeu şi printr-o contemplare fericită a lucrurilor cereşti, sufletul este pregătit pentru cer şi se străduieşte să aducă şi alte suflete de partea Domnului Hristos. Mântuitorul nostru poate şi doreşte să facă pentru noi mai mult decât putem noi cere şi chiar mai mult decât gândim. — Testimonies for the Church 5:49, 50 (1882). {2MCP 619.1}

Dumnezeu poate modela înclinaţiile — Oricare ar fi înclinaţiile voastre, Dumnezeu este în stare să le modeleze astfel, încât să fiţi plăcuţi şi să vă asemănaţi cu Hristos. Printr-o credinţă vie, vă puteţi îndepărta de tot ce nu este în armonie cu voia lui Dumnezeu şi astfel puteţi aduce cerul în viaţa voastră chiar aici, pe pământ. Doriţi aceasta? Dacă doriţi, fiecare pas al drumului vostru va fi plin de lumină şi strălucire. — Manuscript 91, 1901. {2MCP 619.2}

O binecuvântare pentru bolnavi — Pentru a aduce binecuvântarea asupra celor bolnavi, Domnul Se va folosi de starea de spirit plăcută şi de caracterul frumos. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu conţin o putere transformatoare şi sfinţitoare. Dacă sunt primite în inimă şi practicate, ele se vor dovedi o mireasmă de viaţă spre viaţă. Angajaţii instituţiilor noastre trebuie să fie astfel de oameni, încât lumina adevărului să strălucească în cuvintele şi faptele lor zilnice. Numai în felul acesta pot fi acceptaţi de către Domnul Hristos ca împreună lucrători cu El. — Manuscript 69, 1909. (Medical Ministry, 173). {2MCP 619.3}

Armonia între oamenii cu înclinaţii diferite — Armonia şi unitatea existente în relaţiile dintre oamenii cu diferite înclinaţii constituie cea mai puternică mărturie posibilă cu privire la faptul că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume pentru mântuirea celor păcătoşi. Este privilegiul nostru acela de a fi purtătorii unei asemenea mărturii. Dar, pentru a realiza lucrul acesta, trebuie să ne aşezăm pe noi înşine sub conducerea lui Hristos. Caracterele noastre trebuie modelate în armonie cu caracterul Lui, voinţa noastră trebuie subordonată voinţei Lui. Apoi, vom lucra împreună, fără a fi în pericolul de a intra în conflict. — Testimonies for the Church 8:242, 243 (1904). {2MCP 619.4}

O dispoziţie plină de mulţumire şi pace — Între toate lucrurile preţuite, căutate şi cultivate de către oameni, nimic nu este mai valoros în ochii lui Dumnezeu decât o inimă

curată şi o dispoziţie plină de mulţumire şi pace. — Testimonies for the Church 4:559 (1881). {2MCP 620.1}

Înclinaţiile nu se vor schimba la înviere — Dacă doriţi să fiţi sfinţi în cer, mai întâi trebuie să fiţi sfinţi pe pământ. Trăsăturile de caracter pe care le dezvoltaţi în viaţă nu vor fi schimbate prin moarte şi prin înviere. Voi veţi ieşi din morminte cu aceleaşi înclinaţii pe care le-aţi manifestat în societate şi în căminul vostru. — Letter 18b, 1891. (The Adventist Home, 16). {2MCP 620.2}

Capitolul 68 — Relaţii sociale

Un domeniu al educaţiei ce nu trebuie neglijat — Sociabilitatea creştină nu este cultivată aproape deloc de către poporul lui Dumnezeu. Acest domeniu al educaţie nu trebuie neglijat sau trecut cu vederea în şcolile noastre. — Testimonies for the Church 6:172 (1900). {2MCP 621.1}

Avantajele sociale sunt talanţi — Persoanele care au o mare putere de influenţă sunt responsabile înaintea lui Dumnezeu să exercite acest avantaj nu numai în favoarea prietenilor lor, ci şi în favoarea tuturor celor ce au nevoie de ajutorul lor. Avantajele sociale constituie un dar ce trebuie folosit spre binele tuturor celor ce se află în sfera noastră de influenţă. — Christ's Object Lessons, 353 (1900). {2MCP 621.2}

Nu entităţi independente — Elevii trebuie învăţaţi că ei nu sunt nişte entităţi independente, ci că fiecare este asemenea unei şuviţe care trebuie să se alăture altor şuviţe şi să formeze împreună o ţesătură. Cel mai potrivit loc în care poate fi învăţată în mod eficient această lecţie este căminul şcolii. Aici, elevii sunt înconjuraţi zilnic de ocazii care, dacă sunt folosite, îi vor ajuta într-o mare măsură în dezvoltarea sociabilităţii. Stă în puterea lor să folosească timpul şi circumstanţele pentru a-şi forma caractere care să le aducă succesul şi fericirea. {2MCP 621.3}

Cei care se închid în ei înşişi şi cei care nu sunt dispuşi să se lase atraşi în binecuvântarea altora prin asocieri prieteneşti pierd multe binecuvântări; deoarece, prin schimbul de experienţă, mintea devine mai rafinată şi mai strălucită; prin interacţiunile sociale, se formează relaţii şi se leagă prietenii al căror rezultat constă în unitate sufletească şi o atmosferă a iubirii, care sunt plăcute în ochii Cerului. — Testimonies for the Church 6:172 (1900). {2MCP 621.4}

Importanţa relaţiilor sociale — Relaţiile sociale constituie calea prin care creştinismul intră în legătură cu lumea. Toţi bărbaţii sau femeile care au gustat iubirea lui Hristos şi au primit în inimă iluminarea divină sunt însărcinaţi de Dumnezeu să răspândească lumină pe

calea întunecoasă a celor ce nu cunosc o altă cale mai bună.... Puterea socială, sfinţită prin Spiritul lui Hristos, trebuie folosită pentru a câştiga sufletele pentru Mântuitorul. — Testimonies for the Church 4:555 (1881). {2MCP 622.1}

Sociabilitatea trebuie cultivată — Când neglijăm privilegiul prieteniei, care ne încurajează şi ne conferă putere în slujba lui Dumnezeu, noi favorizăm producerea unei pagube. Adevărurile Cuvântului Său îşi pierd importanţa şi relevanţa în mintea noastră. Inimile noastre nu mai sunt iluminate şi trezite prin influenţa lor sfinţitoare, iar noi scădem din punct de vedere spiritual. Prin lipsa simpatiei reciproce, noi pierdem mult în asocierile pe care le realizăm în calitate de creştini. Cel care se izolează de alţii nu ocupă locul pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru el. Cultivarea trăsăturilor sociabilităţii din natura noastră umană ne aduce simpatia celorlalţi, iar aceasta constituie o sursă a dezvoltării şi puterii în slujba lui Dumnezeu. — Steps to Christ, 101 (1892). {2MCP 622.2}

Isus a fost deosebit de sociabil — Întreaga viaţă a Mântuitorului a fost caracterizată de o bunăvoinţă dezinteresată şi de frumuseţea sfinţirii. El este modelul nostru de bunătate. Încă de la începutul lucrării Sale, oamenii au început să înţeleagă mai clar caracterul lui Dumnezeu. Isus a aplicat învăţăturile pe care le predica în propria Lui viaţă. El a demonstrat ce înseamnă a fi consecvent fără a fi fanatic şi obtuz, binevoitor fără a fi influenţabil, plin de compasiune fără a fi sentimental. Domnul era deosebit de sociabil: cu toate acestea, manifesta o rezervă care descuraja orice familiaritate nepoliticoasă. Cumpătarea Lui nu a condus niciodată la bigotism sau austeritate. El nu era asemenea lumii, dar era întotdeauna atent chiar şi faţă de nevoile celui mai neînsemnat dintre oameni. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 262 (1913). {2MCP 622.3}

Deschiderea socială şi demnitatea umană — Simpatia şi deschiderea socială a lui Hristos dovedeau că El recunoştea demnitatea fiinţei umane şi Îl făceau un oaspete onorat la mesele vameşilor. Oamenii doreau din toată inima să devină vrednici de încrederea Lui. Pentru inimile lor însetate, cuvintele Lui erau o putere binecuvântată, dătătoare de viaţă. Ele trezeau noi imbolduri şi deschideau posibilitatea unei noi vieţi pentru aceşti renegaţi ai societăţii. — The Ministry of Healing, 26 (1905). {2MCP 623.1}

Ucenicii au învăţat adevăratele datorii sociale — Domnul Hristos şi-a învăţat ucenicii cum să se comporte în compania altora. El i-a instruit cu privire la îndatoririle şi regulile unei vieţi sociale adevărate, care sunt asemănătoare legilor Împărăţiei lui Dumnezeu. Prin exemplul Său, Domnul i-a învăţat ca, atunci când participă la o întrunire publică, să se abţină să spună ceva. Când se aflau la o masă festivă, conversaţia Lui era total diferită de tot ce auziseră în asemenea ocazii din trecut. Fiecare cuvânt pe care îl rostea Isus era o mireasmă de viaţă spre viaţă. El vorbea cu claritate şi simplitate. Cuvintele Lui erau ca nişte mere de aur într-un coş de argint. — The Review and Herald, 2 octombrie, 1900. (My Life Today, 190). {2MCP 623.2}

Să nu renunţăm la legăturile sociale — Exemplul lui Hristos cu privire la felul în care Se interesa de nevoile omenirii ar trebui să fie urmat de toţi cei care vestesc Cuvântul Lui şi care au primit Evanghelia harului Lui. Noi nu trebuie să renunţăm la legăturile sociale. Nu trebuie să ne izolăm de semeni. Pentru a ajunge la toate categoriile sociale, este necesar să-i căutăm pe oameni acolo unde se află. Rareori se va întâmpla ca ei să ne caute şi să ne ofere acordul lor. {2MCP 623.3}

Inimile oamenilor nu pot fi mişcate de adevărul divin numai de la amvoane. Există un alt câmp de lucru, mai umil, probabil, dar pe deplin promiţător. Acesta se află în casa celui sărman şi în reşedinţa celui bogat; în salonul spitalului şi la întrunirile sociale dedicate plăcerilor nevinovate. — The Desire of Ages, 152 (1898). {2MCP 624.1}

Nevoia părtăşiei — Pierderea simţită când oamenii se sustrag de la adunările poporului lui Dumnezeu nu este mică. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, noi trebuie să ne găsim locul în fiecare adunare a lui Dumnezeu, unde poporul Lui este chemat să fie prezent şi unde este oferit Cuvântul vieţii. Toţi oamenii au nevoie de lumină, şi când aud şi acceptă mesajele preţioase ale cerului, prin slujitorii rânduiţi de Dumnezeu, primesc tot ajutorul necesar pentru a putea fi pregătiţi să reverse asupra altora lumina primită. — Letter 117, 1896. {2MCP 624.2}

Educaţia modelează structura societăţii — Educaţia dată tinerilor modelează întreaga structură socială. Pretutindeni în lume, societatea se află într-o stare de dezordine şi pretutindeni este necesară schimbarea. Mulţi consideră că facilităţile educaţionale mai bune, o abilitate mai mare şi metodele mai recente vor aşeza lucrurile în ordine. Ei pretind că acceptă şi descoperiri autentice; cu toate acestea, acordă Cuvântului lui Dumnezeu o poziţie inferioară în marea lucrare a educaţiei. Ceea ce trebuie să fie pe primul loc este subordonat invenţiilor omeneşti. — Testimonies for the Church 6:150 (1900). {2MCP 624.3}

Influenţa socială în cămin [Vezi capitolul 29, „Atmosfera căminului”] — Misiunea căminului se extinde dincolo de propriii lui membri. Căminul creştin este o parabolă ce ilustrează excelenţa adevăratelor principii ale vieţii. O asemenea ilustraţie va avea o puternică influenţă spre bine în lume. Influenţa unui cămin adevărat asupra inimilor şi vieţilor oamenilor este cu mult mai puternică decât orice predică ce ar putea fi ţinută. O dată ce tinerii pleacă din sânul unui astfel de cămin, lecţiile pe care le-au învăţat se răspândesc. Principiile nobile ale vieţii sunt introduse în alte familii şi o influenţă înălţătoare este exercitată în societate. — The Ministry of Healing, 352 (1905).{2MCP 624.4}

Sociabilitatea este un factor de influenţă puternic — Bunătatea şi sociabilitatea creştină constituie factori de influenţă plini de putere în câştigarea simpatiei celor tineri. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 208 (17 septembrie, 1902). {2MCP 625.1}

Structura vieţii sociale se cutremură — Doctrina care susţine că omul este liber de ascultarea cerinţelor lui Dumnezeu a slăbit deja puterea responsabilităţii morale şi a deschis

porţile unui potop de nelegiuire în lume. Neascultarea de lege, risipa şi corupţia morală năvălesc asupra noastră asemenea unui val uriaş. Satana lucrează în familii. Steagul lui flutură chiar şi în căminele aşa-zis creştine. Există invidie, bănuială, ipocrizie, înstrăinare, concurenţă, ambiţie, ceartă, trădarea celei mai sfinte încrederi, îngăduinţă faţă de pofte. Întregul sistem al doctrinelor şi principiilor religioase, care ar fi trebuit să constituie fundamentul şi structura vieţii sociale, pare a fi o construcţie aflată în mijlocul unui cutremur, pe punctul de a se prăbuşi. — The Great Controversy, 585 (1888). {2MCP 625.2}

Prevederile lui Dumnezeu pentru prevenirea nedreptăţii sociale — Domnul doreşte să aşeze bariere în calea iubirii nestăvilite după averi şi putere. Acumularea continuă a bogăţiei de către o singură categorie socială va duce la mari rele, la sărăcirea şi degradarea celorlalte categorii. Dacă nu ar exista o anumită oprelişte, puterea celor bogaţi ar monopoliza totul, iar săracii, deşi în toate celelalte privinţe sunt pe deplin valoroşi în ochii lui Dumnezeu, ar fi priviţi şi trataţi ca fiind inferiori fraţilor lor mai prosperi. {2MCP 625.3}

Conştienţa acestei nedreptăţi ar trezi nemulţumirile claselor mai sărace. Ar exista un simţământ de disperare, care ar tinde să demoralizeze societatea şi ar deschide uşile pentru crime de tot felul. Rânduielile pe care le-a stabilit Dumnezeu erau destinate să promoveze egalitatea socială. Prevederea anului sabatic şi a jubileului repara, într-o mare măsură, tot ce fusese greşit în viaţa socială şi economică a naţiunii în acest interval de timp. — Patriarchs and Prophets, 534 (1890). {2MCP 625.4}

Stratificarea socială are scopul de a pune la încercare şi de a dezvolta caracterul — Nu a fost în planul lui Dumnezeu ca sărăcia să dispară vreodată de pe pământ. El nu a prevăzut uniformizarea păturilor sociale, deoarece tocmai diversitatea ce caracterizează societatea umană constituie unul dintre mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru a pune la încercare şi pentru a dezvolta caracterul. {2MCP 626.1}

Mulţi au promovat cu entuziasm ideea că toţi oamenii ar trebui să se bucure în mod egal de binecuvântările trecătoare ale lui Dumnezeu, dar acest deziderat nu se află în planul Creatorului. Domnul Hristos a spus că săracii vor fi întotdeauna cu noi. Atât săracii, cât şi bogaţii sunt răscumpăraţi prin sângele Lui şi, de cele mai multe ori, în rândul celor ce se numesc urmaşi ai Lui, primii Îi slujesc cu toată inima, în timp ce aceia din a doua categorie se lasă atraşi fără încetare de bogăţiile pământeşti, iar Domnul Hristos este uitat. Grijile vieţii acesteia şi lăcomia după averi îi determină să piardă din vedere gloria vieţii veşnice. Dacă toţi ar ajunge egali din punct de vedere al posesiunilor pământeşti, aceasta ar fi cea mai mare nefericire ce s-ar abate asupra omenirii. — Testimonies for the Church 4:551, 552 (1881). {2MCP 626.2}

Dumnezeu şterge diferenţierile de rang — Religia lui Hristos îl înalţă pe credincios în sfere mai înalte ale gândirii şi acţiunii şi, în acelaşi timp, îl înfăţişează înaintea întregului neam omenesc ca fiind obiectul cel mai de preţ al iubirii lui Dumnezeu, răscumpărat prin sacrificiul Fiului Său. La picioarele lui Isus, se întâlnesc atât cel sărac, cât şi cel bogat, cel

învăţat şi cel ignorant, fără nici o deosebire în ce priveşte rangul sau avantajele lumeşti. Când privim la Cel străpuns de păcatele noastre, toate distincţiile pământeşti dispar. {2MCP 626.3}

Renunţarea la sine, umilinţa şi infinita compasiune a Aceluia care a fost înălţat mai presus de cer fac de ruşine mândria omenească, diferenţierile sociale şi iubirea de sine. {2MCP 626.4}

Prin unirea tuturor celor ce sunt sfinţiţi prin adevăr, religia curată şi neîntinată dovedeşte valoarea principiilor ei de natură cerească. Ca suflete răscumpărate şi dependente în aceeaşi măsură de Cel care le-a răscumpărat pentru Dumnezeu, toţi oamenii se regăsesc în aceeaşi condiţie. — Gospel Workers, 330 (1915). {2MCP 627.1}

Un remediu pentru relele sociale — Prosperitatea şi succesul lui Iosafat, în calitate de conducător, se datora în mare măsură prevederilor înţelepte care asigurau împlinirea nevoilor spirituale ale supuşilor lui. Ascultarea de Dumnezeu constituie sursa unor mari beneficii. În conformarea faţă de cerinţele divine, există o putere transformatoare care aduce pace şi bunăvoinţă printre oameni. Dacă învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu ar fi fost instaurate ca principii călăuzitoare în viaţa fiecărui bărbat şi a fiecărei femei şi dacă mintea şi inima s-ar fi supus puterii lui restrictive, relele care există acum în viaţa politică şi socială a naţiunilor nu şi-ar fi găsit locul. Fiecare familie ar fi constituit o sursă de influenţă care ar fi făcut ca bărbaţii şi femeile să dobândească o înţelegere spirituală mai profundă şi o putere morală mai mare, şi astfel, atât indivizii, cât şi naţiunile ar fi fost aşezate pe o temelie sigură. — Prophets and Kings, 192 (1917). {2MCP 627.2}

Cultivarea sociabilităţii aduce fericire — Cei care locuiau departe de tabernacol erau nevoiţi să călătorească mai bine de o lună de zile pentru a participa la sărbătorile anuale. Acest exemplu de devoţiune este menit să accentueze importanţa închinării religioase şi necesitatea subordonării egoismului şi a intereselor noastre lumeşti faţă de cele spirituale şi veşnice. {2MCP 627.3}

Când neglijăm privilegiul prieteniei, care ne încurajează şi ne întăreşte în slujba lui Dumnezeu, noi favorizăm o mare pierdere. Adevărurile Cuvântului Lui îşi pierd prospeţimea şi relevanţa în mintea noastră. Inimile noastre nu mai sunt luminate şi trezite de influenţa sfinţitoare, iar noi scădem din punct de vedere spiritual. Prin lipsa simpatiei reciproce, noi pierdem mult în asocierile pe care le realizăm în calitate de creştini. Cel care se izolează de alţii nu ocupă locul pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru el. Cu toţii suntem copiii aceluiaşi Tată şi depindem unii de alţii în realizarea fericirii. Cerinţele lui Dumnezeu şi nevoile omenirii ne îndatorează. Cultivarea sociabilităţii din natura noastră omenească constituie tocmai ceea ce ne aduce simpatia fraţilor şi ne conferă fericire şi satisfacţie în eforturile pe care le facem pentru a-i binecuvânta pe ceilalţi. — Patriarchs and Prophets, 541 (1890). {2MCP 627.4}

A nu fi guvernat de standarde omeneşti — Nu voi înceta să prezint necesitatea ca fiecare om să facă tot ce poate mai bine, în calitate de creştin, în efortul lui de a se angaja într-un proces de educare pentru a-şi dezvolta intelectul, pentru a-şi lărgi capacitatea de gândire şi pentru a-şi forma un caracter nobil, până la limitele posibilităţilor omeneşti. În tot ce facem, trebuie să cultivăm o relaţie creştinească unii cu alţii. Să ne folosim toate resursele spirituale în vederea îndeplinirii unor planuri înţelepte, printr-o acţiune perseverentă. Darurile primite din partea lui Dumnezeu trebuie folosite pentru salvarea sufletelor. Relaţiile dintre noi nu trebuie guvernate de standarde omeneşti, ci de iubirea divină, acea iubire demonstrată în darul lui Dumnezeu pentru lumea noastră. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 256 (1913). {2MCP 628.1}

Dezvoltarea influenţei sociale pentru câştigarea sufletelor — În mod deosebit, cei care au gustat iubirea lui Hristos trebuie să-şi dezvolte sfera de influenţă socială, deoarece, în felul acesta, pot câştiga suflete pentru Mântuitorul. Domnul Hristos nu trebuie ascuns în adâncul inimilor lor şi păstrat în mod egoist, asemenea unei comori sfinte şi dragi de care să se bucure în exclusivitate ei înşişi; iar iubirea lui Hristos nu trebuie manifestată numai faţă de cei care sunt pe placul lor. {2MCP 628.2}

Elevii trebuie învăţaţi cu privire la spiritul creştinesc ce se exteriorizează prin sociabilitate şi prin preocuparea binevoitoare faţă de cei care se află într-o situaţie mai strâmtorată decât ei, chiar dacă aceste persoane nu fac parte din cercul lor de prieteni. Isus a dovedit un interes plin de iubire faţă de familia omenească şi a răspândit lumina unei pietăţi voioase, indiferent de timpul şi locul în care Se afla. Elevii trebuie sfătuiţi să meargă pe urmele lui Isus, manifestând simpatia creştină, grija şi iubirea faţă de prietenii lor tineri şi străduindu-se să-i atragă la Isus. Domnul Hristos va fi în inimile lor asemenea unui izvor ale cărui ape se revarsă spre viaţă veşnică, înviorând sufletele tuturor celor ce vin în legătură cu ei. — Testimonies for the Church 6:172, 173 (1900). {2MCP 628.3}

Toţi suntem chemaţi să fim martori ai lui Isus. Puterea socială, sfinţită prin harul lui Hristos, trebuie investită în câştigarea sufletelor pentru Mântuitorul. Fie ca lumea să vadă că noi nu suntem absorbiţi în mod egoist în propriile noastre interese, ci dorim să le împărtăşim altora binecuvântările şi privilegiile noastre. Fie ca ei să vadă că religia noastră nu face din noi nişte persoane respingătoare şi dificile. Fie ca toţi cei ce declară că L-au găsit pe Hristos să slujească asemenea Lui pentru binele oamenilor. — The Desire of Ages, 152 (1898). {2MCP 629.1}

Capitolul 69 — Respingerea

Exagerarea dificultăţilor aparente — Mulţi exagerează dificultăţile aparente şi apoi încep să se plângă şi să dea curs descurajării. Asemenea oameni au nevoie de o schimbare totală a vieţii. Ei au nevoie de auto — disciplinare, pentru a da dovadă de perseverenţă şi pentru a învinge toate sentimentele copilăreşti. Ei trebuie să înţeleagă că nu merită să-şi irosească viaţa în preocupări lipsite de însemnătate.... Toţi oamenii trebuie să aibă o ţintă în viaţă. Coapsele minţii lor trebuie încinse şi gândurile lor trebuie educate, pentru a învăţa să se concentreze asupra obiectivelor şi să se orienteze spre ţintă. Mintea trebuie călăuzită pe căi drepte şi învăţată să urmeze planuri bine întocmite. În acest fel, fiecare pas făcut va fi un pas înainte.... Succesul sau eşecul în viaţă depinde într-o mare măsură de maniera în care sunt disciplinate gândurile. — The Review and Herald, 6 aprilie, 1886. {2MCP 630.1}

Nici un motiv pentru disperare — Nimeni nu trebuie să se abandoneze într-o stare de descurajare şi disperare. Este posibil ca Satana să vină la voi cu sugestii cumplite, spunându-vă: „Cazul tău este fără speranţă. Situaţia ta este iremediabilă”. Dar există speranţă în Hristos. Dumnezeu nu ne lasă să biruim prin propriile noastre puteri. El ne cere să venim cât mai aproape de El. Oricare ar fi povara cu care ne trudim, care apasă greu asupra sufletului şi trupului nostru, El aşteaptă să ne elibereze. — The Ministry of Healing, 249 (1905). {2MCP 630.2}

Atenţie la autocompătimire — Trebuie să fim atenţi la autocompătimire. Nu îngăduiţi niciodată să se strecoare în sufletul vostru simţământul că nu sunteţi preţuiţi aşa cum ar trebui, că eforturile voastre nu sunt apreciate sau că lucrarea voastră este prea dificilă. Fie ca amintirea suferinţelor îndurate de Domnul Hristos pentru noi să aducă la tăcere orice murmurare. Noi suntem trataţi mai bine decât a fost tratat Domnul nostru. — The Ministry of Healing, 476 (1905). {2MCP 631.1}

Autocompătimirea distruge caracterele celor ce o nutresc şi exercită o influenţă care alungă fericirea celorlalţi. — Manuscript 27, 1902. (Medical Ministry, 177). {2MCP 631.2}

Abilitatea de a suporta neglijarea — Sufletul care iubeşte pe Dumnezeu se ridică deasupra ceţii îndoielii; el trăieşte o experienţă vie, luminoasă, vastă şi profundă şi devine umil, asemenea lui Hristos. Viaţa lui este consacrată lui Dumnezeu, ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. El va fi în stare să reziste încercării provocate de faptul că este neglijat, tratat rău sau respins, deoarece şi Mântuitorul lui a suferit toate aceste lucruri. Un asemenea creştin nu va fi iritat sau descurajat atunci când va fi presat de probleme, deoarece Isus nu a dat înapoi şi nici nu S-a lăsat pradă descurajării. Fiecare creştin adevărat va fi puternic, nu în virtutea propriei lui puteri sau a meritelor faptelor lui bune, ci în neprihănirea lui Hristos, care îi este atribuită prin credinţă. Este foarte important să fim umili şi smeriţi cu inima, să fim curaţi şi fără pată, aşa cum a fost Prinţul cerului când a umblat printre oameni. — The

Review and Herald, 3 decembrie, 1889. (The S.D.A. Bible Commentary 7:907). {2MCP 631.3}

A nu pune la inimă faptul că suntem neglijaţi — Ceea ce ne distruge pacea este iubirea de sine. Când eul este viu, noi suntem gata să-l apărăm de insulte şi umilire; dar când eul este mort şi când viaţa noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, nu vom pune la inimă faptul că suntem neglijaţi sau jigniţi. Vom fi surzi la reproşuri şi orbi faţă de insulte şi dispreţ. — Thoughts from the Mount of Blessing, 16 (1896). {2MCP 631.4}

Descurajarea, un rezultat al lipsei de ocupaţie — Adesea, simţămintele de descurajare sunt rezultatul lipsei de activitate. Mâinile şi mintea trebuie ocupate cu lucruri folositoare, uşurând poverile altora; iar cei care caută să-i ajute pe alţii vor fi ei înşişi binecuvântaţi. Lenevia şi lipsa de ocupaţie lasă timp pentru cultivarea unor suferinţe imaginare şi, deseori, cei ce nu trec prin încercări şi greutăţi reale le vor inventa pentru viitor. — The Signs of the Times, 23 octombrie, 1884. (Counsels on Health, 629). {2MCP 631.5}

Un cuvânt de mângâiere pentru un băiat orfan — Oh, lumea aceasta este o lume nepăsătoare şi egoistă! Rudele tale, care ar fi trebuit să te iubească şi să fie prietenoase, cel puţin datorită părinţilor tăi, dacă nu din dragoste pentru tine, s-au închis în egoismul lor şi nu au manifestat nici un interes pentru tine. Dar Dumnezeu este aproape de tine şi va fi mai iubitor decât ar putea fi oricare dintre rudele tale pământeşti. El va fi prietenul tău şi nu te va părăsi niciodată. El este tatăl celor fără părinţi. Prietenia Lui îţi va aduce pace şi te va ajuta să suporţi cu curaj şi răbdare marea ta pierdere. {2MCP 632.1}

Caută să-l faci pe Dumnezeu tatăl tău şi nu vei mai avea niciodată nevoie de un prieten. Vei întâmpina încercări, dar fii statornic şi străduieşte-te să-ţi îmbogăţeşti credinţa. Vei avea nevoie de har, dar ochii îndurători ai lui Dumnezeu veghează asupra ta, ca să poţi rezista. Roagă-te mult şi stăruitor, cu încrederea că Dumnezeu te va ajuta. Fereşte-te de un spirit irascibil şi capricios şi de tendinţa de a-i irita pe alţii. Ca să inspiri curaj, ai nevoie de virtutea răbdării. Caută sfinţirea inimii. Fii un creştin consecvent. Nutreşte dragoste faţă de curăţie, cultivă simplitatea umilinţei şi îngăduie ca toate acestea să se împletească cu viaţa ta. — Testimonies for the Church 2:314 (1869). {2MCP 632.2}

Nu vă simţiţi niciodată singuri — Dacă Îl veţi accepta pe Isus ca Tovarăş şi Prieten pentru totdeauna, niciodată nu veţi fi nişte singuratici şi nu vă veţi simţi singuri. — Letter 4, 1885. {2MCP 632.3}

Neglijenţa distruge sufletul — Un suflet poate fi pierdut nu numai din cauza împotrivirii, ci şi din cauza neglijenţei. — The Desire of Ages, 323 (1898). {2MCP 632.4}

Fiţi toleranţi unii cu alţii — Trebuie să fim toleranţi unii cu alţii, amintindu-ne de propriile noastre căderi. Faţă de unii, trebuie să manifestăm compasiune, cu discernământ; alţii trebuie salvaţi cu teamă, împingându-i afară din foc. Nu toţi pot suporta aceeaşi

disciplină rigidă. Nu toţi se pot adapta la ideile altora despre comportament. Temperamentele diferite şi mentalităţile diferite au nevoie de îngăduinţă. Dumnezeu ştie cum să Se poarte cu noi. Dar inima mea s-a îmbolnăvit când am văzut felul în care un frate îl trata pe un alt frate şi înclinaţia lui de a interpreta cuvintele celuilalt, pentru a-l acuza de ofensă.... {2MCP 632.5}

Acum este un timp în care trebuie să ne dedicăm întru totul lucrării, nu să ne oprim pentru a ne pândi greşelile unii altora; ci fiecare să-şi cerceteze inima, să-şi mărturisească greşelile şi să-şi lase fraţii în grija Domnului. Fiecare va răspunde pentru propriile lui greşeli; şi, în timp ce unii sunt atât de preocupaţi să smulgă neghina din grădina fraţilor lor, în propria lor grădină, plantele otrăvitoare îşi adâncesc rădăcinile tot mai puternic. Fiecare să se străduiască să-şi păstreze propriul lui suflet şi să cultive un spirit fericit, mulţumit şi răbdător în cămin şi totul va fi bine. — Letter 12, 1863. {2MCP 633.1}

Nu toţi gândesc la fel — Cei care se ocupă de mintea altora trebuie să lucreze cu toată inima. Să ne amintim aceasta. Adesea, suntem ispitiţi să criticăm pe cineva care ocupă o poziţie mai înaltă, pe motivul că nu acţionează aşa cum credem noi că ar trebui. Dar cel care are atât de multe responsabilităţi de îndeplinit nu de critică are nevoie din partea colaboratorilor, ci de încurajarea, răbdarea, îngăduinţa şi rugăciunile lor. El are nevoie de prezenţa neîncetată a lui Hristos, deoarece nu beneficiază întotdeauna de sfatul unor oameni înţelepţi şi lipsiţi de prejudecăţi. {2MCP 633.2}

În confuzia multor griji şi solicitări, cel care poartă răspunderi poate face greşeli. Printre nenumăratele apeluri care-I solicită ajutorul, tu poţi avea impresia că cererea ta este neglijată. În această situaţie, Adu-ţi aminte de poverile grele care apasă pe umerii aceluia despre care crezi că nu şi-a făcut datoria. Gândeşte-te că poate i-a fost imposibil să răspundă solicitării tale. Sau poate că ar fi fost o mare greşeală să răspundă acestei solicitări. — Letter 169, 1904. {2MCP 633.3}

Domnul este alături de solii Săi — Domnul doreşte ca toate fiinţele umane inteligente care se află în slujba Lui să se abţină de la orice acuzaţie sau opoziţie severă. Noi suntem învăţaţi să ne purtăm înţelept cu cei ce sunt în afara bisericii. Lăsaţi în seama lui Dumnezeu lucrarea de judecare şi condamnare. Domnul Hristos ne invită: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11, 28.29). {2MCP 633.4}

Toţi cei ce răspund invitaţiei lui Hristos vor lua jugul Său. Noi trebuie să manifestăm blândeţea şi umilinţa Domnului Hristos, indiferent de timpul sau locul în care ne aflăm. Dacă vom proceda astfel, Domnul va sta alături de solii Săi şi îi va face purtătorii glasului Său, iar cel care este purtătorul glasului lui Dumnezeu nu se va comporta astfel, încât să stârnească fiinţele omeneşti să spună cuvinte pe care Maiestatea cerului nu le-ar fi rostit niciodată în lupta împotriva diavolului. — Letter 38, 1894. {2MCP 634.1}

Nu vă gândiţi la simţămintele neplăcute (sfat adresat unei persoane aflate într-un post de conducere) — Nu te gândi prea mult la simţămintele tale neplăcute. Ignoră-le. Dacă porneşti pe calea criticii şi a asprimii, vei deveni tot mai neînţelegător şi tot mai înclinat spre critică. Opreşte-te înainte de a începe. Nu oferi vrăjmaşului nici măcar un centimetru de teren în avans. — Letter 169, 1902. {2MCP 634.2}

Capitolul 70 — Spiritul de critică

Rezultatele spiritului de critică — Trupurile noastre sunt alcătuite din ceea ce bem şi mâncăm, iar calitatea experienţei noastre spirituale depinde de hrana pe care o consumă şi o asimilează mintea. Mulţi devin anemici din punct de vedere religios, pentru că se gândesc fără încetare la defectele altora. {2MCP 635.1}

Domnul ne sfătuieşte: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, şi orice laudă, aceea să vă însufleţească” (Filipeni 4, 8). Dar cei ce sunt prea ocupaţi cu analizarea cuvintelor şi faptelor altora, pentru a descoperi ce este greşit sau discutabil, nu reuşesc să observe lucrurile plăcute şi bune. Ei nu consumă o hrană care conferă vitalitate spirituală şi creştere sănătoasă. — Manuscript 4a, 1893. {2MCP 635.2}

Respectul şi iubirea reciprocă — Dacă ne concentrăm cu precădere asupra faptelor nedrepte şi lipsite de bunăvoinţă ale altora, vom considera imposibil să îi iubim aşa cum ne-a iubit pe noi Domnul Hristos; dar dacă gândurile noastre stăruie asupra iubirii şi milei minunate a lui Hristos faţă de noi, spiritul lui Hristos se va revărsa asupra celor din jur. Noi ar trebui să ne iubim şi să ne respectăm unii pe alţii, fără a ţine cont de greşelile şi nedesăvârşirile pe care nu le putem corecta. Să cultivăm umilinţa, smerenia şi răbdarea duioasă faţă de greşelile altora. Acestea vor dezrădăcina egoismul răutăcios şi ne vor face oameni inimoşi şi generoşi. — Steps to Christ, 121 (1892).{2MCP 635.3}

O lume ireală — Este posibil să vă creaţi o lume ireală în minte şi să vă imaginaţi o biserică ideală, unde Satana nu ispiteşte pe nimeni la rău, dar perfecţiunea nu există decât în imaginaţia voastră. Lumea aceasta este căzută, iar biserica este reprezentată de un câmp în care creşte atât grâu, cât şi neghină. Ambele trebuie să crească alături, până la seceriş. Nu este rolul nostru acela de a smulge neghina, în conformitate cu considerentele înţelepciunii noastre omeneşti, pentru că, dacă am proceda astfel, sub influenţa sugestiilor lui Satana, am putea smulge grâul, crezând că este neghină. Înţelepciunea cerească va veni asupra celui blând şi smerit cu inima, iar această înţelepciune nu-l va îndemna să distrugă poporul lui Dumnezeu, ci să-l zidească. — Letter 63, 1893. {2MCP 636.1}

Refacere şi vindecare — Noi nu trebuie să căutăm greşelile altora cu scopul de a-i condamna, ci pentru a-i ajuta să-şi revină şi să se vindece. Vegheaţi în rugăciune, mergeţi înainte şi în sus, căutând să împărtăşiţi tot mai mult spiritul lui Isus şi să semănaţi sămânţa de-a lungul tuturor apelor. — Letter 89, 1894. (HC 185). {2MCP 636.2}

Satana promovează spiritul de critică — Eul va nutri întotdeauna o imagine exagerată cu privire la sine. Îndată ce îşi pierd dragostea dintâi, oamenii încetează să păzească Legea lui Dumnezeu şi încep să se critice unul pe altul. Acest spirit va lupta pentru supremaţie fără încetare, până la sfârşitul timpului. Satana încearcă să-l promoveze, pentru ca fraţii, în ignoranţa lor, să caute să se devoreze unul pe altul. Dumnezeu nu este glorificat prin aceasta, ci este foarte dezonorat; Duhul lui Dumnezeu este rănit. {2MCP 636.3}

Satana jubilează, deoarece ştie că, dacă îi poate determina pe fraţi să se pândească unul pe altul în biserică şi în lucrare, unii vor fi atât de dezamăgiţi şi descurajaţi, încât îşi vor părăsi locurile. Aceasta nu este lucrarea Duhului Sfânt, ci o putere care vine din afară şi acţionează în adâncurile minţii şi în templul sufletului, pentru a-şi aşeza atributele în locul în care ar trebui să fie atributele lui Hristos. — The General Conference Bulletin, 25 februarie, 1895, p 338 {2MCP 636.4}

Alungaţi departe de Isus — Mulţi dintre cei care pretind că îi aduc pe oameni la Isus, în realitate, îi alungă departe de El. Iată motivul pentru care biserica este atât de slabă. Mulţi se lasă în voia spiritului de critică şi acuzare fără nici o reţinere. Prin exprimarea suspiciunii, a geloziei şi nemulţumirii, ei devin instrumentele lui Satana.... Frivolitatea, îngăduinţa de sine, neglijenţa şi indiferenţa din partea aşa-zişilor creştini îndepărtează multe suflete de pe calea vieţii. — Christ's Object Lessons, 340, 341 (1900). {2MCP 637.1}

Dependenţa de ceea ce este omenesc — Domnul ştie că, dacă privim la oameni şi ne încredem în ei, vom tinde să depindem de ce este omenesc. Dumnezeu ne invită să ne bazăm pe El. Puterea Lui nu cunoaşte limite. Gândiţi-vă la Domnul Isus, la meritele şi la dragostea Lui, şi nu căutaţi să găsiţi defecte şi să stăruiţi asupra greşelilor pe care le-au făcut alţii. Concentraţi-vă atenţia asupra unor lucruri care să merite aprecierea şi consideraţia voastră; şi dacă sunteţi atât de inteligenţi încât descoperiţi erorile altora, fiţi şi mai inteligenţi, înţelegând şi apreciind binele. Dacă v-aţi cerceta pe voi înşivă, aţi putea găsi lucruri tot atât de nemulţumitoare ca şi acelea pe care le vedeţi la alţii. Prin urmare, să ne străduim fără încetare să ne întărim unii pe alţii în cea mai sfântă credinţă. — Manuscript 151, 1898. {2MCP 637.2}

Încercarea de a se apăra prin atac — Nimeni să nu înceapă să-şi scuze propriile păcate prin dezvăluirea păcatelor altcuiva. Dumnezeu nu ne-a încredinţat nouă această lucrare. Fiecare trebuie lăsat să-şi umilească singur propria lui inimă, ca să poată ajunge la lumina cunoaşterii lui Dumnezeu. — Manuscript 56, 1904. {2MCP 637.3}

Consumarea nervilor cu lucruri fără însemnătate — Cei care se critică şi se condamnă reciproc încalcă poruncile lui Dumnezeu şi reprezintă o ofensă la adresa Lui. Ei nu-L iubesc nici pe Dumnezeu, nici pe semenii lor. Fraţi şi surori, alungaţi din inimile voastre orice urmă de critică, suspiciune şi nemulţumire şi nu vă consumaţi nervii pentru lucruri fără însemnătate. Unii sunt atât de sensibili, încât nu se poate discuta cu ei în mod raţional. Fiţi foarte atenţi în privinţa păzirii Legii lui Dumnezeu şi nu vă întrebaţi dacă trebuie să o respectaţi sau să o încălcaţi. De aceea, Dumnezeu doreşte să fim atenţi cu privire la aceasta. — The General Conference Bulletin, 1 aprilie, 1903. (The S.D.A. Bible Commentary 7:937). {2MCP 637.4}

Sfat adresat unuia care confundă mândria cu sensibilitatea — Eşti întotdeauna gata să te justifici, motivând că eşti deosebit de sensibil, că te afectează profund şi că suferi foarte mult. Am văzut că toate acestea nu reprezintă o scuză în ochii lui Dumnezeu. Tu confunzi sensibilitatea cu mândria. Eul tău este proeminent. Când eul este crucificat, această sensibilitate a ta, adică mândria, va pieri; până atunci, nu te poţi considera creştin. {2MCP 638.1}

A fi creştin înseamnă a fi asemenea lui Hristos, a avea umilinţă, smerenie şi blândeţe, care te fac să suporţi contrazicerea fără să te înfurii şi fără să-ţi pierzi controlul. Dacă falsele scuze, în spatele cărora te ascunzi, ar putea fi date la o parte şi dacă ai putea să te vezi aşa cum te vede Dumnezeu, ai înceta să-ţi mai justifici eul şi ai cădea în umilinţă la picioarele lui Hristos, Singurul care poate îndepărta defectele caracterului tău şi te poate vindeca. — Testimonies for the Church 2:573 (1870). {2MCP 638.2}

O cercetare de sine onestă — Dacă toţi creştinii şi-ar folosi capacităţile investigative pentru a-şi descoperi, în propriile vieţi, defectele pe care ar trebui să le descopere, în loc de a discuta despre greşelile altora, starea de sănătate a bisericii din zilele noastre ar fi mult mai bună. {2MCP 638.3}

Unii sunt gata să fie foarte cinstiţi, atunci când aceasta nu-I costă nimic; dar când viclenia este mai bine plătită, onestitatea este uitată. Viclenia şi onestitatea nu se pot asocia în aceeaşi minte. Cu timpul, fie va fi alungată viclenia, iar adevărul şi onestitatea vor prelua supremaţia, fie viclenia va fi cultivată, iar onestitatea va fi uitată. Acestea nu se pot asocia niciodată; ele nu au nimic în comun. Prima este un profet al lui Baal, cealaltă este adevăratul profet al lui Dumnezeu. {2MCP 638.4}

Când Domnul îşi va alege mărgăritarele, cel cinstit, onest şi deschis va fi privit cu plăcere. Îngerii făuresc coroane pentru asemenea oameni, iar aceste coroane de stele vor fi învăluite în splendoarea luminii care străluceşte de la tronul lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 5:96 (1882). {2MCP 639.1}

Rădăcinile amărăciunii — Atunci când sunteţi atât de dispuşi să gândiţi şi să vă vorbiţi de rău unii pe alţii, când permiteţi ca rădăcinile amărăciunii să fie cultivate şi să răsară,

influenţa voastră va alunga inimile departe de Hristos şi le va împietri în opoziţia faţă de spiritul plăcut al păcii şi unităţii. Îndepărtaţi fără întârziere toate aceste rele. Domnul Hristos ne spune: „Iubiţi-vă unul pe altul, aşa cum v-am iubit Eu” (Ioan 15, 12). Letter 33, 1890. {2MCP 639.2}

Credinţa Îl crede pe Dumnezeu pe cuvânt — Credinţă înseamnă a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt. Aduceţi-vă aminte de aceasta. Fiul lui Dumnezeu pregăteşte un loc pentru fiecare dintre voi în reşedinţele cerului. Aduceţi-I mulţumiri pentru faptul acesta. Să nu credeţi că, dacă nu vă simţiţi în permanenţă voioşi, nu mai sunteţi copiii Lui. Cu umilinţă şi zel, angajaţi-vă în îndeplinirea lucrării pe care vă cere să o realizaţi. Preţuiţi fiecare ocazie de a înfăptui o lucrare prin care puteţi fi o binecuvântare pentru cei din preajma voastră. Fiţi hotărâţi să vă faceţi partea, pentru ca locul în care sunteţi să fie un loc pe care Dumnezeu să-l poată aproba şi binecuvânta. — Letter 246, 1908. {2MCP 639.3}

Garanţia acceptării celui păcătos — Prin bunătatea şi harul Domnului Hristos, cel păcătos trebuie ajutat să se bucure din nou de favoarea divină. Domnul Hristos îi caută şi îi cheamă zilnic pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Braţele Sale sunt deschise, gata să primească cu drag nu numai pe cel păcătos, ci şi pe cel risipitor care fuge de Dumnezeu. Iubirea Sa, dovedită pe Calvar, constituie garanţia păcii, a iubirii şi acceptării celui păcătos. Spuneţi aceste lucruri în limbajul cel mai simplu cu putinţă, pentru ca sufletul întunecat de păcat să poată vedea lumina strălucitoare a crucii de pe Calvar. — Letter 15a, 1890. (Selected Messages 1:178, 179). {2MCP 639.4}

Vă voi da odihnă — Domnul mi-a dat o solie pentru voi, şi nu numai pentru voi, ci şi pentru alte suflete credincioase care sunt încercate de îndoieli şi temeri cu privire la acceptarea lor de către Domnul Isus Hristos. Cuvântul Lui este: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: eşti al Meu” (Isaia 43, 1). Voi doriţi să-i fiţi plăcuţi Domnului şi puteţi să o faceţi prin credinţa în făgăduinţele Lui. El aşteaptă să vă urce în turnul unei experienţe pline de har şi vă îndeamnă: „Opriţi-vă, şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmii 46, 10). Aţi trecut prin perioade de nelinişte, dar Domnul vă spune: „Veniţi la Mine, ... şi Eu vă voi da odihnă” (Matei 11, 28). Bucuria în Domnul merită totul. „Iar ei sunt fericiţi”, deoarece au privilegiul de a fi în braţele iubirii nemuritoare. — Letter 2, 1913. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 516). {2MCP 640.1}

Capitolul 71 — Fericirea

Acţiunea armonioasă a tuturor capacităţilor — Activitatea armonioasă şi sănătoasă a tuturor capacităţilor trupului şi minţii conduce la fericire; cu cât aceste capacităţi sunt mai

dezvoltate şi mai înnobilate, cu atât fericirea este mai nealterată şi pură. — The Review and Herald, 29 iulie, 1884. (Counsels on Health, 51). {2MCP 641.1}

Legătura dintre fericire şi sănătate — Fericirea şi sănătatea sunt strâns legate, prima este imposibilă fără cea de-a doua. Pentru a-l slăvi pe Dumnezeu în trupurile noastre, este necesară o cunoaştere practică a ştiinţei vieţii umane. Prin urmare, este foarte important ca fiziologia să ocupe unul dintre primele locuri printre domeniile de studiu alese în vederea educării copiilor. Sunt foarte puţini cei care deţin un minimum de cunoştinţe despre structura şi funcţiile propriului lor organism şi despre legile naturii legate de sănătate! Fără să ştie, mulţi plutesc în derivă, asemenea unei corăbii aflate pe mare, fără busolă sau ancoră; şi mai mult decât atât, nici măcar nu sunt interesaţi să înveţe cum să-şi păstreze starea de sănătate şi cum să prevină boala. — The Health Reformer, 1 august, 1866. (Counsels on Health, 38). {2MCP 641.2}

Legea cauzei şi efectului — Fericirea noastră este proporţională cu faptele lipsite de egoism şi inspirate de iubirea divină, deoarece planul de mântuire al lui Dumnezeu a stabilit o lege a cauzei şi a efectului. — The Signs of the Times, 25 noiembrie, 1886. (Welfare Ministry, 302). {2MCP 641.3}

Înfăptuirea binelui stimulează sistemul nervos — Fiecare rază de lumină răspândită asupra altora se va reflecta asupra propriei noastre inimi. Toate cuvintele înţelegătoare şi amabile adresate celui întristat, toate faptele care uşurează poverile celui oprimat şi toate darurile care contribuie la împlinirea nevoilor semenilor noştri, înfăptuite spre slava lui Dumnezeu, vor aduce o binecuvântare asupra celui ce dăruieşte. Cei care lucrează în felul acesta respectă legea cerului şi se vor bucura de aprecierea cerului. Plăcerea de a face bine altora răspândeşte o atmosferă sufletească ce înviorează sistemul nervos, îmbunătăţeşte circulaţia sângelui şi determină sănătatea mintală şi fizică. — Testimonies for the Church 4:56 (1876). {2MCP 642.1}

Fiecare este sursa propriei fericiri — O viaţă trăită în Hristos este o viaţă liniştită. Simţămintele de insatisfacţie, nelinişte şi disconfort dovedesc absenţa Mântuitorului. Dacă Domnul Isus este primit în viaţă, aceasta se va umple de fapte bune şi nobile pentru Maestrul. Veţi uita să fiţi egoişti şi veţi trăi mai aproape de iubitul vostru Mântuitor; caracterul vostru va deveni asemenea caracterului lui Isus şi toţi cei din jur vor şti că aţi fost cu Isus şi că aţi învăţat de la El. {2MCP 642.2}

Fiecare om are în el însuşi sursa propriei fericiri sau nenorociri. Dacă doreşte, el se poate ridica deasupra simţămintelor de depresie ce caracterizează viaţa multora; dar, atâta timp cât este plin de sine, Domnul nu poate face nimic pentru el. Satana ne înfăţişează planuri ambiţioase pentru a ne întuneca simţurile, dar noi trebuie să păstrăm înaintea ochilor fără încetare „premiul înaltei chemări a lui Dumnezeu în Hristos Isus”. În această viaţă, sunt nenumărate fapte bune pe care le putem realiza. „Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului, şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi

în veci de veci” (Daniel 12, 3). — Testimonies for the Church 5:387, 488 (1889). {2MCP 642.3}

Cel mai puternic imbold omenesc — Biblia înfăţişează înaintea ochilor noştri bogăţiile incredibile şi comorile nepieritoare ale cerului. Cel mai puternic imbold omenesc este imboldul spre căutarea fericirii, iar Biblia recunoaşte această dorinţă şi ne descoperă că întregul cer este alături de om în efortul de a găsi adevărata fericire. Ea ne dezvăluie condiţia prin care oamenii pot primi pacea lui Hristos şi ne vorbeşte despre un cămin al fericirii şi al strălucirii veşnice, unde nu vor mai fi lacrimi sau dorinţe nerostite. — Letter 28, 1888. (My Life Today, 160). {2MCP 643.1}

Creştinii se bucură de o fericire adevărată — Dacă există un om care ar trebui să fie tot timpul mulţumitor, acela este urmaşul lui Hristos. Dacă este cineva care se bucură de o fericire adevărată, chiar în viaţa aceasta, acela este creştinul credincios. — Letter 18, 1859. (HC 201). {2MCP 643.2}

Noi ar trebui să fim cei mai fericiţi oameni de pe faţa pământului şi să nu-I cerem scuze omenirii pentru faptul că suntem creştini. — Manuscript 17, 1893. {2MCP 643.3}

Un prieten loial — Isus este izvorul harului, sursa fiecărei făgăduinţe, esenţa fiecărei legi, viaţa fiecărei binecuvântări. Isus este substanţa, slava şi strălucirea, viaţa însăşi. „Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii” (Ioan 8, 12). Prin urmare, calea regească pe care trebuie să meargă cei răscumpăraţi nu este învăluită în întunericul descurajării. Chiar dacă peregrinajul nostru ar putea fi dureros şi ne simţim singuri, nu suntem fără Isus. „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi” (Ioan 14, 18). Să adunăm în inima noastră toate făgăduinţele scrise. Să le repetăm în timpul zilei, să medităm la ele noaptea şi să fim fericiţi. — Letter 7, 1892. (Selected Messages 2:244). {2MCP 643.4}

Fericirea nu este determinată de voinţa eului — Domnul Isus doreşte să fim fericiţi, dar nu putem fi fericiţi trăind după propria noastră voinţă şi urmând impulsurile propriilor noastre inimi.... Opiniile şi particularităţile noastre sunt întru totul omeneşti şi nu trebuie tratate în mod uşuratic sau cu îngăduinţă. Eul trebuie crucificat, nu doar acum, ci zilnic; iar trupul, mintea şi sufletul trebuie subordonate voinţei lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu şi desăvârşirea caracterului creştin trebuie să fie ţinta vieţii noastre. Urmaşii lui Hristos trebuie să imite starea de spirit a lui Isus.... *Asemenea lui Hristos* este cuvântul de ordine; nu asemenea tatălui sau asemenea mamei, ci asemenea lui Isus — ascuns în Hristos, îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos, umplut de Spiritul lui Hristos. — Letter 25, 1882. (HC 29).{2MCP 643.5}

Fericirea egoistă este dezechilibrată — Fericirea căutată din motive egoiste, departe de locul datoriei, este o fericire excentrică, sporadică şi efemeră. După ce dispare această stare de fericire, sufletul se umple de singurătate şi de tristeţe; dar, în slujba lui Dumnezeu, se află

bucurie şi satisfacţie. Creştinul nu este lăsat să meargă pe căi nesigure; el nu este lăsat în voia regretelor şi a dezamăgirilor zadarnice. Chiar dacă nu beneficiem de plăcerile acestei vieţi, putem fi totuşi fericiţi, privind spre viaţa de dincolo. — Steps to Christ, 124, 125 (1892). {2MCP 644.1}

O inimă împăcată cu Dumnezeu — Cauza ruinei multor căsătorii este pasiunea de a epata şi de a face paradă. Mulţi bărbaţi şi femei îşi propun să câştige bunuri materiale numai pentru a reuşi să creeze impresia că sunt mai bogaţi decât vecinii lor. Cu toate acestea, chiar dacă au succes în lupta lor disperată, ei nu sunt cu adevărat fericiţi. Adevărata fericire izvorăşte dintr-o inimă împăcată cu Dumnezeu. — Manuscript 99, 1902. (The S.D.A. Bible Commentary 7:941, 942). {2MCP 644.2}

Iubirea aduce fericire — Din punct de vedere omenesc, banii înseamnă putere; dar din punct de vedere creştin, puterea constă în iubire. Principiul iubirii presupune putere intelectuală şi spirituală. Adevărata iubire are o eficienţă deosebită în facerea binelui şi nici nu poate face altceva decât binele. Ea împiedică apariţia neînţelegerilor şi frustrărilor şi aduce adevărata fericire. Adesea, bogăţia poate distruge şi poate corupe; forţa poate răni, dar calităţile adevăratei iubiri sunt adevărul şi bunătatea. — Testimonies for the Church 4:138 (1876). {2MCP 644.3}

Regula de aur făureşte fericirea — „Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel” (Matei 7, 12). Mântuitorul i-a învăţat pe oameni acest principiu pentru a-i face fericiţi, nu pentru a contribui la nefericirea lor; deoarece nu există altă cale prin care să poată veni fericirea. Dumnezeu doreşte ca bărbaţii şi femeile să atingă un nivel de vieţuire mai înalt. El le dăruieşte binecuvântările vieţii nu numai pentru a-i face capabili să adune averi, ci pentru a dezvolta însuşirile lor mai înalte, prin îndeplinirea lucrării pe care le-a încredinţat-o pentru lume — lucrarea de a căuta să cunoască şi să împlinească nevoile semenilor lor. Eforturile omului nu trebuie îndreptate spre realizarea intereselor lui egoiste, ci spre binele tuturor celor care se află în preajmă, binecuvântându-i prin influenţa şi prin faptele lui binevoitoare. Acesta este planul lui Dumnezeu, pe care l-a exemplificat pentru oameni în viaţa Domnului Hristos. — Manuscript 132, 1902. (My Life Today, 165). {2MCP 645.1}

Fericirea trăită într-o activitate folositoare — Nu contează cât de umilă este poziţia noastră sau cât de limitate sunt capacităţile noastre, noi avem de îndeplinit o lucrare pentru Maestrul. Capacităţile noastre se dezvoltă şi se maturizează prin exerciţiu. Dacă adevărul lui Dumnezeu arde în suflet, nu putem fi inutili. Fericirea pe care o vom experimenta, angajându-ne într-o activitate folositoare, va răsplăti fiecare efort, chiar în viaţa aceasta. Cine nu a trăit niciodată fericirea rezultată din efortul altruist în slujba Domnului Hristos nu poate înţelege despre ce este vorba. Bucuria aceasta este cu adevărat atât de curată şi de profundă, încât nu poate fi exprimată în cuvinte. — Letter 9, 1873. (HC 186). {2MCP 645.2}

Fericirea noastră este fericirea altora — Domnul Hristos face din biserica Sa un templu frumos al lui Dumnezeu. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu”, spune El, „sunt şi Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20). Biserica Sa este locul unei vieţi sfinte, plin de diferite daruri şi înzestrat cu Duhul Sfânt. Fiecărui membru al bisericii de pe pământ i se încredinţează îndatoriri corespunzătoare şi fiecare trebuie să-şi descopere propria fericire, în fericirea celor pe care îi binecuvântează şi îi ajută. — The Signs of the Times, 1 martie, 1910. (HC 164). {2MCP 645.3}

Beneficii pentru întregul organism — Dacă mintea este fericită şi liberă, datorită conştienţei înfăptuirii binelui şi a satisfacţiei de a-i fi făcut pe alţii fericiţi, starea de mulţumire şi bună-dispoziţie se va răspândi în întregul organism, determinând o mai bună circulaţie a sângelui şi un tonus general benefic. Binecuvântarea lui Dumnezeu constituie o putere vindecătoare, iar cei ce excelează în facerea binelui vor primi o binecuvântare minunată atât din punct de vedere sufletesc, cât şi în circumstanţele vieţii. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 3 (1890). (My Life Today, 150). {2MCP 646.1}

Cei ce merg pe calea înţelepciunii şi a sfinţirii nu vor fi tulburaţi de regrete zadarnice pentru orele greşit folosite şi nici nu vor fi copleşiţi de descurajare şi teamă, aşa cum sunt unii, atunci când nu sunt ocupaţi în amuzamente uşuratice şi nefolositoare. — The Health Reformer, 1 martie, 1872. (My Life Today, 150). {2MCP 646.2}

Fericirea aflată la îndemână — Lumea este plină de fiinţe nemulţumite, care trec cu vederea fericirea şi binecuvântările care sunt la îndemâna lor şi caută fără încetare o fericire şi o satisfacţie pe care nu le vor trăi niciodată. Ei se află într-o permanentă aşteptare, gândindu-se la un bine cu mult mai mare decât cel de care beneficiază, şi sunt întotdeauna dezamăgiţi. Aceşti oameni cultivă necredinţa şi lipsa de recunoştinţă, până acolo încât trec cu vederea binecuvântările aflate chiar în faţa ochilor lor. Asemenea copiilor lui Israel care au primit mana din cer, ei nu întâmpină cu bucurie binecuvântările obişnuite ale vieţii de zi cu zi. — Testimonies for the Church 2:640 (1871). {2MCP 646.3}

Efectul amuzamentelor asupra minţii — Amuzamentele excită mintea, dar va urma în mod sigur depresia. În schimb, munca folositoare şi exerciţiul fizic vor avea o influenţă cu mult mai benefică asupra minţii, vor fortifica muşchii, vor îmbunătăţi circulaţia şi se vor dovedi un mijloc foarte eficient pentru redobândirea sănătăţii. — The Health Reformer, 1 martie, 1872. (My Life Today, 150). {2MCP 646.4}

Căutarea fericirii pe o cale greşită (sfat adresat unui tânăr) — Cu un an în urmă, noi am muncit pentru tine. {2MCP 646.5}

Mi-au fost descoperite pericolele care te pândeau şi am fost dornici să te salvăm; dar vedem că nu ai avut puterea să duci până la capăt hotărârile luate.... În luna iunie, în timp ce mă aflam la Battle Creek, din nou mi-a fost descoperit că tu nu faci nici un progres şi că aceasta nu se datorează faptului că nu ai beneficiat de o bună îndrumare. Tu nu găseşti

plăcere în religie. Te-ai îndepărtat de Dumnezeu şi de neprihănire. Ai căutat şi continui să cauţi fericirea pe o cale greşită, în plăceri interzise; şi nu ai curajul moral să-ţi mărturiseşti păcatele şi să renunţi la ele, ca să găseşti iertare şi har. — Testimonies for the Church 2:291 (1869). {2MCP 647.1}

O conştiinţă curată şi aprobarea lui Dumnezeu în locul pasiunilor fireşti şi poftelor inimii — Care este binele de care ar dori să ne lipsească Dumnezeu? El ar dori să ne lipsească de dorinţa de a ne lăsa în voia pasiunilor fireşti şi de poftele inimii. Nimeni nu se poate înfuria şi în acelaşi timp să trăiască pe placul lui Dumnezeu, păstrându-şi conştiinţa curată şi aprobarea divină. Dar suntem noi dispuşi să renunţăm la tendinţa de a ne înfuria? Oare satisfacerea pasiunilor noastre corupte ne va face mai fericiţi? În aparenţă, nu există restricţii cu privire la tendinţa de a ne înfuria. {2MCP 647.2}

Dar furia şi cultivarea unui temperament pervertit nu vor mări cu nimic satisfacţia noastră. Faptul de a da curs imboldurilor inimii fireşti nu contribuie la fericirea noastră. Vom deveni noi mai buni dacă tolerăm aceste imbolduri? Nu. Ele vor aduce întunericul în căminele noastre şi vor înmormânta fericirea noastră. Satisfacerea neînfrânată a poftelor noastre fireşti nu va face decât să ne prejudicieze sănătatea şi să ne distrugă organismul. De aceea, Dumnezeu doreşte să punem frâu poftei, să ne stăpânim pasiunile şi să ne păstrăm sub control întreaga noastră fiinţă. Iar El a făgăduit că, dacă ne vom angaja în această lucrare, ne va da putere să o îndeplinim. — Testimonies for the Church 2:590, 591 (1871). {2MCP 647.3}

Sănătate şi viaţă lungă — Curajul, speranţa, credinţa, simpatia şi iubirea aduc sănătate şi lungesc viaţa. O minte mulţumită şi un spirit voios constituie sănătate pentru trup şi putere pentru suflet. „O inimă veselă este un bun leac” (Proverbe 17, 22). — The Ministry of Healing, 241 (1905). {2MCP 647.4}

O persoană a cărei minte este liniştită şi satisfăcută în Dumnezeu se află pe calea ce duce la sănătate. — The Review and Herald, 11 martie, 1880. (My Life Today, 150). {2MCP 648.1}

Rezultatul ascultării de legile organismului — Sănătatea, viaţa şi fericirea sunt rezultatul ascultării de legile naturale care ne guvernează trupurile. Dacă voinţa noastră se află în acord cu voinţa lui Dumnezeu, dacă Îi facem pe plac Creatorului nostru, El va păstra organismul omenesc într-o bună condiţie şi va reface puterile fizice, mintale şi morale, pentru a putea lucra prin noi spre slava Lui. Puterea Lui restauratoare se manifestă în trupurile noastre fără încetare. Dacă noi cooperăm cu El în această lucrare, sănătatea şi fericirea, pacea şi succesul vor fi nişte rezultate sigure. — Manuscript 151, 1901. (The S.D.A. Bible Commentary 1:1118). {2MCP 648.2}

Vindecare pentru bolnavi — Bolnavii trebuie să se îndeletnicească cu ceva util şi să nu-şi ocupe mintea cu jocuri, care îi înjosesc în propriii lor ochi şi îi fac să creadă că viaţa lor

este inutilă. Puterea voinţei trebuie menţinută activă, deoarece o voinţă activă şi bine direcţionată este un calmant deosebit de eficient al nervilor. Bolnavii ar fi mai bucuroşi dacă ar fi angajaţi în activităţi utile, iar recuperarea lor ar fi mult mai uşor de realizat. — Testimonies for the Church 1:557 (1867). {2MCP 648.3}

Viaţa la ţară şi fericirea (sfat adresat unei mame) — Este adevărat că la ţară nu vei fi întru totul scutită de griji şi de provocări; dar acolo ai putea evita multe rele şi ai putea închide uşa în faţa unui potop de ispite care ameninţă să invadeze mintea copiilor tăi. Ei au nevoie de preocupare şi varietate. Statul în casă le-a creat o stare de nelinişte şi neastâmpăr şi de aceea au ajuns să se asocieze cu băieţii de „gaşcă" de la oraş şi au primit o educaţie de stradă.... {2MCP 648.4}

Viaţa la ţară ar putea fi foarte benefică pentru ei; iar viaţa activă din natură le va dezvolta sănătatea mintală şi fizică. Ei au nevoie de o grădină pe care să o cultive, unde să poată găsi atât un loc pentru amuzament, cât şi pentru desfăşurarea unei munci folositoare. Cultivarea florilor şi plantelor tinde să îmbunătăţească gusturile şi judecata, în timp ce familiarizarea cu creaturile frumoase şi folositoare ale lui Dumnezeu exercită o influenţă înnobilatoare şi înălţătoare asupra minţii, îndrumând-o spre Creatorul şi Domnul tuturor lucrurilor. — Testimonies for the Church 4:136 (1876). {2MCP 648.5}

Apărarea „drepturilor noastre" — Este posibil ca aceia pe care îi iubim să vorbească sau să acţioneze în mod neatent, ceea ce ar putea să ne rănească profund. Dar nu a fost intenţia lor de a face aceasta, ci Satana exagerează efectul cuvintelor şi faptelor lor în mintea noastră şi astfel lansează proiectilele aflate în arsenalul său, pentru a ne străpunge inima. Dacă ne ambiţionăm contra celor despre care credem că ne-au jignit, nu facem decât să încurajăm ispitele lui Satana. {2MCP 649.1}

În loc să-i cerem lui Dumnezeu putere de a rezista în faţa lui Satana, noi acceptăm ca fericirea noastră să fie alungată, prin încercarea de a lupta pentru ceea ce numim „drepturile noastre". Astfel, îi oferim lui Satana un avantaj dublu. Acţionăm mânaţi de simţămintele noastre de ofensă, iar Satana ne foloseşte ca agenţi ai săi, pentru a-i lovi şi descuraja pe cei care nu au avut nici o intenţie să ne jignească. {2MCP 649.2}

Uneori, o soţie ar putea să considere că pretenţiile soţului nu sunt rezonabile. Dar, dacă ar rămâne calmă şi ar evalua situaţia încă o dată, cu bunăvoinţă şi în lumina cea mai favorabilă cu putinţă, ar putea ajunge la concluzia că, renunţând la propriile ei preferinţe şi acceptând părerile soţului, chiar dacă sunt în conflict cu simţămintele ei, i-ar salva pe amândoi de nefericire şi le-ar oferi o mare victorie împotriva ispitelor lui Satana. — Testimonies for the Church 1:308, 309 (1862). {2MCP 649.3}

Dumnezeu îndepărtează piedicile din calea fericirii — Dumnezeu doreşte fericirea noastră reală. Dacă există ceva în calea acesteia, El Se îngrijeşte să fie dat la o parte. Domnul va deturna planurile noastre şi va dezamăgi aşteptările noastre, trecându-ne prin

eşecuri şi încercări, pentru a ne descoperi nouă înşine cine suntem.... Cauza tuturor dezamăgirilor noastre este păcatul. {2MCP 649.4}

Dacă dorim fericirea şi adevărata pace a minţii, păcatul trebuie îndepărtat. — Letter 29, 1879. (HC 81). {2MCP 650.1}

Unii nu vor fi fericiţi în cer — Oare ar putea fi strămutaţi dintr-o dată în cer cei ale căror vieţi au fost trăite în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu? Ar putea fi ei martorii stării sfinte de desăvârşire care există dintotdeauna acolo unde toate sufletele sunt pline de iubire, toate feţele strălucesc de fericire, cuprinse de muzica melodiilor înălţate spre slava lui Dumnezeu şi a Mielului, şi unde lumina care vine de la faţa Celui ce stă pe tron se revarsă în valuri neîntrerupte asupra celor răscumpăraţi? Ar putea cei ale căror inimi sunt pline de ură faţă de Dumnezeu, faţă de adevăr şi sfinţire să se asocieze cu oştile cereşti şi să li se alăture în cântecele de laudă? Ar putea ei să suporte slava lui Dumnezeu şi a Mielului? Nu, nicidecum. Acestora le-au fost acordaţi ani de probă, pentru ca ei să-şi poată forma caracterele pentru cer, dar nu au învăţat niciodată să iubească puritatea. Ei nu au învăţat niciodată limba cerului, iar acum este mult prea târziu. {2MCP 650.2}

O viaţă de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu i-a făcut nepotriviţi pentru cer. Puritatea, sfinţenia şi pacea cerului ar fi o tortură pentru ei; slava lui Dumnezeu ar fi un foc mistuitor. Ei ar dori cu disperare să fugă din acel loc sfânt. Nelegiuiţii ar întâmpina cu bucurie distrugerea, ca să fie ascunşi de faţa Celui care a murit pentru a-i răscumpăra. Destinul celor nelegiuiţi este determinat chiar de propria lor alegere. Excluderea lor din cer este expresia propriei lor alegeri şi este corectă şi plină de har din partea lui Dumnezeu. — The Great Controversy, 542, 543 (1888). {2MCP 650.3}

Vieţile voastre pot fi fericite — Să ne încredem cu toţii în Dumnezeu. Croiţi-vă calea prin întunericul pe care Satana îl aruncă de-a lungul drumului vostru şi prindeţi-vă de braţul Atotputernicului Isus. Încredinţaţi cazul vostru în linişte în mâinile Sale. Rugăciunea voastră să fie: „Doamne, Îţi prezint cererea mea. Îmi pun încrederea în Tine şi Îţi cer binecuvântarea pe care Tu o consideri folositoare pentru prezentul şi viitorul meu şi pentru binele meu veşnic”. Când vă ridicaţi de pe genunchi, credeţi! Iar dacă vrăjmaşul vine la voi cu întunericul lui, cântaţi şi rostiţi credinţa şi veţi descoperi că aţi cântat şi aţi vorbit pentru voi, în lumină. {2MCP 650.4}

„Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucuraţi-vă!” (Filipeni 4, 4). Cei care procedează aşa trăiesc o viaţă fericită. Nici de pe buzele lor, nici dinăuntrul sufletului lor, nu va ieşi vreun cuvânt de nemulţumire, deoarece ei nu se consideră cu nimic mai buni decât alţii. Ascundeţi-vă în Isus Hristos; atunci, adevărul pe care l-a avut Dumnezeu de-a lungul tuturor timpurilor vă va pregăti pentru viaţa viitoare, nemuritoare. Dacă aveţi încredere în Cel Atotputernic, experienţa voastră nu va fi superficială, ci va fi o experienţă personală veritabilă. — Manuscript 91, 1901. {2MCP 651.1}

Fericirea crescândă spre eternitate — Când intrăm prin Isus în odihnă, cerul începe aici. Noi răspundem invitaţiei Sale: „Veniţi şi învăţaţi de la Mine”; venind la El, începem viaţa veşnică. Cerul este o neîncetată apropiere de Dumnezeu prin Hristos. Cu cât stăm mai mult în cerul fericirii, cu atât mai multă slavă ni se dezvăluie; şi cu cât Îl cunoaştem mai bine pe Dumnezeu, cu atât mai intensă va fi fericirea noastră. Dacă umblăm cu Isus în viaţa aceasta, putem fi umpluţi de iubirea Lui şi mulţumiţi cu prezenţa Lui. {2MCP 651.2}

Noi putem primi aici atât cât este capabilă să cuprindă natura umană. Dar ce este aceasta, în comparaţie cu ceea ce va urma atunci? „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-i slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie Îşi va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-I va dogorî nici soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii, şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalipsa 7, 15-17). — The Desire of Ages, 331, 332 (1889). {2MCP 651.3}

Secţiunea 14 — Gândurile şi influenţa lor

Capitolul 72 — Tiparele de gândire

Gândurile formează caracterul — „Ceea ce gândeşte omul în inima lui, aceea este el” (Proverbe 23,7 KJV). Nenumăratele gânduri alcătuiesc istoria nescrisă a unei singure zile, iar aceste gânduri au o mare înrâurire în formarea caracterului. Gândurile noastre trebuie păzite cu stricteţe, căci un singur gând necurat lasă o urmă adâncă în suflet. Un singur gând rău exercită o influenţă rea asupra minţii. Prin cultivarea gândurilor curate şi sfinte, omul devine mai bun. Pulsul spiritual este accelerat şi puterea de a face binele este mărită. Aşa cum un strop de ploaie pregăteşte calea următorului strop, înmuind pământul, tot astfel, un gând bun pregăteşte calea pentru un alt gând bun. — The Youth’s Instructor, 17 ianuarie, 1901. (Messages to Young People, 144). {2MCP 655.1}

Puterea de a alege subiectele gândirii — Stă în puterea fiecărui om să aleagă subiectele care îi ocupă gândurile şi îi modelează caracterul. — Education, 127 (1903). {2MCP 655.2}

Necesitatea efortului personal — Nimeni, în afară de tine, nu poate să-ţi controleze gândurile. Succesul sau eşecul în lupta pentru atingerea celui mai înalt standard depinde în mare măsură de caracterul şi maniera în care sunt disciplinate gândurile. Dacă gândurile sunt bine păzite, aşa cum le îndrumă Dumnezeu zi de zi, mintea se va concentra asupra acelor subiecte care ne ajută la o mai mare devoţiune. Dacă gândurile sunt corecte, atunci, ca rezultat, cuvintele vor fi corecte; iar acţiunile vor avea acel caracter care aduce sufletului bucurie, mângâiere şi pace. — Letter 33, 1886. (HC 112). {2MCP 655.3}

Gândurile trebuie educate — Gândurile trebuie educate. Încingeţi-vă coapsele minţii voastre, ca să lucreze într-o direcţie corectă şi după planuri bine alcătuite. Dacă veţi proceda astfel, fiecare pas va fi un pas înainte şi nici efortul, nici timpul nu se vor irosi în umblarea după idei vagi şi după planuri apărute la întâmplare. Trebuie să ne formăm o concepţie clară cu privire la scopul şi ţinta vieţii şi să păstrăm fără încetare în atenţie obiectivele valoroase. Gândurile trebuie educate zi de zi şi orientate spre ţintă, asemenea busolei spre poli. Fiecare să-şi stabilească ţinte şi obiective personale şi apoi să-şi îndrepte toate gândurile şi faptele spre realizarea dezideratelor stabilite. Pentru a aduce la îndeplinire ceea ce ne propunem, este nevoie de statornicie şi fermitate. — Letter 33, 1886. (HC 112). {2MCP 656.1}

Educarea gândurilor — Adevărata disciplină a vieţii este constituită din lucrurile mici. Educarea gândurilor este esenţială. — Manuscript 76, 1900. {2MCP 656.2}

Educarea inimii şi stăpânirea gândurilor, în cooperare cu Duhul Sfânt, ne vor face capabili să ne controlăm vorbirea. În aceasta constă adevărata înţelepciune, care ne va conferi liniştea, mulţumirea şi pacea minţii. Contemplarea bogăţiilor harului lui Dumnezeu este o sursă a bucuriei. — Letter 10, 1894. {2MCP 656.3}

Gândurile bune nu vin de la sine — Fiecăruia dintre noi i s-a încredinţat o lucrare ce trebuie îndeplinită în mod perseverent. Gândurile bune şi hotărârile curate şi sfinte nu vin de la sine. Pentru a le avea, trebuie să ne luptăm. — The Review and Herald, 28 noiembrie, 1899. {2MCP 656.4}

Supunerea gândurilor — Dacă viaţa este supusă stăpânirii şi conducerii adevărului, puterea lui este nelimitată. Orice gând este făcut rob ascultării de Isus Hristos. Din vistieria inimii ies cuvintele alese şi potrivite. Vorbirea noastră trebuie supravegheată în mod special. Scriindu-i lui Timotei, apostolul Pavel spune: „Dreptarul învăţăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ţine-l cu credinţa şi dragostea care este în Hristos Isus. Lucrul acela bun care ţi s-a încredinţat, păzeşte-l prin Duhul Sfânt, care locuieşte în noi” (2 Timotei 1, 13.14). — Manuscript 130, 1897. {2MCP 656.5}

Mintea trebuie stăpânită cu fermitate — Tinerii trebuie să înceapă de timpuriu să cultive obiceiuri corecte în domeniul gândirii. Pentru a gândi sănătos şi pentru a nu-I îngădui minţii să se complacă în contemplarea lucrurilor rele, este necesară o adevărată disciplinare a gândirii. Psalmistul exclamă: „Primeşte cu bunăvoinţă cuvintele gurii mele şi cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea şi Izbăvitorul meu!” (Psalmii 19, 14). {2MCP 657.1}

În timp ce Dumnezeu lucrează asupra inimii prin Duhul Său cel Sfânt, omul trebuie să coopereze cu El. Gândurile trebuie păzite, reţinute şi îndepărtate de la contemplarea lucrurilor care nu fac altceva decât să întineze şi să slăbească puterile sufletului. Dacă dorim ca buzele noastre să exprime cuvinte acceptabile înaintea Cerului şi folositoare pentru semeni, gândurile noastre trebuie să fie sfinte şi meditaţia inimii să fie curată. {2MCP 657.2}

Domnul Hristos le-a spus fariseilor: „Pui de năpârci, cum aţi putea voi să spuneţi lucruri bune, când voi sunteţi răi? Căci din prisosul inimii vorbeşte gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui” (Matei 12, 34.35). — The Review and Herald, 12 iunie, 1888. {2MCP 657.3}

Păcatul vizibil este rodul gândurilor latente — Momentul ispitei, în care cineva poate cădea într-un păcat grav, nu este momentul în care se naşte răul, ci doar momentul în care se dezvăluie sau se amplifică păcatul care era ascuns sau se afla în stare latentă în inimă. „Ceea ce gândeşte un om în inima lui, aceea este el”; deoarece din inimă „ies izvoarele vieţii” (Proverbe 23,7 KJV; Proverbe 4,23). — Thoughts from the Mount of Blessing, 60 (1896). {2MCP 657.4}

Obligaţia de a ne controla gândurile — În Predica de pe Munte, Hristos le-a prezentat ucenicilor Săi principiile esenţiale ale Legii lui Dumnezeu. El le-a spus ascultătorilor Săi că legea este încălcată la nivelul gândirii, înainte ca dorinţele rele să fie concretizate în fapte păcătoase. Noi avem obligaţia de a ne controla gândurile şi de a le aduce în supunere faţă de

Legea lui Dumnezeu. Puterile nobile ale minţii ne-au fost date de Dumnezeu pentru a le folosi în contemplarea lucrurilor cereşti. Cerul are resurse din belşug pentru ca sufletul să poată creşte continuu în viaţa spirituală. Există mijloace la îndemână care să ne ajute să creştem în cunoştinţă şi în virtute. — The Review and Herald, 12 iunie, 1888. {2MCP 658.1}

Mintea needucată nu este motivată de principii înalte — Dacă este lăsată să-şi urmeze propriile dorinţe, în mod natural, mintea firească va acţiona fără să ţintească spre scopuri înalte, neurmărind gloria lui Dumnezeu sau binele umanităţii. Gândurile sale vor fi îndreptate mereu spre rău.... Duhul lui Dumnezeu produce o nouă viaţă în suflet, aducând gândurile şi dorinţele noastre în armonie cu voinţa lui Hristos. — The Review and Herald, 12 iunie, 1888 (HC 113). {2MCP 658.2}

Vrăjmaşul nu poate citi gândurile — Vrăjmaşului sufletului nu-i este îngăduit să citească gândurile oamenilor; dar el este un observator foarte inteligent şi consemnează cu mare atenţie cuvintele; el cântăreşte acţiunile şi îşi adaptează cu îndemânare ispitele, pentru a se potrivi cu situaţiile celor care se aşează singuri sub influenţa lui. Dacă ne-am strădui să ne reprimăm simţămintele şi gândurile păcătoase şi nu le-am exprima în cuvinte sau acţiuni, Satana ar fi înfrânt; deoarece el nu şi-ar putea pregăti ispitele seducătoare astfel încât să se potrivească situaţiei. Dar cât de adesea, prin lipsa stăpânirii de sine, aşa-zişii creştini deschid uşa vrăjmaşului sufletelor! — The Review and Herald, 22 martie, 1887. (Selected Messages 1:122, 123). {2MCP 658.3}

Tulburaţi de gânduri rele — Mulţi sunt profund îngrijoraţi datorită gândurilor josnice şi degradante care le vin în minte şi nu pot fi alungate cu uşurinţă. Satana ne înconjoară cu îngerii lui răi şi, chiar dacă nu pot citi gândurile oamenilor, aceştia urmăresc cu atenţie cuvintele şi faptele lor. Satana profită de slăbiciunea şi defectele de caracter dezvăluite în felul acesta şi îşi concentrează ispitele acolo unde se manifestă cea mai mică putere de rezistenţă. El transmite sugestii rele şi inspiră gânduri lumeşti, deoarece ştie că în acest mod poate duce sufletul în robie şi condamnare. Cei care sunt egoişti, lumeşti, avari, mândri, căutători de greşeli sau dedaţi plăcerilor — toţi cei care cultivă erori şi defecte de caracter — sunt ispitiţi să manifeste îngăduinţă de sine, iar sufletele lor sunt conduse în afara căilor poruncite de Biblie, dar pe care Satana le face să pară atrăgătoare. {2MCP 658.4}

Pentru fiecare categorie de ispite există un remediu. În bătălia împotriva eului şi a naturii păcătoase, noi nu suntem lăsaţi să luptăm singuri, prin propriile noastre puteri limitate. Isus este un apărător puternic, un ajutor care nu ne părăseşte niciodată în nevoie.... Mintea nu trebuie lăsată să rătăcească la întâmplare. Ea trebuie stăpânită şi educată să se concentreze asupra Scripturilor şi asupra subiectelor nobile şi veşnice. Pot fi memorate pasaje din Scriptură şi chiar capitole întregi, care să fie repetate atunci când suntem ispitiţi de Satana.... Dacă Satana intenţionează să ne conducă mintea spre lucruri pământeşti şi senzuale, cea mai

eficientă metodă de a-i rezista este aceea de a ne opune prin „stă scris”. — The Review and Herald, 8 aprilie, 1884. {2MCP 659.1}

Unica sursă de siguranţă este o gândire corectă — Este foarte important să fim conştienţi fără încetare atât cu privire la puterea înnobilatoare a gândurilor curate, cât şi la influenţa distrugătoare a gândurilor rele. Gândurile să ne fie îndreptate numai asupra lucrurilor sfinte. Ele trebuie să fie curate şi nobile, deoarece unica sursă de siguranţă pentru orice suflet este o gândire corectă. Trebuie să folosim fiecare mijloc pe care Dumnezeu l-a aşezat la îndemâna noastră, pentru a ne cultiva şi controla gândurile. Gândirea noastră trebuie adusă în armonie cu gândirea lui Dumnezeu. Adevărul Lui ne va sfinţi în întregime, trupul, sufletul şi spiritul. — Letter 123, 1904. {2MCP 659.2}

Preocuparea faţă de lucrurile frivole — Trebuie să depunem eforturi stăruitoare, pentru ca mintea noastră să ajungă la o stare de receptivitate faţă de impresiile Duhului Sfânt. Cei care îngăduie ca mintea lor să alerge fără încetare după lucruri frivole nu pot primi o lumină mai mare. Mintea trebuie să fie depozitara comorilor cerului şi a hranei care ne face în stare să creştem spiritual, ca să ne pregătească pentru un cer sfânt. — Manuscript 51, 1912. (HC 284). {2MCP 660.1}

Mijloace necesare pentru înnobilarea gândurilor — Dumnezeu a asigurat toate mijloacele prin care gândurile noastre să poată ajunge curate, sfinte, nobile şi înalte. El nu numai că a făgăduit să ne cureţe de toate nelegiuirile, ci ne-a pus la dispoziţie o bogăţie îndestulătoare a harului, care să ne atragă gândurile spre El şi să ne facă în stare să preţuim sfinţenia Lui. Trebuie ca noi să înţelegem că Îi aparţinem lui Hristos şi că trebuie să manifestăm caracterul Lui înaintea lumii. Prin harul ceresc, suntem îmbrăcaţi în neprihănirea lui Hristos, în haine de nuntă, şi suntem pregătiţi să luăm loc la ospăţul de nuntă. Noi devenim una cu Hristos, părtaşi ai naturii divine, purificaţi, înnobilaţi şi recunoscuţi drept copii ai lui Dumnezeu — moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Isus Hristos. — The Youth’s Instructor, 28 octombrie, 1897. {2MCP 660.2}

Feriţi-vă de tărâmul fermecat al lui Satana (sfat adresat unei familii egoiste) — Voi trebuie să vă feriţi de tărâmul fermecat al lui Satana şi să nu îngăduiţi minţii voastre să fie abătută de la loialitatea faţă de Dumnezeu. Prin Hristos, puteţi şi trebuie să fiţi fericiţi şi să deprindeţi obiceiul stăpânirii de sine. Chiar şi gândurile voastre trebuie aduse în supunere faţă de voinţa lui Dumnezeu, iar simţămintele voastre să fie supuse conducerii raţiunii şi religiei. Imaginaţia nu v-a fost dată pentru a fi lăsată să rătăcească la întâmplare şi să-şi urmeze propriile ei căi, fără nici un efort de a fi înfrânată şi disciplinată. {2MCP 660.3}

Dacă gândurile sunt rele, simţămintele vor fi rele, iar gândurile şi simţămintele împreună alcătuiesc caracterul moral. Când ajungeţi să consideraţi că unui creştin nu i se cere să-şi controleze gândurile şi simţămintele, vă expuneţi influenţei îngerilor răi şi invitaţi prezenţa şi conducerea lor. Dacă cedaţi propriilor voastre impulsuri şi permiteţi ca gândurile voastre să alunece pe căile suspiciunii, îndoielii şi nemulţumirii, veţi fi printre cei mai nefericiţi

dintre muritori, iar vieţile voastre se vor dovedi un eşec. — Testimonies for the Church 5:310 (1885). {2MCP 660.4}

Sfat adresat unei tinere, cu privire la pericolele construirii castelelor imaginare — Trebuie să-ţi controlezi gândurile. Aceasta nu va fi o lucrare uşoară; tu nu o poţi îndeplini fără un efort serios şi perseverent. Cu toate acestea, Dumnezeu îţi cere să faci lucrul acesta; este o datorie care îi revine fiecărei fiinţe responsabile. Tu eşti răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu pentru gândurile tale. Dacă te laşi în voia unei imaginaţii inutile, îngăduind minţii tale să stăruie asupra unor subiecte imorale, eşti, într-o anumită măsură, la fel de vinovată înaintea lui Dumnezeu, ca şi când gândurile tale ar fi fost transformate în fapte. Tot ceea ce împiedică înfăptuirea lor este lipsa ocaziei. {2MCP 661.1}

Visatul zi şi noapte cu ochii deschişi şi făurirea de castele imaginare constituie nişte obiceiuri dăunătoare şi extrem de periculoase. O dată înrădăcinate, îţi va fi aproape imposibil să le abandonezi şi să-ţi îndrepţi gândurile spre subiecte curate, sfinte şi nobile. Dacă doreşti să câştigi stăpânirea asupra minţii şi să împiedici gândurile inutile şi imorale să-ţi păteze sufletul, va trebui să devii o santinelă credincioasă a ochilor, urechilor şi a tuturor simţurilor tale. Numai puterea harului poate realiza o lucrare atât de vrednică de dorit. Tu eşti lipsită de putere în această privinţă. — Testimonies for the Church 2:561 (1870). {2MCP 661.2}

Înlocuiţi răul prin bine — Faptul că mintea copiilor va fi umplută sau nu, la un moment dat, de gânduri şi sentimente curate şi sfinte depinde de alegerea părinţilor, dar în ce priveşte gusturile copiilor, acestea trebuie să fie disciplinate şi educate cu cea mai mare atenţie. Pentru ca obiceiurile şi gusturile copiilor să poată fi bine formate, părinţii trebuie să înceapă de timpuriu să dezvăluie Scripturile înaintea minţii lor aflate într-o continuă creştere.... Elementele răului nu pot fi alungate decât dacă sunt înlocuite cu gânduri curate şi serioase. — The Review and Herald, 9 noiembrie, 1886. (HC 202). {2MCP 661.3}

Evitaţi să gândiţi negativ — Fiindcă nu suntem ai noştri, deoarece am fost cumpăraţi cu un preţ, toţi cei care pretind că sunt creştini au datoria de a-şi păstra gândurile sub controlul raţiunii şi de a se strădui să fie voioşi şi fericiţi. Oricât de amară ar fi cauza suferinţei, ei trebuie să cultive un spirit liniştit şi împăcat în Dumnezeu. Cât de liniştitoare este pacea lui Hristos pentru sufletul împovărat şi cât de vindecătoare este liniştea aflată în Isus Hristos! Oricât de întunecate ar fi perspectivele, creştinii trebuie să cultive speranţa în mai bine. Prin descurajare nu se câştigă nimic, dar se pierde mult. În timp ce voioşia, resemnarea calmă şi pacea îi vor face şi fericiţi, şi sănătoşi pe cei din jur, vor constitui cea mai mare binecuvântare pentru cel care le împărtăşeşte. Tristeţea şi discuţiile despre lucruri dezagreabile încurajează situaţiile dezagreabile, aducând asupra celui ce le cultivă un efect nedorit. Dumnezeu doreşte să uităm toate aceste lucruri — să nu privim în jos, ci în sus, tot mai sus! — Letter 1, 1883. {2MCP 662.1}

Pericolul de a stărui asupra lucrurilor pământeşti — Dacă gândurile, obiectivele şi planurile voastre sunt îndreptate în întregime spre acumularea de lucruri pământeşti, toate preocupările, cercetările şi grijile voastre vor fi orientate asupra lumii. Frumuseţile cerului îşi vor pierde atracţia.... Inima voastră se va dedica bogăţiei.... Nu veţi avea timp să vă consacraţi studiului Scripturilor şi rugăciunii stăruitoare, ca să puteţi scăpa de cursele lui Satana. — The Review and Herald, 1 septembrie, 1910. (HC 200). {2MCP 662.2}

Schimbarea tiparelor de gândire — Dacă minţii i s-a permis să se preocupe prea mult cu lucruri pământeşti, schimbarea tiparelor de gândire va fi o sarcină deosebit de dificilă. Prea adesea ceea ce văd ochii şi urechile, ne atrage atenţia şi ne absoarbe interesele. Dar, dacă dorim să intrăm în cetatea lui Dumnezeu şi să-l vedem pe Domnul Isus şi slava Lui, trebuie să ne obişnuim încă de aici să-l privim cu ochii credinţei. Cuvintele şi caracterul Domnului Hristos ar trebui să fie cât mai des subiectul gândurilor şi al conversaţiilor noastre şi trebuie să dedicăm zilnic un timp special pentru rugăciune şi meditaţie asupra acestor subiecte sfinte. — The Review and Herald, 3 mai, 1881. (The Sanctified Life, 91, 92). {2MCP 662.3}

Un nivel de gândire mai înalt — De când s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, omul s-a străduit fără încetare să făurească planuri care să-i aducă satisfacţia succesului şi să-i asigure fericirea. Dar a fost dezamăgit ori de câte ori a căutat să-şi umple mintea cu orice alt subiect în afară de Dumnezeu. Aveţi nevoie de un nivel de gândire substanţial mai înalt şi de obiective cu mult mai înalte decât cele pentru care v-aţi luptat în trecut. Dezordinea şi nedesăvârşirea cuvintelor şi caracterului omenesc pot fi restabilite numai prin Domnul Isus Hristos. De aceea, El trebuie să fie obiectul contemplaţiei şi al conversaţiei voastre. Dacă doriţi să înţelegeţi marele plan de răscumpărare, trebuie să aveţi un mod de gândire şi acţiune cu mult mai înalt. — Manuscript 13, 1897. {2MCP 663.1}

Legi ale gândirii şi simţămintelor — Există o lege a firii, în virtutea căreia gândurile şi simţămintele sunt încurajate şi întărite, pe măsură ce sunt exprimate. Deşi cuvintele exprimă gândurile, este la fel de adevărat faptul că gândurile sunt determinate de cuvinte. — The Ministry of Healing, 251, 252 (1905). {2MCP 663.2}

Spre desăvârşirea caracterului — O viaţă creştină va fi dezvăluită printr-un comportament creştin, prin cuvinte şi gânduri creştine. În Hristos există o desăvârşire divină a caracterului. — Letter 13a, 1879. (HC 184). {2MCP 663.3}

O nouă înzestrare cu putere — Cei care Îi consacră lui Dumnezeu trupul, sufletul şi spiritul lor, curăţindu-şi gândurile prin ascultare de Legea Lui, vor primi fără încetare rezerve noi de putere fizică şi intelectuală. Inima va nutri o dorinţă fierbinte după Dumnezeu şi se va ruga stăruitor pentru capacitatea de a înţelege cu claritate rolul şi lucrarea Duhului Sfânt. Nu noi suntem cei care folosim Duhul Sfânt, ci Duhul Sfânt este Cel care ne foloseşte, modelând şi înnobilând toate însuşirile noastre. — Testimonies on Sabbath-School Work, 106. (Counsels on Sabbath School Work, 40). {2MCP 663.4}

Capitolul 73 — Gândirea corectă

[Vezi capitolul 88, „Influenţe negative asupra minţii”.]

Puterea gândirii este un dar încredinţat de Dumnezeu — Mintea este un dar pe care ni l-a încredinţat Dumnezeu. Însuşirile minţii trebuie cultivate şi utilizate în mod înţelept, astfel încât să se dezvolte şi să devină puternice. Fiecare om are răspunderea de a-şi folosi talentele cu care a fost înzestrat într-o manieră care să aducă cele mai bune rezultate. Educarea minţii trebuie să conducă la evidenţierea şi promovarea celor mai bune resurse ale sufletului şi la dezvoltarea tuturor capacităţilor. Noi nu trebuie să ne mulţumim cu nişte standarde joase, ci să înaintăm în lucrare, escaladând, una după alta, culmile progresului. — Letter 106, 1901. {2MCP 665.1}

Mintea să fie educată — Mintea constituie cea mai valoroasă avuţie pe care o deţinem; dar este necesar ca aceasta să fie disciplinată prin studiu, meditaţie şi învăţătura primită în şcoala Domnului Hristos, cel mai mare şi mai demn de încredere educator al tuturor timpurilor. Lucrătorul creştin trebuie să se dezvolte. El trebuie să-şi clădească un caracter care să-l facă util; să se educe pe sine pentru a suporta greutăţile şi pentru a deveni un om ale cărui gânduri şi conversaţii sunt curate — un om care se abţine de la tot ce pare rău şi nu oferă nici un motiv de reproş în comportamentul său. El {2MCP 665.2}

trebuie să fie sincer în inimă şi să nu se găsească vicleşug pe buzele lui. — The Review and Herald, 6 ianuarie, 1885. {2MCP 666.1}

El [Hristos] a murit pentru mine, pentru ca eu să pot fi binecuvântat şi pentru ca bucuria Lui să rămână în mine. Aşadar, îmi păstrez mintea îndreptată spre El; o educ; o dezvolt; îmi stăpânesc limba; îmi controlez gândurile; îmi antrenez toate resursele, că să-mi pot ancora întreaga fiinţă în Isus Hristos. — Manuscript 36, 1891. {2MCP 666.2}

Fiecare însuşire a minţii ... demonstrează că Dumnezeu nu a plănuit ca aceste capacităţi să rămână inactive, ci să fie utilizate. — Testimonies for the Church 4:411 (1880). {2MCP 666.3}

Gândirea corectă este unica sursă de siguranţă — Unica sursă de siguranţă a unui suflet constă într-o gândire corectă. „Ceea ce gândeşte omul în inima lui, aceea este el” (Proverbe 23,7 KJV). Puterea stăpânirii de sine se dezvoltă prin exercitare. Ceea ce pare dificil la început devine uşor printr-o repetare constantă, până când gândurile şi acţiunile corecte devin o obişnuinţă. Dacă vrem, ne putem îndepărta de tot ce este ieftin şi inferior şi ne putem ridica la un standard mai înalt; noi putem fi respectaţi de oameni şi iubiţi de Dumnezeu. — The Ministry of Healing, 491 (1905). {2MCP 666.4}

O gândire al cărei centru este Hristos — Ultimul vostru gând seara şi primul vostru gând dimineaţa trebuie să fie îndreptate spre Cel ce Se află în centrul speranţei voastre veşnice. — Letter 19, 1895. (HC 116). {2MCP 666.5}

Dezvoltarea unei atitudini pozitive — Energia şi atitudinea pozitivă, fermitatea şi puterea care s-au manifestat în caracterul Domnului Hristos trebuie să se dezvolte în caracterul nostru, prin intermediul aceleiaşi discipline suportate de El. şi harul pe care l-a primit Isus se află la dispoziţia noastră. — The Desire of Ages, 73 (1898). {2MCP 666.6}

Efortul proporţional cu obiectivul propus — Gândurile noastre trebuie să fie concentrate asupra lui Dumnezeu. Pentru a învinge tendinţele rele ale inimii noastre fireşti, este necesar efortul cel mai stăruitor. Eforturile noastre, renunţarea la sine şi perseverenţa trebuie să fie proporţionale cu valoarea infinită a obiectivului pe care dorim să-l atingem. Vom câştiga cununa vieţii numai dacă vom birui aşa cum a biruit Domnul Hristos. — The Ministry of Healing, 455 (1905). {2MCP 666.7}

A gândi pentru sine — Dacă permiteţi ca altcineva să gândească pentru voi, abilităţile voastre vor descreşte şi energiile voastre vor fi risipite. Există mulţi oameni ale căror intelecte sunt pipernicite, deoarece au consimţit ca mintea lor să se preocupe cu lucruri de mică însemnătate. Voi trebuie să luptaţi cu probleme care solicită exercitarea celor mai înalte puteri ale minţii. — The Review and Herald, 16 aprilie, 1889. {2MCP 667.1}

Cultivarea inimii în şcoala lui Hristos — Cultivarea şi înnobilarea gândirii şi comportamentului pot fi realizate în şcoala Învăţătorului Divin, mai bine decât prin adoptarea oricărui set de reguli. Inundându-ne inima, iubirea lui Hristos ne modelează caracterul în asemănarea cu El. Această educaţie conferă o demnitate cerească şi un simţ al decenţei. Ea ne dăruieşte o dispoziţie plăcută şi un comportament amabil, care nu vor putea fi niciodată egalate de politeţea superficială a etichetei sociale. — Education, 241 (1903). {2MCP 667.2}

Necesitatea disciplinei mintale — Abilitatea de a ne concentra gândurile asupra lucrului pe care îl realizăm la un moment dat constituie o mare binecuvântare. Tinerii temători de Dumnezeu trebuie să se străduiască să-şi îndeplinească sarcinile cu o deosebită responsabilitate, păstrându-şi gândurile pe căi drepte şi dându-şi toate silinţele pentru a obţine cele mai bune rezultate. Ei trebuie să-şi cunoască îndatoririle prezente şi să le aducă la îndeplinire fără a îngădui ca mintea lor să rătăcească. Acest gen de disciplină mintală va fi folositor şi benefic pentru întreaga viaţă. Cei care învaţă să gândească ori de câte ori îşi asumă realizarea unei lucrări, indiferent cât de neînsemnată ar putea să pară aceasta, vor fi nişte oameni de mare folos pentru lume. — The Youth's Instructor, 20 august, 1903. (Messages to Young People, 149). {2MCP 667.3}

Legătura dintre idei — Unele minţi se aseamănă mai degrabă cu un anticariat. Nenumărate frânturi de informaţii şi capete de adevăr sunt culese şi adunate acolo; dar ei nu

ştiu cum să le prezinte într-o manieră clară şi coerentă. Ceea ce conferă valoare acestor idei este tocmai relaţia care se stabileşte între ele. Toate ideile şi toate declaraţiile trebuie să fie strâns legate între ele, asemenea verigilor dintr-un lanţ. Când un pastor expune în faţa auditoriului o mare cantitate de idei, fără a le alege şi aranja în ordine, lucrarea lui este pierdută, deoarece puţini sunt capabili să realizeze lucrul acesta. — The Review and Herald, 6 aprilie, 1886. (Evangelism, 648, 649). {2MCP 667.4}

De ce se degradează mintea — Dacă scade nivelul de gândire al minţii omeneşti, aceasta se întâmplă, în general, deoarece este lăsată să se ocupe de fapte lipsite de valoare şi nu este solicitată şi provocată să caute adevărurile înalte şi nobile, care rămân pentru veşnicie. Societăţile literare exercită o influenţă aproape universală şi întru totul opusă pretenţiilor pe care le declară, afectând negativ cultura tinerilor. Lucrul acesta nu ar trebui să se întâmple, dar, pentru că sunt conduse de persoane nesfinte şi pentru că cei lumeşti doresc satisfacerea preferinţelor lor, inimile tinerilor nu se află în armonie cu Isus Hristos. Ei vor intra în rândurile vrăjmaşului şi nu vor fi mulţumiţi cu acel gen de recreaţie care ar putea să-i întărească şi să-i consolideze din punct de vedere spiritual, ca membri ai societăţii. Se dezbat subiecte ieftine, în care nu există nici mijloace de înălţare spirituală, nici surse de informare, ci numai amuzament. — Manuscript 41, 1900. {2MCP 668.1}

Preocuparea cu lucruri lipsite de importanţă — În timpul orelor de veghe, mintea se află într-o continuă activitate. Dacă este ocupat cu lucruri lipsite de importanţă, intelectul va slăbi şi se va pipernici. Chiar dacă ar putea să apară scânteieri sporadice de inteligenţă, mintea nu va fi disciplinată pentru a susţine o gândire fermă şi consecventă. Există subiecte care necesită o cercetare serioasă.... Preocuparea perseverentă cu subiecte de interes veşnic întăreşte mintea şi dezvoltă caracterul. — The Review and Herald, 10 iunie, 1884. {2MCP 668.2}

Gândurile lasă urme adânci în suflet — Feriţi-vă de tot ce poate fi rău. Păcatele obişnuite, oricât de nesemnificative ar putea fi considerate, vor prejudicia conştiinţa morală şi vor stinge impresiile interioare venite din partea Duhului lui Dumnezeu. Caracterul gândurilor îşi lasă urmele asupra sufletului şi toate conversaţiile josnice murdăresc mintea. Toate faptele rele îi distrug pe cei care le comit. Dumnezeu poate şi vrea să-l ierte pe păcătosul care se pocăieşte, dar, chiar dacă este iertat, sufletul rămâne pătat; iar capacitatea unei minţi curate de a produce gânduri înalte este distrusă. Sufletul poartă cicatricele păcatului până la sfârşitul timpului. De aceea, să căutăm acea credinţă care lucrează prin iubire şi purifică inima, ca să putem reprezenta înaintea lumii caracterul lui Hristos. — The Review and Herald, 8 decembrie, 1891. (Fundamentals of Christian Education, 195). {2MCP 668.3}

Sufletul înconjurat de o atmosferă sfântă — Să ne trăim religia în mod paşnic, prin urmare, nimeni nu trebuie să iasă în evidenţă într-o manieră ostentativă.... Atunci vom străluci ca lumini în lume, fără zgomote sau conflicte. Nimeni nu trebuie să cadă, pentru că

Îl avem cu noi pe Cel înţelept în sfat, minunat în faptă şi puternic în realizarea planurilor Sale. El lucrează prin agenţi nevăzuţi şi văzuţi, divini şi umani. Aceasta este o mare lucrare şi va fi împlinită spre slava lui Dumnezeu, dacă toţi cei ce sunt implicaţi în ea vor face ca faptele să corespundă cu mărturisirea credinţei lor. Curăţia gândirii trebuie cultivată ca o condiţie indispensabilă în activitatea de îndrumare a altora. Sufletul trebuie înconjurat cu o atmosferă curată şi sfântă, care va trezi viaţa spirituală a tuturor celor ce o împărtăşesc. — Letter 74, 1896. (Sons and Daughters of God, 316). {2MCP 669.1}

Toate resursele fiinţei trebuie angajate (sfat adresat unei tinere femei) — Dacă sufletul nu este adus într-o stare de supunere faţă de voia lui Dumnezeu, viaţa lui nu poate fi susţinută. Toate resursele fiinţei trebuie angajate în împlinirea voinţei divine. Dacă gândurile noastre sunt îndreptate fără încetare spre Dumnezeu, vor fi călăuzite de iubirea şi puterea divină. Aşadar, draga mea copilă, trăieşte prin cuvintele ce vin de pe buzele lui Hristos. Fie ca Domnul să te călăuzească, să te întărească şi să te binecuvânteze. Mergi înainte şi ai încredere că, dacă Îi vei cere aceasta, ţi se va da. — Letter 339, 1905. {2MCP 669.2}

Hristos schimbă gândurile — Domnul Hristos a venit pentru a schimba cursul obişnuit al gândurilor şi sentimentelor omeneşti. — Testimonies for the Church 1:196 (1859). {2MCP 670.1}

Asemenea florilor care se întorc spre soare — Îngăduiţi-I sufletului să fie atras şi înălţat către Dumnezeu, pentru ca El să ne poată învălui într-o atmosferă cerească. Noi putem rămâne atât de aproape de Dumnezeu, încât, în orice ispită neaşteptată, gândurile noastre se vor îndrepta în mod instinctiv spre El, aşa cum floarea se îndreaptă spre soare. — Steps to Christ, 99, 100 (1892). {2MCP 670.2}

Transformarea începe cu gândirea — Cuvintele „vă voi da o inimă nouă” (Ezechiel 36, 26) înseamnă „vă voi da o minte nouă”. Această schimbare a inimii este întotdeauna însoţită de o concepţie clară cu privire la datoria creştină şi de înţelegerea adevărului. Limpezimea concepţiilor noastre cu privire la adevăr va fi proporţională cu înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 452 (1913). {2MCP 670.3}

Pentru a ne folosi în mod corect puterile gândirii, avem nevoie de transformarea produsă de harul lui Dumnezeu. Putem gândi rău, putem continua să ne îndreptăm gândurile asupra unor lucruri discutabile, dar ce folos am avea? Întreaga noastră experienţă este modelată de lucrurile pe care le privim. Dar, privind la Isus, suntem schimbaţi în asemănarea cu El. Slujitorul lui Dumnezeu caută un obiectiv spre care să privească. Ochii sunt sfinţiţi, urechile sunt sfinţite, iar cei care îşi vor închide ochii şi urechile faţă de rău vor fi schimbaţi. — Manuscript 17, 1894. {2MCP 670.4}

Capitolul 74 — Îndoielile

Taine pe care nu le putem pătrunde — Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea Autorului lui Divin, conţine taine care nu vor putea fi niciodată înţelese pe deplin de nişte fiinţe limitate. Pătrunderea păcatului în lume, întruparea Domnului Hristos, naşterea din nou, învierea şi multe alte subiecte aflate în Biblie constituie taine mult prea adânci pentru a fi explicate de mintea omenească sau măcar pentru a fi pe deplin înţelese. Dar noi nu avem nici un motiv să punem la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu putem înţelege tainele providenţei Sale. {2MCP 671.1}

În lumea naturii, suntem înconjuraţi în mod constant de taine pe care nu le putem pătrunde. Cele mai umile forme de viaţă constituie o problemă pe care nici cei mai înţelepţi filozofi nu o pot dezlega. Oare ar trebui să fim surprinşi de faptul că şi în lumea spirituală există taine pe care nu le putem înţelege? Dificultatea este cauzată în totalitate de slăbiciunea şi îngustimea minţii umane. Dumnezeu ne-a oferit în Scripturi dovezi suficiente cu privire la caracterul lor divin, iar noi nu trebuie să ne îndoim datorită faptului că nu putem înţelege toate tainele providenţei Sale. — Steps to Christ, 106, 107 (1892). {2MCP 671.2}

Posibilitatea îndoielii nu este îndepărtată — Deşi a oferit dovezi substanţiale în favoarea credinţei, Dumnezeu nu va îndepărta niciodată toate motivele necredinţei. Toţi cei care caută cârlige de care să-şi atârne îndoielile le vor găsi. Iar cei care refuză să accepte şi să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, până când orice obiecţie va fi îndepărtată şi până când nu va mai exista nici o ocazie de îndoială, nu vor veni niciodată la lumină. {2MCP 672.1}

Neîncrederea în Dumnezeu este o roadă firească a inimii nerenăscute, care se află în vrăjmăşie cu El. Dar credinţa este inspirată de Duhul Sfânt şi va aduce rod numai dacă va fi cultivată. Nici un om nu poate ajunge puternic fără un efort hotărât. Dacă este încurajată, necredinţa se întăreşte; dar dacă, în loc de a stărui asupra dovezilor pe care Dumnezeu le-a oferit pentru a susţine credinţa lor, oamenii îşi permit să se preocupe de obiecţii mărunte şi întrebări fără rost, vor descoperi că îndoielile lor devin tot mai profunde. — The Great Controversy, 527 (1911). {2MCP 672.2}

Impactul argumentelor convingătoare — Cei care doresc să se îndoiască vor găsi suficiente motive. Dumnezeu nu şi-a propus să îndepărteze toate ocaziile favorabile necredinţei. El oferă dovezi care trebuie cercetate cu atenţie, cu o inimă umilită şi cu dispoziţia de a se lăsa învăţaţi şi toţi trebuie să ia decizii întemeiate pe argumente convingătoare. Pentru mintea sinceră, care doreşte să creadă, există suficiente dovezi oferite de Dumnezeu; dar cel care întoarce spatele argumentelor convingătoare, din cauza câtorva lucruri mărunte, pe care nu le poate pricepe cu mintea lui limitată, va fi lăsat să rămână în

atmosfera rece şi îngheţată a necredinţei şi îndoielilor, iar credinţa lui va fi un eşec. — Testimonies for the Church 5:675, 676 (1889). {2MCP 672.3}

Nu vă încredeţi în simţăminte (sfat adresat unei persoane cuprinse de îndoială) — Marele plan al harului, alcătuit încă de la începutul existenţei, prevede ca fiecare suflet împovărat să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu. Singura cale de a fi în siguranţă acum, când mintea ta este torturată de îndoială, este să nu te încrezi în simţămintele tale, ci să-ţi pui încrederea în Dumnezeul cel viu. Tot ce îţi cere Dumnezeu este să-ţi pui încrederea în El, acceptându-L ca pe un Mântuitor credincios, care te iubeşte şi îţi iartă toate greşelile şi erorile. — Letter 299, 1904. {2MCP 672.4}

Nici un gând de îndoială să nu vadă lumina zilei — Vegheaţi cu aceeaşi credincioşie cu care Avraam a vegheat jertfa, pentru ca vulturii şi păsările de pradă să nu mănânce din darul adus lui Dumnezeu pe altar. Fiecare gând de îndoială trebuie prevenit şi respins, deoarece, dacă va fi exprimat în cuvinte, ne va împiedica să vedem lumina. Cuvintele care exprimă onoarea adusă puterilor întunericului alungă întotdeauna lumina. Viaţa Domnului nostru cel înviat trebuie să se manifeste zilnic în noi. — Letter 7, 1892. (Selected Messages 2:243). {2MCP 673.1}

Cel ce suferă de îndoială cronică este egocentric — Este o mare nefericire să suferi de îndoială cronică, păstrându-ţi gândurile îndreptate fără încetare asupra propriului eu. Dacă priveşti spre sine, dacă eul este tema gândirii şi a conversaţiei tale, nu te poţi aştepta să ajungi asemenea chipului lui Hristos. Nu eul este mântuitorul tău. Tu nu deţii însuşiri răscumpărătoare în tine însuţi. „Eul” este un vas prea fragil pentru a purta credinţa ta. Vasul acesta se va scufunda într-un mod tot atât de sigur, pe cât de sigură este încrederea pe care i-ai acordat-o. {2MCP 673.2}

Singura cale de a fi în siguranţă este aceea de a te îmbarca pe corabia vieţii. Isus este Căpitanul ei şi nu a pierdut niciodată un pasager. {2MCP 673.3}

Cum ar putea cel descurajat de îndoială să aştepte ca inima să-i radieze de iubirea lui Hristos? Cum ar putea să se aştepte ca bucuria Lui să rămână în el şi să fie deplină, în timp ce îşi cultivă propriul caracter nedesăvârşit şi meditează la el? — Letter 11, 1897. {2MCP 673.4}

Credinţă sau necredinţă — Noi nu suntem conştienţi cât de mult pierdem prin necredinţă. Fără credinţă, am fi angajaţi într-o bătălie pierdută. Avem un Mântuitor care înţelege fiecare etapă a vieţii noastre. El cunoaşte descurajările noastre şi ştie cu precizie care este ajutorul de care avem nevoie. Domnul doreşte să ne încredem în El cu o credinţă care lucrează prin iubire şi purifică sufletul. — Manuscript 41, 1908. {2MCP 673.5}

Credinţa se dezvoltă în mijlocul împotrivirii; virtutea îşi adună puterile prin rezistenţa contra ispitei. — The Youth’s Instructor, 1 aprilie, 1873. {2MCP 673.6}

Cultivarea credinţei — Necredinţa nu beneficiază de nici o încurajare. Domnul Îşi manifestă harul şi puterea din nou şi din nou, iar acest fapt ar trebui să ne înveţe că exprimarea, cultivarea şi dovedirea credinţei sunt întotdeauna folositoare, oricare ar fi circumstanţele. Inimile şi mâinile noastre nu trebuie niciodată lăsate să-şi piardă energia din cauza sugestiilor insinuate de nişte minţi suspicioase, cărora le-am permis să semene în inimile noastre seminţele îndoielii şi ale neîncrederii. — Letter 97, 1898. (The S.D.A. Bible Commentary 7:928). {2MCP 673.7}

Îndoiala provoacă boli nervoase — Siguranţa aprobării lui Dumnezeu este aducătoare de sănătate. Ea întăreşte sufletul împotriva îndoielii, confuziei şi îngrijorării exagerate, care subminează atât de adesea energiile vitale şi provoacă cele mai grave şi mai devastatoare boli nervoase. Domnul a făgăduit în mod solemn că ochii Săi vor veghea asupra celor neprihăniţi şi urechile Sale vor asculta rugăciunile lor, în timp ce vor sta împotriva tuturor celor ce fac răul. Dacă alegem o cale care Îl determină pe Dumnezeu să ne stea împotrivă, vom face ca lucrarea noastră să devină foarte grea pe acest pământ. — The Review and Herald, 16 octombrie, 1883. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1146). {2MCP 674.1}

Nici o suspiciune nu trebuie să preia stăpânirea asupra minţii — Nici o suspiciune sau neîncredere nu trebuie să preia stăpânirea asupra minţii noastre. Nici o teamă de măreţia lui Dumnezeu nu trebuie să ne tulbure încrederea. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să ne umilim pe noi înşine şi să trăim în smerenie. Domnul Hristos S-a dezbrăcat de haina împărătească şi a lăsat coroana regală pentru a Se alătura neamului omenesc şi pentru a demonstra că fiinţele umane pot ajunge desăvârşite. Îmbrăcat în veşmintele harului, El a trăit în lumea noastră o viaţă desăvârşită, pentru a ne dovedi dragostea Lui. Lucrarea Lui ar trebui să facă imposibilă lipsa credinţei în El. Domnul a coborât din poziţia înaltă pe care o avusese în curţile cerului, pentru a lua asupra Sa natura umană. Viaţa Lui a fost un exemplu cu privire la ceea ce ar putea fi vieţile noastre. Pentru ca nici o teamă de măreţia lui Dumnezeu să nu umbrească încrederea noastră în iubirea lui Dumnezeu, Domnul Hristos a devenit un om al durerii şi suferinţei. O inimă consacrată Lui va deveni asemenea unei harfe sfinte, din care răsună o muzică sacră. — Letter 365, 1904. (Selected Messages 2:254). {2MCP 674.2}

Nici o scuză pentru a vorbi despre descurajare — „Tatăl ... ne-a izbăvit de sub puterea întunericului” (Coloseni 1, 13). {2MCP 674.3}

Dacă acest fapt este adevărat, ce scuză am avea pentru a vorbi despre descurajare, necredinţă şi îndoială — strângând întunericul în jurul nostru ca pe o manta? Să dăm la o parte umbrele întunecate ce ne învăluie, alungând influenţele lui Satana, autorul tuturor îndoielilor şi descurajării. Satana se străduieşte să învăluie cărările paşilor noştri în umbrele sale întunecoase. Dar credinţa noastră trebuie să străpungă norii întunecaţi ai îndoielii şi necredinţei şi să se prindă strâns de braţul lui Hristos, care Se află dincolo de aceştia. — Manuscript 102, 1901. {2MCP 675.1}

Cum respingea Ellen White umbrele îndoielii — Când Satana îşi aruncă umbrele lui întunecoase pe calea paşilor mei, eu nu privesc la acestea şi nu vorbesc despre ele, deoarece aş aduce slavă lui Satana, vorbind despre el, despre puterea lui şi despre perioadele grele prin care trec. Nu, ci eu îmi croiesc drum înainte chiar prin mijlocul întunericului şi, prin credinţă, mă prind cu putere de braţul lui Isus Hristos. Privind la El, „suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă". Vorbiţi despre credinţă. Fiecare cuvânt de îndoială pe care îl exprimăm constituie o sămânţă pe care o semănăm şi care va prinde rădăcini adânci în unele inimi. Noi nu dorim să rostim nici măcar un singur cuvânt de îndoială, deoarece prin aceasta îl slăvim pe Satana pentru puterea lui miraculoasă de a ne păstra în supunere faţă de el. Domnul Hristos m-a cumpărat cu un preţ şi m-a răscumpărat. Satana nu mai are nici o putere asupra mea. — Manuscript 16, 1894. {2MCP 675.2}

Idei false cu privire la Dumnezeu — Satana jubilează când îi poate conduce pe copiii lui Dumnezeu în necredinţă şi descurajare. El se delectează să ne vadă îndoindu-ne de Dumnezeu şi punând sub semnul întrebării dispoziţia şi puterea Lui de a ne mântui. Satana simte plăcere atunci când ne temem că Domnul ar putea să ne facă un rău, în providenţa Sa. {2MCP 675.3}

Lucrarea lui Satana este aceea de a-l prezenta pe Domnul ca fiind lipsit de compasiune şi milă. El răstălmăceşte adevărul despre Dumnezeu şi umple mintea cu idei false cu privire la El; prea adesea, în loc să medităm la adevărul privitor la Tatăl nostru ceresc, noi ne concentrăm gândurile asupra greşitelor interpretări ale lui Satana şi Îl dezonorăm pe Dumnezeu prin lipsa încrederii în El şi prin murmurările îndreptate împotriva Lui. {2MCP 675.4}

Satana caută fără încetare să facă în aşa fel, încât viaţa religioasă să pară o viaţă nefericită. El doreşte ca religia să pară împovărătoare şi dificilă, şi când creştinul oferă o asemenea reprezentare în propria lui viaţă, devine, prin necredinţă, un susţinător al minciunilor lui Satana. — Steps to Christ, 116 (1892). {2MCP 675.5}

Închideţi uşa inimii în faţa ispitei — Când diavolul vine cu îndoielile şi necredinţa lui, închideţi uşa inimii voastre. Închideţi-vă ochii, ca să nu fiţi absorbiţi de întunericul lui. Ridicaţi-vă privirile în sus. Acolo, puteţi vedea lucruri veşnice şi veţi avea o permanentă putere. Încercarea credinţei voastre este mult mai preţioasă decât aurul.... Ea vă va da curaj în luptele Domnului, „căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva stăpânirilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în locurile cereşti" (Efeseni 6, 12). {2MCP 676.1}

Satana pretinde supremaţia acestei lumi. El pretinde că noi suntem proprietatea lui. Deci, îi vom satisface pretenţiile? Nu. Eu sunt proprietatea altei Persoane. Eu am fost cumpărată cu un preţ, iar lucrarea mea este să-l slăvesc pe Dumnezeu în trupul şi sufletul meu. Eu nu am timp să vorbesc despre necredinţă. Există o credinţă despre care trebuie să vorbesc. Trebuie să-mi întăresc credinţa prin exercitare. şi astfel, în timp ce înaintez pe temeiul

făgăduinţelor lui Dumnezeu, credinţa mea se dezvoltă şi pot să înţeleg şi să cresc tot mai mult. {2MCP 676.2}

Binecuvântaţi, binecuvântaţi pe Isus. Eu Îl iubesc pentru că El este mângâierea, speranţa, şansa şi sursa de putere, atât pentru mine personal, cât şi pentru voi. Doresc să vă consideraţi proprietatea lui Dumnezeu. Întoarceţi-vă cu faţa către Muntele Sionului şi înaintaţi spre el. Fiţi plini de convingerea că acolo se află o comoară pe care puteţi să o aveţi. — Manuscript 17, 1894. {2MCP 676.3}

Un singur cuvânt de îndoială pregăteşte calea pentru următorul — Un singur cuvânt de îndoială, o singură exprimare a unui gând rău pregătesc calea pentru multe altele de acest fel. Este asemenea semănatului care pregăteşte un seceriş şi puţini sunt cei care se pregătesc să-l adune cu grijă. — Letter 117, 1896. {2MCP 676.4}

Seminţele îndoielii rămân îngropate — Cei care sunt tulburaţi de îndoieli şi trec prin dificultăţi pe care nu le pot rezolva nu trebuie să învăluie şi alte minţi vulnerabile în aceeaşi confuzie. {2MCP 676.5}

Unii şi-au exprimat propria necredinţă şi au transmis-o asupra altora, fără să aibă nici cea mai mică idee despre efectul produs. În anumite situaţii, impresiile negative au rămas îngropate în mintea altora mult timp, până când aceştia au început să se îndrepte pe o cale greşită şi să-i facă loc inamicului. Ca urmare, lumina lui Dumnezeu s-a retras, iar ei au căzut pradă puternicelor ispite ale lui Satana. Atunci, seminţele necredinţei, care au fost semănate cu atât de mult timp înainte, încep să răsară. Satana le cultivă şi aduc roade. {2MCP 677.1}

Tot ce vine din partea pastorilor, care ar trebui să stea în lumină, are o influenţă puternică. şi dacă aceştia nu au rămas în mod constant în lumina clară a lui Dumnezeu, Satana i-a folosit ca agenţi ai săi, prin care şi-a lansat proiectilele distrugătoare asupra minţilor nepregătite să reziste în faţa influenţei pastorilor lor. — Testimonies for the Church 1:378 (1863). {2MCP 677.2}

Datoria de a crede — Aveţi încredere în infailibilitatea cuvântului lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este credincios în împlinirea promisiunilor Sale. Aşa cum suntem datori să ne mărturisim păcatele, tot astfel suntem datori să credem că Dumnezeu Îşi va împlini făgăduinţa. Noi trebuie să-l credem pe Dumnezeu, aşa cum credem că o persoană va face exact ce a declarat că va face — să credem că Dumnezeu ne va ierta păcatele. {2MCP 677.3}

Cum putem şti că Domnul ne iartă cu adevărat şi cum putem dovedi profunda mulţumire pe care o avem în Domnul, harul şi dragostea pe care El ne-a asigurat că le va manifesta faţă de inima întristată, dacă nu credem în acelaşi timp cuvintele Sale? Oh, cât de mulţi trăiesc murmurând, păcătuind, căindu-se, dar întotdeauna sub simţământul apăsător al condamnării! Ei nu cred cuvântul Domnului. Ei nu cred că El va face ceea ce a spus că va face. — Letter 10, 1893. {2MCP 677.4}

Cauza îndoielii — dragostea faţă de păcat — Oricât de ascunsă ar fi, în cele mai multe cazuri, cauza îndoielii şi a scepticismului este dragostea faţă de păcat. Învăţăturile şi restricţiile Cuvântului lui Dumnezeu nu sunt binevenite pentru inima mândră şi iubitoare de păcat, iar cei care nu sunt dispuşi să asculte cerinţele Lui sunt gata să se îndoiască de autoritatea cuvântului. Pentru a ajunge la adevăr, trebuie să nutrim o dorinţă sinceră de a-l cunoaşte şi o dispoziţie a inimii de a-l asculta. Toţi cei care vor studia Biblia în acest spirit vor descoperi dovezile abundente aflate în Cuvântul lui Dumnezeu şi vor putea dobândi o înţelegere a adevărurilor care îi vor face înţelepţi pentru mântuire. — Steps to Christ, 111 (1892). {2MCP 677.5}

Cei ce nu veghează asupra propriei vieţi. — Cei care nu veghează asupra propriei lor vieţi cultivă îndoiala şi necredinţa. Ei trăiesc cu gândul că vieţile lor nu vor rezista testului Duhului lui Dumnezeu, atunci când Acesta le va vorbi prin Cuvântul Său sau prin mărturiile pe care le vor primi din partea Duhului Său prin Cuvânt. În loc de a căuta să ajungă mai întâi ei înşişi în armonie cu principiile Evangheliei, aceşti oameni găsesc greşeli şi îi condamnă chiar pe aceia pe care Dumnezeu i-a ales să se ocupe de pregătirea unui popor care să reziste în ziua Domnului. — Manuscript 1, 1883. (Selected Messages 1:45). {2MCP 678.1}

Îndoielile susţinute sunt privite drept fapte sigure — Metodele de educaţie larg răspândite nu corespund standardului unei adevărate educaţii. În lecţiile manualelor şcolare sunt strecurate dovezi ale necredinţei, iar scrierile sfinte ale lui Dumnezeu sunt aşezate într-o lumină discutabilă şi foarte îndoielnică. Astfel, mintea tinerilor se familiarizează cu sugestiile lui Satana. O dată acceptate, teoriile îndoielnice devin fapte sigure pentru cei care le susţin, iar cercetările ştiinţifice sunt derutante din cauza modului în care descoperirile sunt interpretate şi răstălmăcite. — The Youth's Instructor, 31 ianuarie, 1895. (Medical Ministry, 90). {2MCP 678.2}

Ce să facem cu îndoiala — Voi răniţi inima lui Hristos când vă îndoiţi, în timp ce El ne-a oferit o asemenea dovadă a dragostei Sale, prin faptul că şi-a dat viaţa pentru a ne salva, ca să nu pierim, ci să avem viaţa veşnică. El ne-a învăţat tot ce trebuie să facem. „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă" (Matei 11, 28). — Letter 10, 1893. {2MCP 678.3}

Când căutăm să-i binecuvântăm pe alţii, îndoiala dispare — Mulţi se plâng de îndoielile lor şi se lamentează că nu au nici o siguranţă cu privire la legătura lor cu Dumnezeu. Adesea, acest lucru se datorează faptului că ei nu fac nimic pentru cauza lui Dumnezeu. Să caute cu stăruinţă să-i ajute şi să-i binecuvânteze pe alţii, şi îndoielile şi nesiguranţa lor vor dispărea. — Testimonies for the Church 5:395 (1885). {2MCP 679.1}

Cei care vorbesc fără încetare despre îndoieli şi pretind să li se prezinte noi dovezi care să alunge norii necredinţei nu se întemeiază pe Cuvânt. Credinţa lor depinde de circumstanţe;

se bazează pe simţăminte. Unica temelie pe care trebuie să zidească cei care doresc cerul trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu. — Letter 11, 1897. {2MCP 679.2}

Cu cât vorbiţi mai mult despre întuneric, cu atât acesta devine mai dens (sfat adresat unui pastor cuprins de îndoială) — Am văzut îngerii lui Dumnezeu privind cu durere spre tine. Ei te părăsiseră şi se îndepărtau de tine întristaţi, în timp ce Satana şi îngerii lui râdeau de tine, exaltând. Dacă ai fi luptat împotriva îndoielilor tale şi nu l-ai fi încurajat pe diavol să te ispitească, vorbind despre necredinţa ta şi simţind plăcere să stărui asupra acesteia, nu ai fi atras spre tine un asemenea număr de îngeri căzuţi. Tu ai ales să discuţi despre întuneric; ai ales să insişti asupra lui; dar, cu cât vorbeşti mai mult despre întuneric şi cu cât te gândeşti mai mult la el, cu atât întunericul devine mai dens şi mai adânc. {2MCP 679.3}

Tu ai întors spatele fiecărei raze de lumină cerească şi o mare prăpastie s-a aşternut între tine şi Unicul tău ajutor. Dacă înaintezi pe calea pe care ai pornit, te aşteaptă blestemul şi nenorocirea. Mâna lui Dumnezeu te va opri într-o manieră care nu îţi va face plăcere. Mânia Lui nu va rămâne nepăsătoare. Dar acum, El te invită. Te cheamă să te întorci chiar acum la El, fără întârziere, şi Domnul te va ierta în harul Său şi va vindeca toate alunecările tale. Dumnezeu pregăteşte un popor deosebit. El îl va curăţa, îl va purifica şi îl va pregăti pentru înălţarea la cer. Tot ce aparţine firii pământeşti va fi îndepărtat din mijlocul preţioasei comori a lui Dumnezeu, până când aceasta va fi asemenea aurului curăţit de şapte ori prin foc. — Testimonies for the Church 1:430, 431 (1864). {2MCP 679.4}

Lăsaţi razele luminoase să risipească umbrele îndoielii — Avem nevoie să fim umpluţi cu plinătatea lui Dumnezeu şi astfel vom avea viaţă, putere, har şi mântuire. {2MCP 680.1}

Cum putem obţine toate aceste binecuvântări? Domnul Hristos a murit pentru ca noi să le putem primi prin credinţa în Numele Lui. Atunci, de ce să rămânem ţintuiţi în cuiele de care ne agăţăm propriile noastre îndoieli? De ce să umplem încăperile minţii cu imaginile întunecoase ale necredinţei? De ce să nu lăsăm razele luminoase ale Soarelui neprihănirii să strălucească în cămările inimii şi ale minţii şi să risipească umbrele îndoielii? Să ne întoarcem la Lumină, la Isus, preţiosul nostru Mântuitor. {2MCP 680.2}

În loc să privim la căderile şi defectele unor fiinţe umane, să contemplăm caracterul Aceluia în care nu există nici o imperfecţiune. Isus este „mai marele între zeci de mii”, Cel „Prea iubit”. Nici un om nu trebuie să fie modelul nostru. Prin singurul Lui Fiu întâi născut, Dumnezeu ne-a dăruit un model desăvârşit şi, privind la El, vom fi schimbaţi după chipul Său. Să privim la Hristos, al cărui tron este mai presus de orice şi a cărui slavă umple templul. — Manuscript 66, 1895. {2MCP 680.3}

Capitolul 75 — Imaginaţia şi boala

[Vezi de asemenea, capitolul 7, „Originile psihice ale suferinţelor fizice”, capitolul 42, „Mintea şi sănătatea”; capitolul 63, „Imaginaţia”.]

Imaginaţia conduce la forme severe de boală — Mintea trebuie să fie controlată, deoarece exercită asupra sănătăţii cea mai puternică influenţă. Adesea, imaginaţia ne conduce pe căi greşite şi, dacă i se permite, conduce la forme severe de boală. Mulţi mor de boli care sunt, în cea mai mare parte, imaginare. Cunosc numeroase persoane care au adus asupra lor boli reale prin influenţa imaginaţiei. — Testimonies for the Church 2:523 (1870). {2MCP 681.1}

Mor oameni care ar fi putut să fie vindecaţi — În preajma noastră se află mii de oameni bolnavi care mor, deşi ar putea fi vindecaţi şi ar putea trăi, dacă ar dori lucrul acesta, dar imaginaţia lor îi împiedică. Ei se tem că starea sănătăţii lor s-ar putea agrava dacă ar munci sau dacă ar face efort fizic, în timp ce tocmai aceasta este schimbarea de care au nevoie pentru a-şi redobândi sănătatea. Dacă nu fac exerciţii fizice, nu se vor putea vindeca niciodată. Ei trebuie să-şi exercite puterea voinţei, să se ridice deasupra durerilor şi slăbiciunilor, să se angajeze într-o activitate folositoare şi să uite de durerile de cap, de plămâni sau de spate. Neglijarea exerciţiului fizic, care să implice întregul trup sau numai o parte a acestuia, creează condiţii care favorizează boala. Lipsa activităţii oricăruia dintre organele trupului va fi urmată de o descreştere a mărimii şi puterii musculare şi va împiedica circulaţia sângelui. — Testimonies for the Church 3:76 (1872). {2MCP 681.2}

Imaginaţia poate controla diferitele părţi ale trupului — Lipsa activităţii armonioase a organismului aduce boala. Imaginaţia poate controla diferitele părţi ale trupului şi le poate aduce în stare de suferinţă. Toate organele corpului trebuie să funcţioneze armonios. — Manuscript 24, 1900. (Medical Ministry, 291). {2MCP 682.1}

Murind din cauza unei imaginaţii bolnave — Odată, am fost chemată să vizitez o tânără femeie pe care o cunoşteam bine. Era bolnavă şi starea ei se înrăutăţea cu repeziciune. Mama ei dorea să mă rog pentru ea. Stătea acolo şi plângea, spunând: {2MCP 682.2}

- Sărmana copilă, nu mai poate trăi mult. {2MCP 682.3}

I-am luat pulsul. M-am rugat cu ea şi apoi i-am spus: {2MCP 682.4}

- Sora mea, dacă te ridici, te îmbraci şi pleci la munca ta obişnuită, la birou, starea de slăbiciune va dispărea în întregime. {2MCP 682.5}

- Chiar crezi că va dispărea? a întrebat ea. {2MCP 682.6}

- Cu siguranţă, i-am spus. Tu ţi-ai secătuit aproape în totalitate energiile vieţii, din cauza lipsei de activitate. {2MCP 682.7}

M-am întors către mamă şi i-am spus că, dacă nu se va convinge de greşeala pe care o face, fiica ei ar putea muri din cauza unei imaginaţii bolnave. Ea s-a învăţat să fie bolnavă. Acum, aceasta este o educaţie foarte nefericită. Dar eu i-am spus: {2MCP 682.8}

- Schimbă această situaţie, ridică-te şi îmbracă-te. {2MCP 682.9}

Ea m-a ascultat şi este în viaţă şi astăzi. — Letter 231, 1905. (Medical Ministry, 109). {2MCP 682.10}

Imaginaţia este afectată de boală — Eşti o persoană deosebit de sensibilă, iar sentimentele tale sunt profunde. De asemenea, eşti foarte conştiincioasă şi nu cedezi opiniilor altora, decât dacă ţi se aduc argumente raţionale convingătoare. Dacă sănătatea ta nu ar fi fost afectată, ai fi putut deveni o femeie eminentă şi foarte folositoare. Dar, pentru că ai fost multă vreme bolnavă, imaginaţia şi gândurile tale au fost concentrate asupra propriei tale persoane, iar ca urmare, imaginaţia ţi-a afectat trupul. — Testimonies for the Church 3:74 (1872). {2MCP 682.11}

Biruinţa asupra unei imaginaţii bolnave — Lumina care mi-a fost dată este că, dacă sora pe care aţi menţionat-o ar fi fost hotărâtă şi ar fi cultivat gustul pentru o hrană corespunzătoare, toate aceste perioade confuze ar fi dispărut. Ea şi-a exersat imaginaţia; vrăjmaşul a profitat de debilitatea ei fizică, iar mintea ei nu s-a angajat în mod hotărât să lupte împotriva greutăţilor vieţii de zi cu zi. Această soră are nevoie de un tratament sfinţitor al minţii, de mai multă credinţă şi de o implicare activă în slujba lui Hristos. De asemenea, trebuie să se angajeze într-o activitate folositoare care să necesite exerciţiul muşchilor. Exerciţiul fizic va fi pentru ea una dintre cele mai mari binecuvântări ale vieţii. Ea nu trebuie să fie o invalidă, ci o femeie sănătoasă, integră din punct de vedere mintal, pregătită să-şi îndeplinească bine şi cu nobleţe partea care-I revine. {2MCP 683.1}

Dacă această soră nu-şi va îndeplini partea care-I revine, nici un tratament, care i-ar putea fi prescris, nu-I va fi de nici un folos. Ea trebuie să-şi fortifice muşchii şi nervii prin efort fizic. Nu trebuie să fie o invalidă, deoarece este capabilă să desfăşoare o activitate serioasă şi utilă. Asemenea multor altor persoane, sora aceasta suferă de o imaginaţie bolnavă. Dar poate birui şi poate fi o femeie sănătoasă. Am fost nevoită până acum să adresez acest mesaj multor persoane, cu cele mai bune rezultate. — Letter 231, 1901. (Medical Ministry, 108, 109). {2MCP 683.2}

Angajarea puterilor voinţei — Indolenţa constituie un mare rău. Bărbaţi, femei şi tineri se gândesc în permanenţă numai la ei înşişi şi cred că se află într-o stare cu mult mai gravă decât sunt în realitate. Ei îşi cultivă stările de indispoziţie, se gândesc la acestea şi vorbesc despre ele, până când ajung să pară total nefolositori. Mulţi au trecut pragul mormântului, deşi ar fi putut trăi şi ar fi trebuit să trăiască. Dacă ar fi rezistat înclinaţiei de a ceda în faţa

neputinţelor şi de a fi învinşi de acestea, dacă şi-ar fi adunat toate puterile voinţei pentru a învinge, ar fi putut trăi şi ar fi putut binecuvânta lumea prin influenţa lor. — The Health Reformer, 1 iulie, 1868. {2MCP 683.3}

Eliberarea de păcat şi vindecarea bolilor — În lucrarea vindecării, medicul trebuie să fie un conlucrător cu Hristos. Mântuitorul a slujit atât sufletului, cât şi trupului. Evanghelia pe care a predicat-o conţine o solie a vindecării spirituale, dar şi a vindecării trupeşti. Eliberarea de păcat şi vindecarea bolilor sunt legate una de cealaltă. Medicilor creştini le este încredinţată aceeaşi lucrare. Ei trebuie să se unească cu Hristos atât în împlinirea nevoilor fizice ale semenilor lor, cât şi în împlinirea nevoilor lor spirituale. Medicul trebuie să fie pentru bolnavi un sol al harului, care aduce vindecare trupului lor suferind şi eliberarea sufletului lor bolnav de păcat. — The Ministry of Healing, 111 (1905). {2MCP 683.4}

Capitolul 76 — Decizia şi voinţa

Puterea ce guvernează natura umană — Voinţa constituie o putere ce guvernează natura umană, aducând toate celelalte însuşiri ale fiinţei în stăpânirea ei. Voinţa nu înseamnă dorinţa, preferinţele sau înclinaţia personală, ci puterea hotărâtoare care lucrează în copiii oamenilor ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu. — Testimonies for the Church 5:513 (1889). {2MCP 685.1}

Totul depinde de acţiunea corectă a voinţei — Cel ispitit trebuie să înţeleagă adevărata putere a voinţei. Ea este puterea ce guvernează natura umană — puterea de a decide sau puterea de a alege. Totul depinde de acţiunea corectă a voinţei. Dorinţa de a fi bun şi curat din punct de vedere moral este corectă, atâta timp cât este dusă la îndeplinire; dar, dacă ne limităm la aceasta, nu valorează nimic. Mulţi se vor prăbuşi în ruină, sperând şi dorind să biruie predispoziţiile rele. Ei nu se supun voinţei lui Dumnezeu. Ei nu *aleg* să-i slujească. — The Ministry of Healing, 176 (1905). {2MCP 685.2}

Izvorul tuturor acţiunilor — Voinţa este izvorul tuturor acţiunilor voastre. O dată cu căderea în păcat, această voinţă, care constituie un factor atât de important în formarea caracterului unui om, a fost cedată controlului lui Satana; şi de atunci, Satana lucrează în fiinţa umană, pentru a-l determina să dorească şi să împlinească plăcerile lui, spre ruina şi nenorocirea omului. {2MCP 685.3}

Dar sacrificiul infinit al lui Dumnezeu, prin dăruirea lui Isus, prea iubitul Lui Fiu, Îi dă dreptul să declare, fără a încălca vreunul dintre principiile fundamentale ale guvernării Sale: „Supuneţi-vă pe voi înşivă sub conducerea Mea; daţi-Mi Mie voinţa voastră; smulgeţI-o de sub controlul lui Satana, iar Eu o voi lua în stăpânire; ca să pot lucra în voi atât voinţa, cât şi

înfăptuirea". Când Dumnezeu aşează în voi gândul lui Hristos, voinţa voastră devine voinţa Lui şi caracterul vostru este transformat în asemănare cu caracterul lui Hristos. — Testimonies for the Church 5:515 (1889). {2MCP 685.4}

Voinţa omului este agresivă — Voinţa omului este agresivă şi luptă fără încetare să forţeze toate lucrurile pentru a-şi atinge scopurile. Dacă voinţa este aşezată de partea lui Dumnezeu şi acţionează corect, în viaţă vor apărea roadele Duhului; iar Dumnezeu a pregătit pace, cinste şi slavă pentru toţi cei care înfăptuiesc binele. — The Review and Herald, 25 august, 1896. (HC 153). {2MCP 686.1}

Imposibilitatea este cauzată de propria noastră voinţă — Întreaga noastră viaţă Îi aparţine lui Dumnezeu şi trebuie dedicată slavei Sale. Harul Său va sfinţi şi va dezvolta fiecare însuşire a fiinţei. Nimeni să nu spună: „Eu nu îmi pot corecta defectele caracterului"; deoarece, dacă ajungeţi la o asemenea concluzie, veţi eşua în mod sigur în obţinerea vieţii veşnice. Imposibilitatea este datorată propriei voastre voinţe. Dacă nu *vreţi*, atunci nici nu *puteţi* învinge. Adevărata dificultate izvorăşte din degradarea inimilor nesfinţite şi din lipsa dispoziţiei de a vă supune conducerii lui Dumnezeu. — The Youth's Instructor, 28 ianuarie, 1897 {2MCP 686.2}

Un calmant foarte eficient în liniştirea nervilor — Prin exercitarea voinţei, mintea şi nervii se întăresc şi dobândesc un tonus plăcut. În multe cazuri, puterea voinţei se va dovedi un calmant foarte eficient în liniştirea nervilor. — Testimonies for the Church 1:387 (1863). {2MCP 686.3}

Satana se foloseşte de voinţa umană — Dacă lui Satana i se permite să modeleze voinţa umană, el o va folosi pentru a-şi atinge scopurile.... Satana stârneşte înclinaţiile rele, trezind pasiuni şi ambiţii nesfinte. El spune: „Toate aceste bogăţii, onoruri şi plăceri păcătoase ţi le voi da ţie"; dar condiţia lui este să renunţi la integritatea morală şi să-ţi pătezi conştiinţa. Astfel, el degradează însuşirile omului şi le aduce în robia păcatului. — The Review and Herald, 25 august, 1896. (HC 153). {2MCP 686.4}

Ispita solicită la maximum puterea voinţei — Este privilegiul nostru, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, să fim fermi şi perseverenţi în mărturisirea credinţei, fără nici o şovăială. Uneori, puterea iscusită a ispitei pare să solicite până la extrem puterea voinţei noastre, şi a exercita credinţa în acea situaţie pare a fi total în contradicţie cu orice argument al raţiunii şi sentimentelor; dar voinţa noastră trebuie să rămână de partea lui Dumnezeu. Trebuie să credem că, în Isus, se află puterea şi reuşita veşnică.... Ceas de ceas, trebuie să rezistăm pe poziţii, triumfători în Dumnezeu, puternici în puterea Lui. — Letter 42, 1890. (HC 124). {2MCP 687.1}

Educaţia copiilor nu se aseamănă cu dresura animalelor — Educaţia copiilor în cămin sau la şcoală nu ar trebui să fie asemenea dresurii animalelor, deoarece copiii au o voinţă raţională, care trebuie învăţată să preia controlul tuturor puterilor lor. În cazul

animalelor, se impune dresura, deoarece acestea nu au raţiune şi intelect. Dar mintea umană trebuie învăţată să-şi exercite stăpânirea de sine. Spre deosebire de animale, care au nevoie de un stăpân care să le conducă şi să le dreseze pentru a-i fi supuse, omul trebuie să înveţe să-şi exercite puterea conducătoare a minţii. Pentru animale, stăpânul înseamnă minte, judecată şi voinţă. — Testimonies for the Church 3:132 (1872). {2MCP 687.2}

Voinţa trebuie îndrumată, nu înfrântă — Un copil poate fi educat într-o asemenea manieră, încât să nu-şi exercite niciodată propria voinţă, asemenea animalelor. Întreaga lui personalitate poate fi absorbită de personalitatea celui care îi coordonează educaţia; toate intenţiile şi scopurile voinţei lui sunt supuse voinţei profesorului. Copiii educaţi în felul acesta vor fi întotdeauna deficitari în exercitarea puterii morale şi a responsabilităţii personale. Ei nu au fost învăţaţi să acţioneze în mod raţional şi principial; dorinţele lor au fost controlate de către alţii, iar mintea lor nu a fost solicitată şi implicată, astfel încât să se dezvolte şi să se întărească prin exerciţiu. {2MCP 687.3}

Aceşti copii nu au fost îndrumaţi şi disciplinaţi în conformitate cu propriile lor particularităţi şi aptitudini mintale, pentru a-şi folosi şi dezvolta calităţile predominante atunci când va fi necesar. {2MCP 688.1}

Profesorii nu trebuie să se oprească doar la evidenţierea şi dezvoltarea calităţilor copiilor, ci să acorde atenţie şi trăsăturilor mai puţin dezvoltate, astfel ca toate însuşirile lor să fie exercitate în mod armonios şi să crească pas cu pas, pentru ca mintea să poată atinge un potenţial maxim şi echilibrat. — Testimonies for the Church 3:132 (1872). {2MCP 688.2}

Nu prejudiciaţi nici una dintre puterile voinţei — Lucrarea de „înfrângere a voinţei" este opusă principiilor Domnului Hristos. Voinţa copilului trebuie îndrumată şi educată. Nu prejudiciaţi nici una dintre puterile voinţei, deoarece fiinţa umană are nevoie de ele în întregime; dar oferiţi-le o îndrumare corespunzătoare. Trataţi-le cu duioşie şi înţelepciune, ca pe o comoară sacră. Nu sfărâmaţi voinţa, ci, prin învăţare şi printr-un exemplu veritabil, supuneţI-o unui proces de formare şi modelare, până când copilul va ajunge suficient de matur pentru a-şi asuma responsabilităţi. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 116 (1913). {2MCP 688.3}

Profesorul să nu fie un dictator — Cei egoişti, iritabili, dictatoriali şi aspri, care nu acordă nici o atenţie simţămintelor altora, nu ar trebui să fie niciodată angajaţi ca profesori. Influenţa lor asupra elevilor va fi distrugătoare, modelându-le personalitatea după propriul lor caracter şi perpetuând în felul acesta răul. Dacă unii băieţi vor fi neascultători, persoanele autoritare vor încerca să le strivească voinţa; dar Domnul Hristos nu a autorizat o asemenea manieră de tratare a greşelilor. Cu înţelepciune cerească, cu umilinţă şi blândeţe, profesorii pot reuşi să îndrume voinţa elevilor şi îi pot conduce pe calea ascultării; dar nimeni să nu-şi imagineze că elevii pot fi atraşi prin ameninţări. Noi trebuie să lucrăm aşa cum a lucrat Domnul Hristos. — Testimonies on Sabbath-School Work, 80, 81 (1900). (Counsels on Sabbath School Work, 174, 175). {2MCP 688.4}

O voinţă împărţită este o cursă — Fiecare tânăr trebuie să-şi cultive capacitatea de a lua decizii. Starea de indecizie este periculoasă şi va duce la ruina multor tineri. Dacă nu veţi fi hotărâţi, temeliile caracterelor voastre vor rămâne zidite pe nisip. Există unii care au nefericirea de a se afla întotdeauna de o parte greşită, în timp ce Domnul doreşte ca ei să fie oameni loiali, care să poată distinge binele de rău. — Manuscript 121, 1898. {2MCP 688.5}

Două elemente de caracter — Tăria caracterului constă în două elemente — puterea voinţei şi puterea stăpânirii de sine. Mulţi tineri confundă pornirile puternice ale pasiunii cu tăria de caracter, dar, în realitate, cel stăpânit de propriile pasiuni este un om slab. Măreţia veritabilă şi nobleţea unui om se măsoară prin forţa sentimentelor stăpânite, nu prin forţa sentimentelor care îl stăpânesc. Omul cel mai puternic este cel care îşi iartă vrăjmaşii, stăpânindu-şi pasiunea, oricât de sensibil ar fi la abuzurile suferite. Asemenea oameni sunt nişte adevăraţi eroi. — Testimonies for the Church 4:656 (1881). {2MCP 689.1}

Voinţa unită cu puterea divină — Dacă vă angajaţi în lucrare cu seriozitate şi perseverenţă, unind puterea voinţei cu puterea divină, puteţi deveni oameni importanţi şi influenţi. Exercitaţi capacităţile minţii şi nu neglijaţi, în nici un caz, puterile fizice. Nu îngăduiţi ca indolenţa intelectuală să vă închidă calea spre dobândirea unei cunoaşteri mai depline. Învăţaţi să meditaţi şi să studiaţi, astfel încât gândirea voastră să se lărgească, să se dezvolte şi să devină puternică. Să nu credeţi niciodată că aţi învăţat suficient şi că vă puteţi slăbi eforturile în viitor. Măsura valorii unui om este gradul de cultivare a minţii. Educaţia voastră trebuie să continue pe parcursul întregii vieţii; trebuie să învăţaţi zi de zi şi să puneţi în practică ceea ce aţi acumulat. — Testimonies for the Church 4:561 (1881). {2MCP 689.2}

O corectă exercitare a voinţei va învinge boala — Mi s-a descoperit că mulţi care par neputincioşi şi se plâng fără încetare nu se află într-o stare atât de rea pe cât îşi imaginează. Unii dintre aceştia au o voinţă puternică; dacă aceasta va fi exercitată într-o direcţie corectă, ar putea fi un instrument eficient în controlarea imaginaţiei şi ar putea învinge în felul acesta boala. Dar, prea adesea, se întâmplă ca voinţa să fie exercitată într-o direcţie greşită şi să refuze cu încăpăţânare să se supună raţiunii. Această voinţă a decis deja întreaga situaţie; ei sunt neputincioşi şi îşi îndreaptă atenţia doar spre neputinţele de care vor suferi, fără să ţină cont de părerile nimănui. — Testimonies for the Church 2:524 (1870). {2MCP 689.3}

Un factor în tratarea bolii — Puterea voinţei nu este apreciată aşa cum ar trebui. Menţineţi-vă voinţa activă şi orientată într-o direcţie corectă, şi ea va conferi energie întregii fiinţe şi va fi un ajutor minunat în păstrarea sănătăţii. Voinţa constituie o putere în tratarea bolii.... {2MCP 690.1}

Prin exercitarea voinţei în direcţia unei relaţii corecte cu viaţa, pacienţii pot face mult pentru a coopera cu eforturile medicului de a-i vindeca. Există mii de oameni care, dacă ar voi, şi-ar putea redobândi sănătatea. Domnul nu doreşte ca ei să fie bolnavi. El doreşte ca mintea lor să fie sănătoasă. {2MCP 690.2}

Adesea, bolnavii pot învinge boala pur şi simplu prin refuzul de a ceda senzaţiilor de slăbiciune şi tendinţei de a rămâne într-o stare de inactivitate. Ei trebuie să se ridice deasupra durerilor şi migrenelor şi să se angajeze într-o activitate folositoare, potrivită puterilor lor. De multe ori, printr-o asemenea activitate şi prin mişcare în aer liber şi soare, un bolnav extrem de epuizat îşi poate redobândi puterea şi sănătatea. — The Ministry of Healing, 246 (1905). {2MCP 690.3}

Făgăduinţa unei sănătăţi mai bune — Obiceiurile şi practicile rele aduc asupra oamenilor boli de tot felul. Fiecare om trebuie să beneficieze de o educaţie care să-l ajute să înţeleagă şi să fie profund convins că abuzul şi degradarea puterilor dăruite de Dumnezeu constituie un păcat. Dacă gândirea inteligentă şi voinţa sunt aşezate de partea Domnului, va avea loc o îmbunătăţire minunată a sănătăţii trupului. {2MCP 690.4}

Dar aceasta nu se poate realiza niciodată doar prin puterea umană. Alături de eforturile stăruitoare, depuse prin harul lui Hristos, pentru renunţarea la practicile sau la tovărăşiile rele şi pentru respectarea principiilor cumpătării în toate privinţele, trebuie să existe o căutare continuă a pocăinţei pentru trecut şi a iertării, care poate fi găsită la Dumnezeu, prin jertfa ispăşitoare a Domnului Hristos. Aceste lucruri trebuie să fie trăite în experienţa de zi cu zi; să existe o veghere strictă şi o rugăciune perseverentă, ca Domnul Hristos să aducă fiecare gând în supunere faţă de El. Puterea Lui înnoitoare trebuie dăruită sufletului, pentru ca, în calitate de fiinţe responsabile, să putem înfăţişa înaintea lui Dumnezeu trupurile noastre ca pe nişte jertfe vii, sfinte şi plăcute Lui, iar aceasta este din partea noastră o slujbă duhovnicească. — *Medical Missionary*, noiembrie-decembrie 1892. (Counsels on Health, 504, 505). {2MCP 690.5}

Narcoticele şi voinţa — Există unii care folosesc narcotice şi, prin încurajare, obiceiurile rele obţin o putere dominatoare asupra voinţei, a gândirii şi a întregii fiinţe omeneşti. — Letter 14, 1885. {2MCP 691.1}

Învăţaţi pe alţii despre puterea voinţei — Puterea voinţei şi autocontrolul, exercitate în vederea păstrării şi a recuperării sănătăţii; efectul depresiv şi distrugător al mâniei, al nemulţumirii, al egoismului şi imoralităţii; minunata putere de viaţă ce poate fi găsită în voioşie, altruism şi gratitudine; toate aceste subiecte trebuie prezentate şi învăţate. — Education, 197 (1903). {2MCP 691.2}

Duhul Sfânt nu ia locul voinţei — Duhul lui Dumnezeu nu Îşi propune să realizeze partea noastră nici în domeniul voinţei, nici în cel al înfăptuirii. Aceasta este lucrarea omului în cooperare cu agenţii divini. Îndată ce ne orientăm voinţa în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, harul lui Hristos vine în întâmpinarea noastră, pentru a coopera cu agentul uman; dar aceasta nu va fi o substituire a lucrării noastre şi nu va acţiona independent de acţiunile noastre hotărâte şi decisive. Prin urmare, nu abundenţa luminii şi dovezile adăugate una după alta sunt cele care vor converti sufletul; ci convertirea se va produce numai când omul acceptă lumina, prin angajarea puterilor voinţei, prin înţelegerea şi conştientizarea

lucrurilor despre care ştie că reprezintă adevărul şi neprihănirea şi prin cooperarea, în acest fel, cu lucrarea cerească rânduită de Dumnezeu pentru mântuirea sufletului. — Letter 135, 1898. {2MCP 691.3}

Siguranţă doar prin unirea cu divinul — Voinţa umană este în siguranţă numai atunci când este unită cu voinţa lui Dumnezeu. — Letter 22, 1896. (HC 104). {2MCP 692.1}

Voinţa umană se va uni cu voinţa divină — În acest conflict dintre neprihănire şi nelegiuire, noi putem fi învingători numai prin ajutorul divin. Voinţa noastră limitată trebuie adusă în supunere faţă de voinţa Celui Infinit; voinţa umană trebuie unită cu divinul. Această unire va aduce Duhul Sfânt în ajutorul nostru şi fiecare cucerire va fi un pas înainte în recuperarea a ceea ce Dumnezeu a plătit deja şi în restaurarea chipului Lui în suflet. — The Review and Herald, 25 august, 1896. (HC 153). {2MCP 692.2}

Convertirea nu creează noi însuşiri şi capacităţi — Duhul lui Dumnezeu nu creează în omul convertit capacităţi şi însuşiri noi, dar realizează o schimbare decisivă în modul de folosire a acestora. Când mintea, inima şi sufletul sunt schimbate, omul nu primeşte o altă conştiinţă, ci voinţa lui se supune unei conştiinţe înnoite, a cărei sensibilitate latentă este trezită la viaţă prin lucrarea Duhului Sfânt. — Letter 44, 1899. (HC 104). {2MCP 692.3}

Satana conduce voinţa care nu se află sub controlul lui Dumnezeu — Domnul Hristos a declarat: „M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6, 38). Voinţa Sa era angajată în lucrarea de salvare a sufletelor oamenilor. Voinţa Sa omenească era susţinută de divin. Ar fi bine ca ucenicii Săi să se întrebe: „Ce fel de voinţă cultiv eu? M-am dedicat eu satisfacerii propriilor mele dorinţe, adâncindu-mă în egoism şi îndărătnicie?” Dacă procedăm astfel, suntem într-un mare pericol, deoarece Satana conduce întotdeauna voinţa care nu se află sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Dacă aducem voinţa noastră în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, în vieţile noastre se va evidenţia o ascultare sfântă, asemenea celei exemplificate în viaţa Domnului Hristos. — Manuscript 48, 1899. (HC 107). {2MCP 692.4}

O voinţă condusă de o conştiinţă curată — Pacea lăuntrică şi o conştiinţă liberă de ofensa împotriva lui Dumnezeu vor deştepta şi înviora intelectul asemenea stropilor de rouă ce apar pe plantele firave. Ca urmare, voinţa va fi corect îndreptată şi controlată, va fi mai hotărâtă şi, în acelaşi timp, liberă de perversitate. — Testimonies for the Church 2:327 (1869). {2MCP 693.1}

Voinţa decide viaţa sau moartea — Numai veşnicia va dezvălui destinul glorios pe care îl poate urma un om renăscut după chipul lui Dumnezeu. Pentru a atinge acest înalt ideal, trebuie sacrificat tot ceea ce provoacă alunecarea sufletului. Instrumentul prin care păcatul îşi menţine puterea asupra noastră este voinţa. Supunerea voinţei este reprezentată prin scoaterea unui ochi sau prin tăierea unui braţ. Adesea, avem impresia că a ne supune voinţa faţă de Dumnezeu înseamnă a înainta în viaţă mutilaţi şi paralizaţi.... {2MCP 693.2}

Dumnezeu este izvorul vieţii, iar noi putem avea viaţă numai în măsura în care trăim în comuniune cu El.... Dacă vă agăţaţi de eul personal, refuzând să cedaţi în faţa voinţei lui Dumnezeu, voi alegeţi moartea.... {2MCP 693.3}

Pentru a vă dărui pe voi înşivă lui Dumnezeu, este nevoie de sacrificiu; dar este un sacrificiu al celor josnice pentru cele înalte, al celor pământeşti pentru cele spirituale, al celor trecătoare pentru cele veşnice. Dumnezeu nu plănuieşte ca voinţa noastră să fie nimicită, pentru că numai prin exercitarea ei putem îndeplini ceea ce El doreşte să facem. Voinţa noastră trebuie să-i fie oferită Aceluia care poate să ne-o dăruiască înapoi, curată, înnobilată şi unită cu divinul într-o relaţie de împreună simţire, pentru ca El să poată revărsa prin noi torentele iubirii şi puterii Sale. — Thoughts from the Mount of Blessing, 61, 62 (1896). {2MCP 693.4}

A înţelege adevărata forţă a voinţei (sfat adresat unui tânăr inconsecvent) — Până când nu vei înţelege adevărata putere a voinţei, vei fi într-un pericol neîncetat. Ai putea crede sau făgădui toate lucrurile, dar făgăduinţele sau credinţa ta nu au nici o valoare, dacă nu îţi aşezi voinţa de partea credinţei şi a acţiunii. Dacă lupţi lupta cea bună a credinţei, cu toată puterea voinţei tale, vei învinge. Simţămintele tale, impresiile şi emoţiile tale nu trebuie crezute, deoarece nu sunt demne de încredere. — Testimonies for the Church 5:513 (1889). {2MCP 693.5}

Puteţi controla voinţa — Nu trebuie să disperaţi.... Partea voastră este să vă supuneţi voinţa faţă de voinţa Domnului Isus Hristos, şi îndată ce veţi face aceasta, Dumnezeu vă va lua în stăpânire şi va lucra în voi atât voinţa, cât şi înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Întreaga voastră fiinţă poate fi adusă sub conducerea Duhului lui Hristos şi până şi gândurile voastre Îi vor fi supuse. {2MCP 694.1}

Voi nu puteţi să vă controlaţi emoţiile şi impulsurile aşa cum aţi dori, dar puteţi să vă controlaţi voinţa. şi puteţi realiza o schimbare totală a vieţii voastre. Supunându-vă voinţa faţă de voinţa lui Hristos, viaţa voastră va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu şi va fi aliată puterii care este mai presus de toate căpeteniile şi de toate stăpânirile. Veţi primi de la Dumnezeu o putere care vă va menţine strâns uniţi cu puterea Lui; o nouă lumină. şi veţi putea primi chiar lumina unei credinţe autentice. Dar voinţa voastră trebuie să coopereze cu voinţa lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 5:513, 514 (1889). {2MCP 694.2}

Legătura dintre voinţa umană şi puterea divină — Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Aceasta este rânduiala înţeleaptă a Domnului. Cooperarea dintre voinţa umană şi lucrarea perseverentă a puterii divine stabileşte o relaţie care îi uneşte pe oameni unii cu alţii şi pe toţi cu Dumnezeu. Apostolul spune: „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu: voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (2 Corinteni 3, 9). Omul trebuie să lucreze, folosindu-şi abilităţile pe care i le-a dăruit Dumnezeu. „Duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur”, spune El. „Căci Dumnezeu este Acela

care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa, şi înfăptuirea” (Filipeni 2, 12.13). — Manuscript 113, 1898. {2MCP 694.3}

Când voinţa este aşezată de partea Domnului, Duhul Sfânt ia această voinţă şi o face una cu voinţa divină. — Letter 44, 1899. {2MCP 694.4}

Secţiunea 15 — Sisteme false de terapie

Capitolul 77 — Pseudoştiinţa

[Vezi capitolul 3, „Pericole în psihologie”.]

Lucrarea lui Dumnezeu şi ştiinţa — Atât în domeniul spiritual, cât şi în domeniul material, cunoaşterea omenească este parţială şi imperfectă; prin urmare, mulţi nu îşi pot armoniza propriile concepţii ştiinţifice cu declaraţiile Scripturii. Mulţi acceptă simple teorii speculative ca pe nişte fapte ştiinţifice şi cred că afirmaţiile Cuvântului lui Dumnezeu trebuie verificate prin intermediul învăţăturilor unei „ştiinţe pe nedrept numite astfel” (1 Timotei 6, 20). Creatorul şi lucrările Sale sunt mai presus de capacitatea lor de înţelegere; şi pentru că nu le pot explica prin legile naturii, consideră că istoria Bibliei nu este demnă de încredere. Foarte adesea, cei care se îndoiesc de veridicitatea rapoartelor Vechiului şi Noului Testament merg mai departe şi se îndoiesc chiar de existenţa lui Dumnezeu, atribuind naturii o putere infinită. O dată ce şi-au abandonat ancora, ei sunt lăsaţi în voia valurilor şi se izbesc de stâncile necredinţei. — The Great Controversy, 522 (1911). {2MCP 697.1}

Nevoia unei ştiinţe superioare — Dacă dorim să fim îndrumaţi, să ne îndreptăm spre Cuvântul lui Dumnezeu. Să căutăm un „aşa zice Domnul”. Metodele omeneşti ne-au dezamăgit. O minte educată doar în domeniile ştiinţei omeneşti nu va reuşi să înţeleagă lucrurile lui Dumnezeu; dar dacă este convertită şi sfinţită, această minte va discerne puterea divină în Cuvânt. Lucrurile cereşti pot fi pricepute numai de o minte şi o inimă purificate prin lucrarea sfinţitoare a Duhului Sfânt. — Gospel Workers, 310 (1915). {2MCP 697.2}

Satana se foloseşte de cunoaşterea intelectuală — Mi s-a arătat că trebuie să fim foarte precauţi la fiecare pas şi să rezistăm cu insistenţă la insinuările şi strategiile lui Satana. El se transformă într-un înger de lumină şi înşeală mii de oameni, ducându-i în robie. Măsura în care Satana profită de ştiinţa minţii umane este teribilă. În acest domeniu, asemenea unui şarpe, el se strecoară şi distruge influenţa lucrării lui Dumnezeu. El face ca minunile şi lucrările Domnului Hristos să pară ca şi cum ar fi rezultatul îndemânării şi puterii umane. {2MCP 698.1}

Dacă Satana s-ar lansa într-un atac deschis împotriva creştinismului, creştinul ar fugi îngrozit la picioarele Răscumpărătorului, iar puterea Eliberatorului l-ar pune pe fugă pe îndrăzneţul adversar. De aceea, Satana însuşi se preface într-un înger de lumină şi influenţează mintea omului, pentru a o îndepărta de singura ei posibilitate de a fi în siguranţă şi de a merge pe calea cea dreaptă. ştiinţa frenologiei, a psihologiei şi mesmerismului [Vezi nota din capitolul 3.] constituie calea directă prin care Satana se adresează acestei generaţii, precum şi puterea ce va caracteriza eforturile lui la încheierea timpului de probă. — Testimonies for the Church 1:290 (1862). {2MCP 698.2}

Satana cunoaşte bine înclinaţiile minţii umane — Timp de mii de ani, Satana a făcut experimente cu privire la înclinaţiile minţii omeneşti şi a învăţat să o cunoască bine. Prin lucrările lui subtile din aceste zile din urmă, Satana creează o punte între mintea umană şi propria lui minte, inspirându-i propriile lui gânduri. El realizează acest lucru într-o manieră atât de profundă, încât cei care acceptă călăuzirea lui nu ştiu că sunt conduşi de el şi respectă propria lui voinţă. Marele înşelător speră să rătăcească mintea bărbaţilor şi femeilor într-o asemenea măsură, încât să nu mai poată auzi nimic în afară de vocea lui. — Letter 244, 1907. (Medical Ministry, 111). {2MCP 698.3}

Promovarea unor teorii noi — Lumina adevărului, pe care Dumnezeu a plănuit să o trimită omenirii în acest timp, nu constituie ceea ce caută să răspândească oamenii învăţaţi ai lumii, deoarece adesea, în cercetările lor, aceştia ajung la concluzii eronate. Studiind lucrările nenumăraţilor autori, ei se entuziasmează de teorii care sunt de origine satanică. Îmbrăcat în veşmintele unui înger de lumină, Satana pune la dispoziţia minţii omeneşti subiecte ce par foarte interesante şi sunt pline de mistere de natură ştiinţifică. În cercetarea acestor subiecte, oamenii sunt determinaţi să accepte erori şi să se alăture spiritelor în lucrarea de promovare a unor teorii noi ce conduc departe de adevăr. — Testimonies for the Church 9:67, 68 (1909). {2MCP 699.1}

Tot ce contrazice Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă o speculaţie omenească — Cel care Îl cunoaşte pe Dumnezeu şi Cuvântul Său are o credinţă fermă în divinitatea Sfintelor Scripturi. El nu verifică Biblia prin intermediul ideilor ştiinţifice omeneşti, ci verifică ideile omeneşti prin intermediul unui standard infailibil. El ştie că Scriptura reprezintă adevărul şi că adevărul nu se contrazice niciodată; tot ce aparţine învăţăturii aşa-zisei ştiinţe şi contrazice cuvântul revelaţiei lui Dumnezeu nu este altceva decât o simplă speculaţie omenească. — Testimonies for the Church 8:325 (1904). {2MCP 699.2}

Contrafacerea adevărului — Nu există decât două tabere. Satana lucrează, folosindu-şi puterile înşelătoare şi necinstite, şi îi prinde în capcanele sale puternice pe toţi cei care nu rămân în adevăr, care şi-au astupat urechile în faţa adevărului şi au ascultat basme. Satana însuşi se îndepărtează de adevăr; el este taina nelegiuirii. Într-o manieră subtilă, el conferă minciunilor care nimicesc sufletele o aparenţă de adevăr. În aceasta constă puterea lor de a induce în eroare. {2MCP 699.3}

Spiritismul, teozofia şi alte înşelăciuni asemănătoare au o putere atât de mare asupra minţii oamenilor tocmai pentru că sunt o contrafacere a adevărului. În aceasta constă capodopera lucrării lui Satana. El pretinde că este salvatorul omului, binefăcătorul rasei umane, şi astfel el îşi conduce victimele la distrugere cu mai multă uşurinţă. — Special Testimonies, Seria A 9, 24 septembrie, 1897. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 365). {2MCP 699.4}

Puterea lui Satana de a înşela — Vrăjitorii şi păgânii din vechime îşi au corespondentul actual în mediile spiritiste, în clarvăzătorii şi ghicitorii de astăzi. Vocea misterioasă care s-a

auzit în Endor şi în Efes continuă să spună cuvinte mincinoase şi să-i ducă în rătăcire pe copiii oamenilor. Dacă vălul dinaintea ochilor noştri ar putea fi dat la o parte, am vedea îngeri răi care îşi folosesc toate abilităţile ca să înşele şi să distrugă. Ori de câte ori este exercitată o influenţă care îi determină pe oameni să Îl uite pe Dumnezeu, în spatele ei este Satana, care îşi foloseşte puterile seducătoare. Când oamenii cedează faţă de influenţa lui, chiar dacă nu sunt conştienţi de acest fapt, mintea lor este dezorientată, iar sufletul lor este pătat. Avertismentul apostolului către biserica din Efes ar trebui ascultat de poporul lui Dumnezeu din zilele noastre: „şi nu luaţi deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiţi-le" (Efeseni 5, 11). — The Acts of the Apostles, 290 (1911). {2MCP 700.1}

Aventurarea pe terenul lui Satana — Trebuie să respectăm îndeaproape Cuvântul lui Dumnezeu. Avem nevoie de avertizările, încurajările, ameninţările şi făgăduinţele lui. Avem nevoie de exemplul desăvârşit oferit doar de viaţa şi caracterul Mântuitorului nostru. Îngerii lui Dumnezeu vor păzi poporul lui Dumnezeu care se află pe calea datoriei; dar, pentru cei ce se aventurează în mod deliberat pe terenul lui Satana, nu există nici o asigurare a vreunei protecţii de felul acesta. {2MCP 700.2}

Un trimis al marelui înşelător va spune şi va face orice pentru a-şi atinge scopul. Nu contează că se autointitulează spiritist, „medic bioenergetician" sau „vindecător prin magnetism". Prin aparenţe false, el câştigă încrederea celor ce nu sunt precauţi. El pretinde că poate cunoaşte istoria vieţii cuiva şi că înţelege toate dificultăţile şi problemele celor ce apelează la serviciile lui. {2MCP 700.3}

Deşi adâncurile inimii lui sunt pline de întuneric, el se deghizează într-un înger de lumină şi îşi manifestă interesul faţă de femeile care caută sfaturile lui. El le spune că toate necazurile lor se datorează nefericirii mariajului. Este posibil să fie adevărat, dar un asemenea sfat nu le îmbunătăţeşte cu nimic situaţia. Înşelătorul le spune că au nevoie de iubire şi simpatie. Afişând un mare interes pentru bunăstarea lor, el aruncă blestemul asupra victimelor lui, care nu bănuiesc nimic, fermecându-le ca şarpele care farmecă o pasăre speriată. Curând, aceste persoane vor fi dominate în întregime de puterea lui, iar rezultatele teribile vor fi păcatul, ruina şi dizgraţia. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 116, 1890. {2MCP 700.4}

„Puterile latente" ale minţii — Propovăduitorii care răspândesc aproape toate formele de spiritism pretind că au puterea de a vindeca. Ei atribuie această putere electricităţii, magnetismului, aşa-ziselor tratamente simpatetice sau forţelor latente din mintea omului. şi, chiar în acest veac creştin, nu puţini sunt cei care, în loc să se încreadă în puterea viului Dumnezeu şi în abilitatea medicilor de profesie, apelează la aceşti vindecători. {2MCP 701.1}

O mamă, privindu-şi copilul aflat pe patul de suferinţă, exclamă: „Nu mai pot face nimic. Nu există nici un medic care are puterea de a-mi reda copilul?" I s-a vorbit despre

vindecările miraculoase realizate de nişte clarvăzători sau vindecători prin magnetism, iar ea îşi încredinţează odorul iubit în mâinile lor, aşezându-l chiar în mâna lui Satana, ca şi când acesta i-ar dori binele. În multe cazuri, din acel moment, întreaga viaţă a copilului va fi controlată de o putere ce pare imposibil de învins. — Prophets and Kings, 211 (1917). (Vezi Testimonies for the Church 5:193; Evangelism, 609). {2MCP 701.2}

Curenţii electrici ai lui Satana — Trimişii lui Satana pretind că vindecă boli. Ei atribuie puterile lor electricităţii, magnetismului sau aşa-ziselor remedii simpatetice, în timp ce, în realitate, nu sunt decât nişte canale de transmitere a curenţilor electrici ai lui Satana. Prin intermediul lor, Satana împrăştie blestemul asupra trupurilor şi sufletelor oamenilor. — The Signs of the Times, 24 martie, 1887. (Evangelism, 609). {2MCP 701.3}

Urmând voia lui Dumnezeu sau urmărind câştigul şi viaţa însăşi — Cei care se pun la dispoziţia puterilor supranaturale ale lui Satana ar putea să se laude cu un mare beneficiu pe care pretind că l-au primit în schimb, dar dovedeşte aceasta că fapta lor este înţeleaptă sau sigură? Ce dacă viaţa lor ar fi prelungită? Ce dacă le-ar fi asigurate câştiguri trecătoare? Vor merita, în cele din urmă, toate acestea încălcarea voinţei lui Dumnezeu? În cele din urmă, toate aceste avantaje aparente se vor dovedi o pierdere irecuperabilă. Noi nu putem încălca, fără să fim pedepsiţi, nici măcar o singură barieră pe care Dumnezeu a ridicat-o pentru a-şi păzi poporul de puterea lui Satana. — Testimonies for the Church 5:199 (1882). {2MCP 701.4}

Curiozitatea este amăgitoare — Predicarea Evangheliei este însoţită pas cu pas de spiritele mincinoase care lucrează prin agenţii lor. De multe ori se întâmplă ca un om să intre în legătură cu spiritele, din simplă curiozitate, dar, văzând că dincolo de această lucrare se află o putere supraomenească, este din ce în ce mai amăgit, până când ajunge să fie dominat de o forţă mai puternică decât propria lui voinţă. El nu mai poate scăpa de această putere misterioasă. {2MCP 702.1}

Toate fortăreţele sufletului sunt sfărâmate. Toate barierele în calea păcatului sunt înlăturate. O dată ce restricţiile Cuvântului lui Dumnezeu şi Duhul Său sunt respinse, nimeni nu mai poate şti până unde poate cădea un asemenea om în adâncurile degradării. — The Desire of Ages, 258. (1898). {2MCP 702.2}

ştiinţa şi revelaţia — Cercetările ştiinţifice au devenit o capcană pentru mulţi oameni. Dumnezeu a îngăduit să se reverse asupra lumii un potop de lumină în domeniul descoperirilor ştiinţei şi artei; dar, dacă cercetările nu sunt călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu, chiar şi cea mai strălucită minte va rătăci în efortul de a investiga relaţiile dintre ştiinţă şi revelaţie. — The Great Controversy, 522 (1911). {2MCP 702.3}

Domnul Hristos ar fi putut să dezlege tainele ştiinţei — Un pastor spunea odată că el crede că nu era posibil ca Isus Hristos să nu fi cunoscut şi câte ceva din domeniul ştiinţei. Oare la ce se gândea acest pastor? La ştiinţă! Domnul Hristos ar fi putut dezlega una după

alta tainele ştiinţei. El ar fi putut dezvălui comori ale ştiinţei cu care s-ar fi mândrit chiar şi oamenii din zilele noastre. Dar, ştiind că o asemenea cunoaştere ar fi fost folosită în scopuri nesfinte, Domnul nu a dezlegat aceste taine. — Manuscript 105, 1901. (Medical Ministry, 116). {2MCP 702.4}

Ceasurile întunecate ale încercării trebuie să vină asupra tuturor, ca o parte a educaţiei lor — Acea noapte petrecută în corabie constituise pentru ucenici un examen în şcoala în care erau educaţi pentru marea lucrare pe care urmau să o îndeplinească mai târziu. Ceasurile întunecate ale încercării trebuie să vină asupra tuturor, ca o parte a educaţiei pentru o lucrare mai înaltă, pentru un efort depus cu mai multă consacrare şi devotament. Furtuna nu fusese trimisă asupra ucenicilor cu scopul de a-i scufunda, ci pentru a-i verifica şi pentru a-i pune la încercare în mod individual.... {2MCP 703.1}

Timpul destinat educării noastre se va încheia curând. Nu avem timp de pierdut, rătăcind printre norii îndoielii şi incertitudinii.... Noi putem trăi într-o relaţie foarte apropiată cu Isus. Nimeni.... să nu evite vreuna dintre lecţiile grele pe care trebuie să le înveţe şi nici să nu piardă binecuvântarea unei discipline severe. — Letter 13, 1892. (HC 56). {2MCP 703.2}

Capitolul 78 — Controlul minţii de către o altă minte

[Vezi capitolul 79, „Hipnoza şi pericolele ei”]

Mijloace de înrobire a minţii — Toate felurile de corupţie morală asemănătoare celor existente printre antediluvieni vor fi implicate cu scopul de a înrobi mintea oamenilor. Divinizarea naturii, permisivitatea neînfrânată a voinţei umane, acceptarea conducerii celor lumeşti — toate acestea constituie mijloacele prin care Satana îşi va aduce la îndeplinire obiectivele sale precise. Pentru realizarea planurilor lui, Satana se va folosi de puterea minţii de a controla altă minte. Cel mai trist dintre toate este gândul că, sub influenţa lui înşelătoare, oamenii vor avea o formă de evlavie, fără a avea o legătură reală cu Dumnezeu. Asemenea lui Adam şi a Evei, care au mâncat din rodul pomului cunoştinţei binelui şi răului, mulţi se hrănesc chiar şi acum cu delicatesele înşelătoare ale minciunii. — Testimonies for the Church 8:293, 294 (1904). {2MCP 704.1}

O ştiinţă periculoasă — Eu am vorbit în mod clar despre acea ştiinţă periculoasă care recomandă ca o persoană să permită ca propria ei minte să fie controlată de către o altă minte. Această ştiinţă este chiar ştiinţa diavolului. — Letter 130a, 1901. {2MCP 704.2}

Influenţa mintală în tratarea bolnavilor — Efectul influenţei mintale în tratamentul bolnavilor nu trebuie ignorat. Dacă este utilizată în mod corect, influenţa minţii pune la dispoziţie unul dintre cele mai eficiente mijloace în combaterea bolii. {2MCP 704.3}

Cu toate acestea, există o formă de tratare mintală care constituie unul dintre cele mai eficiente instrumente ale răului. Prin intermediul acestei aşa-zise ştiinţe, o minte este adusă sub controlul unei alte minţi într-o asemenea măsură, încât personalitatea celui mai slab este absorbită de personalitatea celui care are o minte mai puternică. O persoană dictează voinţa unei alte persoane. Se pretinde că, în felul acesta, se poate schimba tonusul mintal şi că pot fi insuflate impulsuri dătătoare de sănătate, iar pacienţii pot fi făcuţi în stare să reziste bolii şi să o învingă. {2MCP 705.1}

Asemenea metode de tratare au fost folosite de persoane care nu au cunoscut tendinţa şi adevărata lor natură şi au crezut că sunt benefice pentru bolnavi. Dar această aşa-zisă ştiinţă se întemeiază pe principii false şi este străină de natura şi spiritul lui Hristos. Ea nu conduce spre Acela care este viaţă şi mântuire. Omul care atrage altă minte spre sine o determină să se despartă de adevărata Sursă a puterii. {2MCP 705.2}

Nu este în planul lui Dumnezeu ca o fiinţă umană să îşi încredinţeze mintea şi voinţa controlului unei alte fiinţe umane, devenind un instrument pasiv în mâinile acesteia. Nimeni nu trebuie să permită ca personalitatea şi individualitatea lui să fie absorbite de individualitatea unei alte persoane. Nimeni să nu privească spre vreo fiinţă umană, considerând-o sursa vindecării, ci să depindă de Dumnezeu. În virtutea demnităţii pe care i-a

dăruit-o Dumnezeu, fiecare om trebuie condus de Dumnezeu Însuşi şi numai de El, şi nicidecum de către vreo inteligenţă umană. {2MCP 705.3}

Dumnezeu doreşte să-i aducă pe oameni într-o relaţie directă cu Sine. El respectă principiul responsabilităţii individuale în toate tratativele Sale cu fiinţele omeneşti. Dumnezeu caută să încurajeze o conştienţă a dependenţei individuale şi să inspire nevoia unei călăuziri individuale. El doreşte să aducă omenescul în legătură cu divinul, pentru ca oamenii să poată fi transformaţi în asemănarea cu chipul divin. Satana lucrează împotriva acestui plan. El caută să încurajeze dependenţa de oameni. Când mintea este îndepărtată de Dumnezeu, ispititorul o poate aduce sub conducerea lui. El poate controla omenescul. — The Ministry of Healing, 241-243 (1905). {2MCP 705.4}

Vindecare temporară cu preţul unei deteriorări definitive a minţii — Nici unei persoane nu trebuie să i se îngăduie să preia controlul minţii alteia, crezând că prin aceasta îi va aduce un mare bine. Tratamentul bazat pe influenţarea minţii constituie una dintre cele mai periculoase strategii de înşelare la care poate fi supus cineva. Este posibil să se observe o vindecare temporară a trupului, dar mintea celui condus în felul acesta nu va mai fi niciodată la fel de puternică şi demnă de încredere. S-ar putea să fim la fel de slabi ca şi femeia care a atins poala hainei lui Hristos, dar, dacă folosim ocazia pe care Dumnezeu ne-a acordat-o, să venim la El în credinţă, El ne va răspunde la fel de repede precum a răspuns atingerii credinţei acelei femei. {2MCP 706.1}

Faptul ca o fiinţă umană să-şi cedeze mintea controlului unei alte fiinţe umane nu este în planul lui Dumnezeu. Hristos cel înviat, care stă pe tron la dreapta Tatălui, este Vindecătorul puternic. Căutaţi-l pe El pentru puterea vindecătoare. Prin El şi numai prin El păcătoşii pot veni la Dumnezeu aşa cum sunt, dar niciodată prin intermediul vreunei alte minţi omeneşti. Omul nu trebuie să se interpună niciodată între trimişii cerului şi cei suferinzi. — Manuscript 105, 1901. (Medical Ministry, 115, 116). {2MCP 706.2}

Căutaţi mai degrabă ajutorul divin decât pe cel omenesc — În loc să se preocupe de metodele de conducere a minţii umane de către om, există o lucrare mai bună în care ne putem angaja. Medicii trebuie să-i educe pe oameni să caute mai degrabă ajutorul divin decât ajutorul omenesc. În loc de a-i învăţa pe bolnavi să depindă de fiinţe umane pentru vindecarea sufletului şi a trupului, medicul trebuie să-i îndrume spre Acela care-I poate salva pe deplin pe toţi cei ce vin la El. Cel care a creat mintea umană îi cunoaşte nevoile. Numai Dumnezeu este Cel care poate vindeca. Cei cu mintea şi trupul bolnave trebuie să privească spre Hristos ca Vindecător. El spunea: „Pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi”. {2MCP 706.3}

Aceasta este viaţa pe care trebuie să o prezentăm celor bolnavi, spunându-le că, dacă ei cred în Domnul Hristos ca Vindecător, cooperând cu El, respectând legile sănătăţii şi străduindu-se să ajungă la desăvârşita sfinţire în temere de El, Domnul le va împărtăşi viaţa Lui. Când le prezentăm bolnavilor pe Hristos în acest mod, noi răspândim o putere a cărei

origine este demnă de toată aprecierea, deoarece vine de sus. Aceasta este adevărata ştiinţă a vindecării trupului şi sufletului. — The Ministry of Healing, 243, 244 (1905). {2MCP 706.4}

Putere şi statornicie sau o minte subjugată — Educarea unei minţi omeneşti ajunse la o vârstă a maturităţii trebuie să fie diferită de disciplinarea unui animal. Animalul nu învaţă altceva decât să se supună stăpânului. Pentru animal, stăpânul înseamnă raţiune, voinţă şi judecată. Această metodă, folosită uneori în educarea copiilor, îi face să ajungă puţin mai mult decât nişte roboţi. Mintea, voinţa şi conştiinţa sunt supuse conducerii unei alte persoane. {2MCP 707.1}

Nu este planul lui Dumnezeu ca o minte să fie dominată de o altă minte. Cei care slăbesc sau distrug personalitatea cuiva îşi asumă o sarcină care nu poate duce decât la rău. Atâta timp cât se află sub supraveghere, copiii pot părea asemenea unor soldaţi bine disciplinaţi, dar, când controlul încetează, caracterul lor se va dovedi lipsit de putere şi de statornicie. Deoarece nu au învăţat niciodată să se conducă singuri, aceşti tineri nu recunosc nici o restricţie, cu excepţia regulamentelor părinţilor sau profesorilor. O dată ce regulamentele dispar, ei nu ştiu cum să-şi folosească libertatea şi adesea se dedică unei vieţi neînfrânate, care se dovedeşte, în cele din urmă, o ruină. — Education, 288 (1903). {2MCP 707.2}

Conştiinţa şi individualitatea nu trebuie limitate în mod abuziv — În domeniul conştiinţei, sufletul trebuie lăsat pe deplin liber. Nimeni nu trebuie să conducă mintea unei alte persoane, să judece pe altcineva sau să-i prescrie îndatoririle. Dumnezeu oferă fiecărui suflet libertatea de a gândi şi de a-şi urma propriile convingeri. „Fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu” (Romani 14, 12). Nimeni nu are dreptul de a anihila individualitatea cuiva, înlocuind-o cu propria sa individualitate. În toate domeniile în care sunt implicate principii, „fiecare să fie deplin încredinţat în mintea lui” (versetul 5). În Împărăţia lui Hristos nu există loc pentru opresiune despotică sau pentru comportament impulsiv. Îngerii cerului nu vin pe pământ pentru a conduce şi pentru a cere supunere, ci, în calitate de mesageri ai harului, ei au rolul de a coopera cu oamenii în restabilirea demnităţii umane. — The Desire of Ages, 550, 551 (1898). {2MCP 707.3}

Mintea omenească nu trebuie limitată în mod abuziv sau subjugată şi condusă de alţi oameni. — Manuscript 43, 1895. {2MCP 708.1}

Individualitatea trebuie să fie afirmată — Dumnezeu permite fiecărei persoane să-şi exercite individualitatea proprie. Nici o minte umană nu trebuie să se confunde cu o alta.... A imita exemplul vreunui om — chiar dacă cineva ar putea să ne pară că este aproape perfect în caracter — înseamnă să ne punem încrederea într-o fiinţă umană imperfectă, care nu este capabilă să ofere nici măcar o fărâmă de perfecţiune unei alte fiinţe umane. — Letter 20, 1902. (HC 108). {2MCP 708.2}

Unitate fără anularea identităţii — Acum trebuie să ne unim.... Dar să ne amintim că unitatea creştină nu înseamnă anularea identităţii unei persoane şi înlocuirea ei cu identitatea altei persoane şi nici nu înseamnă că mintea cuiva trebuie controlată şi condusă de mintea altcuiva. Dumnezeu nu i-a oferit nici unui om puterea pe care, prin declaraţiile şi faptele lor, unii pretind că o deţin. Dumnezeu cere ca fiecare om să rămână liber şi să urmeze îndrumările Cuvântului. — Testimonies for the Church 8:212 (1904). {2MCP 708.3}

Supunerea faţă de Dumnezeu sau supunerea faţă de oameni [Vezi capitolul 29, „Dependenţa şi independenţa".] — Voi Îi aparţineţi în întregime lui Dumnezeu, trup, suflet şi spirit. Mintea voastră Îi aparţine lui Dumnezeu şi talentele voastre, de asemenea, Îi aparţin Lui. Nimeni nu are dreptul să conducă mintea altcuiva şi să-l judece, prescriindu-i îndatoririle. Există anumite drepturi care aparţin fiecărei persoane în realizarea lucrării lui Dumnezeu. Libertatea de a ne lua aceste drepturi nu este cu nimic mai mare decât libertatea de a ne lua viaţa însăşi. Nimănui nu i se permite să ne ia aceste drepturi, mai mult decât i s-ar permite să ne ia viaţa însăşi. Dumnezeu ne-a dăruit libertatea de a gândi şi este privilegiul nostru să respectăm îndemnurile propriei noastre conştiinţe cu privire la datorie. Noi nu suntem decât nişte fiinţe umane, şi o fiinţă umană nu are vreun drept sau vreo jurisdicţie asupra conştiinţei unei alte fiinţe umane.... Fiecare dintre noi are o individualitate şi o identitate care nu pot fi încredinţate conducerii nici unei alte fiinţe umane. Fiecare dintre noi este un unicat al creaţiei lui Dumnezeu. — Letter 92, 1895. {2MCP 708.4}

Pastorii să-i îndrume pe enoriaşi la Dumnezeu — Conştiinţa omului nu trebuie să fie condusă de nimeni altcineva în afară de Dumnezeu. Adevărul trebuie predicat oriunde există dispoziţia de a fi ascultat. Tuturor celor ce nu cunosc adevărul trebuie să li se explice Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu. Pastorii nu trebuie să-i înveţe pe oameni să privească spre ei şi nici nu trebuie să încerce să controleze conştiinţele altora. „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoieşte, seamănă cu valul mării, tulburat şi împins de vânt încoace şi încolo. Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât şi nestatornic în toate căile sale" (Iacov 1, 5-8). — Letter 26, 1907. {2MCP 709.1}

Absurditatea încrederii în puterea omenească — Noi suntem înclinaţi să aşteptăm simpatie şi încurajare din partea oamenilor, în loc să aşteptăm să le primim din partea Domnului Isus. Adesea, în mila şi credincioşia Sa, Dumnezeu îngăduie să fim trădaţi chiar de aceia în care ne-am pus încrederea, ca să putem înţelege absurditatea încrederii în oameni şi în puterea omenească. Să ne încredem în Dumnezeu pe deplin, cu umilinţă şi fără egoism. — The Ministry of Healing, 486 (1905). {2MCP 709.2}

Satana stăpâneşte mintea care exercită controlul asupra altei minţi — A susţine ştiinţa tratării bolilor prin intermediul influenţării mintale înseamnă a deschide o uşă prin

care Satana va intra în minte şi în inimă şi va pune stăpânire pe ele. Satana stăpâneşte atât mintea celui care se lasă controlat, cât şi mintea care exercită controlul. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să înţelegem adevărata ştiinţă a zidirii pe Hristos, Mântuitorul şi Răscumpărătorul nostru. — Letter 130, 1901. (HC 109). {2MCP 709.3}

Satana nu poate influenţa o minte care refuză să i se supună — Cele mai importante drepturi pe care le avem se află în răspunderea fiecăruia în mod personal. Nimeni nu le poate afecta fără să aibă consimţământul nostru. Nici chiar toate legiunile satanice nu vă pot face vreun rău, dacă nu vă deschideţi sufletele în faţa amăgirilor şi în faţa săgeţilor lui Satana. Ruina voastră nu poate avea niciodată loc înainte ca voinţa voastră să consimtă lucrul acesta. Dacă nu există nici o întinare în mintea voastră, oricât de imorale ar fi circumstanţele în care vă aflaţi, nu puteţi fi degradaţi sau pătaţi. — Letter 14, 1885. (HC 94). {2MCP 710.1}

Satana nu poate influenţa mintea sau intelectul dacă acestea nu îi sunt puse la dispoziţie. — Manuscript 17, 1893. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1105). {2MCP 710.2}

Nu credinţa lui Isus — Acceptarea adevărului care vine din cer conduce mintea la supunere faţă de Domnul Hristos. Apoi, sănătatea sufletului, care vine din primirea şi trăirea principiilor curate, se dezvăluie în cuvintele şi faptele neprihănirii. Credinţa care ne îndrumă spre aceasta nu este acea credinţă care susţine că mintea trebuie să fie controlată de către o altă minte, până când o persoană ajunge să acţioneze comandată de voinţa alteia, şi nu de credinţa în Isus Hristos. Credinţa unor asemenea oameni este o credinţă în lucrarea lui Satana. El prezintă erori imense şi înşeală pe mulţi prin minunile pe care le face. Această lucrare va înainta tot mai mult. O biserică sănătoasă este alcătuită din membri sănătoşi, bărbaţi şi femei care au o experienţă personală a adevăratei evlavii. — Letter 130, 1901. {2MCP 710.3}

Capitolul 79 — Hipnoza şi pericolele ei

[Vezi capitolul 78, „Controlul minţii de către o altă minte”.]

Fiţi precauţi — În aceste zile, când scepticismul şi necredinţa ni se înfăţişează atât de adesea în veşmintele ştiinţei, trebuie să fim precauţi la fiecare pas. Prin aceste mijloace, marele vrăjmaş înşeală mii de oameni, ducându-i în robia propriei lui voinţe. Avantajele pe care le obţine de pe urma cunoştinţelor ştiinţifice care se ocupă de mintea umană sunt imense. El se strecoară în acest domeniu asemenea unui şarpe şi prejudiciază lucrarea lui Dumnezeu. {2MCP 711.1}

Infiltrarea lui Satana prin intermediul ştiinţei se realizează în virtutea unui plan foarte minuţios. Frenologia, psihologia [Pentru o înţelegere corectă a modului în care autorul foloseşte cuvântul *psihologie*, cititorul trebuie să ia în considerare semnificaţiile şi asocierile acestui termen în perioada anilor 1850-1880, adesea corelat cu *mesmerismul* (hipnoza) şi *frenologia*. Consultaţi notele explicative de la sfârşitul acestui capitol. De asemenea, consultaţi capitolul 2, „Creştinul şi psihologia”, şi capitolul 3, „Pericole în psihologie”.] şi mesmerismul constituie căile directe prin care Satana se adresează generaţiei noastre şi puterea ce va caracteriza eforturile lui în perioada încheierii timpului de probă. În felul acesta, mii de minţi au fost otrăvite şi conduse la necredinţă. {2MCP 711.2}

În timp ce se crede că mintea umană exercită o influenţă atât de minunată asupra unei alte minţi, Satana, care este pregătit să profite de orice, se insinuează în mod personal şi lucrează asupra amândurora. Deşi cei care se dedică acestui domeniu ştiinţific slăvesc cerurile pentru lucrările mari şi bune despre care spun că sunt înfăptuite prin intermediul lor, ei sunt inconştienţi de natura rea a puterii pe care o favorizează; aceasta este tocmai puterea care lucrează prin semne şi minuni mincinoase — toate rătăcirile nelegiuirii. Fii atent la influenţa acestor ştiinţe, dragul meu cititor, căci lupta dintre Hristos şi Satana nu s-a încheiat încă.... {2MCP 711.3}

Neglijarea rugăciunii în face pe oameni să se bazeze pe propria lor putere şi să deschidă uşa ispitei. În multe cazuri, imaginaţia este captivată de cercetările ştiinţifice, iar oamenii se îngâmfă datorită simţământului propriei lor puteri. ştiinţele care se ocupă de mintea umană sunt foarte apreciate. Aplicate într-un context corespunzător [Vezi nota explicativă de la sfârşitul capitolului.] Aceste ştiinţe sunt bune, dar ele au fost preluate de Satana ca mijloace puternice de înşelare şi distrugere a sufletelor. Iscusinţa lui a fost acceptată ca şi cum ar veni din ceruri şi astfel Satana îşi primeşte închinarea mult dorită. Lumea, despre care se presupune că ar fi atât de avantajată prin frenologie şi magnetism animal, nu a fost niciodată atât de coruptă cum este acum. Prin aceste ştiinţe, virtutea este nimicită şi se pun temeliile spiritismului. — The Signs of the Times, 6 noiembrie, 1884. (Selected Messages 2:351-353). {2MCP 712.1}

Controlul minţii îşi are originea în Satana — Teoria conform căreia o minte poate controla o altă minte a fost inventată de Satana, pentru a se putea introduce pe sine ca unul care conduce totul şi pentru a înlocui înţelepciunea divină cu cea omenească. Dintre toate erorile care se prezintă celor care se numesc creştini, nici una nu este mai periculoasă prin înşelăciunea ei, nici una nu separă mai sigur pe om de Dumnezeu ca aceasta. Deşi poate părea inofensivă, dacă este practicată pe pacienţi, rezultatul va fi distrugerea, şi nu restaurarea lor. Ea deschide o uşă prin care Satana va intra şi va lua în stăpânire atât mintea care se lasă condusă şi controlată, cât şi cea care a preluat controlul. — 243 (1905). {2MCP 712.2}

Adam şi Eva, hipnotizaţi de Satana — Satana l-a ispitit pe Adam mai întâi în Eden, iar Adam a întreţinut o conversaţie cu vrăjmaşul, oferindu-i astfel posibilitatea de a câştiga. Satana şi-a exercitat puterea hipnozei asupra lui Adam şi Evei, iar această putere a fost încercată şi asupra lui Hristos. Dar, după ce Domnul a citat cuvântul Scripturii, Satana a ştiut că nu mai are nici o şansă de a triumfa. — Letter 159, 1903. (The S.D.A. Bible Commentary 5:1081). {2MCP 713.1}

Nu te juca cu hipnoza — Oamenii nu trebuie să studieze metodele de captivare a minţii celor cu care se asociază. Aceasta este ştiinţa lui Satana. Să ne opunem oricărei preocupări de acest gen. Să nu ne jucăm cu mesmerismul şi hipnoza — ştiinţa celui care şi-a pierdut starea de la început şi a fost aruncat din curţile cerului. — Manuscript 86, 1905. (Medical Ministry, 110, 111). {2MCP 713.2}

Avertisment adresat unui medic care promova hipnoza — Sunt atât de îngrijorată cu privire la cazul tău, încât trebuie să continuu să-ţi scriu, deoarece altfel, în orbirea ta, nu vei înţelege că ai nevoie de o schimbare. Mi s-a descoperit că studiezi idei de care Dumnezeu ţi-a interzis să te preocupi. Voi numi aceste idei ca fiind forme de tratare bazate pe influenţa mintală. Tu presupui că poţi folosi aceste metode în activitatea ta profesională ca medic. Eşti avertizat în modul cel mai serios şi urgent: „Fii atent, fii atent unde păşeşti şi în ce direcţie sunt purtate gândurile tale.” Dumnezeu nu ţi-a încredinţat această lucrare. Teoria care susţine controlul minţii de către o altă minte este inventată de Satana, pentru a se prezenta drept conducător şi pentru a aşeza filozofia omenească în locul în care ar trebui să fie înţelepciunea divină. {2MCP 713.3}

Nici un bărbat şi nici o femeie nu trebuie să-şi exercite propria voinţă în scopul de a controla conştiinţa sau raţiunea altcuiva, astfel încât mintea acelei persoane să devină un instrument pasiv în slujba voinţei celui care exercită controlul. Această ştiinţă poate să pară ceva frumos, dar este o ştiinţă cu care nu ai voie să te ocupi, indiferent de situaţie.... Pentru tine există ceva mai bun decât controlul fiinţei umane de către o fiinţă umană. {2MCP 713.4}

Înalţ un semnal de avertisment. Unicul tratament sigur şi adevărat care se bazează pe influenţarea minţii este mult mai cuprinzător. Medicul trebuie să-i înveţe pe oameni să

aştepte ajutorul divin în locul ajutorului omenesc. Cel care a creat mintea umană ştie cu precizie care sunt nevoile ei. — Letter 121, 1901. (Medical Ministry, 111, 112). {2MCP 714.1}

Ceea ce pare minunat şi valoros — În abordarea ştiinţei pe care ai început să o susţii, educaţia pe care o oferi nu este sigură pentru cei pe care îi înveţi. Este periculos să trezeşti interesul faţă de ştiinţa influenţării mintale. {2MCP 714.2}

Această ştiinţă ţi se poate părea valoroasă, dar este o înşelăciune pregătită de Satana pentru tine şi pentru alţii. Muşcătura care aduce moartea spirituală este tocmai farmecul şarpelui. Farmecul acesta ascunde multe lucruri ce par minunate, dar este străin de natura şi spiritul lui Hristos. Această ştiinţă nu conduce spre Cel care este viaţa şi mântuirea.... {2MCP 714.3}

La începutul lucrării mele a trebuit să lupt mult cu ştiinţa tratării prin influenţare mintală. Am fost trimisă din loc în loc pentru a demasca falsitatea acestei ştiinţe în care erau implicate multe persoane. Tratarea mintală era aplicată într-o manieră foarte inocentă — pentru a elibera tensiunea existentă în mintea bolnavilor de nervi. Dar, oh, cât de triste erau rezultatele! Dumnezeu m-a trimis din loc în loc, pentru a respinge tot ce ţinea de această ştiinţă. — Letter 121, 1901. (Medical Ministry, 112, 113). {2MCP 714.4}

Tendinţa de a distruge, şi nu de a restaura — Doresc să vă vorbesc într-o manieră deschisă. V-aţi implicat într-o activitate care nu-şi găseşte nici un loc în lucrarea unui medic creştin şi nu trebuie să-şi găsească locul în instituţiile noastre de sănătate. Deşi pare nevinovată, dacă este aplicată în tratarea pacienţilor, rezultatele influenţării mintale vor aduce distrugerea, nu vindecarea. 2 Timotei 3 îi descrie pe cei care acceptă o eroare ca fiind persoane care exercită un control complet asupra minţii altora. Tratamentul prin influenţarea minţii este una dintre cele mai mari ştiinţe ale lui Satana şi este important ca medicii noştri să înţeleagă în mod clar adevăratul caracter al acestei ştiinţe; deoarece, prin intermediul ei, vor fi confruntaţi cu mari ispite. Această ştiinţă nu trebuie permisă nici măcar în cel mai discret ungher al sălilor de aşteptare din sanatoriile noastre. {2MCP 714.5}

Dumnezeu nu a oferit nici măcar o singură rază de lumină sau încurajare, pentru ca vreunul dintre medicii noştri să se implice într-o lucrare în care o minte să preia controlul complet asupra unei alte minţi, pentru îndeplinirea voinţei cuiva. Să cunoaştem căile şi scopurile lui Dumnezeu. Nu îngăduiţi vrăjmaşului să câştige nici cel mai mic avantaj asupra voastră. Nu-I îngăduiţi să vă îndemne să vă preocupaţi de controlul minţii altora, ca să-i faceţi asemenea unor roboţi conduşi de voi. Aceasta este ştiinţa lucrării lui Satana. — Letter 121, 1901. (Medical Ministry, 113, 114). {2MCP 715.1}

Întrerupe practicarea hipnozei (al doilea mesaj de avertizare adresat unui medic care utilizează metode de tratare bazate pe hipnoză) — Frate şi soră N, în Numele Domnului, vă rog să vă amintiţi că, dacă nu vă veţi schimba concepţiile cu privire la ştiinţa

influenţării mintale, dacă nu veţi înţelege că aveţi amândoi nevoie în mod imperios de convertire şi transformare a inimii, veţi deveni nişte pricini de poticnire — o privelişte jalnică pentru îngeri şi oameni. {2MCP 715.2}

Adevărul nu a avut aproape nici un efect asupra voastră. Oricine se ocupă cu influenţarea minţii umane, pentru a o face să se supună controlului unei alte minţi, se află într-un mare pericol, indiferent cât de bun ar fi acel om. Permiteţi-mi să vă spun că tratamentul bazat pe influenţarea mintală este o ştiinţă satanică. Voi aţi înaintat deja suficient de departe, încât să vă puneţi într-un pericol serios experienţa viitoare. De la prima idee care v-a pătruns în minte şi până în prezent, această preocupare a cunoscut o dezvoltare cât se poate de dăunătoare. {2MCP 715.3}

Dacă nu veţi putea înţelege că Satana este autorul acestei ştiinţe, nu va fi o treabă uşoară să vă despărţiţi de ea în totalitate, atât în ce priveşte rădăcinile, cât şi ramurile ei. Întreaga filozofie pe care se întemeiază această ştiinţă constituie cheia înşelăciunii lui Satana. Pentru salvarea sufletelor voastre, întrerupeţi orice practică în acest domeniu. De fiecare dată când răspândiţi în mintea altei persoane idei legate de ştiinţa aceasta, ca să puteţi prelua controlul minţii ei, vă aflaţi pe terenul lui Satana şi cooperaţi în mod categoric cu el. Pentru binele sufletelor voastre, Îndepărtaţi-vă de această cursă a inamicului. — Letter 20, 1902. (Selected Messages 2:349, 350). {2MCP 715.4}

Dumnezeu interzice învăţarea sau predarea hipnozei — Nici unul dintre voi nu trebuia să studieze ştiinţa aceasta faţă de care v-aţi manifestat interesul. A studia această ştiinţă înseamnă a smulge din roadele pomului cunoştinţei binelui şi răului. Dumnezeu le interzice oamenilor să înveţe sau să prezinte o asemenea ştiinţă. Chiar şi faptul că ai avut de-a face cu această ştiinţă este suficient pentru a-ţi demonstra, frate N, că nu eşti corespunzător pentru a conduce sanatoriul.... {2MCP 716.1}

Ocupându-te de ştiinţa tratării prin influenţare mintală, tu ai mâncat din roadele pomului cunoştinţei binelui şi răului, pe care Dumnezeu ţi-a interzis să le atingi. Acum este ultima ta şansă de a începe să priveşti spre Isus şi, privind la caracterul Lui, să fii schimbat în asemănarea cu El. {2MCP 716.2}

Îndepărtează-te de tot ce pare să aibă vreo legătură cu hipnoza, ştiinţa prin care lucrează agenţii satanici. — Letter 20, 1902. (Selected Messages 2:350). {2MCP 716.3}

Satana are o mare putere (alt sfat adresat unui medic şi soţiei lui) — Aduceţi-vă aminte că Satana a venit cu mare putere ca să pună stăpânire pe mintea oamenilor şi să-i înrobească după propria lui voinţă. Nici unul dintre voi nu poate face nimic acceptabil în ochii lui Dumnezeu, dacă nu Îl urmează pe Mântuitorul, care spune: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze” (Matei 16, 24). Domnul Hristos este exemplul nostru în toate. — Letter 20, 1902. {2MCP 716.4}

O ştiinţă plină de pericole — Noi nu vă cerem să vă aşezaţi sub controlul nici unei minţi omeneşti. Tratarea prin influenţarea mintală este cea mai teribilă ştiinţă promovată vreodată. Fiecare fiinţă nelegiuită o poate folosi pentru a-şi aduce la îndeplinire propriile ei planuri rele. Noi nu avem nici o legătură cu o asemenea ştiinţă, ci trebuie să ne temem de ea. Principiile ei nu ar trebui introduse niciodată într-o instituţie. — Manuscript 105, 1901. (Medical Ministry, 116). {2MCP 716.5}

A profita de slăbiciunea altcuiva — Puterea dată femeilor şi bărbaţilor rău intenţionaţi este înspăimântătoare. Cât de mari sunt ocaziile ce li se oferă celor care trăiesc profitând de slăbiciunea sau lipsa de înţelepciune a altora! Cât de mulţi vor găsi, prin controlul minţii celor slabi sau bolnavi, mijloace de a-şi satisface pasiunile păcătoase sau lăcomia după câştig! — The Ministry of Healing, 243 (1905). {2MCP 717.1}

Sfat cu privire la publicarea cărţilor care tratează subiectul hipnozei — Oare ar trebui ca administratorii [Asociaţiei Review and Herald] [Timp de mai mulţi ani *Review and Herald* a desfăşurat activităţi comerciale pentru a-şi menţine funcţionarea.]să consimtă să fie agenţi ai lui Satana prin publicarea unor cărţi care tratează subiectul hipnozei? Oare ar trebui lăsată această lepră să intre în biroul administraţiei?... {2MCP 717.2}

Satana şi trimişii lui au lucrat şi lucrează în mod atent şi perseverent. Dar va oferi Dumnezeu binecuvântarea Sa caselor de editură, dacă acestea acceptă înşelăciunile vrăjmaşului? Oare instituţiile care au fost păstrate pentru popor ca sfinte înaintea Domnului vor deveni nişte şcoli în care lucrătorii să mănânce din pomul oprit al cunoştinţei răului? Îl vom încuraja noi pe Satana în pătrunderea lui subtilă în citadela adevărului, ca să-şi depoziteze ştiinţa lui diabolică, aşa cum a făcut-o în Eden? {2MCP 717.3}

Sunt cei care deţin rolul esenţial în conducerea lucrării nişte oameni care nu pot deosebi adevărul de minciună? Sunt ei oameni care nu pot înţelege consecinţele teribile ale favorizării răului? Chiar dacă aţi putea câştiga milioane de dolari printr-o lucrare de acest gen, ce valoare ar avea în comparaţie cu teribila pierdere cauzată de publicitatea făcută minciunilor lui Satana? — Letter 140, 1901. (Selected Messages 2:350, 351). {2MCP 717.4}

O eroare fatală — Agenţii lui Satana îmbracă teoriile false într-o aparenţă atrăgătoare, întocmai cum a procedat şi Satana în grădina Edenului, când şi-a ascuns identitatea faţă de primii noştri părinţi, vorbindu-le prin intermediul şarpelui. Aceşti agenţi infiltrează în mintea omenească idei care, în realitate, sunt nişte erori fatale. Influenţa hipnotică a lui Satana va rămâne asupra acelora care se întorc de la cuvântul simplu al lui Dumnezeu spre fabule plăcute. — Testimonies for the Church 8:294 (1904). {2MCP 718.1}

Pericole în cercetare — Am ajuns în timpul pericolelor din zilele de pe urmă, când unii, şi chiar mulţi, „se vor îndepărta de credinţă, ascultând duhurile amăgitoare şi doctrinele demonilor”. Fiţi cu băgare de seamă la ce citiţi şi ce auziţi. Nu manifestaţi nici cel mai mic

interes faţă de teoriile spiritiste. Satana aşteaptă să iasă prin surprindere în calea tuturor celor care îşi îngăduie să fie înşelaţi prin hipnoza lui. El începe să-şi exercite puterea asupra lor îndată ce încep să-i cerceteze teoriile. — Letter 123, 1904. (Medical Ministry, 101, 102). {2MCP 718.2}

Nu daţi glas teoriilor lui Satana — Mi s-a arătat că nu trebuie să intrăm în controversă cu aceste teorii spiritiste, deoarece o asemenea controversă va produce confuzie. Aceste lucruri nu trebuie discutate în cadrul întrunirilor noastre. Noi nu trebuie să ne străduim să le combatem. Dacă pastorii şi profesorii noştri se dedică studiului acestor teorii eronate, unii se vor îndepărta de credinţă, ascultând de spiritele seducătoare şi de doctrinele demonilor. Nu este lucrarea slujitorilor Evangheliei aceea de a da glas teoriilor lui Satana. Înaintaţi cu statornicie şi perseverenţă, zidind vechile pietre de hotar şi restaurând temeliile aşezate de generaţii. Prezentaţi adevărul sacru, adevărul care sfinţeşte, şi lăsaţi în pace teoriile amăgitoare ale vrăjmaşului. Nu-I oferiţi nici un colţ de teren în care să-şi sădească seminţele teoriilor lui. Am fost avertizată să nu intru în nici o controversă cu privire la aceste subiecte. Nici unul dintre pastorii, profesorii sau studenţii noştri să nu se ocupe cu răspândirea fanteziilor vrăjmaşului. — Letter 175, 1904. {2MCP 718.3}

Pastori şi medici atraşi în cursă — Există medici şi pastori care au fost influenţaţi de puterea hipnotică exercitată de tatăl minciunii. Fără a lua în considerare avertismentele date, teoriile false ale lui Satana au fost acceptate în timpul nostru, în acelaşi fel în care au fost acceptate cândva în curţile cerului. ştiinţa prin care au fost înşelaţi primii noştri părinţi îi înşeală pe oameni şi astăzi. Pastori şi medici sunt atraşi în cursă. — Manuscript 79, 1905. {2MCP 719.1}

Trecutul într-o formă nouă — Experienţa trecutului se va repeta. În viitor, superstiţiile lui Satana vor prelua forme noi. Erorile vor fi prezentate într-o manieră plăcută şi încântătoare. Teoriile false, îmbrăcate în haine de lumină, vor fi prezentate poporului lui Dumnezeu. Astfel, Satana va încerca să-i înşele, dacă este posibil, chiar şi pe cei aleşi. Vor fi exercitate cele mai seducătoare influenţe; mintea va fi hipnotizată. — Testimonies for the Church 8:293 (1904). {2MCP 719.2}

Experienţa autorului în domeniul hipnozei — În acel timp [1845], se spunea că viziunile sunt rezultatul mesmerismului şi mulţi adventişti [cei care rămăseseră adventişti, dar nu acceptaseră Sabatul zilei a şaptea] erau dispuşi să creadă şi să răspândească această părere. Un medic, care era un hipnotizor renumit, mi-a spus că vedeniile mele sunt mesmerism, că eu sunt un subiect foarte accesibil şi că el mă poate hipnotiza şi îmi poate inspira o viziune. {2MCP 719.3}

Eu i-am răspuns că Domnul mi-a arătat în viziune că mesmerismul este de la diavolul, din adâncurile fără sfârşit, şi că el va ajunge curând acolo, împreună cu toţi cei care vor continua să-l folosească. {2MCP 719.4}

Apoi, i-am permis să mă hipnotizeze, dacă va putea. El a încercat mai bine de o jumătate de oră, apelând la diferite tehnici, şi în cele din urmă a renunţat. Prin credinţa în Dumnezeu, am fost în stare să rezist influenţei lui, aşa că nu m-a afectat câtuşi de puţin. — Early Writings, 21 (1882). {2MCP 719.5}

Magnetismul spiritist — În New Hampshire [în 1848], a trebuit să ne confruntăm cu un gen de magnetism spiritist, asemănător cu mesmerismul. A fost prima noastră experienţă de acest fel. — Life Sketches of Ellen G. White, 79 (1915). {2MCP 720.1}

Nimeni să nu fie un instrument pasiv — Nu este planul lui Dumnezeu ca vreo fiinţă umană să-şi încredinţeze mintea şi voinţa controlului unei alte persoane, devenind astfel un instrument pasiv în mâinile sale. — The Ministry of Healing, 242 (1905). {2MCP 720.2}

Trebuie să fim liberi faţă de farmecul omenesc — Tratamentul prin influenţarea mintală trebuie să fie lipsit de orice urmă de atracţie spre ceea ce este omenesc. El nu trebuie să degradeze şi să înjosească natura umană, ci să o înalţe spre cele mai mari culmi spirituale, legându-se de ceea ce este veşnic. — Letter 120, 1901. (Medical Ministry, 110). {2MCP 720.3}

Notă explicativă cu privire la declaraţia „Frenologia şi mesmerismul sunt bune într-un context corespunzător”. {2MCP 720.4}

În 1862, Ellen White a publicat un lung articol în *Review and Herald*, intitulat „Filozofia şi înşelăciunea ieftină”. Republicat în *Testimonies for the Church*, vol. 1 (Patriarchs and Prophets, 290-302), acest articol de treisprezece pagini conţine avertizări împotriva înşelăciunilor şi minunilor false. În această solie, ea declară că anumite ştiinţe pot fi folosite de Satana pentru a atrage sufletele în plasa pe care a întins-o prin intermediul fenomenelor spiritiste. {2MCP 720.5}

Atât din contextul în sine, cât şi din articolul autoarei „ştiinţe pe nedrept numite astfel”, publicat în The Signs of the Times, 6 noiembrie, 1884, din 6 noiembrie 1884, pare clar faptul că, în 1862, când a folosit termenii „frenologie”, „mesmerism” şi „magnetism animal”, ea se referea în mod general şi cuprinzător la toate acele ştiinţe care aparţineau „domeniului cercetării minţii umane”, deoarece aşa erau considerate în perioada respectivă. {2MCP 720.6}

Declaraţia din *Signs*, în 1884, este în mod evident întemeiată pe articolul din *Review*, în 1862, deoarece foloseşte multe dintre propoziţiile acestuia, dar reformulează câteva expresii şi utilizează termeni mai precişi. Observaţia se referă în special la acele propoziţii aflate în scrierea din 1862, în care apar cuvintele *frenologie* şi *mesmerism*. {2MCP 720.7}

În 1862, autoarea scria: „*Frenologia şi mesmerismul sunt foarte apreciate. Acestea sunt bune, dacă sunt aplicate într-un context corespunzător*, dar au fost preluate de către Satana, devenind nişte mijloace puternice în înşelarea şi distrugerea sufletelor. Iscusinţa lui este

acceptată ca şi cum ar veni din cer şi, în mintea a mii de oameni, credinţa în Biblie, care le demască, este nimicită.” (Testimonies for the Church 1:296). {2MCP 720.8}

În 1884, autoarea scria: „*ştiinţele care se ocupă de cercetarea minţii umane sunt foarte apreciate. Ele sunt bune, dacă sunt aplicate într-un context corespunzător*: dar au fost preluate de către Satana ca mijloace puternice în înşelarea şi distrugerea sufletelor. Iscusinţa lui este acceptată ca şi cum ar veni din cer, iar el îşi primeşte închinarea pe care o doreşte” (The Signs of the Times, 6 noiembrie, 1884). În capitolul prezent a fost introdusă această declaraţie, deoarece pare să reprezinte mai corect intenţia autoarei. {2MCP 720.9}

Mărturia anterioară trebuie înţeleasă în lumina celorlalte declaraţii din capitolul în care este scrisă şi a tuturor declaraţiilor anterioare sau ulterioare, scrise de aceeaşi autoare, cu privire la mesmerism. Vezi nota pentru capitolul 3. {2MCP 721.1}

Pentru a arăta cum erau folosiţi, în secolul al nouăsprezecelea, termenii „frenologie”, „mesmerism” şi „magnetism animal”, am enumerat aici câteva lucrări cărora li se făcea reclamă la sfârşitul unei cărţi de medicină, distribuită în Statele Unite în 1852:. {2MCP 721.2}

American Phrenological Journal and Miscellany. Dedicată frenologiei, psihologiei şi dezvoltării sinelui. Un an. — $1.00. {2MCP 721.3}

Hartă pentru înregistrarea diferitelor progrese. Dedicată frenologilor. Cu numeroase gravuri. — $.061/4. {2MCP 721.4}

Defense of Phrenology. De Dr. Andrew Boardman. O lucrare bună pentru sceptici şi necredincioşi. — $.50. {2MCP 721.5}

Elements of Animal Magnetism; or, Process and practical application for relieving human suffering. — $.121/4. {2MCP 721.6}

Familiar Lessons on Phrenology. Destinată copiilor şi tinerilor; cu ilustraţii. — $.50. {2MCP 721.7}

Fascination; or the Philosophy of Charming (Magnetism). Prezintă principiile vieţii. Cu ilustraţii. — $.40. {2MCP 721.8}

Lecţii de filozofie a mesmerismului şi clarviziunii. Cu instrucţiuni şi aplicaţii practice. — $.25. {2MCP 721.9}

Marriage: Its History and Philosophy, cu o prezentare frenologică a îndatoririlor pentru căsătorii fericite. — $.371/2. {2MCP 721.10}

Mesmerism in India. O lucrare superioară, scrisă de către renumitul Dr. Esdaile. Foarte recomandată specialiştilor. — $.50. {2MCP 721.11}

Matrimony; or, Phrenology and Phyihology Applied to the Selection of Congenial Companions for Life. — $.25. {2MCP 721.12}

Psychology, or the Science of the Soul. Cu gravuri ale sistemului nervos. De Joseph Haddock, MD. — $.25. {2MCP 721.13}

Phrenological Guide. Destinat cercetătorilor propriului lor caracter. Cu numeroase gravuri. — $.121/2. {2MCP 721.14}

Almanah frenologic: ilustrat cu numeroase gravuri, conţine descrieri ilustrate ale caracterului. — $.061/4. {2MCP 721.15}

Phrenology and the Scriptures, demonstrează armonia dintre acestea. De Rev. John Pierpont. — $.121/2. {2MCP 721.16}

Philosophy of Electrical Psychology. De John Bovee Dods. — $.50. {2MCP 721.17}

Religion, Natural and Revealed; or, the Natural Theology and Moral Bearings of Phrenology. — $.50. {2MCP 721.18}

The Illustrated Self — instructor in Phrenology and Physiology, cu o sută de gravuri şi o hartă. — $.25. {2MCP 721.19}

Capitolul 80 — ştiinţa satanică a înălţării de sine

[Vezi Secţiunea a VI-a, „Egoismul şi respectul de sine”.]

Pericolul teoriei puterii înnăscute a omului — Dacă Satana reuşeşte să amăgească şi să înşele mintea omenească, până acolo încât să-i determine pe muritori să creadă că în ei înşişi există o putere înnăscută care îi face capabili să realizeze lucrări mari şi bune, oamenii încetează să depindă de Dumnezeu şi să aştepte ca El să facă pentru ei acele lucruri pe care ei cred că le pot face prin puterea care există în ei înşişi. Ei nu recunosc şi nu respectă nici o putere superioară şi nu Îi aduc lui Dumnezeu slava pe care El o pretinde şi pe care o merită, datorită Maiestăţii Sale pline de măreţie şi excelenţă. În felul acesta, scopul lui Satana este atins, iar Satana jubilează atunci când oamenii căzuţi se înalţă pe ei înşişi în mod necuvenit. — Testimonies for the Church 1:294 (1862). {2MCP 722.1}

Omul, propriul standard al caracterului — Satana îi amăgeşte pe oameni aşa cum a amăgit-o şi pe Eva în Eden, prin flatări, prin trezirea dorinţei de a obţine o cunoştinţă interzisă şi prin stârnirea ambiţiei după înălţare de sine. Căderea lui Satana s-a datorat tocmai cultivării acestor rele şi, prin aceste rele, el urmăreşte să determine ruina oamenilor. Satana le spune: „Veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul” (Geneza 3,5). Spiritismul învaţă că „omul este o creatură aflată în evoluţie, că destinul lui, încă de la naştere, este progresul, chiar şi în veşnicie, spre a ajunge ca Dumnezeu”. şi de asemenea: „Fiecare minte se va judeca singură şi nu va fi judecată de nimeni altcineva”. „Judecata va fi corectă, deoarece este o judecată a sinelui.... Tronul de domnie se află înăuntrul vostru.” Un profesor de spiritism spunea că, pe măsură ce „conştiinţa spirituală” se trezea în el, a intrat „în rândul fraţilor lui care erau semizei necăzuţi”. Iar un altul declara: „Orice fiinţă neprihănită şi desăvârşită este Hristos”. {2MCP 722.2}

În felul acesta, în locul neprihănirii şi desăvârşirii infinitului Dumnezeu, adevăratul obiect al adorării, în locul neprihănirii desăvârşite a Legii Sale, adevăratul standard al realizărilor omeneşti, Satana a aşezat natura păcătoasă şi nesigură a omului, ca fiind unicul obiect de adorare, unica lege a judecăţii şi unicul standard al caracterului. Acesta este un progres, dar nu spre înălţimi, ci în adâncime. — The Great Controversy, 554, 555 (1911). {2MCP 723.1}

Nu se află în învăţăturile lui Hristos — Am fost îndrumată spre acest pasaj din Scriptură ca referindu-se în mod special la spiritismul modern: Coloseni 2, 8: „Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Hristos”.... {2MCP 723.2}

„Amăgirea deşartă” umple mintea sărmanilor muritori. Aceştia cred că în ei înşişi există o putere atât de mare, încât nu simt nici o nevoie de ajutorul unei puteri mai înalte.

Principiile şi credinţa lor se orientează „după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Hristos”. {2MCP 723.3}

Domnul Isus nu i-a învăţat această filozofie. În învăţăturile Lui nu se află nici una dintre ideile de acest fel. El nu a îndreptat atenţia unor sărmani muritori spre ei înşişi sau spre o putere pe care o au ei. Domnul a îndreptat întotdeauna mintea oamenilor spre Dumnezeu, Creatorul universului, ca unică Sursă a puterii şi înţelepciunii lor. În versetul 18, este adresat un avertisment special: „Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-şi voia lui însuşi printr-o smerenie şi închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deşartă, prin gândurile firii lui pământeşti”. — Testimonies for the Church 1:297 (1862). {2MCP 723.4}

Teoria responsabilităţii exclusiv faţă de sine — Prin îngăduinţa pasiunilor, el [Satana] a distrus şi distruge mii de vieţi, chinuind în felul acesta întreaga fiinţă umană. Pentru a-şi aduce la îndeplinire lucrarea, el declară prin intermediul spiritelor că „adevărata cunoaştere îl aşează pe om mai presus de lege”, că „indiferent ce faci, este corect”, că „Dumnezeu nu condamnă” şi că „*toate* păcatele comise sunt nevinovate”. {2MCP 724.1}

Când oamenii sunt determinaţi în felul acesta să creadă că dorinţa este cea mai înaltă lege, că libertatea este permisă şi că omul nu este răspunzător faţă de nimeni în afară de el însuşi, cine se mai poate mira de faptul că imoralitatea şi depravarea se aglomerează la fiecare pas? Mulţimile sunt dornice să accepte învăţături care le oferă libertatea de a asculta de pornirile inimii fireşti. Guvernarea stăpânirii de sine este înlocuită cu guvernarea poftei, puterile minţii şi sufletului sunt supuse însuşirilor animalice, iar Satana atrage triumfător în plasa lui mii de oameni care pretind că sunt urmaşi ai lui Hristos. — The Great Controversy, 555, 556 (1911). {2MCP 724.2}

Lucifer a dorit puterea, dar nu şi caracterul lui Dumnezeu — Lucifer a dorit puterea lui Dumnezeu, dar nu şi caracterul Lui. El a căutat să ocupe cel mai înalt loc şi fiecare fiinţă motivată de spiritul lui va face acelaşi lucru. Ca urmare, înstrăinarea, discordia şi certurile vor fi inevitabile. Posesiunea devine premiul celui puternic. Împărăţia lui Satana este o împărăţie a opresiunii; fiecare persoană îi priveşte pe ceilalţi ca pe nişte obstacole în calea propriului ei progres sau ca pe nişte trepte pe care să calce pentru a ajunge mai sus. — The Desire of Ages, 435, 436 (1898). {2MCP 724.3}

Încăpăţânarea desparte de ajutorul divin — Când Dumnezeu l-a trimis pe Moise la faraon, acesta avea lumină, dar faraon i s-a opus şi fiecare împotrivire năştea o încăpăţânare şi mai puternică. Oare Dumnezeu şi-a exercitat puterea asupra lui ca să nu se poată întoarce la lumină? Nu, ci indiferenţa lui era cea care se accentua. Încăpăţânarea lui faraon evidenţia faptul că el nu era dispus să primească lumina. — Manuscript 15, 1894. {2MCP 724.4}

Încăpăţânarea şi conştiinciozitatea (reflecţii privitoare la un om răuvoitor şi autoamăgit) — Dacă ai citit scrisorile pe care le-am trimis la Oakland, vei înţelege câte

ceva despre încăpăţânarea omului şi despre hotărârea lui de a face ce-i place şi cum îi place. El nu a acordat nici o atenţie sfaturilor Domnului, ci a considerat că este în siguranţă să păşească în licăririle propriei lui lumini. Acest om ar face orice şi totul pentru a fi un slujitor al cauzei lui Dumnezeu, dar lucrul pe care nu-l va face va fi exact acela despre care Dumnezeu i-a spus că este bine să-l facă. Dacă va trăda cauza, aşa cum a făcut-o _____, el o va face sub pretextul unei mari conştiinciozităţi. {2MCP 725.1}

Această aparenţă de conştiinciozitate s-a dovedit pe deplin verificată şi eficientă. ştiu foarte bine ce vorbesc atunci când îţi spun că am foarte puţină încredere în această conştiinciozitate. Există o conştiinţă bună şi o conştiinţă rea, şi cea mai mare amăgire a omului este autoamăgirea. Sub influenţa acestei amăgiri, el va înfăptui, în spiritul lui, multe lucruri care nu sunt în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, va fi nemişcat ca o stâncă faţă de orice sfat şi faţă de orice metodă diferită de propriile lui metode. — Letter 48, 1892. {2MCP 725.2}

Puterea teribilă a autoamăgirii — Este într-adevăr trist să fii lipsit de darurile Duhului lui Dumnezeu; dar este o situaţie şi mai teribilă să fii lipsit de spiritualitate şi de Hristos şi, în acelaşi timp, să încerci să te justifici, spunându-le celor care sunt alarmaţi pentru tine că nu ai nevoie de temerile şi mila lor. Teribilă este puterea autoamăgirii asupra minţii umane! Ce orbire — să numeşti lumina întuneric şi întunericul lumină! Martorul credincios ne sfătuieşte să cumpărăm de la El aur curăţit prin foc, haine albe şi alifie pentru ochi. Aurul purificat prin foc recomandat aici este reprezentat prin credinţă şi dragoste. El îmbogăţeşte inima, deoarece a fost curăţat până la puritate absolută, şi cu cât este mai încercat, cu atât strălucirea lui este mai luminoasă. — Testimonies for the Church 4:88 (1876). {2MCP 725.3}

Puterea lui Satana asupra celor care se înalţă pe ei înşişi — Cât de zadarnic este ajutorul omenesc când puterea lui Satana este exercitată asupra unei fiinţe umane care s-a îngâmfat şi nu ştie că împărtăşeşte ştiinţa lui Satana. Plină de încredere în sine, ea merge direct în capcana vrăjmaşului şi este înşelată. Pentru că nu a ascultat avertizările date, a căzut pradă lui Satana. Dacă ar fi fost umilită înaintea lui Dumnezeu, această persoană ar fi alergat spre locul de scăpare pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru ea. Astfel, în timpurile primejdioase, ar fi putut fi în siguranţă, deoarece Dumnezeu ar fi înălţat pentru ea un zid de apărare împotriva vrăjmaşului. — Letter 126, 1906. {2MCP 725.4}

Condus spre sinucidere — Lumea care trăieşte absorbită de interesele ei egoiste, ca şi când nu ar exista Dumnezeu, va experimenta curând o distrugere neaşteptată şi nu va scăpa. Mulţi continuă în satisfacerea eului, fără a le păsa de nimic, până când vor ajunge atât de dezgustaţi de viaţă, încât se vor sinucide. {2MCP 726.1}

Dansând şi petrecând, bând şi fumând, îngăduindu-şi propriile pasiuni animalice, aceşti oameni sunt ca nişte boi care merg la tăiere. Satana lucrează cu toată iscusinţa şi farmecul lui pentru a-i ţine pe oameni în orbire, până când Domnul Se va ridica de pe scaunul Lui de

domnie, pentru a-i pedepsi pe locuitorii pământului pentru nelegiuirile lor; când pământul va mărturisi împotriva sângelui curs şi nu va mai fi nici o scuză pentru măcel. Întreaga lume pare să mărşăluiască spre moarte. — Manuscript 139, 1903. (Evangelism, 26). {2MCP 726.2}

Eul este sensibil la fiecare atingere — Ce biruinţă veţi câştiga dacă veţi învăţa să primiţi lucrările providenţei lui Dumnezeu cu o inimă mulţumitoare şi cu hotărârea de a trăi numai spre slava Lui, în suferinţă sau sănătate, în abundenţă sau nevoie! Eul este viu şi tremură la fiecare atingere. Înainte să puteţi învinge în Numele lui Isus şi să primiţi răsplata celui credincios, eul trebuie crucificat. — Testimonies for the Church 4:221 (1876). {2MCP 726.3}

Păcatul incurabil — Dumnezeu nu Se poate lega de cei care trăiesc pentru a-şi plăcea lor înşişi şi pentru a se aşeza pe ei înşişi pe locul întâi. Cei care fac aceasta vor fi, în cele din urmă, pe ultimul loc. Păcatele care sunt incurabile şi aproape în totul lipsite de speranţă sunt mândria personală şi greşita imagine de sine. Acestea sunt obstacolele în calea dezvoltării. Cum ar putea fi curăţat un om care are defecte de caracter, dar nu reuşeşte să înţeleagă aceasta, care este atât de plin de mulţumire de sine, încât nu-şi poate vedea propriile greşeli? „Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi” (Matei 9, 12). Cum ar putea progresa cineva, în timp ce crede că este desăvârşit? — Testimonies for the Church 7:199, 200 (1902). {2MCP 726.4}

Importanţa umilirii de sine — Cei care cred că, în această întrunire [o întrunire de comitet în Michigan], pot primi binecuvântarea lui Dumnezeu fără umilirea de sine vor pleca aşa cum au venit. Ei vor rămâne cu aceleaşi confuzii pe care le-au avut înainte. Dar, fraţi şi surori, noi nu ne putem permite aceasta. Să ne umilim inima înaintea lui Dumnezeu. Să-i îngăduim Domnului Hristos să ne ungă ochii cu alifia cerească, pentru a putea vedea. Nu vrem să fim orbi; dorim să vedem totul cu claritate. Nu vrem să mărşăluim o zi spre Canaan, a doua zi să ne întoarcem în Egipt, ca în următoarea zi să pornim din nou spre Canaan, iar apoi să ne întoarcem din nou în Egipt. Să înaintăm zi de zi cu perseverenţă. Mă doare inima şi sunt umplută de cea mai adâncă durere, când mă gândesc la binecuvântările preţioase pe care le pierdem, pentru că suntem atât de departe în urma luminii. — Manuscript 56, 1904. {2MCP 727.1}

Cunoaşterea de sine conduce la umilinţă — Cunoaşterea de sine este cea mai mare cunoaştere. Adevărata înţelegere de sine conduce la o umilinţă care va deschide calea prin care Domnul va dezvolta mintea şi va modela şi disciplina caracterul. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 419 (1913). {2MCP 727.2}

Îndepărtaţi-vă cât se poate de mult de mândrie şi înălţare de sine — „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2, 6). „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8, 9). Această asemănare cu Isus nu va rămâne neobservată de către lume, ci va fi un subiect observat şi comentat. Creştinul ar putea să nu

fie conştient de marea schimbare din viaţa lui, deoarece cu cât se va asemăna mai mult caracterului Domnului Hristos, cu atât va fi mai umil în ce priveşte părerea de sine; dar lucrul acesta va fi văzut şi simţit de toţi cei din jur. {2MCP 727.3}

Cei care au trăit cea mai profundă experienţă în lucrurile lui Dumnezeu se îndepărtează cât se poate de mult de mândrie şi înălţare de sine. Ei nutresc cele mai umile gânduri cu privire la ei înşişi şi cele mai înalte concepţii cu privire la slava şi excelenţa lui Hristos. Ei simt că cel mai umil loc în slujba Lui este prea onorabil pentru ei. — Testimonies for the Church 5:223 (1882). {2MCP 728.1}

Siguranţă prin amintirea slăbiciunii personale — Oamenii sunt încercaţi şi verificaţi nu numai înaintea fiinţelor omeneşti, ci şi înaintea universului ceresc. Dacă nu se tem şi nu tremură pentru ei înşişi, dacă nu îşi înţeleg propria lor slăbiciune şi nu îşi aduc aminte de greşelile lor trecute, străduindu-se să se ferească să le repete, vor face aceleaşi greşeli care au adus rezultate pe care nu şi le pot permite a doua oară. — Manuscript 43, 1898. {2MCP 728.2}

Biruirea eului este o lucrare de o viaţă întreagă — Un efort firav şi ocazional nu poate îndrepta greşelile şi nici nu poate realiza o reformă a conduitei. Formarea caracterului este o lucrare care necesită nu numai o zi sau un an, ci o viaţă întreagă. Lupta pentru biruirea eului, pentru sfinţire şi pentru cer este o lucrare de o viaţă întreagă. Fără un efort continuu şi fără o activitate constantă, nu pot exista nici un progres în viaţa divină şi nici o câştigare a coroanei biruinţei. — The Ministry of Healing, 452 (1905). {2MCP 728.3}

Amprenta divinului — Dacă nu doriţi ca întreaga fiinţă să ajungă coruptă, nu lăsaţi eul să se extindă la mari dimensiuni. O singură spărtură scufundă o corabie şi o singură verigă slabă rupe un lanţ; prin urmare, orice trăsătură de caracter cultivată sau moştenită va lucra în inimă şi se va exterioriza prin cuvinte care vor exercita o influenţă spre rău ce nu va putea fi anihilată niciodată. Noi clădim pentru veşnicie. Caracterul nostru trebuie să poarte amprenta divinului, printr-o exprimare nobilă şi curată şi prin fapte demne. Atunci, întregul univers va privi spre noi şi va spune: „Bine, rob bun şi credincios”. — Letter 91, 1899. {2MCP 728.4}

Secţiunea 16 — Principiile şi aplicarea lor

Capitolul 81 — Terapie sănătoasă pentru minte

[*Notă*: Corecta abordare a subiectului referitor la atitudinile mintale şi terapia prin influenţarea mintală se evidenţiază, în această compilaţie, prin procedeele pozitive accentuate pe parcursul întregii lucrări prezente, adesea într-un contrast izbitor cu conceptele incorecte. A aduna sub acelaşi titlu toate declaraţiile ar fi un lucru nefolositor datorită repetărilor ce ar surveni. Câteva remarci semnificative, prin modul lor de abordare, vor înlocui totalitatea referinţelor privitoare la acest capitol. — Vezi capitolul 42, „Mintea şi sănătatea”.] {2MCP 731.1}

Compilatorii

Folosirea corectă a influenţării mintale — În tratarea celor bolnavi, nu trebuie trecut cu vederea efectul influenţării mintale. Corect folosită, această influenţă pune la dispoziţie unul dintre cele mai puternice mijloace de combatere a bolii. — The Ministry of Healing, 241 (1905). {2MCP 731.2}

Sfat adresat unei medic — Sufletele sărmane şi împovărate cu care intrăm în contact au nevoie de mai multă atenţie din partea ta. Stă în puterea ta să-i încurajezi să privească la Isus şi astfel să fie schimbaţi în asemănarea cu El. — Letter 121, 1901. (Medical Ministry, 112). {2MCP 731.3}

Siguranţa aflată într-o luptă continuă împotriva imaginaţiei păcătoase — Toţi cei care doresc să fie părtaşi ai naturii divine trebuie să înţeleagă şi să fugă de corupţia care este în lume prin pofte. Este nevoie de o luptă continuă şi stăruitoare a sufletului împotriva imaginaţiei păcătoase a minţii. Este necesară o rezistenţă statornică în faţa ispitei de a păcătui prin gând sau prin faptă. Sufletul trebuie păzit de orice întinare, prin credinţa în Cel ce poate să vă păzească de orice cădere. {2MCP 731.4}

Să medităm la Scripturi, să ne gândim cu seriozitate şi perseverenţă la lucruri legate de mântuirea noastră veşnică. Harul infinit, iubirea lui Isus şi sacrificiul adus în locul nostru solicită cea mai serioasă şi mai solemnă reflecţie. Noi ar trebui să stăruim asupra caracterului iubitului nostru Răscumpărător şi Mijlocitor. Ar trebui să ne străduim să înţelegem semnificaţia planului de mântuire. Să medităm la misiunea Aceluia care a venit pentru mântuirea poporului Său de păcatele lor. {2MCP 732.1}

Printr-o contemplare constantă a subiectelor cereşti, credinţa şi iubirea noastră vor deveni mai puternice. Rugăciunile noastre vor fi tot mai plăcute lui Dumnezeu, deoarece vor fi tot mai pătrunse de iubire şi de credinţă. Va exista o încredere mai statornică în Isus şi veţi avea o experienţă zilnică reală în dorinţa şi puterea lui Hristos de a-i mântui pe deplin pe toţi cei care vin la Dumnezeu prin El. — The Review and Herald, 12 iunie, 1888. (HC 113). {2MCP 732.2}

Sufletele înviorate prin legătura cu Cel Infinit — Noi trebuie să-l contemplăm pe Dumnezeu în natură — să studiem caracterul Lui în lucrarea mâinilor Sale. Familiarizându-se cu Dumnezeu, prin descoperirea atributelor Lui în lucrurile făcute de El, mintea este întărită. În timp ce privim frumuseţea şi grandoarea lucrărilor naturii, simţămintele noastre se îndreaptă spre Dumnezeu; şi deşi suntem copleşiţi şi spiritul nostru se umileşte, sufletele noastre sunt înviorate, intrând în legătură cu Cel Infinit, prin lucrările Sale minunate. Comuniunea cu Dumnezeu în rugăciune umilă dezvoltă şi întăreşte facultăţile morale şi intelectuale, iar însuşirile morale sporesc prin cultivarea gândurilor despre lucrurile spirituale. — The Youth's Instructor, 13 iulie, 1893. {2MCP 732.3}

Păziţi căile sufletului — Apostolul încerca să-i înveţe pe credincioşi cât de important este să-şi împiedice mintea să rătăcească în preocupări faţă de subiecte interzise sau să-şi risipească energiile cu subiecte josnice. Cei care nu doresc să cadă pradă ispitelor lui Satana trebuie să-şi păzească bine căile de acces ale sufletului; să evite citirea, privirea sau auzirea unor lucruri care pot inspira gânduri necurate. Mintea nu trebuie lăsată să rătăcească la întâmplare asupra oricărui subiect pe care vrăjmaşul i l-ar putea sugera. {2MCP 732.4}

Inima trebuie păzită cu credincioşie, altfel, relele din afară vor trezi relele dinăuntru, iar sufletul se va pierde în întuneric. — The Acts of the Apostles, 518 (1911). {2MCP 733.1}

Efectul atmosferei personale — Omul este învăluit de influenţa gândurilor şi a faptelor personale, ca de o atmosferă invizibilă, care este respirată în mod inconştient de toţi cei ce vin în legătură cu ea. Această atmosferă este adesea încărcată de influenţe otrăvitoare, şi când acestea sunt inhalate, rezultatul inevitabil va fi decăderea morală. — Testimonies for the Church 5:111 (1882). {2MCP 733.2}

Înconjuraţi de o atmosferă a luminii şi păcii — Domnul Hristos a pus la dispoziţia bisericii Sale tot ce îi este necesar pentru a deveni un trup transformat, luminat de Lumina lumii şi plin de slava lui Emanuel. Planul Lui este ca fiecare creştin să fie înconjurat de o atmosferă spirituală de lumină şi pace. El doreşte să manifestăm propria Lui bucurie în vieţile noastre. {2MCP 733.3}

Locuirea lăuntrică a Duhului se va dovedi prin revărsarea iubirii cereşti. Plinătatea divină va fi transmisă prin agenţi omeneşti consacraţi, pentru a fi răspândită asupra altora. — Christ's Object Lessons, 419 (1900). {2MCP 733.4}

Dependenţă constantă de Dumnezeu — Mulţi oameni sunt incapabili să alcătuiască planuri concrete pentru viitor. Viaţa lor este instabilă. Ei nu pot prevedea rezultatele unor acţiuni, iar aceasta îi umple adesea de teamă şi nelinişte. Să ne amintim că viaţa copiilor lui Dumnezeu în această lume este o viaţă de peregrin. Noi nu avem înţelepciunea de a ne plănui viaţa. Nu stă în puterea noastră să ne hotărâm viitorul. „Prin credinţă Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moştenire, a ascultat şi a plecat fără să ştie unde se duce" (Evrei 11, 8). {2MCP 733.5}

În viaţa Sa pe pământ, Domnul Hristos nu şi-a făcut nici un plan personal. El a acceptat planurile lui Dumnezeu pentru El şi, zi de zi, Tatăl Îi descoperea planurile Sale. Noi trebuie să depindem de Dumnezeu, pentru ca vieţile noastre să fie rezultatul direct al voinţei Sale. Dacă Îi consacrăm propriile noastre planuri, El ne va conduce paşii. — The Ministry of Healing, 478, 479 (1905). {2MCP 734.1}

Valoarea terapiei ocupaţionale — Mi s-a arătat că implicarea bolnavilor într-o activitate care să le permită expunerea la lumină le va fi mult mai benefică decât rămânerea într-o stare de inactivitate şi lenevie. Dacă puterea voinţei va fi menţinută activă, pentru a stimula resursele latente ale organismului, aceasta va constitui un mare ajutor în redobândirea sănătăţii. Întrerupeţi orice activitate a celor care au fost suprasolicitaţi întreaga lor viaţă şi veţi constata că, în nouă cazuri din zece, schimbarea va fi o pagubă pentru sănătate. {2MCP 734.2}

Acest fapt s-a dovedit adevărat în cazul soţului meu. Mi-a fost arătat că exerciţiul fizic în aer liber este cu mult mai preferabil decât exerciţiul fizic într-un spaţiu închis; dar dacă nu se poate îndeplini această condiţie, o activitate uşoară, în casă, va ocupa mintea, o va împiedica să stăruie asupra simptomelor şi micilor neplăceri şi va preveni plictiseala. — Testimonies for the Church 1:567, 568 (1867). [*Notă*: Pentru un raport referitor la contribuţia cu succes a autoarei la însănătoşirea lui James White, vezi *Selected Messages*, vol. 2, Patriarchs and Prophets, 306-308.] {2MCP 734.3}

Exerciţiul fizic corect îndrumat — Dacă bolnavii nu au nimic care să le ocupe timpul şi atenţia, gândurile lor se vor concentra asupra propriei lor persoane şi vor deveni iritabili şi răutăcioşi. De multe ori, ei se gândesc atât de insistent la senzaţiile neplăcute, încât ajung să creadă că starea lor este mai gravă decât în realitate şi devin total incapabili de a mai întreprinde ceva. {2MCP 734.4}

În toate aceste cazuri, exerciţiul fizic corect îndrumat se va dovedi un tratament eficient. În anumite situaţii, exerciţiul fizic este indispensabil redobândirii sănătăţii. Voinţa se întăreşte o dată cu ocupaţia mâinilor şi tot ceea ce au nevoie aceşti bolnavi este tocmai o redeşteptare a voinţei. Dacă voinţa este adormită, imaginaţia devine anormală, iar boala este imposibil de învins. — The Ministry of Healing, 239 (1905). {2MCP 734.5}

Mângâierea altora este o mângâiere pentru dătător — Adesea se solicită rugăciuni pentru cei bolnavi, îndureraţi şi descurajaţi; iar acest lucru este corect. Ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să trimită lumină în mintea înnegurată şi mângâiere pentru inima îndurerată. Dar Dumnezeu răspunde rugăciunilor înălţate în special pentru cei care se aşează în calea binecuvântărilor Sale. Când ne rugăm pentru cei întristaţi, trebuie să-i încurajăm să-i ajute pe cei mai nevoiaşi decât ei. În timp ce încearcă să-i ajute pe alţii, întunericul din propriile lor inimi va fi risipit. Când ne străduim să-i mângâiem pe alţii, noi înşine suntem mângâiaţi, iar binecuvântările se întorc asupra noastră. — The Ministry of Healing, 256 (1905). {2MCP 735.1}

Odihnă şi refacere (autoarea îşi sfătuieşte propriul fiu) — Am un cuvânt pentru tine. Oare te împotriveşti hotărârii solemne de a nu mai distruge templul Domnului, muncind atunci când ar trebui să te odihneşti? Ca să gândeşti şi să vorbeşti corect, trebuie să-i acorzi creierului un timp de odihnă. Dacă ai fi dispus la o schimbare în această privinţă, mintea ta obosită şi nervii slăbiţi ar fi învioraţi.... {2MCP 735.2}

Trebuie să ne propunem să ne disciplinăm cu atenţie, refuzând să acţionăm într-o manieră care ar putea să ne epuizeze resursele morale, fizice şi mintale. Tu ai nevoie de o minte limpede şi răbdătoare, care să facă faţă oricărei împrejurări. Ai nevoie de o puternică legătură cu cerul. Trebuie să-ţi exerciţi credinţa şi să laşi rezultatele în grija lui Dumnezeu. După ce ai făcut tot ce ai putut mai bine, fii curajos. Crede, crede şi fii statornic. Vrăjmaşul va încerca să te determine să te manifeşti ca şi cum ai fi învins, dar tu nu poţi să-ţi permiţi aceasta. Nu poţi să-ţi permiţi mişcări nesigure. Ai nevoie de siguranţa că, prin înţelepciune şi prudenţă, vei birui. — Letter 121, 1904. {2MCP 735.3}

Relaxarea şi odihna sunt esenţiale — Mi-a fost descoperit că păzitorii Sabatului, ca popor, muncesc prea mult, fără să-şi permită schimbări şi perioade de odihnă. Recrearea este foarte necesară pentru cei care desfăşoară o muncă fizică şi chiar mai esenţială pentru cei care desfăşoară o muncă intelectuală. Angajarea minţii într-o muncă intelectuală continuă şi excesivă nu contribuie nici la mântuirea noastră, nici la slava lui Dumnezeu, nici măcar atunci când este vorba despre subiecte religioase. {2MCP 735.4}

Există distracţii, cum ar fi dansul, jocurile de cărţi, şah, table etc., pe care nu le putem aproba, deoarece sunt condamnate de Cer. Aceste amuzamente deschid uşa pentru mari rele. Ele nu sunt benefice prin tendinţa lor şi au o influenţă stimulatoare, producând în unele minţi o pasiune pentru anumite jocuri care implică norocul şi risipa. Toate aceste jocuri ar trebui condamnate de către creştini şi înlocuite cu ceva întru totul inofensiv. — Testimonies for the Church 1:514 (1867). {2MCP 736.1}

Să depindem de Dumnezeu şi să refuzăm să ne descurajăm (sfat adresat unui conducător suprasolicitat) — Domnul ţi-a păstrat viaţa plin de bunăvoinţă, pentru a te angaja în lucrarea Sa. El nu doreşte să lucrezi singur, independent de unica putere prin care este posibilă realizarea cu succes a planurilor Sale. Aşadar, nu te agita; ai încredere şi priveşte la Isus, Autorul şi Desăvârşitorul credinţei tale. Nu fi prea grăbit. Fă atât cât îţi stă în putinţă, fără a-ţi suprasolicita puterile fizice şi mintale, şi să nu crezi că, pentru a fi iubit de Dumnezeu, trebuie să îţi asumi atât de multe responsabilităţi şi poveri. {2MCP 736.2}

Via este a Domnului; fiecare parte a lucrării Îi aparţine, iar El doreşte să lucrezi în aşa fel, încât puterile fizice şi mintale să se păstreze într-o bună condiţie. Adu-ţi aminte că tu colaborezi cu fiinţele cereşti. Nu-I permite vrăjmaşului să deţină nici măcar cea mai infimă parte în acţiune. Primeşte-ţi ordinele de la Dumnezeu şi nu fi descurajat câtuşi de puţin pentru că tu nu poţi îndeplini decât lucrarea unui simplu muritor. Cel Infinit va lucra cu puterea Lui şi îţi va oferi eficienţă. {2MCP 736.3}

Să nu crezi că eşti lăsat să faci lucruri imposibile. Nu aştepta lucruri imposibile de la alţii. Pavel a sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească (vezi 1 Corinteni 3, 6). {2MCP 736.4}

„Tu ai întemeiat în vechime pământul, şi cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne” (Psalmii 102, 25.26). „Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta, şi vor fi schimbate; dar Tu eşti acelaşi; şi anii Tăi nu se vor sfârşi” (Evrei 1, 11.12). — Letter 86a, 1893. {2MCP 737.1}

Necesitatea eforturilor personale — Victimele unui obicei rău trebuie conştientizate de necesitatea de a face un efort personal pentru binele lor. Chiar dacă alţii ar depune cele mai stăruitoare eforturi pentru a-i ajuta, chiar dacă harul lui Dumnezeu ar putea fi oferit fără limite şi îngerii Lui ar sluji, toate acestea vor fi zadarnice, până când ei înşişi nu vor începe să lupte pentru propria lor cauză.... {2MCP 737.2}

De multe ori, simţind puterea teribilă a ispitei şi fascinaţia dorinţei care duce la îngăduinţă de sine, un om strigă în disperare: „Nu pot rezista răului”. Spuneţi-i că poate învinge, că trebuie să reziste. Poate că va trebui să lupte din nou şi din nou, dar nu trebuie să fie mereu astfel. El este slab din punct de vedere moral, condus de obiceiurile unei vieţi păcătoase. Promisiunile şi hotărârile lui sunt ca nişte funii de nisip. Amintirea promisiunilor încălcate şi jurămintele trădate i-au slăbit încrederea în propria lui sinceritate şi îl fac să creadă că Dumnezeu nu îl mai poate accepta şi nu mai poate coopera cu eforturile lui. Dar el nu trebuie să dispere. — The Ministry of Healing, 174, 175 (1905). {2MCP 737.3}

Importanţa ţintei — În orice acţiune, succesul necesită o ţintă bine delimitată. Cel care doreşte să aibă adevăratul succes în viaţă trebuie să-şi păstreze privirile îndreptate cu fermitate spre o ţintă vrednică de eforturile lui. Tinerii din zilele noastre au acum o asemenea ţintă în faţă. — Education, 262 (1903). {2MCP 737.4}

Cea mai înaltă cultură a minţii — Cunoaşterea lui Dumnezeu se dobândeşte prin studiul Cuvântului Său. Trăirea adevăratei evlavii, prin consacrare zilnică şi prin slujirea lui Dumnezeu, asigură cea mai înaltă cultură a minţii, a sufletului şi a trupului; iar consacrarea tuturor puterilor noastre lui Dumnezeu împiedică înălţarea de sine. Împărtăşirea puterii divine onorează eforturile noastre sincere în căutarea înţelepciunii necesare pentru a ne folosi în mod conştiincios cele mai înalte însuşiri, spre slava lui Dumnezeu şi spre binecuvântarea semenilor. Deoarece aceste însuşiri vin din partea lui Dumnezeu, şi nu sunt propria noastră creaţie, ele trebuie considerate ca fiind talanţi primiţi din partea lui Dumnezeu pentru a fi folosiţi în serviciul Său. — Manuscript 16, 1896. {2MCP 737.5}

Virtuţile promovează sănătatea — Curajul, speranţa, credinţa, compasiunea şi iubirea contribuie la sporirea sănătăţii şi prelungesc viaţa. O minte mulţumită şi un spirit voios sunt sănătate pentru trup şi putere pentru suflet. „O inimă bună este un bun leac” (Proverbe 17, 22). — The Ministry of Healing, 241 (1905). {2MCP 738.1}

Capitolul 82 — Abordarea ştiinţei

Informaţia, puterea, bunătatea şi caracterul — Adevărata educaţie nu ignoră valoarea cunoaşterii ştiinţifice sau realizările literare; dar mai presus de informaţie valorează puterea; mai presus de putere, bunătatea; mai presus de realizările intelectuale, caracterul. Lumea nu are o nevoie atât de mare de oameni care au un intelect extraordinar, pe cât are nevoie de oameni cu un caracter nobil. Ea are nevoie de oameni al căror talent să fie condus de o principialitate statornică. — Education, 225 (1903). {2MCP 739.1}

Dumnezeu este autorul ştiinţei — Dumnezeu este autorul ştiinţei. Cercetările ştiinţifice deschid înaintea minţii domenii vaste de gândire şi informare, ajutându-ne să-l înţelegem pe Dumnezeu în lucrările create de El. {2MCP 739.2}

Ignoranţa poate încerca să apere necredinţa, apelând la ştiinţă; dar în loc de a susţine necredinţa, adevărata ştiinţă contribuie cu noi şi noi dovezi ale înţelepciunii şi puterii lui Dumnezeu. Corect înţeleasă, ştiinţa şi Scriptura se susţin reciproc şi răspândesc lumină una asupra alteia. Ambele ne conduc la Dumnezeu, prezentându-ne aspecte ale legilor înţelepte şi bune prin care lucrează El. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 426 (1913). {2MCP 739.3}

Religia şi ştiinţa — Adevărata cunoaştere este divină. Spunându-le primilor noştri părinţi că ar putea să ajungă la o stare cu mult mai bună, Satana a strecurat în mintea lor dorinţa după o cunoaştere speculativă. {2MCP 739.4}

Dar, le spunea el, pentru a obţine acea cunoştinţă, trebuie să urmeze o cale opusă voinţei sfinte a lui Dumnezeu, pretinzând că Dumnezeu nu dorea ca ei să atingă cele mai înalte culmi. Nu a fost scopul lui Dumnezeu ca ei să ajungă la acea cunoaştere care se întemeiază pe neascultare. Acesta era domeniul vast în care Satana căuta să-i conducă pe Adam şi pe Eva şi este acelaşi domeniu pe care el îl deschide în faţa lumii din zilele noastre prin ispitele sale.... {2MCP 740.1}

Motivul principal pentru care atât de puţini oameni mari şi atât de puţini oameni educaţi în colegii sunt îndrumaţi să asculte poruncile lui Dumnezeu este acela că ei au separat educaţia de religie, considerând că fiecare trebuie să constituie un domeniu independent. Dumnezeu a oferit un domeniu de cercetare suficient de cuprinzător pentru desăvârşirea cunoaşterii tuturor celor ce doresc să pătrundă în el. Această cunoaştere a fost dobândită prin îndrumarea divină; a fost delimitat prin legile neschimbătoare ale lui Iehova, iar rezultatul ar fi trebuit să fie binecuvântarea desăvârşită. — Testimonies for the Church 5:503 (1889). {2MCP 740.2}

ştiinţa este putere — Cunoaşterea adevăratei ştiinţe este putere; iar planul lui Dumnezeu este ca această cunoaştere să fie învăţată în şcolile noastre, constituind pregătirea pentru

lucrarea care trebuie să preceadă evenimentele finale ale istoriei acestui pământ. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 19 (1913). {2MCP 740.3}

Armonia dintre ştiinţă şi religie — Colegiul de la Battle Creek [primul colegiu AZS] a fost înfiinţat cu scopul învăţării ştiinţelor şi, în acelaşi timp, al călăuzirii tinerilor către Mântuitorul, sursa din care izvorăşte întreaga cunoaştere adevărată. Educaţia obţinută fără religia Bibliei este dezbrăcată de adevărata ei strălucire şi slavă. {2MCP 740.4}

Am căutat să imprim în mintea studenţilor faptul că şcoala noastră trebuie să ocupe, din punct de vedere ale educaţiei, o poziţie mai înaltă decât oricare altă instituţie de învăţământ, prezentându-le tinerilor concepţii, obiective şi ţinte pentru viaţă mai nobile şi educându-i să aibă o cunoaştere corectă a datoriilor omeneşti şi a beneficiilor veşnice. Marele scop al înfiinţării colegiului nostru a fost acela de a oferi concepţii corecte şi de a demonstra armonia dintre ştiinţă şi religia Bibliei. — Testimonies for the Church 4:274 (1879). {2MCP 740.5}

Necesitatea unei cunoaşteri ştiinţifice — Tinerii care doresc să lucreze ca pastori, colportori sau evanghelişti trebuie să beneficieze mai întâi de o educaţie intelectuală corespunzătoare, precum şi de o pregătire specifică chemării lor. Cei fără educaţie, fără experienţă şi fără un comportament manierat nu sunt pregătiţi să intre într-o lucrare în care influenţele puternice ale talentului şi educaţiei combat adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu pot înfrunta cu succes ciudatele forme ale erorilor rezultate din combinarea ideilor religioase şi filozofice, pentru demascarea cărora este necesară atât cunoaşterea ştiinţifică, cât şi cunoaşterea adevărului Scripturii. — Gospel Workers, 81 (1915). {2MCP 741.1}

Cea mai importantă ştiinţă — Deşi cunoaşterea ştiinţifică înseamnă putere, totuşi cunoaşterea pe care Domnul Isus a venit să o răspândească în mod personal constituie o putere mai mare. ştiinţa mântuirii este cea mai importantă ştiinţă care merită studiată în pregătirea şcolară de pe pământ. Înţelepciunea lui Solomon este vrednică de dorit, dar înţelepciunea lui Hristos este cu mult mai vrednică de dorit şi mult mai esenţială. Noi nu putem ajunge la Hristos doar printr-o simplă instruire intelectuală, dar, prin El, putem urca pe cele mai înalte trepte ale măreţiei intelectuale. În timp ce dobândirea cunoaşterii în domeniul artei, al literaturii şi al comerţului nu ar trebui descurajată, studentul trebuie să-şi asigure mai întâi o cunoaştere experimentală a lui Dumnezeu şi a voinţei Sale. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 19 (1913). {2MCP 741.2}

Domnul Hristos a utilizat ştiinţa tuturor adevăratelor ştiinţe — Fără a exercita nici o presiune, fără a folosi nici o violenţă, El [Hristos] uneşte voinţa omului cu voinţa lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai importantă dintre toate ştiinţele veritabile, deoarece prin ea se realizează o schimbare minunată în minte şi caracter — schimbarea care trebuie să aibă loc în viaţa fiecărui om care intră pe porţile cetăţii lui Dumnezeu. — Letter 155, 1902. (My Life Today, 340). {2MCP 741.3}

Cercetările ştiinţifice nu se află în contradicţie cu revelaţia — Dumnezeu este temelia întregii existenţe. Adevărata ştiinţă se află în armonie cu lucrările Sale; adevărata educaţie conduce la supunerea faţă de guvernarea Sa. ştiinţa dezvăluie înaintea ochilor noştri minuni noi; ea se avântă în înălţimi şi exploră noi adâncimi, dar nici una dintre descoperirile ştiinţifice nu se află în opoziţie cu revelaţia divină. — The Signs of the Times, 20 martie, 1884. (The S.D.A. Bible Commentary 7:916). {2MCP 741.4}

ştiinţa nu poate dezlega tainele divine — „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre şi ale copiilor noştri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia" (Deuteronom 29, 29). Dumnezeu nu le-a dezvăluit niciodată oamenilor modul în care a realizat lucrarea de creaţie; ştiinţa omenească nu poate dezlega tainele Celui Prea Înalt. Puterea Sa creatoare este imposibil de înţeles, aşa cum este însăşi existenţa lui Dumnezeu. — Patriarchs and Prophets, 113 (1890). {2MCP 742.1}

Biblia este călăuza noastră în domeniul ştiinţei — În cunoaşterea istoriei începuturilor lumii, a creării şi căderii omului, noi depindem de Biblie. Înlăturaţi Cuvântul lui Dumnezeu şi nu ne putem aştepta la nimic altceva decât să fim lăsaţi la discreţia fabulelor şi speculaţiilor şi a acelei slăbiri a intelectului care este rezultatul sigur al cultivării erorii. {2MCP 742.2}

Avem nevoie de istoria autentică a originii pământului, a căderii lui Lucifer şi a pătrunderii păcatului în lume. Fără Biblie, ar trebui să rătăcim conduşi de teorii false. Mintea ar ajunge să se supună tiraniei superstiţiei şi falsităţii. Dar, pentru că avem o istorie autentică a începuturilor lumii, nu este nevoie să ne împotmolim în speculaţii şi teorii lipsite de temeinicie. {2MCP 742.3}

Oriunde ar fi, creştinii pot trăi în comuniune cu Dumnezeu. Ei se pot bucura de informaţiile unei ştiinţe sfinţite. Intelectul lor poate fi fortificat, aşa cum s-a întâmplat cu Daniel. Dumnezeu i-a dat „ştiinţă, pricepere pentru tot felul de scrieri, şi înţelepciune". Dintre toţi tinerii examinaţi, „nu s-a găsit nici unul ca Daniel, Hanania, Mişael şi Azaria. În toate lucrurile care cereau înţelepciune şi pricepere, şi despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toţi vrăjitorii şi cititorii în stele, care erau în toată împărăţia lui" (Daniel 1, 19.20). — The Review and Herald, 10 noiembrie, 1904. {2MCP 742.4}

Toate adevărurile sunt consecvente între ele — Aceste persoane [care nu cred raportul Genezei] au pierdut simplitatea credinţei. Ar trebui să existe o credinţă fermă în autoritatea divină a Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu. Biblia nu trebuie supusă verificării pe baza ideilor ştiinţifice omeneşti. Cunoaşterea omenească este o călăuză nesigură. Scepticii, care citesc Biblia cu scopul de a găsi subiecte de polemică, pretind că acestea se află în contradicţie datorită unei înţelegeri incorecte, fie a ştiinţei, fie a revelaţiei; dar corect înţelese, ştiinţa şi revelaţia se află într-o armonie desăvârşită. Moise a scris călăuzit de

Duhul lui Dumnezeu, iar o teorie corectă a geologiei nu va declara niciodată că descoperirile nu pot fi împăcate cu declaraţiile sale. Toate adevărurile în domeniul naturii sau al revelaţiei sunt consecvente unele cu altele, în toate aspectele. — Patriarchs and Prophets, 114 (1890). {2MCP 743.1}

Câteva pericole de care trebuie să ne ferim — Trebuie să ne apărăm fără încetare împotriva speculaţiilor referitoare la geologie şi alte ramuri ale ştiinţei, în mod fals numite astfel, care nu au nici o legătură cu adevărul. Teoriile unor mari oameni trebuie cercetate cu mare atenţie, pentru a discerne chiar şi cea mai vagă urmă de insinuare a necredinţei. Chiar şi o sămânţă minusculă de îndoială, dacă este sădită de profesori în şcolile noastre şi acceptată de elevi, va rezulta un seceriş al necredinţei. Domnul i-a oferit omului însuşiri intelectuale dintre cele mai strălucite, pentru a fi dedicate lucrării Sale. — The Review and Herald, 1 martie, 1898. (The S.D.A. Bible Commentary 7:916). {2MCP 743.2}

Înţelegerea ştiinţei însufleţite de Duhul lui Dumnezeu — Cunoaşterea înseamnă putere, dar este o putere spre bine numai atunci când este unită cu adevărata evlavie. Cunoaşterea trebuie să fie însufleţită de Duhul lui Dumnezeu, pentru a sluji celor mai nobile scopuri. Cu cât legătura noastră cu Dumnezeu este mai strânsă, cu atât putem înţelege mai bine valoarea adevăratei ştiinţe; deoarece atributele lui Dumnezeu, aşa cum sunt văzute în lucrurile create de El, pot fi înţelese numai de cei care Îl cunosc pe Creatorul tuturor lucrurilor, Autorul tuturor adevărurilor. Asemenea oameni au găsit utilitatea cea mai înaltă a cunoaşterii, deoarece, atunci când este adusă sub controlul deplin al Duhului lui Dumnezeu, talentele lor sunt exercitate în activitate până la maxima lor capacitate. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 38 (1913). {2MCP 743.3}

ştiinţa în slujba religiei — şcolile noastre trebuie să fie întemeiate pe principii şi conduse în conformitate cu rânduielile Cuvântului lui Dumnezeu. În aceste şcoli este nevoie de un spirit diferit, care să anime şi să sfinţească fiecare ramură a educaţiei. Să căutăm cât mai des cooperarea divină. şi căutarea noastră nu va fi zadarnică. {2MCP 744.1}

Făgăduinţele Cuvântului lui Dumnezeu ne sunt destinate nouă. Putem aştepta prezenţa Învăţătorului Ceresc. Duhul lui Dumnezeu poate fi împărtăşit şi în şcolile noastre, aşa cum a fost împărtăşit pe vremuri în şcolile profeţilor, şi fiecare aspect al educaţiei poate constitui o parte a consacrării divine. Atunci, ştiinţa se va afla în slujba religiei, aşa cum a fost pentru Daniel; fiecare efort, de la primul şi până la ultimul, va conduce spre mântuirea întregii fiinţe umane — trup, suflet şi spirit — şi spre slava lui Dumnezeu prin Hristos. — The Signs of the Times, 13 august, 1885. (Fundamentals of Christian Education, 99). {2MCP 744.2}

Capitolul 83 — Geriatria

Bătrânii nu au încetat să fie folositori — Bătrânii au nevoie de sprijinul şi de influenţa benefică a familiei. Este posibil ca atmosfera cultivată în unele cămine ale fraţilor şi surorilor noastre în Hristos să fie de aşa natură, încât să însemne pentru cei vârstnici pierderea propriului lor cămin. Dar, dacă cei vârstnici sunt încurajaţi să participe la interesele şi ocupaţiile casei, ei vor fi ajutaţi să simtă că nu au încetat să fie folositori. Faceţi-i să simtă că ajutorul lor este preţuit, că încă mai au de lucrat pentru ceilalţi, iar aceasta le va înviora inimile şi le va dărui bucuria de a trăi. — The Ministry of Healing, 204 (1905). {2MCP 745.1}

Un mediu familial plăcut — Atât cât este posibil, faceţi în aşa fel, încât cei care se apropie de mormânt, cu părul alb şi paşii nesiguri, să rămână înconjuraţi de prietenii şi tovarăşii cu care sunt familiarizaţi. Ajutaţi-i să se închine împreună cu aceia pe care i-au cunoscut şi iubit. Să fie îngrijiţi de mâini atente şi iubitoare. — The Ministry of Healing, 204 (1905). {2MCP 745.2}

Căminele de bătrâni nu sunt o soluţie — Problema îngrijirii fraţilor şi surorilor noastre în vârstă, care nu au familii care să le poarte de grijă, este adusă în discuţie cu insistenţă. Ce se poate face pentru ei? Lumina care mi-a fost descoperită de Dumnezeu a fost repetată: „Înfiinţarea instituţiilor care să se ocupe de îngrijirea bătrânilor nu constituie cea mai bună soluţie pentru a face ca ei să beneficieze de companie. Nici nu trebuie să fie trimişi departe de casă pentru a fi îngrijiţi. Membrii fiecărei familii trebuie să îngrijească de rudele lor. Dacă aceasta nu este posibil, lucrarea îi revine bisericii şi trebuie acceptată atât ca o datorie, cât şi ca un privilegiu. Toţi cei care au spiritul lui Hristos îi vor trata pe cei bătrâni şi slabi cu un deosebit respect şi cu duioşie.” — Testimonies for the Church 6:272 (1900). {2MCP 745.3}

O viaţă mai plăcută şi mai nobilă — Prezenţa unei persoane neajutorate în căminele noastre constituie o ocazie preţioasă de a coopera cu Domnul Hristos în lucrarea milei Sale şi în dezvoltarea unor trăsături de caracter asemenea Lui. În asocierea tinerilor cu cei vârstnici există o binecuvântare. Tinerii pot aduce lumină şi căldură în inima şi viaţa celor vârstnici. Cei care se bucură tot mai puţin de viaţă au nevoie de voioşia şi optimismul tinerilor. Iar tinerii pot fi ajutaţi de înţelepciunea şi experienţa celor vârstnici. Mai presus de toate, cu toţii au nevoie să înveţe lecţia slujirii dezinteresate. Prezenţa unei persoane care are nevoie de simpatie, răbdare şi de iubirea care se sacrifică ar putea fi pentru multe familii o binecuvântare nepreţuită. Viaţa familiei lor ar fi mai plăcută şi mai nobilă şi ar dezvolta în caracterele tinerilor şi vârstnicilor, deopotrivă, acele haruri creştineşti care le înfrumuseţează şi le îmbogăţeşte, înzestrându-le cu valorile nepieritoare ale cerului. — The Ministry of Healing, 204, 205 (1905). {2MCP 746.1}

Tineri şi vârstnici care îşi unesc forţele — Cât de impresionant este să vezi tineri şi vârstnici care depind unii de alţii: tinerii căutând sfatul şi înţelepciunea celor în vârstă, iar vârstnicii căutând ajutorul şi simpatia tinerilor! Aşa trebuie să fie. Dumnezeu doreşte ca tinerii Săi să aibă asemenea caractere, încât să poată găsi plăcere în prietenia cu cei în vârstă, pentru a fi uniţi cu cei care se apropie de pragul mormântului prin cele mai duioase legături de simpatie. — Letter 6, 1886. (Sons and Daughters of God, 161). {2MCP 746.2}

Grija faţă de părinţii în vârstă — Părinţii au dreptul la o iubire şi un respect care nu sunt datorate nici unei alte persoane. Însuşi Dumnezeu le-a încredinţat părinţilor responsabilitatea faţă de sufletele dăruite în grijă şi a poruncit ca, în perioada timpurie a vieţii copiilor lor, să ocupe locul lui Dumnezeu pentru ei. Cel care respinge autoritatea de drept a părinţilor lui respinge autoritatea lui Dumnezeu. A cincea poruncă le cere copiilor nu numai respectul, supunerea şi ascultarea faţă de părinţi, ci şi obligaţia de a le oferi iubire şi duioşie, de a le apăra reputaţia, de a-i ajuta şi de a-i mângâia la bătrâneţe. Porunca implică de asemenea respectul faţă de pastori şi conducători şi faţă de toţi cei cărora Dumnezeu le-a conferit autoritate. — Patriarchs and Prophets, 308 (1890). {2MCP 747.1}

Puterea scade pe măsura înaintării în vârstă — Cei care au în grijă persoane în vârstă trebuie să-şi aducă aminte că acestea au o deosebită nevoie de încăperi călduroase şi confortabile. Pe măsura înaintării în vârstă, puterea scade, lăsând în urmă mai puţină vitalitate pentru a rezista influenţelor unui mediu nesănătos; de aceea, cea mai mare nevoie a celor vârstnici este lumina din belşug şi aerul curat şi proaspăt. — The Ministry of Healing, 275 (1905). {2MCP 747.2}

Tratarea declinului integrităţii mintale — Se întâmplă adesea ca vârstnicii să nu fie dispuşi să înţeleagă şi să recunoască faptul că puterea lor intelectuală slăbeşte. Ei şi-au scurtat zilele, purtând griji care le reveneau copiilor lor. Deseori, Satana le influenţează mintea, inspirându-le o teamă neîncetată cu privire la bani. Banii sunt idolii lor şi i-au adunat cu o grijă nefastă. Uneori, ei se lipsesc de multe dintre facilităţile vieţii şi muncesc peste puteri, în loc să-şi folosească bunurile materiale pe care le au. În acest fel, ei se consideră într-o permanentă stare de lipsă, datorită fricii că vor ajunge cândva săraci. {2MCP 747.3}

Toate aceste temeri sunt cauzate de Satana. El influenţează centrii care provoacă o frică şi o invidie obsedante, care corup nobleţea sufletului şi distrug gândurile şi simţămintele înalte. Asemenea persoane şi-au pierdut capacitatea de a gândi sănătos cu privire la bani.{2MCP 747.4}

Dacă ar ocupa locul pe care îl doreşte Dumnezeu, ultimele lor zile ar putea fi cele mai bune şi cele mai fericite. Cei care au nişte copii în care se pot încrede, privind onestitatea şi administrarea judicioasă a bunurilor, ar trebui să le îngăduie să-i facă fericiţi. Dacă nu vor face aceasta, Satana va profita de lipsa lor de integritate mintală şi va prelua controlul asupra lor. Ei trebuie să abandoneze grijile şi poverile şi să-şi ocupe timpul într-o manieră cât mai

fericită posibil, pregătindu-se pentru cer. — Testimonies for the Church 1:423, 424 (1864). {2MCP 748.1}

Pierderea memoriei de scurtă durată — Cei care au ajuns la o vârstă înaintată aflându-se în slujba lui Dumnezeu pot constata că uită repede anumite lucruri care li se întâmplă şi anumite înţelegeri recente; dar în mintea lor sunt foarte vii scenele şi întâmplările din copilărie. Oh, dacă tinerii ar înţelege cât de important este să-şi păzească mintea curată şi nepătată de gânduri imorale şi să-şi ferească sufletele de practici degradante, deoarece curăţia sau necurăţia tinereţii se va reflecta în perioada bătrâneţii. — The Youth's Instructor, 25 octombrie, 1894. (Sons and Daughters of God, 78). {2MCP 748.2}

Trăsături care se intensifică în perioada bătrâneţii — Mi-a fost arătat David, rugându-se Domnului să nu-l părăsească atunci când va ajunge bătrân, precum şi motivul care determina rugăciunea lui stăruitoare. El a văzut că majoritatea bătrânilor din jurul lui sunt nefericiţi şi că trăsăturile lor de caracter nedorite se accentuează o dată cu înaintarea în vârstă. Dacă fuseseră înclinaţi spre invidie şi izolare, acei oameni ajungeau foarte dezagreabili la bătrâneţe. Dacă au fost geloşi, certăreţi şi nerăbdători, aceste trăsături deveneau foarte evidente la bătrâneţe. — Testimonies for the Church 1:422 (1864). {2MCP 748.3}

Invidia şi raţionamentele greşite — David a fost tulburat când a văzut că regi şi nobili, care păruseră temători de Dumnezeu în vremea deplinei lor maturităţi, la bătrâneţe au ajuns geloşi pe cei mai buni prieteni şi pe rudele lor. Aceştia sufereau de teama continuă că prietenii îşi manifestă interesul faţă de ei din motive egoiste şi erau dispuşi să acorde atenţie mai degrabă şoptirilor unor străini care îi sfătuiau rău intenţionat cu privire la cei în care ar fi trebuit să aibă încredere. Invidia nestăpânită a acestor oameni izbucnea uneori pur şi simplu pentru faptul că nu toţi cei din jur erau de acord cu raţionamentele lor greşite. Lăcomia lor era înspăimântătoare. Adesea, credeau că rudele şi propriii lor copii le doresc moartea, pentru a le lua locul şi averile şi pentru a beneficia de respectul care le era acordat. Iar unii erau atât de stăpâniţi de gelozie, încât erau în stare să-şi distrugă propriii copii. — Testimonies for the Church 1:422, 423 (1864). {2MCP 748.4}

Rugăciunea lui David pentru timpul bătrâneţii — David a observat că, pe măsură ce înaintau în vârstă, unii păreau să-şi piardă stăpânirea de sine, deşi, atunci când au fost în puterea vârstei, fuseseră oameni neprihăniţi. Satana câştigase controlul asupra minţii lor, făcându-i să fie neliniştiţi şi nemulţumiţi. El a văzut că mulţi dintre bătrâni păreau că L-au părăsit pe Dumnezeu şi se expuneau batjocurilor şi criticilor vrăjmaşilor. {2MCP 749.1}

David a fost profund mişcat; el era tulburat, gândindu-se la timpul în care avea să fie bătrân. Se temea că Dumnezeu îl va părăsi, că va fi la fel de nefericit ca şi celelalte persoane în vârstă al căror comportament îl observase şi că va fi lăsat pradă batjocurilor vrăjmaşilor Domnului. Cu această povară în suflet, el se ruga stăruitor: „Nu mă lepăda la vremea bătrâneţii, când mi se duc puterile, nu mă părăsi! Dumnezeule, Tu m-ai învăţat din tinereţe,

şi până acum eu vestesc minunile Tale. Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la bătrâneţile cărunte, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum, şi puterea Ta neamului de oameni care va veni!" (Psalmii 71, 9.17.18). David simţea nevoia de a fi ocrotit împotriva relelor care pândesc vremea bătrâneţii. — Testimonies for the Church 1:423 (1864). {2MCP 749.2}

Folosirea bunurilor materiale încredinţate — Fratele L este un ispravnic al lui Dumnezeu. Lui i-au fost încredinţate spre administrare bunuri materiale şi trebuie să fie conştient de datoria lui şi să-i înapoieze lui Dumnezeu lucrurile care sunt ale lui Dumnezeu. El trebuie să înţeleagă în mod corect ceea ce îi cere Dumnezeu. Atâta timp cât este în viaţă şi continuă să-şi păstreze facultăţile raţiunii, trebuie să valorifice cât mai bine privilegiul de a administra proprietatea pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o şi să nu o lase în grija altora, care să o folosească şi să intre în posesia ei după moartea lui. — Testimonies for the Church 2:675 (1871). {2MCP 750.1}

Să nu ajungă la un bilanţ negativ — Fratele L ar trebui să-şi administreze afacerile vieţii în mod corect, ca să nu se afle în cele din urmă în pierdere. Este privilegiul lui de a fi bogat în fapte bune şi de a-şi aduna o comoară pentru vremurile viitoare, pentru a-şi asigura viaţa veşnică. Dacă dă curs raţionamentelor lui greşite, nu este în siguranţă. El ar trebui să se sfătuiască cu fraţii care au experienţă şi să caute înţelepciunea lui Dumnezeu, ca să-şi poată îndeplini bine lucrarea. Acum ar trebui să fie cât se poate de serios în străduinţa de a-şi asigura o comoară nepieritoare în cer. — Testimonies for the Church 2:676 (1871). {2MCP 750.2}

Lucrătorii în vârstă să nu fie îndepărtaţi — Cei care şi-au petrecut viaţa în lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se bucure de cea mai duioasă atenţie. În ciuda multelor lor infirmităţi, aceşti lucrători continuă să aibă talente care îi califică să ocupe un loc şi o poziţie speciale. Dumnezeu doreşte ca ei să ocupe poziţii de conducere în lucrarea Sa. Aceşti lucrători au rezistat cu credincioşie în mijlocul furtunii şi al încercării şi sunt printre cei mai valoroşi sfătuitori. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru că încă mai sunt în stare să-şi folosească darurile în serviciul Domnului! {2MCP 750.3}

Să nu se piardă din vedere că, în trecut, aceşti luptători sârguincioşi au sacrificat totul pentru progresul lucrării. Faptul că au îmbătrânit şi au albit în slujba lui Dumnezeu nu este un motiv pentru a fi nevoiţi să înceteze exercitarea unei influenţe superioare influenţei unor oameni care cunosc mult mai puţin lucrarea şi au mult mai puţină experienţă cu privire la lucrurile divine. {2MCP 750.4}

Deşi sunt istoviţi şi nu pot purta poveri mai grele decât acelea pe care cei mai tineri pot şi trebuie să le poarte, valoarea lor ca sfătuitori este una dintre cele mai preţioase. Ei au făcut greşeli, dar au învăţat din propriile lor greşeli şi au devenit înţelepţi; au învăţat să evite erori şi pericole şi tocmai de aceea sunt competenţi pentru a oferi un sfat înţelept. Ei au suportat testul şi încercarea şi, deşi au pierdut o parte din puterea pe care au avut-o în trecut, nu trebuie daţi la o parte de cei cu mai puţină experienţă, care nu ştiu decât foarte puţine cu

privire la lucrare şi la sacrificiul de sine al acestor pionieri. Domnul nu îi va da la o parte. El le dăruieşte un har şi o înţelepciune deosebite. — Testimonies for the Church 7:287, 288 (1902). {2MCP 751.1}

Să fie onoraţi şi respectaţi — Bătrânilor purtători ai stindardului, care se află încă în viaţă, nu trebuie să li se încredinţeze lucrări grele. Cei care au slujit Maestrului când lucrarea era dificilă, cei care au suportat sărăcia şi au rămas credincioşi adevărului când numărul nostru era mic trebuie onoraţi şi respectaţi întotdeauna. Sunt îndrumată să declar: Toţi credincioşii au obligaţia de a acorda respect pionierilor înaintaţi în vârstă, care au suportat încercări, greutăţi şi multe lipsuri. Ei sunt lucrătorii lui Dumnezeu şi au realizat o parte remarcabilă în dezvoltarea lucrării Sale. — Testimonies for the Church 7:289 (1902). {2MCP 751.2}

Să fie trataţi ca nişte mame şi taţi — Atunci când bătrânii purtători ai stindardelor se află în lucrare, cei care au beneficiat de pe urma lucrării lor trebuie să se îngrijească de ei şi să-i respecte. Nu-I împovăraţi cu sarcini grele. Apreciaţi sfaturile şi îndrumările lor. Trataţi-i ca pe nişte mame şi taţi care au purtat povara lucrării. Lucrătorii care au purtat în trecut nevoile cauzei realizează o lucrare nobilă atunci când, în loc de a lua asupra lor toate responsabilităţile, aşează o parte dintre acestea pe umerii tinerilor şi tinerelor pe care i-au educat, aşa cum l-a educat Ilie pe Elisei. — The Review and Herald, 20 martie, 1900. (Selected Messages 2:227). {2MCP 751.3}

Sfat adresat lucrătorilor vârstnici şi cu experienţă — Fie ca Domnul să-i binecuvânteze şi să-i susţină pe lucrătorii noştri vârstnici şi cu experienţă. Fie ca El să-i ajute să fie înţelepţi cu privire la menţinerea puterilor lor fizice, intelectuale şi spirituale. Domnul m-a îndrumat să le spun celor care şi-au adus mărturia în perioada timpurie a soliei: „Dumnezeu v-a înzestrat cu puterea raţiunii şi doreşte să înţelegeţi şi să respectaţi legile care au legătură cu sănătatea organismului. Nu fiţi imprudenţi. Nu vă suprasolicitaţi. Luaţi-vă timp pentru odihnă. Dumnezeu doreşte să rezistaţi în locul şi poziţia care v-au fost încredinţate şi să vă îndepliniţi partea în salvarea oamenilor care sunt absorbiţi şi scufundaţi de curentul puternic al răului. El doreşte să rămâneţi în armură până când El Însuşi vă va sfătui să o dezbrăcaţi. Nu mai este mult timp până când vă veţi primi răsplata cuvenită”. — Testimonies for the Church 7:289 (1902). {2MCP 752.1}

Cel mai mare pericol — Am fost sfătuită să le spun fraţilor mei mai în vârstă: Umblaţi în umilinţă cu Dumnezeu. Nu fiţi acuzatorii fraţilor. Lucrarea care v-a fost încredinţată trebuie adusă la îndeplinire sub îndrumarea directă a Dumnezeului lui Israel. Înclinaţia de a critica reprezintă cel mai mare dintre toate pericolele. Fraţii pe care sunteţi tentaţi să-i criticaţi sunt chemaţi să poarte responsabilităţi pe care voi nu le-aţi putea purta sub nici o formă, dar aţi putea să veniţi în sprijinul lor, ajutându-i. Împărtăşindu-le experienţa pe care aţi trăit-o în trecut alături de alţi lucrători, dacă doriţi, voi aţi putea face un mare serviciu pentru cauza lui Dumnezeu. Domnul nu a încredinţat nici unuia dintre voi misiunea de a-i

corecta şi mustra pe fraţii voştri. — Letter 204, 1907. (Evangelism, 106, 107). {2MCP 752.2}

Secţiunea

Secţiunea 17 — Psihologie practică

Capitolul 84 — Tratarea emoţiilor

Noi nu putem cunoaşte motivaţiile — Aduceţi-vă aminte că nu puteţi şti ce se află în inimile oamenilor. Voi nu cunoaşteţi motivele care au determinat acţiunile pe care le consideraţi greşite. Multe persoane nu au beneficiat de o educaţie corectă; caracterele lor sunt deformate, ei sunt aspri şi irascibili şi par lipsiţi de orice scrupule. Dar harul Domnului Hristos îi poate schimba. Să nu-I îndepărtaţi şi să nu-I faceţi să se descurajeze sau să dispere, spunându-le: „M-ai dezamăgit, aşa că nu mai încerc să te ajut”. Este suficient să rostim câteva cuvinte sub influenţa provocării — doar atât cât considerăm că merită acele persoane — iar aceasta poate să rupă legăturile care ar fi trebuit să unească inima noastră cu inimile lor. {2MCP 755.1}

Trăirea consecventă, răbdarea îndelungă, spiritul care rămâne netulburat de provocare constituie întotdeauna argumentul cel mai convingător şi apelul cel mai solemn. Dacă aţi avut ocazii şi avantaje de care alţii nu au avut şansa să beneficieze, gândiţi-vă la aceasta şi fiţi întotdeauna nişte învăţători amabili, atenţi, sensibili şi înţelepţi. {2MCP 755.2}

Atunci când imprimăm un sigiliu pe ceară, dacă dorim ca formele să fie distincte şi pronunţate, nu-l presăm într-o manieră grăbită şi brutală; ci îl aşezăm cu atenţie şi îl presăm treptat şi precis, până când urmele se fixează în materialul moale. Sufletele omeneşti trebuie tratate în acelaşi fel. {2MCP 755.3}

Secretul puterii influenţei creştine este perseverenţa, iar aceasta depinde de statornicia voastră în manifestarea caracterului lui Hristos. Ajutaţi-i pe cei care au greşit, Împărtăşindu-le propria voastră experienţă. Arătaţi-le cum — atunci când voi aţi făcut greşeli — răbdarea, bunătatea şi sprijinul fraţilor conlucrători v-au oferit curaj şi speranţă. — Testimonies on Sabbath-School Work, 116, 117 (1900). (Counsels on Sabbath School Work, 100, 101). {2MCP 756.1}

Lupta cu o putere care pune stăpânire pe minte, suflet şi trup — Lumea este asaltată cu o intensitate nemaivăzută până acum. În distracţii, în câştigarea banilor, în lupta pentru putere, în însăşi lupta pentru existenţă, există o forţă teribilă care pune stăpânire pe minte, suflet şi trup. În mijlocul goanei iraţionale în care ne aflăm, Dumnezeu ne vorbeşte. El ne invită să venim la o parte şi să petrecem un timp în comuniune cu El. „Fiţi liniştiţi, şi să ştiţi că Eu sunt Domnul” (Psalmii 46, 10). — Education, 260 (1903). {2MCP 756.2}

Vindecarea suferinţelor spirituale — Această lume este asemenea unui azil imens, dar Domnul Hristos a venit pentru a-i vindeca pe bolnavi şi pentru a proclama eliberarea celor înrobiţi de Satana. În El Însuşi era putere şi sănătate. Celor bolnavi şi suferinzi şi celor posedaţi de demoni, Domnul le oferea propria Lui viaţă. El nu a întors spatele nici unuia dintre cei care veneau să primească puterea Sa vindecătoare. Isus ştia că cei care I se rugau

pentru ajutor aduseseră boli grave asupra lor înşişi; dar nu a refuzat să-i vindece. Când puterea lui Hristos pătrundea în sărmanele suflete, acestea erau convinse de păcat şi multe erau vindecate atât de suferinţele spirituale, cât şi de maladiile fizice. Evanghelia continuă să aibă aceeaşi putere. De ce să nu ne aşteptăm să asistăm şi noi acum la rezultate asemănătoare? — The Desire of Ages, 823 (1898). {2MCP 756.3}

Oamenii sunt mâinile îngerilor — Oamenii sunt mâinile fiinţelor îngereşti, deoarece îngerii angajează mâini omeneşti în lucrarea practică de slujire. În calitate de colaboratori ai îngerilor, oamenii trebuie să cunoască şi să folosească facilităţile oferite fiinţelor îngereşti. Unindu-ne cu puteri omniprezente, suntem binecuvântaţi prin educaţia şi experienţa lor înaltă. Dacă devenim părtaşi ai naturii divine şi îndepărtăm egoismul din vieţile noastre, ne vor fi dăruite talente deosebite cu ajutorul cărora să venim în ajutorul altora. Aceasta este modalitatea cerească de a administra puterea mântuitoare. — Testimonies for the Church 6:456, 457 (1900). {2MCP 756.4}

Partea omului şi partea divină în perioadele de conflict — Domnul îşi încredinţează întotdeauna lucrarea în mâini omeneşti. Acesta este contextul cooperării dintre divin şi uman. Omul lucrează în ascultare de lumina divină primită. Dacă Saul ar fi spus: Doamne, nu mă simt înclinat în nici o privinţă să respect îndrumările Tale specifice, pentru a contribui la propria mea mântuire, atunci nici dacă Domnul ar fi îngăduit să strălucească asupra lui Saul o lumină de zece ori mai puternică nu ar fi fost de nici un folos. {2MCP 757.1}

Lucrarea omului este aceea de a coopera cu divinul. Dar, o dată cu momentul marii hotărâri a omului de a-şi subordona voinţa şi modul de viaţă faţă de voinţa şi îndrumările lui Dumnezeu şi de a deveni dependent de influenţele pline de har care l-au însoţit de-a lungul întregii lui vieţi, se declanşează cel mai dur şi mai greu conflict. Lucrarea omului este tocmai aceea de a-i îngădui lui Dumnezeu să lucreze — „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea” (Filipeni 2, 13). Caracterul omului decide natura deciziilor şi a faptelor lui. Acţiunile nu trebuie să se conformeze cu simţămintele şi înclinaţiile, ci cu voinţa explicită a Tatălui nostru, care este în ceruri. Să ascultăm şi să respectăm îndrumările Duhului Sfânt. — Letter 135, 1898. {2MCP 757.2}

Vorbiţi despre puterea lui Dumnezeu — Când cineva vă întreabă ce mai faceţi, nu încercaţi să vă gândiţi la ceva trist, pe care să-l spuneţi cu scopul de a câştiga simpatia. Nu vorbiţi despre lipsa voastră de credinţă şi despre necazuri şi suferinţe. Ispititorul se delectează când aude asemenea cuvinte. Când discutaţi despre subiecte întunecoase, voi îl glorificaţi pe Satana. Noi nu trebuie să ne gândim la marea putere a lui Satana şi să ne lăsăm copleşiţi. Vorbind despre puterea lui Satana, de cele mai multe ori, noi ne predăm în mâinile sale. {2MCP 757.3}

În loc de a vorbi despre puterea lui Satana, să vorbim despre marea putere a lui Dumnezeu, care lucrează ca să unească toate interesele noastre cu interesele Sale. Vorbiţi

despre puterea inegalabilă a lui Hristos şi despre gloria Lui. Întregul cer este interesat de mântuirea noastră. Îngerii lui Dumnezeu, mii şi mii şi de zece ori zece mii, sunt însărcinaţi cu misiunea de a le sluji celor care vor fi moştenitorii mântuirii. Ei ne apără împotriva răului şi alungă puterile întunericului, care caută să ne distrugă. Oare nu avem nici un motiv de a fi mulţumitori în fiecare moment, de a fi mulţumitori chiar şi atunci când pe calea noastră par să existe dificultăţi? — The Ministry of Healing, 253, 254 (1905). {2MCP 758.1}

Nu vorbiţi despre sentimentele negative — Dacă nu vă simţiţi cu inima uşoară şi voioşi, nu vorbiţi despre simţămintele voastre. O religie rece şi întunecată nu va atrage niciodată sufletele la Hristos. Ci le alungă departe de El, în cursele pe care Satana le-a întins pentru picioarele care alunecă. În loc să vă gândiţi la descurajări, gândiţi-vă la puterea pe care puteţi să o cereţi în Numele lui Hristos. Ancoraţi-vă imaginaţia cu fermitate în lucrurile nevăzute. Gândurile voastre să fie îndreptate spre dovezile marii iubiri a lui Dumnezeu pentru voi. Credinţa poate suporta încercarea, poate rezista ispitei şi poate purta povara dezamăgirii. Domnul Isus este Mijlocitorul nostru. Prin lucrarea Lui ne este asigurat totul. — The Ministry of Healing, 488 (1905). {2MCP 758.2}

Zâmbete şi cuvinte voioase — Dacă privim la partea luminoasă a lucrurilor, vom descoperi suficiente motive pentru a fi fericiţi şi voioşi. Dacă suntem zâmbitori, ni se va răspunde la fel; dacă adresăm cuvinte plăcute şi voioase, ni se va vorbi în aceeaşi manieră. {2MCP 758.3}

Dacă par atât de descurajaţi şi deprimaţi ca şi când s-ar considera lipsiţi de prieteni, creştinii creează o imagine greşită a religiei. În unele situaţii, s-a promovat ideea că voioşia şi buna dispoziţie sunt incompatibile cu demnitatea caracterului creştin; dar aceasta este o greşeală totală. Cerul este un loc al bucuriei. — The Signs of the Times, 12 februarie, 1885. {2MCP 758.4}

Voioşia luminează calea vieţii — În loc de a stărui asupra supărărilor şi necazurilor, fiecare om are datoria de a cultiva voioşia. Mulţi nu numai că îşi produc în felul acesta o stare deplorabilă, dar sacrifică sănătatea şi fericirea pe altarul unei imaginaţii bolnave. În jurul lor există lucruri dezagreabile, iar nemulţumirea continuă este exprimată în înfăţişarea lor într-o manieră mult mai evidentă decât dacă ar fi fost rostită prin cuvinte. {2MCP 759.1}

Asemenea simţăminte descurajatoare produc mari daune sănătăţii, deoarece tulbură procesul digestiei şi împiedică o bună nutriţie. Deşi teama şi îngrijorarea nu pot repara nici măcar un singur rău, ele pot crea mari pagube; dar speranţa şi voioşia luminează calea vieţii altora şi sunt „viaţă pentru cei ce le descoperă şi sănătate pentru trupurile lor”. — The Signs of the Times, 12 februarie, 1885. (My Life Today, 153). {2MCP 759.2}

Timpul mesei şi emoţiile — Învăţaţi pentru voi înşivă ce trebuie să mâncaţi, care sunt sortimentele de alimente care vă hrănesc cel mai bine, iar apoi respectaţi îndrumările raţiunii şi ale conştiinţei. În timpul mesei, înlăturaţi orice îngrijorare şi orice gând tulburător. Nu fiţi

grăbiţi, ci mâncaţi încet, cu bună dispoziţie, cu inima plină de mulţumire la adresa lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările Sale. Nu vă angajaţi într-o activitate intelectuală imediat după masă. Faceţi exerciţii fizice moderate şi oferiţi-i stomacului puţin timp pentru a-şi începe lucrarea. — Gospel Workers, 241, 242 (1892). (Counsels on Health, 565). {2MCP 759.3}

Cultivarea erorii împiedică dezvoltarea minţii — Mintea care a fost stăpânită cândva de eroare nu va reuşi niciodată să se deschidă faţă de adevăr, nici chiar după o lucrare de cercetare. Vechile teorii vor pretinde să fie recunoscute. Lucrurile adevărate, nobile şi sfinţitoare vor fi înţelese confuz. Superstiţiile vor pătrunde în minte, amestecându-se cu adevărul, şi vor continua să-şi exercite fără încetare influenţa lor înjositoare. {2MCP 759.4}

Cunoaşterea creştină se deosebeşte în mod distinctiv printr-o superioritate inegalabilă în tot ce este legat de pregătirea pentru viitor şi viaţa veşnică. Acesta este elementul care deosebeşte cititorul credincios al Bibliei, care a primit în inimă comorile preţioase ale adevărului, de scepticul care crede în filozofia păgână. {2MCP 759.5}

Pătrundeţi înţelesul adânc al cuvântului „stă scris”. Alungaţi din minte teoriile înfumurate şi periculoase care, dacă sunt favorizate, vor înrobi mintea într-o asemenea măsură, încât omul să nu poată deveni o nouă creatură în Hristos. Mintea trebuie să fie supravegheată, apărată fără încetare şi hrănită cu unica hrană care poate fortifica experienţa religioasă. — Manuscript 42, 1904. (Medical Ministry, 89). {2MCP 760.1}

Puterea divină este singura speranţă a reformei — Fără puterea divină nu poate fi înfăptuită nici o reformă spirituală veritabilă. Barierele omeneşti ridicate împotriva înclinaţiilor naturale şi cultivate sunt asemenea unor stăvilare de nisip în faţa unui torent. Până când viaţa Domnului Hristos nu devine o putere conducătoare a vieţilor noastre, noi nu vom putea rezista ispitelor care ne asaltează dinăuntru şi din afară. — The Ministry of Healing, 130 (1905). {2MCP 760.2}

Puterea trimişilor îngereşti trebuie unită cu puterea umană. Aceasta este singura cale de a fi plini de succes. — Letter 34, 1891. {2MCP 760.3}

Să nu stăruim asupra propriilor noastre emoţii — Nu este înţelept să privim la noi înşine şi să ne cercetăm propriile noastre emoţii. Dacă procedăm astfel, vrăjmaşul ne va întâmpina cu dificultăţi şi ispite care slăbesc credinţa şi distrug curajul. Prin cercetarea atentă a propriilor emoţii şi dezlănţuirea propriilor noastre simţăminte, noi favorizăm îndoiala şi ne aruncăm singuri în mijlocul dificultăţilor. Să ne îndepărtăm privirile de la noi înşine şi să le îndreptăm spre Domnul Isus. — The Ministry of Healing, 249 (1905). {2MCP 760.4}

Emoţiile negative sunt schimbate prin Duhul lui Dumnezeu — Când Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire, viaţa este schimbată. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite; iubirea, umilinţa şi pacea iau locul mâniei, invidiei şi certurilor.

Bucuria ia locul tristeţii, iar faţa reflectă bucuria cerului. Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nimeni nu vede lumina care coboară din curţile cerului. Binecuvântarea vine în clipa în care sufletul se predă prin credinţă lui Dumnezeu. Apoi, acea putere pe care nu o poate vedea nici un ochi omenesc creează o nouă făptură după chipul lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 19 noiembrie, 1908. (My Life Today, 46). {2MCP 760.5}

Nevoia unei mari înţelepciuni — În tratarea bolilor provocate de minte este nevoie de o mare înţelepciune. O inimă bolnavă şi tristă, o minte descurajată au nevoie de un tratament foarte atent. {2MCP 761.1}

.... Aceşti bolnavi pot fi vindecaţi numai printr-o simpatie duioasă. Mai întâi, medicul trebuie să le câştige încrederea şi apoi să-i îndrume spre Marele Vindecător. Dacă aceşti bolnavi pot fi conduşi prin credinţă la Marele Medic şi dacă ei pot avea încredere în faptul că El Se ocupă de cazul lor, aceasta le va elibera mintea şi adesea le va reda sănătatea trupului. — The Ministry of Healing, 244 (1905). {2MCP 761.2}

Amabilitatea lui Hristos în tratarea minţii oamenilor — Domnul Hristos consideră interesele oamenilor ca fiind propriile Lui interese. Lucrarea care poartă acreditarea divină este o lucrare care manifestă spiritul lui Isus, care dezvăluie dragostea Sa, grija, sensibilitatea şi amabilitatea Sa în tratarea minţii oamenilor. Ce descoperiri ar ajunge la cunoştinţa oamenilor, dacă ar putea fi îndepărtată cortina şi aţi putea vedea rezultatele activităţii voastre în tratarea celor greşiţi, care au avut nevoie de tratamentul cel mai potrivit cu putinţă pentru a nu fi îndepărtaţi de pe cale! „Întăriţi-vă dar mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi; croiţi cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce şchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat” (Evrei 12, 12.13). — Special Testimonies, Seria A 3:9, 10, 3 august 1894. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 184, 185). {2MCP 761.3}

Fluxul de putere dătătoare de viaţă — Dincolo de întreaga activitate de vindecare a Domnului Hristos se află puterea iubirii, iar noi putem fi instrumente ale lucrării Sale numai dacă suntem părtaşi ai acestei iubiri, prin credinţă. Dacă neglijăm să ne unim cu Hristos printr-o legătură divină, fluxul de putere dătătoare de viaţă nu poate curge în torente bogate dinspre noi înspre oameni. — The Desire of Ages, 825 (1898). {2MCP 761.4}

Unica sursă a păcii — Pacea neîntreruptă şi adevărata linişte a spiritului nu au decât o singură sursă. Despre aceasta vorbea Domnul Hristos când spunea: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă” (Matei 11, 28). „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea” (Ioan 14, 27). Domnul nu oferă această pace în mod separat de propria Sa Persoană. Ea se află în Domnul Hristos, iar noi o putem primi numai primindu-L pe El. — The Ministry of Healing, 247 (1905). {2MCP 762.1}

Experienţa Lui trebuie să fie experienţa noastră — Prin Hristos, strigătul omenirii a ajuns până la Părintele milei infinite. Ca om, El a implorat tronul lui Dumnezeu, până când

natura Sa umană a fost încărcată cu un flux ceresc, care trebuia să unească natura umană şi natura divină. Printr-o comuniune continuă, El a primit de la Dumnezeu viaţă, ca s-o poată răspândi lumii. Experienţa Lui trebuie să fie experienţa noastră. — The Desire of Ages, 363 (1898). {2MCP 762.2}

Capitolul 85 — Lucrarea de consiliere

Nevoia de sfătuitori — Oh, [câtă nevoie este] de oameni competenţi, înţelepţi şi raţionali, bărbaţi echilibraţi, care să fie nişte sfătuitori siguri, cu o înţelegere profundă a naturii umane şi care să ştie cum să îndrume şi să sfătuiască în temere de Dumnezeu. — Letter 45, 1893. (Selected Messages 2:362). {2MCP 763.1}

O ureche în stare să asculte cu simpatie — Este nevoie de păstori care, sub îndrumarea Marelui Păstor, să caute oile pierdute şi rătăcite. Aceasta înseamnă suferinţă fizică şi sacrificiul confortului personal. Înseamnă atenţie duioasă acordată celor greşiţi, răbdare şi compasiune divină. Înseamnă o ureche în stare să asculte cu simpatie rapoarte dureroase despre greşeală, degradare, disperare şi nenorocire. — Gospel Workers, 184 (1915). {2MCP 763.2}

Importanţa lucrării de consiliere pastorală — Aşa cum medicul se ocupă de tratarea bolilor fizice, tot astfel pastorul slujeşte pentru sufletul bolnav de păcat. şi, pe cât de importantă este viaţa veşnică în comparaţie cu viaţa trecătoare, cu atât mai importantă este lucrarea sa faţă de aceea a medicului. Pastorul se confruntă cu o varietate nelimitată de temperamente şi datoria lui este să-i cunoască bine pe membrii familiilor care ascultă învăţăturile, pentru a alege mijloacele de abordare capabile să exercite cea mai bună influenţă în călăuzirea lor pe o cale dreaptă. — Gospel Workers, 388 (1915). {2MCP 763.3}

Acceptaţi-i pe oameni aşa cum sunt — Acceptarea oamenilor aşa cum sunt ei, indiferent de poziţia sau starea lor, şi ajutarea lor pe toate căile posibile — aceasta este lucrarea de slujire a Evangheliei. Este posibil ca pastorii să fie nevoiţi să intre în casele celor bolnavi şi să spună: „Doresc să te ajut şi voi face pentru tine tot ce pot mai bine. Nu sunt medic, ci pastor, şi aş dori să-l ajut pe cel bolnav şi trudit”. Aproape întotdeauna, cei bolnavi trupeşte sunt bolnavi şi din punct de vedere sufletesc, iar când sufletul este bolnav, trupul se îmbolnăveşte. — Manuscript 62, 1900. (Medical Ministry, 238). {2MCP 764.1}

A veni în întâmpinarea necazurilor — Lucrătorii Domnului trebuie să aibă în inimă dragostea lui Isus. Fiecare pastor să trăiască într-o relaţie de împreună simţire cu oamenii. Prin metode bine organizate, să meargă din casă în casă şi să ducă fără încetare plăcuta mireasmă cerească a atmosferei iubirii. Veniţi în întâmpinarea întristărilor, a dificultăţilor şi necazurilor celorlalţi. Bucuraţi-vă şi îngrijoraţi-vă împreună cu ei, indiferent dacă sunt bogaţi sau săraci, oameni din înalta societate sau persoane umile. — Letter 50, 1897. (Evangelism, 348, 349). {2MCP 764.2}

Un sfat într-o situaţie de criză — Când sunt încercaţi şi ispitiţi, cei lipsiţi de experienţă au nevoie de îndrumarea unui sfat înţelept; ei trebuie învăţaţi că realizările spirituale pot fi atinse numai cu preţul unui efort statornic şi bine orientat. Noilor veniţi în credinţă trebuie

să le repetăm deseori că: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată” (Iacov 1, 5). Aceste cuvinte trebuie prezentate în acelaşi spirit în care au fost date de către Maestrul, deoarece sunt mai valoroase ca aurul, argintul sau pietrele preţioase. {2MCP 764.3}

Învăţaţi-i pe tinerii ucenici să se prindă de mâna lui Hristos şi să-i spună: „Condu-mă şi călăuzeşte-mă Tu”. Ce mângâiere, ce speranţă şi binecuvântare vor primi sufletele confuze şi dezorientate, dacă Îl vor căuta umilite pe Dumnezeu! Condiţia este să vină înaintea lui Dumnezeu cu credinţă, fără şovăială, cerând călăuzire în ziua strâmtorării. Fiecărui căutător sincer îi este adresată această făgăduinţă: „Vei primi răspunsuri pline de bunăvoinţă”. „Vei primi.” {2MCP 764.4}

Făgăduinţa că Dumnezeu nu va greşi niciodată trebuie repetată cât se poate de des. Este mai bine să crezi în Domnul decât să-ţi pui încrederea în cei mari. Fiecare suflet să fie învăţat să-şi adreseze cererile în rugăciuni înălţate spre tronul harului. Puterea şi harul vor veni în mod sigur la cel ce face aceasta, deoarece este făgăduinţa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, există atât de mulţi care suferă, lipsiţi de putere, pentru că nu cred că Dumnezeu va face exact aşa cum a făgăduit. — Manuscript 19, 1894. {2MCP 765.1}

Dumnezeu a dat legi — Tatăl este legiuitorul casei; şi, asemenea lui Avraam, el trebuie să instaureze Legea lui Dumnezeu ca lege a casei sale. Despre Avraam, Dumnezeu a zis: „Căci Eu îl cunosc şi ştiu că are să poruncească fiilor lui şi casei lui după el să ţină Calea Domnului” (Geneza 18,19). Nu trebuia să existe nici o neglijenţă tendenţioasă care să permită dezlănţuirea răului; nici un favoritism indulgent, neînţelept şi slab; nici o abatere de la convingerea sa cu privire la datorie, în favoarea apelului la sentimente greşit înţelese. Avraam nu avea doar misiunea de a da învăţături corecte, ci şi de a impune autoritatea legilor neprihănite şi drepte. {2MCP 765.2}

Dumnezeu a dat legi prin care să fim călăuziţi. Copiii nu trebuie lăsaţi să rătăcească departe de căile sigure, definite de Cuvântul lui Dumnezeu, ajungând pe căile periculoase ce se deschid în faţa lor la fiecare pas. Dorinţele şi înclinaţiile greşite ale copiilor trebuie supuse restricţiilor şi înfrânte în mod blând, dar ferm şi perseverent. — The Ministry of Healing, 390, 391 (1905). {2MCP 765.3}

Ascultaţi sfatul celor cu experienţă (cuvinte adresate unui părinte şi soţ tulburat) — Tu ai fost ca o corabie dusă de valurile acestei lumi, dar adevărul etern se va dovedi ca o ancoră pentru tine. Trebuie să-ţi aperi credinţa. Nu acţiona din impuls şi nu promova teorii nesigure. Credinţa trăită în Hristos şi supunerea faţă de Legea lui Dumnezeu vor avea cele mai bune consecinţe pentru tine. Fii dispus să primeşti îndrumarea şi sfaturile celor cu experienţă. Nu ezita să lupţi pentru biruinţă. Fii loial şi onest faţă de tine însuţi, faţă de copiii tăi şi faţă de Dumnezeu. Fiul tău descurajat are nevoie de răbdare şi duioşie. Ca tată, trebuie să-ţi aminteşti că nervii care pot vibra de plăcere pot fi de asemenea zdruncinaţi de

cea mai acută durere. Dumnezeu Îşi identifică propriile interese cu suferinţa umană. — Testimonies for the Church 4:368 (1879). {2MCP 765.4}

Când sfatul ar fi putut salva un tânăr de la o căsătorie eşuată — După ce a fost prea târziu, ei au recunoscut că au făcut o greşeală şi şi-au distrus fericirea acestei vieţi şi mântuirea propriilor lor suflete. Ei n-au admis ca cineva să cunoască despre problemele lor, deşi, dacă ar fi acceptat sfaturile, ar fi putut fi scutiţi de ani întregi de frustrare şi întristare. Dar sfatul este ignorat doar de cei care sunt hotărâţi să acţioneze după propria lor plăcere. Asemenea persoane sunt conduse de pasiune, dincolo de orice barieră care ar putea fi interpusă de raţiune şi judecată. — The Review and Herald, 25 septembrie 1888. (Messages to Young People, 459). {2MCP 766.1}

Câteva calificative pentru un consilier — Este foarte important ca acela care este ales să se ocupe de nevoile spirituale ale pacienţilor şi îngrijitorilor să fie un om cu o judecată temeinică şi o principialitate statornică şi consecventă, un om care exercită influenţă morală şi ştie cum să trateze mintea altora. El trebuie să fie înţelept, cultivat şi sensibil. La început, o asemenea persoană ar putea să nu fie eficientă în toate privinţele; dar, printr-un efort perseverent şi prin exercitarea abilităţilor ei, trebuie să se instruiască şi să devină calificată pentru această importantă lucrare. Slujirea în această poziţie necesită cea mai mare înţelepciune şi sensibilitate şi nu poate fi îndeplinită sub nici o formă, dacă persoana nu are o integritate inflexibilă, deoarece va fi nevoită să se confrunte cu toate formele şi descrierile posibile ale erorii. — Testimonies for the Church 4:546, 547 (1880). {2MCP 766.2}

Sfatul adresat în particular poate deveni o cursă (sfat adresat unui pastor) — Noaptea trecută, atenţia mi-a fost atrasă în mod insistent asupra cazului tău şi îţi vorbeam aşa cum vorbeşte o mamă cu fiul ei. ţi-am spus: „Frate _____, nu ar trebui să consideri că eşti dator să discuţi anumite subiecte cu tinerele doamne, chiar dacă soţia ta este prezentă. Tu le încurajezi să creadă că nu este nici un rău să-i împărtăşească pastorului secrete şi dificultăţi din familie, pe care ar trebui să le prezinte înaintea lui Dumnezeu, deoarece El înţelege inimile, nu poate greşi niciodată şi judecă cu nepărtinire. Refuzaţi să ascultaţi orice rapoarte cu privire la subiecte de natură intimă, indiferent dacă se referă la persoane sau la familii. Dacă persoanele sunt încurajate să apeleze la oameni atunci când se confruntă cu necazuri, acestea vor da naştere la ispite nu numai pentru sufletul care cere ajutor, ci şi pentru cel căruia îi sunt împărtăşite”. — Letter 7, 1889. {2MCP 766.3}

Limite privitoare la consilierea pastorală a femeilor — Femeile s-au simţit atrase de tine şi au fost dispuse să-ţi relateze problemele lor intime şi dezamăgirile din familie. Tu nu ar trebui să le asculţi, ci să le spui că nu eşti decât un muritor supus greşelii; că Dumnezeu este ajutorul lor. Domnul Isus cunoaşte tainele fiecărei inimi şi poate să le ofere binecuvântare şi mângâiere. Spune-le că tu ai putea judeca greşit şi ai fi în stare să încurajezi răul, în loc să-l condamni. Îndrumă-le spre „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”. Dacă vei îmbrăca armura şi vei trece prin orice încercare ar veni, lucrând personal,

acolo unde este necesar, şi pentru aceia care închid uşa în faţa luminii, din cauza egoismului şi lăcomiei lor, probabil că nu îţi vei face atât de mulţi prieteni, dar vei salva suflete. — Letter 48, 1888. {2MCP 767.1}

Avertizări repetate — Nu îngădui ca vreo femeie să aibă motive de a se simţi atrasă de tine. Răspunde prompt şi cu demnitate şi Spune-le că nu tu eşti confesorul lor. Numai Isus trebuie să cunoască tainele inimii. Tu nu eşti decât o fiinţă umană şi nu poţi judeca decât dintr-o perspectivă omenească, prin urmare, este posibil ca deciziile şi sfaturile tale să fie greşite. — Manuscript 59, 1900. Fratele meu, nu văd nici un bine în faptul de a organiza întâlniri particulare cu femei tinere. Educaţia tinerelor cu privire la influenţă, decenţă şi comportament trebuie să fie făcută de femeile mai în vârstă şi cu experienţă. Nu permite ca ele să-şi relateze istorisirile intime nici unei fiinţe umane. Nu aceasta este rânduiala lui Dumnezeu, iar tu nu trebuie să încurajezi nici o iniţiativă de acest fel. — Letter 9, 1889. {2MCP 767.2}

Factori care contribuie la o consiliere eficientă — Când un suflet trece prin perioade de criză şi încercaţi să îl sfătuiţi sau să îl mustraţi, influenţa bună a cuvintelor voastre nu va putea fi mai mare decât influenţa propriului vostru exemplu şi a spiritului care vă caracterizează. Înainte de a *face* binele, voi trebuie să *fiţi* buni. Dacă propriile voastre inimi nu au fost umilite, înnobilate şi sensibilizate prin harul lui Hristos, nu puteţi exercita nici o influenţă care să conducă la transformarea altora. Dar, dacă această transformare s-a produs în voi, binecuvântările pe care le veţi răspândi asupra altora vor izvorî din propria voastră viaţă, la fel de natural ca parfumul plăcut al trandafirului sau ca ciorchinii de struguri care cresc în viţa-de-vie. — Thoughts from the Mount of Blessing, 127, 128 (1896). {2MCP 768.1}

Educaţia şi experienţa care l-au pregătit pe Moise pentru a fi un sfătuitor înţelegător — Unii oameni ar fi evitat acea lungă perioadă de trudă şi confuzie, considerând-o o pierdere de timp. Dar cel care urma să devină conducătorul poporului său a fost chemat de către Înţelepciunea Infinită, să petreacă patruzeci de ani de muncă umilă, ca păstor la oi. Purtarea de grijă răbdătoare, renunţarea la sine şi atenţia duioasă faţă de turma de oi au dezvoltat în caracterul lui Moise acele trăsături care îl pregăteau se devină un păstor al lui Israel plin de milă, înţelegător şi îndelung răbdător. Nimic din ceea ce ar fi putut oferi vreo şcoală sau cultură omenească nu ar fi putut înlocui această experienţă în pregătirea lui. — Patriarchs and Prophets, 247, 248 (1890). {2MCP 768.2}

Unii sunt incapabili să se ocupe de tratarea minţii oamenilor (sfat adresat unui pastor) — Tu ai anumite trăsături de caracter care te fac incapabil să tratezi în mod înţelept mintea altora. Maniera în care lucrezi nu va aduce cele mai bune rezultate. — Letter 205, 1904. Cea mai frumoasă lucrare în care ar fi putut fi implicaţi vreodată oamenii este aceea care implică relaţia cu mintea. Nu toţi sunt potriviţi pentru corectarea celor greşiţi. Ei nu au suficientă înţelepciune pentru a acţiona cu corectitudine şi în acelaşi timp cu iubire şi milă.

Ei nu sunt predispuşi să recunoască necesitatea de a îmbina iubirea şi compasiunea duioasă cu mustrările consecvente. Unii sunt întotdeauna severi, fără a fi necesar, şi nu înţeleg valoarea îndemnului adresat de apostol: „căutaţi să mântuiţi pe unii, smulgându-i din foc; de alţii iarăşi fie-vă milă cu frică” (Iuda 23). — Testimonies for the Church 3:269, 270 (1873). {2MCP 768.3}

Intelectul uman nu este atotputernic — O concepţie clară cu privire la ce este Dumnezeu şi cu privire la ce ne cere El să fim ne va oferi o corectă imagine de sine. Cel care studiază în mod corect Cuvântul Sfânt va învăţa că intelectul uman nu este atotputernic şi că, fără ajutorul pe care numai Dumnezeu îl poate oferi, puterea şi înţelepciunea omenească nu sunt altceva decât slăbiciune şi ignoranţă. — Testimonies for the Church 5:24 (1882). {2MCP 769.1}

Manifestarea harului lui Hristos — Dumnezeu ar dori ca oamenii să privească mai puţin la ce este limitat şi să depindă mai puţin de oameni. Avem sfătuitori care dovedesc în mod vizibil că nu cunosc harul lui Hristos şi nu înţeleg adevărul aşa cum este el în Hristos. {2MCP 769.2}

Cei care cooperează cu Dumnezeu au păreri umile despre ei înşişi. Ei nu sunt îngâmfaţi şi plini de mulţumire de sine, ci sunt îndelung răbdători, amabili, plini de milă şi de roade bune. Ambiţia omenească este lipsită de importanţă pentru asemenea oameni. Neprihănirea lui Hristos merge înaintea lor şi slava Domnului este răsplata lor. — Special Testimonies, Seria A 3:49, 7 mai, 1895. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 215, 216). {2MCP 769.3}

Întrebări pentru sfătuitori — Când am încercat să le prezentăm fraţilor şi surorilor noastre reforma sănătăţii şi le-am vorbit despre importanţa faptului de a mânca, a bea şi a face toate lucrurile spre slava lui Dumnezeu, mulţi dintre ei spuneau prin faptele lor: „Nu este treaba nimănui dacă eu mănânc aceasta sau aceea. Indiferent de ce facem, vom suporta noi înşine consecinţele”. {2MCP 769.4}

Dragi prieteni, comiteţi o greşeală majoră. Nu numai voi înşivă suferiţi datorită unui stil de viaţă greşit. Societatea din care faceţi parte suportă consecinţele greşelilor voastre într-o mare măsură, alături de voi înşivă. Dacă voi suferiţi datorită necumpătării în mâncare şi băutură, noi toţi cei care ne aflăm în preajma voastră sau vă suntem asociaţi suntem de asemenea afectaţi de infirmităţile şi bolile voastre. Noi suntem nevoiţi să plătim un preţ al vieţuirii voastre greşite. {2MCP 770.1}

Dacă aceasta conduce la scăderea puterilor minţii sau ale trupului vostru, noi o observăm când suntem în societatea voastră şi suntem afectaţi de ea. Dacă, în loc de a avea un spirit voios, sunteţi întristaţi, răspândiţi o atmosferă întunecată asupra tuturor celor ce se află în preajmă. Dacă suntem trişti şi deprimaţi şi trecem prin necazuri, iar voi sunteţi sănătoşi, puteţi avea o minte limpede şi puteţi să ne arătaţi căile de rezolvare şi să ne adresaţi cuvinte

de mângâiere. Dar dacă mintea voastră este atât de întunecată datorită modului de viaţă greşit, încât nu ne puteţi oferi un sfat corect, nu suferim noi o pierdere? Nu suntem noi afectaţi în mod serios de influenţa voastră? {2MCP 770.2}

Este posibil să avem o încredere destul de mare în modul nostru de a judeca lucrurile, şi cu toate acestea, să dorim să primim sfaturi; deoarece „în mulţimea sfătuitorilor este siguranţă”. Noi dorim ca acţiunile noastre să fie considerate acceptabile de către cei pe care îi iubim şi suntem dispuşi să căutăm sfatul lor, dorind ca ei să fie capabili de a-l oferi cu o gândire lucidă. Dar ce atenţie am putea acorda judecăţii voastre, dacă celulele sistemului vostru nervos au fost solicitate până la epuizare şi dacă puterea minţii voastre a fost consumată datorită unei hrane necorespunzătoare care se află în stomac sau chiar datorită unei hrane sănătoase, dar în cantităţi enorme? Ce atenţie putem acorda judecăţii unor asemenea persoane? Ele gândesc prin păienjenişul unei mase de mâncare nedigerată. Prin urmare, stilul vostru de viaţă ne afectează. Este imposibil să urmezi o cale greşită, fără să-i faci pe alţii să sufere. — Testimonies for the Church 2:356, 357 (1870). {2MCP 770.3}

Atenţie în abordare — dacă ar intra în lucrarea pastorală, cei neglijenţi şi brutali în abordarea oamenilor ar manifesta aceleaşi deficienţe de comportament, aceeaşi lipsă de tact şi abilitate şi în abordarea minţii oamenilor. — Testimonies for the Church 5:399 (1885). {2MCP 770.4}

Cum să rosteşti cuvinte clare — Am fost autorizată să spun câteva cuvinte clare pentru cei care au ajuns dezorientaţi. Nu am îndrăznit să fac altfel decât să le spun adevărul, deoarece am primit o solie pentru ei. — Letter 271, 1903. {2MCP 771.1}

Învăţaţi modul lui Hristos de a lucra cu mintea oamenilor — Învăţaţi să abordaţi mintea oamenilor aşa cum a făcut-o Domnul Hristos. Uneori este necesar să fie rostite cuvinte tăioase, dar, înainte de a pronunţa adevărul pătrunzător ca o sabie, asiguraţi-vă că Sfântul Duh al lui Dumnezeu locuieşte în inima voastră; şi apoi lăsaţi-l să-şi îndeplinească lucrarea. Dar nu *voi* sunteţi cei care trebuie să fie tăioşi. — General Conference Daily Bulletin, 13 aprilie, 1891. (Selected Messages 2:371). {2MCP 771.2}

Cei bolnavi au probleme emoţionale — Adesea, simpatia şi tactul se vor dovedi pentru bolnavi mai benefice decât cele mai competente tratamente acordate într-o manieră rece şi indiferentă. Când medicul se apropie de patul de suferinţă cu un comportament dezinteresat şi neglijent şi îl tratează pe pacient într-o manieră indiferentă, dându-i impresia, prin cuvinte şi gesturi, că nu reprezintă un caz care să necesite prea multă atenţie, el îl lasă pe pacient să tragă propriile concluzii şi îi oferă motive de îngrijorare întemeiate. Adesea, îndoiala şi descurajarea determinate de indiferenţa medicului vor anihila efectul pozitiv al remediilor pe care le prescrie. — The Ministry of Healing, 244 (1905). {2MCP 771.3}

Nu reproşuri, ci o mână binevoitoare — Dacă vedeţi pe cineva ale cărui cuvinte sau atitudini dovedesc că este despărţit de Dumnezeu, nu-l acuzaţi. Nu este lucrarea voastră

aceea de a-l condamna, ci apropiaţi-vă de el pentru a-l ajuta. Parabola oii rătăcite trebuie să devină un moto în fiecare cămin. Păstorul divin le lasă pe cele nouăzeci şi nouă de oi şi pleacă afară, în pustie, pentru a o căuta pe cea pierdută. {2MCP 771.4}

Printre stânci sunt spini şi mărăcini, locuri alunecoase şi fisuri periculoase, iar Păstorul ştie că, dacă oaia se află într-unul dintre aceste locuri, trebuie să fie scoasă de o mână prietenoasă. Când descoperă oaia pierdută, El nu o asaltează cu reproşuri. El nu face altceva decât să Se bucure că a găsit-o în viaţă. Când aude strigătele de departe, Păstorul înfruntă orice obstacol, ca să poată salva oaia pierdută. Cu mâini puternice, dar blânde, El îndepărtează mărăcinii sau o scoate din noroi; şi, cu duioşie, o aşează pe umerii Lui şi o aduce înapoi în turmă. Răscumpărătorul curat şi fără păcat îl poartă pe umeri pe cel păcătos şi murdar. — Manuscript 17, 1895. {2MCP 771.5}

Sfătuirea înţeleaptă — Oferită în mod înţelept, simpatia este bună, dar trebuie manifestată judicios, cunoscând motivele pentru care persoana merită simpatie. Ce trebuie spus despre acceptarea sfatului şi a îndrumărilor? Proverbe 25,9-12: „Apără-ţi pricina împotriva aproapelui tău, dar nu da pe faţă taina altuia, ca nu cumva, aflând-o cineva, să te umple de ruşine.... Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca nişte mere de aur într-un coşuleţ de argint. Ca o verigă de aur şi o podoabă de aur curat, aşa este înţeleptul care mustră, pentru o ureche ascultătoare”. {2MCP 772.1}

Dacă ne asociem pentru a ne ajuta unul pe altul pe calea spre cer, dacă vorbim despre lucrurile divine şi despre lucrurile cereşti, atunci vor exista subiecte despre care merită să discutăm; dar dacă discuţia se concentrează asupra eului şi asupra lucrurilor pământeşti şi lipsite de importanţă, tăcerea este de aur. Urechea ascultătoare va accepta mustrarea cu umilinţă, răbdare şi dispoziţie de a se lăsa învăţată. Atunci, conversaţia noastră se va dovedi benefică şi va îndeplini lucrarea încredinţată de Dumnezeu. Dacă cerinţele prevăzute de instrucţiunea divină sunt îndeplinite de ambele părţi, cel care mustră cu înţelepciune îşi face datoria, iar urechea binevoitoare ascultă cu folos şi este binecuvântată. — Letter 52, 1893. (Sons and Daughters of God, 166). {2MCP 772.2}

Fii calm şi amabil, indiferent de situaţie — Lucruri care au darul de a tulbura, de a încurca şi de a pune răbdarea la încercare vor apărea în permanenţă.... Ei trebuie să fie pregătiţi pentru acestea şi să nu se enerveze sau să-şi piardă echilibrul. Ci trebuie să fie calmi şi amabili, indiferent de situaţia care ar putea să apară.... Să fie conştienţi fără încetare că se ocupă de bărbaţi şi femei a căror minte este bolnavă, care înţeleg deseori lucrurile într-o lumină deformată, şi cu toate acestea, sunt siguri că le înţeleg perfect. — Testimonies for the Church 3:182 (1872). {2MCP 772.3}

Nu aşteptaţi prea mult — Pastorii trebuie să fie atenţi, pentru a nu aştepta prea mult de la persoane care încă rătăcesc orbite în întunericul erorii.... Ei trebuie să fie răbdători şi înţelepţi în abordarea oamenilor, amintindu-şi cât de complexe sunt circumstanţele care au

contribuit la dezvoltarea unor particularităţi atât de diferite ale oamenilor. — Testimonies for the Church 4:262 (1876). {2MCP 773.1}

Atmosfera păcii — Cea dintâi lucrare, fraţii mei, este aceea de a vă însuşi binecuvântarea lui Dumnezeu în propriile voastre inimi. Apoi, aduceţi această binecuvântare în casele voastre, renunţaţi la spiritul de critică, învingeţi tendinţa de a căuta greşelile şi lăsaţi să predomine spiritul voioşiei, al mulţumirii şi bunătăţii. Atmosfera din casele voastre vă va însoţi la serviciu, iar pacea cerului vă va învălui sufletele. Oriunde domneşte iubirea lui Isus, există o milă duioasă şi sensibilitate faţă de nevoile altora. Cea mai preţioasă lucrare în care vă puteţi angaja, fraţii mei, este cultivarea unui caracter creştinesc. — Testimonies for the Church 5:558, 559 (1889). {2MCP 773.2}

Conduceţi la fântânile de apă vie — Cel care caută să-şi astâmpere setea din fântânile acestei lumi va bea numai pentru a înseta din nou. Pretutindeni există oameni însetaţi. Ei tânjesc după ceva care să împlinească nevoia sufletului lor. Unul Singur poate împlini această nevoie. Marea nevoie a lumii, „Dorinţa tuturor popoarelor”, este Domnul Hristos. Harul divin, pe care îl poate dărui numai El, este asemenea unei ape vii, care purifică, împrospătează şi înviorează sufletul. — The Desire of Ages, 187 (1898). {2MCP 773.3}

Înţelegerea punctului de vedere al lumii — O raţiune iluminată ne obligă să recunoaştem că lucrurile cereşti sunt mai presus de lucrurile pământeşti; cu toate acestea, inima degradată a omului îl determină să acorde prioritate lucrurilor pământeşti. Părerile marilor oameni, teoriile ştiinţei, pe nedrept numite astfel, sunt legate de adevărurile Scrierii Sfinte. — The Review and Herald, 24 noiembrie, 1891.{2MCP 773.4}

Marele Sfătuitor — Veniţi la Dumnezeu cu toate nevoile voastre. Nu mergeţi la alţii cu încercările şi ispitele voastre; numai Dumnezeu vă poate ajuta. Dacă îndepliniţi condiţiile făgăduinţelor lui Dumnezeu, acele făgăduinţe se vor împlini pentru voi. Dacă mintea voastră este îndreptată spre Dumnezeu, când vor veni încercări şi ispite, nu veţi cădea din extaz în valea descurajării. Nu veţi vorbi despre confuzie şi îndoială. şi nu veţi spune: „Nu ştiu ce să cred despre aceasta sau despre aceea. Nu mă simt fericit. Nu sunt sigur că avem adevărul”. Tu nu vei proceda astfel, deoarece sufletul tău va avea o ancoră fermă şi sigură. {2MCP 774.1}

Când vorbim despre confuzie şi descurajare, Satana ascultă cu o bucurie diabolică, deoarece lui îi face plăcere să ştie că a reuşit să ne înrobească. Satana nu ne poate cunoaşte gândurile , dar ne poate observa acţiunile, ne poate auzi cuvintele; şi din îndelunga lui cunoaştere a naturii umane, el poate adapta ispitele astfel, încât să profite de punctele slabe de caracter. Cât de adesea îi permitem să cunoască secretul victoriei asupra noastră! Oh, dacă am reuşi să ne controlăm cuvintele şi faptele! Cât de puternici am deveni, dacă vorbirea noastră ar fi de un asemenea caracter, încât să nu ne fie ruşine să ne confruntăm cu raportul ei în ziua judecăţii. Cât de diferite vor părea cuvintele noastre în ziua lui

Dumnezeu, faţă de ceea ce par atunci când le rostim! — The Review and Herald, 19 mai, 1891. {2MCP 774.2}

În mijlocul vostru se află Marele Sfătuitor al tuturor veacurilor şi vă invită să vă puneţi încrederea în El. Să plecăm de la El pentru fiinţe umane nesigure, care depind de Dumnezeu tot atât de mult ca şi noi înşine? Am căzut noi atât de mult sub nivelul privilegiilor noastre? Nu am fost vinovaţi de faptul că am aşteptat atât de puţin şi nu am cerut de la Dumnezeu ceea ce El doreşte să ne ofere? — The Review and Herald, 9 iunie, 1910. {2MCP 774.3}

Capitolul 86 — Acordarea încrederii

Demnitatea încrederii aduce pace minţii — Domnul Hristos îi întreabă pe toţi cei care poartă Numele Său: „Mă iubeşti?” Dacă Îl iubiţi pe Isus, veţi iubi sufletele pentru care a murit El. Poate că o persoană nu are un aspect exterior plăcut, poate că este deficitară în multe privinţe, dar, dacă are reputaţia unei onestităţi indiscutabile, va câştiga încrederea celorlalţi. Dragostea pentru adevăr şi încrederea pe care oamenii o pot avea în ea vor înlătura sau vor accepta trăsăturile deficitare ale caracterului ei. A fi demn de încredere în locul şi chemarea ta şi a avea dispoziţia renunţării la sine cu scopul binecuvântării altora vor aduce pace minţii şi favoare din partea lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 4:353 (1879). {2MCP 775.1}

Atitudinea faţă de trădarea încrederii — Nu veţi şti niciodată, până la judecată, care a fost influenţa unui comportament amabil şi atent faţă de cineva nedemn, inconsecvent şi iresponsabil. Când ne confruntăm cu lipsa de recunoştinţă şi cu trădarea adevărurilor sfinte, suntem tentaţi să ne manifestăm nemulţumirea şi indignarea. Cei vinovaţi se aşteaptă şi se pregătesc pentru aceasta. Dar răbdarea şi bunătatea îi vor lua prin surprindere şi adesea vor trezi în ei impulsuri mai bune şi dorinţa după o viaţă mai nobilă. — The Ministry of Healing, 495 (1905). {2MCP 775.2}

Confidentul nostru este Isus — Puţini apreciază în mod corect şi puţini folosesc privilegiul preţios al rugăciunii. Trebuie să mergem la Isus şi să-i împărtăşim nevoile noastre. Putem să-i aducem micile noastre griji şi dificultăţi, în acelaşi fel cum Îi aducem marile noastre necazuri. Să-i prezentăm Domnului în rugăciune tot ce ne-ar putea tulbura şi descuraja. Dacă simţim la fiecare pas nevoia prezenţei lui Hristos, Satana nu va avea ocazia să-şi strecoare ispitele. Printr-un efort calculat, Satana se străduieşte să ne ţină departe de cel mai bun şi mai înţelegător prieten. Noi nu trebuie să avem nici un alt confident în afară de Isus. Cu El, putem vorbi în siguranţă despre tot ce se află în inimile noastre. — Testimonies for the Church 5:200, 201 (1882). {2MCP 776.1}

Un avertisment cu privire la mărturisiri — Nu-I încurajaţi niciodată pe oameni să vă considere o sursă a înţelepciunii. Când oamenii vin la voi pentru a fi sfătuiţi, îndrumaţi-i către Acela care cunoaşte motivele tuturor inimilor. În lucrarea noastră pastorală, trebuie să se manifeste un spirit diferit. Nimeni să nu aibă rolul de confesor; nimeni nu trebuie să se înalţe pe sine pe o poziţie supremă. Lucrarea noastră este aceea de a ne umili eul şi de a-l înălţa pe Domnul Hristos înaintea oamenilor. După învierea Sa, Mântuitorul a făgăduit că puterea Sa va fi cu toţi cei care vor înainta în Numele Lui. Aceasta este puterea şi numele care trebuie înălţate. Noi trebuie să păstrăm fără încetare în mintea noastră rugăciunea lui Hristos, când cerea ca ucenicii să fie sfinţiţi prin neprihănire şi adevăr. — Manuscript 137, 1907. (Selected Messages 2:170). {2MCP 776.2}

Nu mărturisiţi oamenilor păcatele ascunse decât dacă sunteţi îndemnaţi de Duhul Sfânt — Persoanelor care vin să vă ceară să vă rugaţi pentru ele, prezentaţi-le aceste gânduri: suntem fiinţe umane; noi nu putem cunoaşte nici inima, nici secretele vieţii voastre. Acestea sunt cunoscute numai de voi şi de Dumnezeu. {2MCP 776.3}

Dacă vă pocăiţi acum de păcatele voastre, dacă nici unul dintre voi nu poate înţelege că într-o anumită situaţie a acţionat în contradicţie cu lumina primită din partea lui Dumnezeu şi a neglijat să-şi respecte trupul, templul şi proprietatea lui Dumnezeu, degradându-l prin obiceiuri greşite, să mărturisească aceste lucruri înaintea lui Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt nu vă îndeamnă în mod special să vă mărturisiţi în prezenţa oamenilor păcatele de natură particulară, nu le spuneţi nici unui suflet. — *Our Camp Meetings,* Patriarchs and Prophets, 44. 45 (1892). (Counsels on Health, 373, 374). {2MCP 776.4}

Dumnezeu să fie confesorul vostru — Toţi oamenii au nevoie de o experienţă practică şi personală a încrederii în Dumnezeu. Nimeni să nu devină confesorul vostru; deschideţi-vă inimile înaintea lui Dumnezeu; Spuneţi-i toate secretele sufletului. Aduceţi la El încurcăturile voastre, mici şi mari, iar El vă va arăta o cale de a ieşi din ele. Numai Dumnezeu ştie cum să vă ofere exact ajutorul de care aveţi nevoie. — Gospel Workers, 418 (1915). {2MCP 777.1}

Mi-am mărturisit păcatul înaintea lui Dumnezeu, iar El m-a iertat — Nu este ceva vrednic de laudă să vorbim despre slăbiciunile şi descurajarea noastră. Fiecare dintre noi să spună: „Sunt întristat pentru că am cedat ispitei, pentru că rugăciunile mele sunt atât de superficiale, iar credinţa mea este atât de slabă. Nu am nici o scuză pentru că viaţa mea religioasă este pipernicită. Dar mă străduiesc, în Hristos, să ajung la plinătatea caracterului. Am păcătuit, dar încă Îl iubesc pe Domnul Isus. Am căzut de multe ori, dar El şi-a întins mâna pentru a mă salva. I-am spus totul despre greşelile mele. I-am mărturisit cu ruşine şi tristeţe că L-am dezonorat. Am privit spre cruce şi am rostit: El a suferit toate acestea pentru mine. Duhul Sfânt mi-a descoperit propria mea lipsă de recunoştinţă şi păcatul de a-l fi făcut de ruşine pe Domnul Hristos. Cel care n-a cunoscut păcatul a iertat vina păcatului meu. El mă cheamă la o viaţă mai înaltă şi mai nobilă şi mă avânt spre ceea ce este înaintea mea”. — Manuscript 161, 1897. {2MCP 777.2}

Nici o virtute deosebită în mărturisirea înaintea oamenilor — Sper că nimeni nu va ajunge la concluzia că obţine favoarea lui Dumnezeu dacă îşi mărturiseşte păcatele sau că ar exista vreo virtute deosebită în mărturisirea păcatelor înaintea oamenilor. Pentru aceasta este necesară o experienţă a credinţei care lucrează prin dragoste şi purifică sufletul. Dragostea lui Hristos va supune înclinaţiile păcătoase. Adevărul nu numai că poartă în el însuşi dovada originii lui cereşti, dar în acelaşi timp dovedeşte că, prin harul Duhului lui Dumnezeu, reuşeşte să cureţe sufletul. {2MCP 777.3}

Domnul doreşte să venim în fiecare zi la El, cu toate necazurile noastre, şi să ne mărturisim păcatele, iar El ne poate dărui odihnă în purtarea jugului şi a poverii Sale. Duhul

Lui cel Sfânt ne va umple sufletul cu puterea harului Său şi fiecare gând va fi adus în supunere de ascultarea faţă de Hristos. — Testimonies for the Church 5:648 (1889). {2MCP 778.1}

Omul să nu-şi mărturisească păcatele înaintea oamenilor căzuţi — Nu este nici o înjosire ca omul să îngenuncheze în faţa Creatorului lui şi să-şi mărturisească păcatele, cerând iertare prin meritele Mântuitorului crucificat şi înviat. Este un act nobil să-ţi recunoşti greşelile înaintea Celui care a fost străpuns şi rănit de fărădelege şi răzvrătire. Aceasta ne înalţă în ochii oamenilor şi ai îngerilor; pentru că „cel ce se umileşte va fi înălţat”. {2MCP 778.2}

Dar cel care se pleacă în faţa omului căzut şi îşi dezvăluie gândurile tainice şi visele inimii se dezonorează pe sine, înjosindu-şi demnitatea şi degradându-şi orice pornire nobilă a sufletului.... Această mărturisire înjositoare a păcatelor înaintea oamenilor este una dintre cauzele căreia i se datorează, într-o mare măsură, creşterea răului care întinează lumea şi o pregăteşte pentru distrugerea finală. — Testimonies for the Church 5:638, 639 (1889). {2MCP 778.3}

Dezvăluirea publică a păcatelor ascunse răspândeşte răul — Mi s-a arătat că multe, multe mărturisiri nu trebuie rostite niciodată în auzul oamenilor muritori; deoarece rezultatul unui asemenea act nu poate fi anticipat de judecata parţială a unor fiinţe limitate. Seminţele răului sunt împrăştiate în mintea şi inima celor ce ascultă mărturisirile, iar atunci când vor fi ispitiţi, aceste seminţe vor încolţi şi vor aduce roade, iar experienţele triste se vor repeta. Pentru că cei ispitiţi vor gândi că aceste păcate nu pot fi atât de grave; nu au mărturisit şi aceia care sunt de multă vreme creştini că au făcut tocmai aceste lucruri? Prin urmare, mărturisirea publică în biserică a acestor păcate ascunse se va dovedi mai degrabă o mireasmă a morţii decât o mireasmă de viaţă spre viaţă. — Testimonies for the Church 5:645 (1889). {2MCP 778.4}

Dezvăluirea secretelor desparte sufletul de Dumnezeu — Am văzut că, atunci când surorile care sunt predispuse să vorbească se adună în grupe, Satana este întotdeauna prezent, deoarece îşi găseşte de lucru. El este gata să stârnească mintea şi să profite cât se poate de mult. Satana ştie că şoptirile, vorbirea de rău, colportarea povestirilor, dezvăluirea secretelor şi disecarea caracterelor altora despart sufletul de Dumnezeu. Aceasta înseamnă moartea spiritualităţii şi scăderea influenţei religioase. {2MCP 779.1}

Sora _____ păcătuieşte mult prin vorbire. Cuvintele ei ar trebui să exercite o influenţă spre bine, dar ea vorbeşte adesea la întâmplare. Uneori, cuvintele ei construiesc o imagine falsă a lucrurilor transmise. Uneori exagerează. Prin urmare, aceasta este minciună. Deşi nu există intenţia de a greşi, obiceiul de a vorbi mult şi de a discuta despre subiecte nefolositoare a fost cultivat atât de mult timp, încât ea a devenit neglijentă şi neatentă la ceea ce spune şi deseori nici măcar nu mai ştie ce a declarat. Aceasta distruge influenţa bună pe care ar fi trebuit să o aibă. Este timpul unei schimbări totale în această privinţă.

Societatea ei nu a fost apreciată aşa cum ar fi putut fi dacă nu şi-ar fi îngăduit un asemenea mod păcătos de vorbire. — Testimonies for the Church 2:185, 186 (1868). {2MCP 779.2}

Turnând necazurile în urechi omeneşti — Uneori turnăm propriile noastre necazuri în urechile altora şi împărtăşim întristările noastre unor persoane care nu sunt în stare să ne ajute, neglijând să I le spunem lui Isus, care este capabil să transforme căile tristeţii în cărări ale bucuriei şi păcii. — The Signs of the Times, 17 martie, 1887. (HC 97). {2MCP 779.3}

Fiţi atenţi cu oamenii care nu Îl cunosc pe Dumnezeu — Continuându-şi instrucţiunile date ucenicilor Săi, Isus a zis: „Păziţi-vă de oameni”. Ei nu trebuia să-şi pună încrederea în aceia care nu Îl cunoşteau pe Dumnezeu, Împărtăşindu-le preocupările lor şi cerându-le sfatul, deoarece aceasta ar fi oferit un avantaj agenţilor lui Satana. Adesea, ideile şi metodele oamenilor împiedică planurile lui Dumnezeu. Cei care zideau templul Domnului trebuia să construiască după planul descoperit pe munte — asemenea celui divin. Când slujitorii Săi depind de sfatul oamenilor care nu se află sub călăuzirea Duhului Sfânt, Dumnezeu este dezonorat şi Evanghelia este trădată. {2MCP 779.4}

Înţelepciunea omenească este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. Cei care se lasă conduşi de ea vor greşi în mod sigur. — The Desire of Ages, 354 (1898). {2MCP 780.1}

Nu trădaţi încrederea şi misiunea sfântă — În fiecare dintre instituţiile noastre va veni o perioadă de criză. Vor fi exercitate presiuni împotriva lor atât din partea credincioşilor, cât şi a celor necredincioşi. Nu trebuie să existe nici o trădare a încrederii sau misiunii sfinte pentru beneficiul şi înălţarea eului. Noi trebuie să veghem în permanenţă asupra vieţilor noastre şi să fim cât se poate de vigilenţi, pentru a nu crea o impresie greşită în faţa lumii. Transmiteţi, prin cuvinte şi fapte: „Eu sunt creştin. Nu pot acţiona după învăţăturile lumii. Eu trebuie să-l iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele meu ca pe mine însumi. Nu pot să fiu de acord sau să mă implic în vreun plan care ar putea să afecteze, chiar şi măcar în cea mai mică măsură, capacitatea mea de a fi folositor, să scadă influenţa mea sau să-mi distrugă încrederea în vreunul dintre trimişii lui Dumnezeu”. — Testimonies for the Church 5:479 (1889). {2MCP 780.2}

Capitolul 87 — Psihologia şi teologia

Psihologia în Sfintele Scripturi — Adevăratele principii ale psihologiei se află în Sfintele Scripturi. Omul nu îşi cunoaşte propria lui valoare. El acţionează în conformitate cu temperamentul lui neconvertit, deoarece nu priveşte la Isus, Autorul şi Desăvârşitorul credinţei lui. Cel care vine la Isus, care crede în El şi Îl acceptă ca Exemplu al său înţelege însemnătatea cuvintelor: „Le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1, 12). {2MCP 781.1}

Când îşi ocupă locul la picioarele lui Isus, omul este făcut în stare să înţeleagă reflectarea propriei lui nelegiuiri, viaţa păcătoasă şi adâncimile teribile ale degradării în care se poate cufunda o inimă omenească. El reuşeşte să discearnă caracterul curat al Celui fără păcat şi desăvârşirea oferită păcătosului pocăit şi convertit. El stă alături de Domnul Hristos în locurile cereşti. — Manuscript 121, 1902. {2MCP 781.2}

Dumnezeu înţelege cu precizie lucrarea minţii omeneşti — Domnul Dumnezeu este infailibil în capacitatea lui de înţelegere. El înţelege lucrarea minţii omeneşti, principiile active ale fiinţelor omeneşti pe care le-a creat, precum şi modul în care se vor lăsa influenţate de lucrurile care apar, maniera în care vor reacţiona în faţa fiecărei ispite şi în fiecare circumstanţă în care se află. {2MCP 781.3}

„Căci căile Domnului sunt lămurite înaintea ochilor Domnului" (Proverbe 5,21). „Ochii Domnului sunt în orice loc" (Proverbe 15,3). „Căci El vede până la marginile pământului, zăreşte totul sub ceruri" (Iov 28, 24). „Căci Domnul cercetează toate inimile şi pătrunde toate închipuirile şi toate gândurile" (1 Cronici 28, 9). El cunoaşte lucrurile care vin în mintea noastră, fiecare dintre ele. „Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face" (Evrei 4, 13). — Letter 18, 1895. {2MCP 782.1}

Dumnezeu cunoaşte toate lucrările tainice ale minţii omeneşti — Se gândesc femeile şi bărbaţii la modul în care Dumnezeu priveşte creaturile pe care le-a făcut? El a creat mintea omului. Mintea noastră nu zămisleşte nici măcar un singur gând nobil care să nu fi venit de la El. Domnul cunoaşte toate lucrările tainice ale minţii omeneşti; nu este El creatorul minţii? Dumnezeu înţelege că păcatul l-a degradat şi înjosit pe om, dar îl priveşte cu milă şi compasiune; deoarece El vede puterea pe care o are Satana asupra lui. — Manuscript 56, 1899. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1105). {2MCP 782.2}

Religia aduce pace şi fericire — S-a creat impresia că religia este dăunătoare sănătăţii. Această idee este greşită şi nu trebuie promovată. Adevărata religie aduce pace, fericire şi mulţumire. Evlavia este benefică atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru viaţa viitoare. — Letter 1b, 1873. {2MCP 782.3}

A sta la picioarele lui Isus sau a te baza pe înţelepciunea omenească — Domnul Hristos trebuie implicat în toate gândurile, simţămintele şi preferinţele noastre. El trebuie exemplificat în cel mai mic detaliu al slujirii de zi cu zi în lucrarea pe care ne-a încredinţat-o s-o îndeplinim. Dacă, în loc de a ne baza pe înţelegerea omenească sau de a ne conforma zicalelor lumeşti, noi stăm la picioarele lui Isus şi sorbim cu nesaţ cuvintele Sale, învăţând de la El şi spunând: „Doamne, ce doreşti Tu să fac?”, independenţa noastră nativă, încrederea noastră în sine, puternica noastră voinţă personală vor fi înlocuite cu un spirit supus, sincer asemenea unui copil şi dispus să se lase învăţat. Când ne aflăm într-o relaţie corectă cu Dumnezeu, vom respecta atât autoritatea de conducător a lui Hristos, cât şi pretenţia Lui de a primi din partea noastră o ascultare necondiţionată. — Letter 186, 1902. (HC 99). {2MCP 782.4}

Legaţi ştiinţa adevăratei sfinţenii cu ştiinţa filozofiei gândirii — Dumnezeu nu a dat nici o altă lumină suplimentară care să ia locul Cuvântului Său. Această lumină are rolul de a conduce mintea derutată la Cuvântul Său, care, dacă este mâncat şi digerat, înseamnă viaţă pentru suflet. Apoi, faptele bune vor fi văzute aşa cum este văzută lumina în întuneric. {2MCP 783.1}

Dacă, atunci când studiaţi filozofia gândirii umane, aţi cerceta cu atenţie ştiinţa adevăratei evlavii, experienţa voastră creştină ar fi foarte diferită de ceea ce este. De ce aţi întors spatele izvoarelor curate ale Libanului, ca să beţi din apele murdare ale câmpiei — înşelăciunea ideilor omeneşti? Inima are nevoie de o putere care poate fi descoperită numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Această putere este pâinea vieţii; dacă o mănâncă, omul va trăi veşnic. El nu trebuie să guste doar ocazional pâinea care vine din cer, ci să trăiască prin cuvintele ei, care sunt duh şi viaţă pentru primitor. Cea mai serioasă cercetare a adevărului şi însuşirea personală a cuvintelor lui Hristos lucrează o transformare a caracterului. — Letter 130, 1901. {2MCP 783.2}

Duhul Sfânt umple mintea curată — Noi trebuie să ne umplem mintea în mod continuu cu Hristos şi să ne golim de egoism şi păcat.... Pe măsură ce vă goliţi mintea de vanitate şi frivolitate, golul va fi umplut cu ceea ce Dumnezeu aşteaptă să vă ofere — Duhul Său Sfânt. Atunci, din comoara bună a inimii vor ieşi lucruri bune, mărgăritare ale gândirii, iar ceilalţi vor înţelege cuvintele.... Gândurile şi sentimentele voastre vor stărui asupra Domnului Hristos, iar voi veţi reflecta asupra celorlalţi lumina care a strălucit asupra voastră, venind de la Soarele neprihănirii. — The Review and Herald, 15 martie, 1892. (HC 115). {2MCP 783.3}

Principiile se aplică în toate circumstanţele — Domnul a vorbit în mod explicit în Cuvântul Său Sfânt. Acele pagini binecuvântate sunt pline de învăţătură şi viaţă, în armonie cu adevărul. Ele constituie o normă de viaţă desăvârşită. Sunt oferite învăţături şi sunt stabilite principii care se aplică în toate circumstanţele vieţii, chiar dacă anumite situaţii particulare ar putea să nu fie menţionate. Nu este omis nimic din ceea ce este esenţial pentru

un sistem desăvârşit al credinţei şi pentru metode corecte în practică. Toate datoriile pe care Dumnezeu le cere din partea noastră sunt prezentate în mod clar; şi dacă cineva nu va reuşi să ajungă la viaţa veşnică, aceasta se va datora faptului că s-a încrezut în sine, a fost plin de concepte zadarnice şi nu a depins pentru mântuire numai de meritele sângelui lui Hristos. De pe calea cea dreaptă, nu va cădea nici unul dintre cei umili şi oneşti care acceptă Biblia ca fiind călăuza lor şi sursa tuturor sfaturilor lor. — Letter 34, 1891. {2MCP 784.1}

Adevărul este un principiu activ — Adevărul este un principiu activ şi lucrător, care modelează inima şi viaţa astfel, încât să existe o continuă înaintare spre cer.... Cu fiecare efort al voinţei, se obţine un nou impuls spre acţiune. Caracterul moral se aseamănă din ce în ce mai mult cu caracterul şi gândirea lui Hristos. Creştinul care înaintează este în posesia unui har şi a unei iubiri care transmit cunoştinţă, deoarece înţelegerea divină şi pătrunzătoare a caracterului lui Hristos are o înrâurire profundă asupra înclinaţiilor lui. Slava lui Dumnezeu, care se descoperă deasupra scării, poate fi înţeleasă şi preţuită numai dacă urcăm treaptă cu treaptă, atraşi fără încetare tot mai sus, spre ţintele nobile descoperite de Domnul Hristos. Toate însuşirile minţii şi trupului trebuie angajate în această lucrare. — Manuscript 13, 1884. (HC 68). {2MCP 784.2}

O abordare pozitivă — Cerul observă pe cel care aduce cu sine o atmosferă plină de pace şi dragoste. Un asemenea om îşi va primi răsplata sa. El va sta în picioare în marea zi a Domnului. — Manuscript 26, 1886. (HC 234). {2MCP 784.3}

Sfătuirea şi educaţia nu exclud relaţia personală cu Dumnezeu — Deşi educaţia, pregătirea şi sfatul celor cu experienţă sunt esenţiale, lucrătorii trebuie învăţaţi să nu se bazeze numai pe judecata omului. Ca oameni liberi ai lui Dumnezeu, toţi trebuie să ceară înţelepciune de la El. Dacă cel ce învaţă depinde numai de ideile altuia şi nu avansează dincolo de acceptarea planurilor acestuia, va înţelege lucrurile doar prin prisma gândirii lui şi, prin aceasta, nu va fi decât o reflectare a unei alte persoane. Dumnezeu îi tratează pe oameni ca pe nişte fiinţe responsabile. El va lucra prin Duhul Său în mintea pe care a dăruit-o omului numai dacă omul îi va oferi posibilitatea de a lucra şi dacă va înţelege lucrările Sale. Planul Său este ca fiecare om să-şi folosească mintea şi conştiinţa pentru el însuşi. Dumnezeu nu doreşte ca vreun om să devină umbra altuia, exprimând numai opiniile altcuiva. — Testimonies for the Church 5:724, 725 (1889). {2MCP 785.1}

Dumnezeu aprobă cea mai înaltă cultură intelectuală — Dacă este sfinţită prin iubire şi temere de Dumnezeu, cea mai înaltă cultură intelectuală beneficiază de aprobarea Lui deplină. Oamenii umili, aleşi de Hristos, au umblat cu El timp de trei ani şi au fost supuşi influenţei înălţătoare a Maiestăţii cerului. Domnul Hristos a fost cel mai mare educator pe care L-a cunoscut lumea vreodată. — The Review and Herald, 21 iunie, 1877. (Fundamentals of Christian Education, 47, 48). {2MCP 785.2}

Mintea este sursa tuturor acţiunilor, bune sau rele — El a pregătit acest sălaş viu pentru minte, „ţesut în chip ciudat”, un templu pe care Domnul Însuşi l-a pregătit pentru

locuirea Duhului Lui Sfânt. Mintea conduce întreaga fiinţă umană. Toate acţiunile noastre, bune sau rele, îşi au sursa în minte. Mintea este aceea care se închină lui Dumnezeu şi ne aşează în rândul fiinţelor cereşti. Cu toate acestea, mulţi îşi petrec întreaga viaţă fără a deveni înţelepţi cu privire la ... [„recipientul”] ce conţine această comoară. — Special Testimonies On Education, 33, 11 mai, 1896. (Fundamentals of Christian Education, 426). {2MCP 785.3}

Mintea e condusă de cer sau este pervertită — Purificat, înnobilat şi condus de cer, intelectul este o putere universală ce zideşte Împărăţia lui Dumnezeu. Intelectul pervertit exercită exact influenţa opusă; corupe puterea omenească încredinţată cu scopul de a fi dezvoltată printr-un efort sârguincios în facerea binelui. Intelectul pervertit înşeală şi distruge. {2MCP 785.4}

Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu suficiente însuşiri pentru a fi capabili şi înţelepţi să ducă mai departe şi să reprezinte cu putere şi abilitate minunatele lucrări ale Domnului, pentru toţi cei care Îl iubesc şi păzesc poruncile Lui. El a dorit ca omul să păzească poruncile lui Dumnezeu, deoarece păzirea poruncilor Sale contribuie la sănătatea şi viaţa tuturor fiinţelor omeneşti. {2MCP 786.1}

Talentele încredinţate constituie o responsabilitate sfântă. Nici un om nu trebuie să tânjească după talente pe care nu le are, decât dacă s-a rugat şi a cerut înţelepciune de sus — pentru a fi sigur de corecta folosire a tuturor capacităţilor dăruite de Dumnezeu, — astfel încât să hotărască să Îl onoreze şi să-l slăvească pe Dumnezeu prin talentele pe care le primeşte în dar. Este o lucrare minunată să crezi şi să accepţi lumina sfântă venită din partea lui Dumnezeu, pentru a o răspândi tuturor celor ce se află în întunericul erorii; deoarece această lumină este oferită fără părtinire şi fără interese egoiste, ca să ajute, să binecuvânteze şi să salveze sufletele pieritoare. Pentru lucrătorul credincios, ea este o comoară care îl face să fie mai bogat în cer decât un milionar pe pământ. El este moştenitorul lui Dumnezeu, împreună moştenitor cu Isus Hristos al unei glorii veşnice mult mai valoroase. — Manuscript 63, 1900. {2MCP 786.2}

Omul creat pentru un scop nobil — Ceea ce constituie valoarea unui om nu este pretenţia şi aparenţa superiorităţii, ci adevărata nobleţe a minţii. Cultivarea corespunzătoare a însuşirilor intelectuale reprezintă adevărata identitate a omului. Aceste însuşiri nobile sunt dăruite pentru a contribui la formarea caracterului pentru viaţa viitoare nemuritoare. Omul a fost creat pentru a se bucura de un statut mai înalt şi mai sfânt decât cel pe care i-l poate oferi lumea aceasta. El a fost creat după chipul lui Dumnezeu, pentru un scop atât de înalt şi de nobil, încât să atragă atenţia tuturor îngerilor. Testimonies for the Church 4:438 (1880). {2MCP 786.3}

Modul de gândire trebuie schimbat — Mintea multora poate ajunge la un stadiu atât de josnic, încât Dumnezeu nu mai poate lucra prin şi pentru ea. Modul de gândire trebuie schimbat, iar conştiinţa morală trebuie trezită, astfel încât să poată înţelege cerinţele

lui Dumnezeu. Conţinutul şi esenţa adevăratei religii trebuie să fie recunoscute şi evidenţiate fără încetare de relaţia noastră personală cu Dumnezeu — prin cuvinte, prin fapte şi prin comportament. Umilinţa trebuie să ia locul mândriei, seriozitatea să ia locul uşurătăţii, iar devoţiunea, locul indiferenţei nereligioase. — Testimonies for the Church 4:582 (1881). {2MCP 786.4}

Gândirea motivează slujirea — Am văzut că, în perioada verii trecute, spiritul predominant a fost acela al unei căutări până la limită a ofertelor acestei lumi. Poruncile lui Dumnezeu nu au fost respectate. Deşi pretindem că slujim legii lui Dumnezeu, mintea multora se află în slujba lumii. Dar ei nu pot sluji legii lui Dumnezeu, în timp ce gândurile lor sunt ocupate cu lucrurile pământeşti şi interesele personale. — Testimonies for the Church 1:150 (1857). {2MCP 787.1}

Serviciul acceptat de Dumnezeu — Mulţi cred că defectele lor de caracter îi fac incapabili să atingă standardul pe care l-a înălţat Domnul Hristos, dar tot ce trebuie să facă aceşti oameni este să se umilească la fiecare pas sub braţul puternic al lui Dumnezeu. Hristos nu evaluează omul în raport cu cantitatea de lucru pe care o realizează, ci în funcţie de spiritul în care este îndeplinită lucrarea. {2MCP 787.2}

Când îi vede pe oameni ridicând poverile, străduindu-se să le poarte cu o inimă smerită, cu neîncredere în sine şi într-o dependenţă totală de El, Domnul adaugă lucrării lor perfecţiunea şi suficienţa Sa, iar lucrarea este acceptată de către Tatăl. Noi suntem acceptaţi în Fiul Iubit. Defectele celui păcătos sunt acoperite de perfecţiunea şi plinătatea Domnului, Neprihănirea noastră. Cei care depun eforturi umile, cu o dorinţă sinceră şi cu o inimă smerită, pentru a trăi la înălţimea cerinţelor lui Dumnezeu, sunt priviţi de către Tatăl cu o iubire duioasă şi plină de înţelegere; El îi consideră ca pe nişte copii ascultători şi neprihănirea lui Hristos le este atribuită. — Letter 4, 1889. {2MCP 787.3}

Cunoaşterea lui Hristos aduce vigoare minţii — Domnul Hristos este un izvor de viaţă. Ceea ce au nevoie oamenii este o mai limpede cunoaştere a Lui; ei au nevoie de răbdare şi bunătate şi au nevoie să înveţe cu sârguinţă cum poate fi deschisă întreaga lor inimă faţă de agenţii vindecători ai cerului. Când lumina iubirii lui Dumnezeu străluceşte în cămările întunecoase ale sufletului, neliniştea, tulburarea şi insatisfacţia vor înceta, iar bucuriile pline de satisfacţie vor oferi sănătate minţii şi putere trupului. — The Ministry of Healing, 247 (1905). {2MCP 787.4}

Cu Hristos nu există eşec — Puterea infinită a Duhului Sfânt este fortăreaţa de apărare a fiecărui suflet pocăit. Nici un suflet care cere protecţia lui Hristos cu credinţă şi părere de rău pentru păcat nu va fi lăsat să ajungă sub puterea vrăjmaşului. Mântuitorul este alături de copiii Săi când sunt ispitiţi şi încercaţi. Cu El nu poate exista eşec, pierdere, imposibilitate sau înfrângere; noi putem împlini toate lucrurile prin Cel care ne întăreşte. — The Desire of Ages, 490 (1898). {2MCP 788.1}

Capitolul 88 — Influenţe negative asupra minţii

Să renunţăm la căutarea greşelilor — Noi ar trebui să smulgem din gândurile noastre nemulţumirile şi căutarea greşelilor. Să nu privim în permanenţă la toate defectele pe care le-am putea vedea.... Dacă dorim să păstrăm o relaţie bună cu Dumnezeu, trebuie să privim stăruitor la lucrurile mari şi preţioase — la neprihănirea, slava, puterea, bunătatea, afecţiunea, iubirea pe care Dumnezeu le revarsă asupra noastră. şi, privind astfel, mintea noastră va deveni atât de legată de aceste lucruri de natură veşnică, încât nu vom avea nici o dorinţă de a descoperi greşelile altora. — Manuscript 153, 1907. (HC 232). {2MCP 789.1}

Noi tindem să ne amintim lucrurile rele — Trebuie să învăţăm să interpretăm conduita celorlalţi în maniera cea mai favorabilă posibilă.... Dacă suspectăm fără încetare răul, suntem în pericolul de a genera exact lucrurile pe care le suspectăm.... Nu putem trăi fără să suferim uneori în sufletul nostru sau fără ca temperamentul să ne fie pus la încercare, dar, în calitate de creştini, trebuie să fim tot atât de răbdători, de înţelegători, umili şi smeriţi precum dorim să fie şi alţii. {2MCP 789.2}

Oh, de câte mii de fapte bune şi gesturi de bunăvoinţă beneficiem noi, ... care dispar neobservate ca roua sub razele soarelui, în timp ce pagubele reale sau imaginare lasă o impresie aproape imposibil de şters în viitor! {2MCP 789.3}

Cel mai bun exemplu pe care îl putem oferi altora este acela de a fi oneşti cu noi înşine, de a lăsa în seama lui Dumnezeu persoana noastră, reputaţia noastră şi de a nu manifesta prea mare interes în corectarea fiecărei impresii greşite sau în prezentarea situaţiei noastre într-o lumină favorabilă. — Letter 25, 1870. (HC 237). {2MCP 790.1}

Imaginile asupra cărora stăruim ne schimbă viaţa — Tot ceea ce ne determină să vedem slăbiciunea naturii umane se află în planul lui Dumnezeu de a ne ajuta să privim la El şi în nici un caz să nu ne punem încrederea în oameni sau să considerăm omenescul un mijloc de apărare.... Noi suntem schimbaţi după chipul lucrurilor asupra cărora stăruim. Prin urmare, cât de important este să ne deschidem inima faţă de lucrurile adevărate, plăcute şi care se bucură de o bună reputaţie! — Letter 63, 1893. (HC 248). {2MCP 790.2}

Să ne amintim de fragilitatea naturii umane — În relaţiile cu semenii noştri, trebuie să ţinem cont că şi ei sunt supuşi aceloraşi tendinţe, suferă aceleaşi slăbiciuni şi suportă aceleaşi generală. Dumnezeu ... ne solicită să înlăturăm ispite ca şi noi. şi asemenea nouă, ei trebuie să lupte cu viaţa pentru a-şi păstra integritatea.... {2MCP 790.3}

Adevărata curtenie creştină reuneşte şi desăvârşeşte dreptatea şi politeţea, mila şi iubirea o întregesc, conferind caracterului cele mai fine retuşuri şi cel mai atrăgător şarm. — Letter 25, 1870. (HC 236). {2MCP 790.4}

Nu ridicaţi bariere — Domnul doreşte ca poporul Său să folosească alte metode în locul condamnării răului, chiar dacă aceasta este îndreptăţită. El doreşte să facem mai mult decât să le adresăm adversarilor noştri acuzaţii, care nu fac altceva decât să-i împingă tot mai departe de adevăr. Lucrarea pe care Domnul Hristos a venit să o realizeze în lumea noastră nu a fost aceea de a ridica bariere şi de a-i ameninţa pe oameni pentru faptul că sunt greşiţi. Cel care se aşteaptă să lumineze un popor înşelat trebuie să se apropie de ei şi să lucreze pentru ei în iubire. El trebuie să devină centrul de răspândire a unei influenţe sfinte. — Gospel Workers, 373 (1915). {2MCP 790.5}

Învingeţi sensibilitatea — Mulţi oameni au o sensibilitate nesfinţită, care îi menţine într-o continuă căutare a unor anumite cuvinte, anumite priviri sau acţiuni pe care să le poată interpreta drept o lipsă de respect sau de apreciere. Toate acestea pot fi învinse. Fiecare trebuie să înainteze în temere de Dumnezeu, făcând tot ceea ce poate mai bine, fără să se intereseze sau să se îngrijoreze dacă vor fi apreciaţi sau ofensaţi de critici, slujind cu ardoare lui Dumnezeu şi învăţând să construiască cele mai favorabile interpretări cu privire la tot ce ar părea ofensator în comportamentul altora. — Manuscript 24, 1887. (HC 240). {2MCP 790.6}

Nu vânaţi motive de nemulţumire — Faptul că îi judecăm pe fraţii noştri, că îngăduim ca simţămintele noastre să fie stârnite împotriva lor, atunci când credem că nu s-au comportat tocmai corect faţă de noi, nu va aduce nici o binecuvântare în inimile noastre şi nu va îmbunătăţi în nici un fel situaţia creată. Eu nu îndrăznesc să permit ca simţămintele mele să alunece pe calea vânării tuturor motivelor de nemulţumire, repetându-le mereu şi mereu şi trăind într-o atmosferă de neîncredere, ostilitate şi disensiune. — Letter 74, 1888. (HC 239). {2MCP 791.1}

Pierderea integrităţii conştiinţei — Când îţi pierzi integritatea conştiinţei, sufletul tău devine terenul de luptă al lui Satana; îndoielile şi temerile tale vor fi suficiente ca să-ţi paralizeze energiile şi să te ducă la descurajare. — Letter 14, 1885. (HC 94). {2MCP 791.2}

Lucrarea specială a lui Satana este să provoace disensiune — Neglijenţa în cultivarea unei consideraţii duioase şi a înţelegerii reciproce a provocat disensiune, neîncredere, un spirit de căutare a greşelilor şi o dezbinare acest mare păcat şi să ne străduim să răspundem rugăciunii lui Isus ca ucenicii Săi să fie una, după cum El şi Tatăl sunt una.... Provocarea disensiunii este lucrarea specială a lui Satana ... pentru ca lumea să fie privată de cea mai puternică mărturie pe care o pot oferi creştinii — şi anume că Dumnezeu L-a trimis pe propriul Său Fiu pentru a aduce în armonie minţi turbulente, mândre, invidioase, geloase şi bigote. — Letter 25, 1870. (HC 237). {2MCP 791.3}

Presiunile emoţionale negative tulbură întreaga fiinţă — Invidia şi gelozia sunt boli care tulbură toate însuşirile fiinţei. Ele au apărut în paradis o dată cu Satana.... Cei care ascultă vocea lui vor jefui meritele altora şi vor falsifica şi răstălmăci realitatea pentru a se înălţa pe ei înşişi. Dar nimic întinat nu poate intra în cer şi, dacă aceia care cultivă acest

spirit nu sunt schimbaţi, nu vor intra niciodată acolo, deoarece ei i-ar critica şi pe îngeri. Ei ar invidia coroana altora. Asemenea oameni nu ar şti să vorbească decât despre imperfecţiunile şi greşelile celorlalţi. — The Review and Herald, 14 septembrie, 1897. (HC 234). {2MCP 792.1}

Un temperament nesfânt pune în pericol mintea şi viaţa evanghelistului — Manifestarea temperamentului tău nesfânt chiar în mijlocul adunării poporului lui Dumnezeu îţi pune în pericol mintea şi viaţa. Întreabă-te: Merită să continuu în modul în care am acţionat, în ceartă şi conflicte? — Letter 21, 1901. {2MCP 792.2}

Când puterea lui Dumnezeu este pierdută — Bărbaţii şi femeile au fost cumpăraţi cu un preţ, şi încă ce preţ! Însăşi viaţa Fiului lui Dumnezeu. Ce lucru teribil este ca aceştia să se aşeze într-o poziţie în care puterile lor fizice, mintale şi morale sunt degradate şi îşi pierd vigoarea şi puritatea! Asemenea bărbaţi şi femei nu pot aduce lui Dumnezeu o jertfă plăcută. {2MCP 792.3}

Prin pervertirea apetitului şi a pasiunilor, omul a pierdut puterea lui Dumnezeu şi a devenit un instrument al nelegiuirii. Întreaga fiinţă este bolnavă — trup, suflet şi spirit. Dar a fost oferit remediul pentru sfinţirea umanităţii. Trupul şi mintea nesfântă pot fi curăţite. Pentru ca noi să putem primi iertare şi mântuire, a fost prevăzut un minunat remediu. — Letter 139, 1898. {2MCP 792.4}

Cel care urmăreşte simplitatea în toate obişnuinţele vieţii, înfrânându-şi apetitul şi controlându-şi pasiunile, îşi poate păstra însuşirile minţii puternice, active, viguroase şi receptive la tot ceea ce solicită gândirea şi acţiunea, capabile să discearnă între sfânt şi nesfânt şi pregătite să se angajeze în orice activitate spre slava lui Dumnezeu şi binele omenirii. — The Signs of the Times, 29 septembrie, 1881. (Sons and Daughters of God, 86). {2MCP 792.5}

Cei care cad sunt lipsiţi de o atitudine mintală sănătoasă — Cei care cad în capcana lui Satana nu au ajuns încă să manifeste o atitudine mintală sănătoasă. Ei sunt îndrăzneţi, mulţumiţi de sine şi plini de sentimentul importanţei personale. Oh, cu câtă durere priveşte Domnul asupra lor şi ascultă cuvintele lor vanitoase şi blasfematoare. Ei sunt umflaţi de mândrie. Vrăjmaşul se uită la ei surprins că au căzut atât de uşor. — Letter 126, 1906. {2MCP 793.1}

Încrederea excesivă este o cursă a lui Satana — Cât de zadarnic este ajutorul omenesc atunci când puterea lui Satana se exercită asupra unui om care s-a înălţat pe sine, neştiind că este părtaş la ştiinţa lui Satana. În încrederea lui de sine, el înaintează direct în cursa vrăjmaşului şi cade. El nu a acordat atenţie avertismentelor primite şi a ajuns prada diavolului. Dacă ar fi umblat în umilinţă cu Dumnezeu, ar fi alergat în locurile sigure pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru el. Astfel, în timp de pericol, el ar fi fost în siguranţă,

deoarece Dumnezeu ar fi ridicat pentru el o barieră în calea vrăjmaşului. — Letter 126, 1906. {2MCP 793.2}

Inima este coruptă din fire — Trebuie să ne amintim că inimile noastre sunt corupte din fire şi că noi suntem incapabili să urmăm o conduită corectă prin noi înşine. Numai harul lui Dumnezeu, combinat cu cele mai stăruitoare eforturi din partea noastră, ne poate face să câştigăm biruinţa. — The Review and Herald, 4 ianuarie, 1881. (HC 111). {2MCP 793.3}

Obiceiurile rele împiedică dezvoltarea — Orice practică sau obicei care slăbeşte puterea nervilor şi a creierului sau forţele fizice ne descalifică pentru a exercita următoarea roadă a harului, după cumpătare — răbdarea. — Manuscript 13, 1884. (HC 69). {2MCP 793.4}

O minte leneşă, indisciplinată — Dumnezeu nu doreşte să fim mulţumiţi cu o minte leneşă şi indisciplinată, preocupată de gânduri superficiale şi amintiri rătăcite. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 506 (1913). {2MCP 794.1}

Trecând prin viaţă în conflict cu lumea — Majoritatea acestor oameni indisciplinaţi trec prin viaţă intrând în conflict cu lumea, în mod neintenţionat, datorită unei greşeli de interpretare, şi eşuează acolo unde ar fi trebuit să aibă succes. Ei încep să creadă că lumea are ceva împotriva lor, deoarece nu îi laudă şi nu le acordă atenţie şi se răzbună printr-o pornire împotriva lumii, pe care o acuză de provocări. Uneori, circumstanţele îi obligă să afişeze o umilinţă falsă, dar aceasta nu se aseamănă cu un har natural, iar adevăratul lor caracter va fi demascat în mod sigur mai devreme sau mai târziu. — Testimonies for the Church 4:202 (1876). {2MCP 794.2}

Cercetarea atentă a fiecărui obicei — Bărbaţii şi femeile trebuie învăţaţi să cerceteze cu atenţie fiecare practică sau obicei personal şi să înlăture ceea ce le cauzează suferinţa trupului şi, ca urmare, aşternând umbre şi asupra minţii. — The Review and Herald, 12 noiembrie, 1901. (Welfare Ministry, 127, 128). {2MCP 794.3}

Ce să facem cu îndoiala — Chiar şi creştinii cu o îndelungată experienţă sunt adesea asaltaţi de cele mai teribile îndoieli şi şovăieli.... Nu trebuie să consideri că situaţia ta este fără speranţă datorită acestor ispite.... Speră în Dumnezeu, încrede-te în El şi odihneşte-te în făgăduinţele Sale. — Letter 52, 1888. (HC 86). {2MCP 794.4}

Când diavolul vine cu îndoielile şi necredinţa sa, închide uşa inimii tale. Închide-ţi ochii, ca să nu priveşti umbra întunecată. Ridică-ţi privirile spre cer, unde pot privi lucrurile veşnice, şi vei primi putere pentru fiecare ceas. Încercarea credinţei este mai valoroasă decât aurul.... Ea te antrenează să lupţi în bătăliile Domnului.... {2MCP 794.5}

Tu nu poţi să-ţi permiţi să laşi să ţi se strecoare nici o îndoială în minte. Nu-I face plăcere diavolului, vorbind despre poverile teribile pe care le porţi. De fiecare dată când procedezi astfel, Satana râde, pentru că sufletul lui te poate controla până acolo, încât să pierzi din

vedere pe Isus Hristos, Răscumpărătorul tău. — Manuscript 17, 1894. (HC 86). {2MCP 794.6}

Repetarea păcatului slăbeşte puterea de a rezista — Nimeni nu poate dedica nici măcar o singură dată în slujba mândriei şi a celor lumeşti puterile care i-au fost dăruite de Dumnezeu, fără a se aşeza singur pe terenul vrăjmaşului.... Fiecare repetare a păcatului îi slăbeşte puterea de a rezista, îi orbeşte privirile şi îi alungă convingerea. — The Review and Herald, 20 iunie, 1882. (HC 160). {2MCP 795.1}

Încurajarea celor disperaţi — În lucrarea pentru victimele viciilor, în loc de a le arăta disperarea şi ruina spre care se îndreaptă grăbiţi, întoarceţi-le privirile către Isus. Aţintiţi-le spre slava cerurilor. Aceasta va contribui la salvarea trupului şi a sufletului mai mult decât teroarea mormântului deschis în faţa celor neajutoraţi şi în aparenţă fără speranţă. — The Ministry of Healing, 62, 63 (1905). {2MCP 795.2}

Preocupări inutile şi consumatoare de timp — Trebuie să ne îndepărtăm de sutele de subiecte care ne atrag atenţia. Sunt lucruri care ne consumă timpul şi necesită cercetări, dar nu sfârşesc prin nimic. Cele mai înalte preocupări solicită întreaga atenţie şi întreaga energie, care sunt risipite adesea pentru lucruri nesemnificative. {2MCP 795.3}

Acceptarea unor teorii noi nu aduce o nouă viaţă sufletului. Chiar şi cunoaşterea faptelor şi teoriilor importante este de o mică valoare, dacă nu este pusă în practica vieţii de zi cu zi. Trebuie să simţim responsabilitatea de a oferi sufletelor noastre o hrană care să dezvolte şi să stimuleze viaţa spirituală. — The Ministry of Healing, 456 (1905). {2MCP 795.4}

O viaţă pentru un scop — Noi trebuie să trăim pentru lumea viitoare. Este atât de devastator să trăieşti la întâmplare, o viaţă fără sens. Noi urmărim un scop în viaţă — o viaţă pentru un scop. Dumnezeu să ne ajute

să fim oameni care se sacrifică pe ei înşişi, se preocupă mai puţin pentru ei, uită de ei şi de interesele lor egoiste şi împlinesc binele nu pentru onoarea pe care ne aşteptăm să o primim aici, ci pentru că acesta este scopul vieţii noastre şi justificarea finală a întregii noastre existenţe. Fie ca rugăciunea noastră zilnică să se înalţe la Dumnezeu, pentru ca El să ne elibereze de egoismul nostru. — Letter 17, 1872. (HC 242). {2MCP 796.5}

Capitolul 89 — Influenţe pozitive asupra minţii

Mulţumirea sufletească favorizează sănătatea — Nimic nu tinde să promoveze mai bine sănătatea trupului şi a sufletului decât un spirit de mulţumire şi laudă la adresa lui Dumnezeu. A rezista melancoliei, simţămintelor şi gândurilor de nemulţumire constituie o datorie imperativă — tot atât de mare precum este aceea de a ne ruga. — The Ministry of Healing, 251 (1905). {2MCP 797.1}

Proprietatea abilităţilor noastre mintale şi fizice — Cu câtă naturaleţe ne considerăm proprietarii noştri deplini! Dar Cuvântul inspirat declară: „Voi nu sunteţi ai voştri, ... căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ” (1 Corinteni 6, 19.20).... În relaţia cu semenii noştri, noi suntem deţinătorii abilităţilor mintale şi fizice care ne-au fost încredinţate. Dar în relaţia cu Dumnezeu, noi suntem doar beneficiari şi administratori ai harului Său. — Letter 44, 1900. (HC 40). {2MCP 797.2}

Urmăriţi să realizaţi unitatea — Este voia lui Dumnezeu ca iubirea şi unitatea frăţească să existe în mijlocul poporului Său. Înainte de răstignirea Sa, rugăciunea lui Hristos a fost ca ucenicii Lui să fie una, aşa cum El şi Tatăl erau una, pentru ca lumea să poată crede că Dumnezeu L-a trimis. Această rugăciune mişcătoare şi frumoasă străbate veacurile, ajungând chiar până în zilele noastre; deoarece cuvintele ei spuneau: „Mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor” (Ioan 17, 20). {2MCP 797.3}

Deşi nu trebuie să sacrificăm un principiu al adevărului, ţinta noastră continuă trebuie să fie aceea de a atinge acest stadiu al unităţii. Aceasta este dovada uceniciei noastre. Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii” (Ioan 13, 35). Apostolul Petru îndemna biserica: „Fiţi cu aceleaşi gânduri, simţind unii cu alţii, iubind ca fraţii, miloşi, smeriţi” (1 Petru 3, 8). — Patriarchs and Prophets, 520 (1890). {2MCP 798.1}

Observaţi ceea ce este pozitiv în mediul înconjurător — Cu toţii aţi văzut frumoşii nuferi albi care cresc în mijlocul lacurilor. Cât de emoţionaţi am fost, cât am fi dorit şi ce eforturi am fi fost dispuşi să facem ca să ajungem până la ei! Oricât de mult noroi, murdărie şi resturi ar fi existat în jurul florilor, dorinţa noastră de a le avea nu putea fi distrusă. Ne minunam cum poate fi nufărul atât de frumos şi de alb, când în jurul lui există atâta mizerie. {2MCP 798.2}

Ei bine, acolo există o rădăcină care pătrunde adânc în nisipurile aurii şi adună cea mai curată substanţă care hrăneşte nufărul, zămislind floarea pură şi imaculată, aşa cum o vedem. Nu ar trebui să învăţăm din aceasta o lecţie? Nufărul ne arată că, deşi există multă nelegiuire pretutindeni în jurul nostru, nu suntem nevoiţi să ne lăsăm atinşi de aceasta. Nu

vorbiţi despre nelegiuirea şi răutatea din lume, ci înălţaţi-vă gândurile şi vorbiţi despre Mântuitorul vostru. Nelegiuirea pe care o vedeţi în jur vă face să fiţi mai fericiţi că El este Mântuitorul vostru şi că sunteţi copiii Lui. {2MCP 798.3}

Deci, vom privi noi la nelegiuirea din jur şi vom cugeta la partea întunecată a lucrurilor? Oricum, nu le putem schimba; aşadar, să privim la ceva mai înalt, mai bun şi mai nobil. Vorbiţi despre acele lucruri care vor lăsa o impresie bună asupra minţii şi vor înălţa fiecare suflet, smulgându-l din această nelegiuire în lumina din înălţimi. — Manuscript 7, 1888. {2MCP 798.4}

Comemorarea binecuvântărilor — Dacă toate energiile greşit orientate ale minţii ar fi dedicate unui subiect unic şi important — bogăţiile preţioase ale harului lui Dumnezeu primite în viaţa aceasta — ce diplome de merit ar împodobi încăperile memoriei, comemorând darurile şi favorurile lui Dumnezeu.... Atunci am căuta să adunăm comorile spirituale tot atât de perseverent şi de stăruitor, ca şi cei care trudesc pentru acumularea lucrurilor pământeşti trecătoare, iar aceasta ar deveni un principiu activ, păstrat cu statornicie în viaţa de zi cu zi. {2MCP 798.5}

Puteţi fi îndreptăţiţi să fiţi nemulţumiţi de starea voastră prezentă, deoarece Domnul deţine un cer al binecuvântării şi o vistierie încărcată de lucruri bune şi plăcute pentru a împlini nevoile sufletului. Astăzi, dorim mai mult har, dorim o înnoire a iubirii lui Dumnezeu şi a asigurării bunătăţii Sale, iar El nu va reţine aceste comori cereşti de la adevăratul căutător. — Manuscript 22, 1889. (HC 188). {2MCP 799.1}

Un profit corespunzător darurilor — Fiecărui slujitor îi este încredinţată o înzestrare pentru care este răspunzător şi diferitele lucrări sunt proporţionate în raport cu diferitele noastre abilităţi. Dumnezeu nu a fost părtinitor în distribuirea darurilor Sale. El a dăruit talentele în conformitate cu puterile deja cunoscute ale slujitorilor Săi şi aşteaptă din partea lor un profit corespunzător. — Testimonies for the Church 2:282 (1869). {2MCP 799.2}

O folosire corectă a abilităţilor fizice şi intelectuale — Timpul trebuie folosit în mod judicios, eficient şi sub îndrumarea sfinţitoare a Duhului Sfânt. Trebuie să înţelegem bine ce este corect şi ce este greşit să facem cu proprietăţile şi cu abilităţile fizice şi intelectuale pe care le avem. Dumnezeu este proprietarul de drept al tuturor puterilor încredinţate slujitorilor omeneşti. În lumina propriei Sale înţelepciuni, El stabileşte termenii şi cadrul în care omul să utilizeze fiecare dar primit de la Dumnezeu. El va binecuvânta folosirea corectă a fiecărei puteri investite pentru slava Numelui Său. {2MCP 799.3}

Talentul vorbirii, cel al memoriei, al administrării — toate au rolul de a contribui la slava lui Dumnezeu şi la înaintarea Împărăţiei Sale. Dumnezeu ne-a încredinţat propriile Sale bunuri, pe care să le administrăm în absenţa Sa. Fiecare ispravnic are o lucrare specială de îndeplinit în înaintarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Nimeni nu este scutit. — Letter 44, 1900. (HC 40). {2MCP 799.4}

Dumnezeu dăruieşte talentele, omul le cultivă — Noi trebuie să cultivăm talentele pe care ni le-a dat Dumnezeu. Ele sunt daruri şi trebuie folosite într-o relaţie corectă unul cu altul, pentru a alcătui un întreg desăvârşit. Dumnezeu dăruieşte talentele, capacităţile minţii; omul formează caracterul. Mintea este grădina Domnului, iar omul trebuie să o cultive cu sârguinţă, pentru a forma un caracter asemănător celui divin. — Letter 73, 1899. (HC 106). {2MCP 800.1}

Incapacitatea este rezultatul inactivităţii — Mulţi dintre cei care evită efortul creştin se scuză, motivând că nu sunt capabili să îndeplinească lucrarea. Dar oare Dumnezeu i-a făcut incapabili? Nu, niciodată. Această incapacitate a fost produsă de propria lor lipsă de activitate şi perpetuată prin alegerea lor deliberată. Ei înfăptuiesc deja, în caracterele lor, rezultatul sentinţei: „Luaţi-i şi talantul pe care îl are”. {2MCP 800.2}

Continua folosire greşită a talentelor lor îi va lipsi întru totul de Duhul Sfânt, care este singura lumină. Sentinţa „Pe robul acela netrebnic, aruncaţi-l în întunericul de afară” (Matei 25, 30) nu face decât să pecetluiască alegerea pe care ei înşişi au făcut-o pentru veşnicie. — Christ’s Object Lessons, 365 (1900). {2MCP 800.3}

Asocierea unor elemente diferite — Unitatea în diversitate este planul lui Dumnezeu. Printre urmaşii lui Hristos, trebuie să existe o asociere de elemente diferite, adaptate reciproc, fiecare având o lucrare specială pentru Dumnezeu. Fiecare persoană îşi are locul ei în împlinirea marelui plan de a purta amprenta chipului lui Hristos.... Unul este potrivit pentru a face o anumită lucrare, altul are o lucrare diferită, pentru care este pregătit, altul are încă o lucrare, într-un domeniu diferit; dar fiecare trebuie să fie o completare a celorlalţi.... Lucrând în şi prin elemente diferite, Duhul lui Dumnezeu va realiza armonia acţiunii.... Trebuie să existe un singur duh călăuzitor — Duhul Celui care este infinit în înţelepciune şi în care toate elementele diferite se întâlnesc într-o unitate inegalabilă. — Letter 78, 1894. (HC 169). {2MCP 800.4}

Inima dezvăluită în caracter — Ceea ce suntem în inima noastră, se va dezvălui în caracter şi va avea o influenţă asupra tuturor celor cu care ne asociem. Cuvintele şi acţiunile noastre sunt o mireasmă de viaţă spre viaţă sau o mireasmă de moarte spre moarte. şi, la judecată, vom fi aduşi faţă în faţă cu cei pe care, dacă am fi avut o legătură zilnică cu Dumnezeu şi un interes viu şi stăruitor pentru salvarea sufletelor lor, i-am fi putut ajuta să meargă pe calea cea dreaptă şi sigură, prin cuvinte înţelepte şi prin sfaturi. — Letter 27, 1892. (HC 241). {2MCP 801.1}

Puterea electrizantă asupra minţii altora (sfat adresat unui om visător) — Trebuie să cultivi puterea de caracter, deoarece exemplul unui om puternic este vast şi pătrunzător şi provoacă la imitare. El pare să deţină o putere electrizantă asupra minţii altora. Oamenii serioşi şi perseverenţi sunt puţini în această lume. Fiecare lucrător al lui Dumnezeu se va confrunta cu piedici şi cu obstacole. Dar trebuie să le învingă în mod hotărât. Lucrătorul

energic şi perseverent nu va permite să-i fie blocată calea. El va doborî toate barierele. {2MCP 801.2}

Tu ai nevoie de o energie constantă, fermă şi inepuizabilă. Trebuie să te disciplinezi şi să realizezi o schimbare totală. Depune toate eforturile şi învinge-ţi sentimentele copilăreşti. Trebuie să te hotărăşti să nu-ţi iroseşti viaţa îndeletnicindu-te cu lucruri de nimic. Obiectivele tale sunt bune. Tu cauţi în permanenţă să realizezi ceva, dar nu ajungi la aceasta şi nu reuşeşti să-l îndeplineşti. Cea mai mare parte a ocupaţiei tale este mai degrabă vorbitul decât acţiunea. Sănătatea ta ar fi cu mult mai bună dacă ai depune o energie mult mai stăruitoare şi ai realiza ce ţi-ai propus, în ciuda oricăror obstacole. — Letter 33, 1886. {2MCP 801.3}

Iubirea lui Dumnezeu este dincolo de orice definiţie — Iubirea lui Hristos este un lanţ de aur care uneşte fiinţele omeneşti limitate, care cred în Isus Hristos, cu Dumnezeul cel Infinit. Iubirea pe care o are Domnul pentru copiii Lui întrece orice cunoştinţă. Nici o ştiinţă nu o poate explica sau defini. Nici o înţelepciune omenească nu o poate intui. {2MCP 801.4}

Cu cât simţim mai mult influenţa acestei iubiri, cu atât devenim mai smeriţi şi mai umiliţi. — Letter 43, 1896. (The S.D.A. Bible Commentary 5:1141). {2MCP 802.1}

Religia modelează întreaga fiinţă — Adevărata religie îşi are locul ei propriu în inimă; şi ca principiu călăuzitor, ea se exteriorizează, modelând comportamentul, până când întreaga fiinţă devine asemenea chipului Domnului Hristos; până şi gândurile sunt aduse în supunere faţă de gândurile Domnului Hristos. Dacă acest principiu călăuzitor nu se află în inimă, mintea va fi modelată în asemănare cu mintea lui Satana, realizându-şi voinţa până la ruinarea sufletului. Atmosfera care învăluie sufletele este devastatoare pentru toţi cei ce se află în preajmă, indiferent dacă sunt credincioşi sau necredincioşi. — Letter 8, 1891. {2MCP 802.2}

Familiarizarea cu natura aduce sănătate trupului, minţii şi sufletului — Lucrurile din natură sunt binecuvântări ale lui Dumnezeu, oferite pentru a dărui sănătate trupului, minţii şi sufletului. Ele sunt oferite celor sănătoşi pentru a-i păstra sănătoşi, iar celor bolnavi pentru a-i face sănătoşi. Asociate cu un tratament bazat pe proprietăţile apei, ele sunt mai eficiente în restabilirea sănătăţii decât orice medicament chimic din lume. — Testimonies for the Church 7:76 (1902). {2MCP 802.3}

Ascultarea aduce odihnă — În supunerea totală faţă de Domnul Isus Hristos există pace; o pace constantă care inundă sufletul. Ascultarea de Dumnezeu aduce odihna. Ucenicul care calcă umil şi smerit pe urmele Răscumpărătorului descoperă o pace şi o odihnă pe care lumea nu le poate oferi şi pe care lumea nu le poate lua înapoi. „Celui cu inima tare, Tu-i chezăşuieşti pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isaia 26, 3). — Letter 6, 1893. (HC 98). {2MCP 803.1}

Umilinţa conduce la pace — Dacă umilinţa şi smerenia sufletului, care au caracterizat fără încetare viaţa divinului Fiu al lui Dumnezeu, sunt împărtăşite de către adevăraţii urmaşi ai Săi, aduc o mulţumire, o pace şi o fericire care îi înalţă mai presus de sclavia unei vieţi artificiale. — The Health Reformer, 1 decembrie, 1871. (HC 98). {2MCP 803.2}

Iertarea înseamnă pacea sufletului — Ce este „odihna" promisă? Este conştienţa faptului că Dumnezeu este loial, că nu îi dezamăgeşte niciodată pe cei care vin la El. Iertarea Lui este deplină şi gratuită, iar acceptarea Lui înseamnă odihnă pentru suflet, odihnă în iubirea Lui. — The Review and Herald, 25 aprilie, 1899. (HC 97). {2MCP 803.3}

Pacea este rezultatul predării de sine — Când renunţăm la îndreptăţirea personală şi la toate raţionamentele formulate dintr-o perspectivă egoistă, descoperim pacea. Secretul păcii desăvârşite în iubirea lui Isus constă în deplina predare de sine şi acceptarea căilor Lui.... Faceţi tot ce v-a spus El să faceţi şi fiţi siguri că El va face tot ce a spus că va face.... Aţi venit la El, renunţând la toate surogatele voastre, la necredinţa voastră şi la toată îndreptăţirea de sine? Veniţi la El aşa cum sunteţi, slabi, neajutoraţi, pe punctul de a muri. — The Review and Herald, 25 aprilie, 1899. (HC 97). {2MCP 803.4}

Interesele vitale sunt în stăpânirea voastră — Aduceţi-vă aminte că ispita nu este păcat. Aduceţi-vă aminte că, oricare ar fi circumstanţele grele în care se poate afla cineva, nimic nu-I poate slăbi cu adevărat puterea sufletului, atâta timp cât el nu cedează ispitei şi îşi păstrează integritatea. Interesele vitale şi cele mai importante ale vieţii voastre se află în stăpânirea voastră. Nimeni nu vă poate face rău fără propriul vostru consimţământ. Nici toate legiunile satanice nu vă pot răni, decât dacă va deschideţi sufletul în faţa curselor şi săgeţilor lui Satana. Toată nelegiuirea din jur nu vă poate lăsa nici o pată în suflet şi nu vă poate întina cu nimic, dacă în voi nu există o minte întinată. — Letter 14, 1885. (HC 94). {2MCP 803.5}

Controlul sentimentelor — Noi ne bucurăm datorită lucrurilor nădăjduite, nu datorită celor trăite. Noi ştim, în nădejdea slavei lui Dumnezeu, că încercarea lucrează răbdare şi experimentăm nădejdea. Ce înseamnă aceasta? Oare, dacă nu simţim ce dorim să simţim, ar trebui să ne impacientăm, rostind cuvinte care dovedesc că avem atributele lui Satana? Nu ne putem permite să vorbim cu asprime şi lipsă de amabilitate, deoarece suntem în atenţia fiinţelor cereşti şi întregul univers priveşte felul în care luptăm; şi cât de mare este durerea pe care o aducem inimii lui Dumnezeu, când Îl negăm în vreun fel! Semnele cuielor de pe mâinile lui Hristos demonstrează că El ne-a săpat în palmele Sale. — Manuscript 16, 1894. {2MCP 803.6}

Încurajarea reface trupul şi sufletul — Vorbiţi-le celor suferinzi despre un Mântuitor plin de înţelegere şi de milă.... El priveşte cu compasiune spre cei care consideră cazul lor fără scăpare. Când sufletul este plin de teroare şi teamă, mintea nu poate înţelege compasiunea duioasă a lui Hristos. Sanatoriile noastre trebuie să fie nişte centre de răspândire a păcii şi liniştii pentru minţile tulburate. {2MCP 804.1}

Dacă puteţi inspira speranţa şi credinţa mântuitoare celui descurajat, mulţumirea şi voioşia vor lua locul descurajării şi al neliniştii. Atunci, starea lor fizică poate experimenta schimbări minunate. Domnul Hristos le va reface atât sufletul, cât şi trupul şi, înţelegând iubirea şi simpatia Lui, ei se vor odihni în credinţă. El este Luceafărul de dimineaţă, care străluceşte în mijlocul întunericului moral al acestei lumi păcătoase. El este Lumina lumii şi toţi cei care Îi vor dărui inimile vor găsi pace, odihnă şi bucurie. — Letter 115, 1905. (Medical Ministry, 109, 110). {2MCP 804.2}

Creştinul nu este pasiv, ci activ — Un creştin sănătos, care se dezvoltă, nu va fi un primitor pasiv printre semeni. El trebuie să dăruiască în aceeaşi măsură în care primeşte. Capacităţile noastre se măresc prin exercitare. Societatea creştină ne va asigura o atmosferă curată pe care să o respirăm, şi respirând — o, noi trebuie să fim nişte oameni activi. Faptele noastre creştineşti, încurajările, gesturile de simpatie şi îndrumările pe care le oferim celor care au nevoie de ele, stăpânirea de sine, iubirea, răbdarea şi îndelunga răbdare necesare în exercitarea lucrării creştine vor crea în noi înşine credinţă, ascultare, nădejde şi dragoste de Dumnezeu.... {2MCP 804.3}

Pentru întărirea spirituală, este esenţial ca sufletul să fie activ. Lucrarea trebuie realizată prin antrenarea într-o activitate spirituală care să folosească la maximum ocaziile de a face bine.... Cu cât cineva este mai credincios în îndeplinirea îndatoririlor creştine, cu atât mai evidentă şi mai temeinică va fi dezvoltarea sa. — Letter 1, 1882. (HC 260). {2MCP 804.4}

Folosirea influenţei sociale — Creştinismul vine în contact cu lumea prin intermediul relaţiilor sociale. Fiecare bărbat sau femeie care a primit lumina divină trebuie să răspândească această lumină pe cărările întunecoase ale celor ce nu cunosc o cale mai bună. Influenţa socială, sfinţită prin Duhul lui Hristos, trebuie folosită la maximum, pentru a aduce sufletele la Mântuitorul. Domnul Hristos nu trebuie ascuns în inimă asemenea unei comori râvnite, sfinte şi dragi, de care să se bucure doar posesorul. Noi trebuie să Îl avem pe Hristos în noi, asemenea unei fântâni din care izvorăsc apele vieţii veşnice, înviorându-i pe toţi cei care vin în contact cu noi. — The Ministry of Healing, 496 (1905). {2MCP 805.1}

Puterile latente ale creştinismului — Pe căile obişnuite ale vieţii, de multe ori, un om se îndeletniceşte cu truda zilnică, fără a fi conştient de capacităţile pe care le are şi care, dacă ar fi implicate în acţiune, l-ar înălţa pe aceeaşi treaptă cu cei mai onoraţi oameni ai lumii. Pentru ca aceste însuşiri latente să fie trezite la viaţă, este necesară atingerea unei mâini înzestrate. Astfel de oameni au fost cei chemaţi de Isus pentru a-i fi colaboratori, oferindu-le privilegiul asocierii cu El. Printre marii oameni ai lumii, nu a existat niciodată un învăţător asemenea Lui. Când au încheiat perioada de educaţie primită din partea Mântuitorului, ucenicii nu mai erau ignoranţi şi lipsiţi de cultură. Ei deveniseră asemenea Lui în gândire şi caracter, iar oamenii au înţeles că fuseseră cu Isus. — The Desire of Ages, 250 (1898). {2MCP 805.2}

Necesitatea ţintelor şi a obiectivelor — Să aveţi o ţintă a vieţii, atâta timp cât trăiţi. Învăluiţi-vă în lumină şi strălucire şi îndepărtaţi norii. Căutaţi să fiţi o floare proaspătă şi frumoasă în grădina lui Dumnezeu, răspândind parfumul plăcut pretutindeni în jur. Faceţi aceasta şi nu veţi muri cu nici o clipă mai repede; dar, făcând din dureri şi frustrări subiectul conversaţiilor voastre, prin lamentări şi nemulţumiri, vă veţi scurta zilele în mod sigur. — The Health Reformer, 1 iunie, 1871. {2MCP 805.3}

A trăi cu un scop înseamnă fericire — Cei care trăiesc pentru un scop, căutând să facă bine semenilor lor şi să-l onoreze şi să-l slăvească pe Răscumpărătorul lor, sunt adevăraţii fericiţi de pe pământ, în timp ce oamenii neliniştiţi şi nemulţumiţi, care caută rătăcind ici şi colo, sperând să descopere fericirea, se plâng întotdeauna de dezamăgiri. Ei sunt într-o permanentă nevoie, niciodată satisfăcută, deoarece trăiesc doar pentru ei înşişi. ţinta voastră să fie facerea binelui, ca să vă împliniţi cu credincioşie partea în viaţă. — Letter 17, 1872. (HC 242). {2MCP 806.1}

Folosirea tuturor însuşirilor spirituale — Noi trebuie să folosim la maximum toate însuşirile spirituale.... Dumnezeu ... nu doreşte să rămâneţi începători. El doreşte să ajungeţi pe cele mai înalte trepte, de pe care să păşiţi direct în Împărăţia Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos. — Manuscript 8, 1899. (HC 217). {2MCP 806.2}

Apendice A

Sfat adresat unei femei aflate în perioada de mijloc a vieţii

Martha, gândurile mele se îndreaptă spre tine ... Dorim să te vedem, şi dorim să te vedem încrezându-te pe deplin în preţiosul Mântuitor. El te iubeşte. El şi-a dat viaţa pentru tine, deoarece a preţuit sufletul tău. Cu puţin timp în urmă, am avut un vis. Mergeam printr-o grădină, iar tu erai lângă mine. Îmi spuneai: „Priveşte acest mărăcine dizgraţios, uite acel pom deformat sau acel sărman trandafir pipernicit. Mă fac să mă simt atât de neplăcut, pentru că par să reprezinte viaţa mea şi relaţia în care mă aflu cu Dumnezeu”. {2MCP 807.1}

Deodată, o făptură impresionantă a păşit chiar înaintea noastră pe cale şi a spus: „Adunaţi trandafirii, crinii şi garoafele, lăsaţi buruienile şi mărăcinii dizgraţioşi şi nu îndureraţi sufletul căruia Domnul Hristos a ales să-i poarte de grijă”. {2MCP 807.2}

M-am trezit; am adormit din nou şi visul s-a repetat. Apoi m-am trezit şi am adormit şi, pentru a treia oară, visul s-a repetat. Acum doresc să iei în considerare ceea ce-ţi spun şi să laşi la o parte neîncrederea, îngrijorarea şi temerile. Îndepărtează-ţi privirile de la tine şi de la soţul tău şi Îndreaptă-ţi atenţia spre Domnul Isus. Dumnezeu ţi-a adresat cuvinte de încurajare. Încrede-te în ele, acţionează prin ele, mergi prin credinţă, şi nu prin vedere. „Credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite şi o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11, 1). {2MCP 807.3}

Braţul Domnului Isus este întins asupra ta. Domnul Isus nu acceptă ca vrăjmaşul să te învingă. El îţi va da biruinţa. El deţine virtutea; El are neprihănirea. Poţi căuta să o descoperi în tine, dar vei avea multe motive să te descurajezi făcând lucrul acesta, pentru că nu se află acolo. Doar Domnul le are. Ele sunt ale tale, prin credinţă, deoarece Îl iubeşti pe Dumnezeu şi păzeşti poruncile Sale. {2MCP 807.4}

Nu asculta minciunile lui Satana, ci Aminteşte-ţi făgăduinţele lui Dumnezeu. Adună trandafirii, crinii şi garoafele. Vorbeşte despre făgăduinţele lui Dumnezeu. Vorbeşte despre credinţă. Încrede-te în Dumnezeu, pentru că El este singura ta speranţă. El este singura mea speranţă. Eu duc bătălii teribile. cu ispitele lui Satana de a mă descuraja, dar nu cedez nici un centimetru. Nu-I dau vrăjmaşului posibilitatea să ia în stăpânire mintea şi trupul meu. {2MCP 807.5}

Dacă priveşti la tine însăţi, vei vedea doar slăbiciune. Nu există acolo nici un Mântuitor. Vei vedea că Domnul Isus este departe de tine. Trebuie să priveşti la El şi să trăieşti, să priveşti la Cel care a devenit păcat pentru noi, ca să putem fi curăţaţi de păcat şi să primim neprihănirea lui Hristos. {2MCP 808.1}

Aşadar, Martha, nu privi la tine însăţi, ci priveşte spre Isus. Vorbeşte despre iubirea Lui, vorbeşte despre bunătatea Lui, vorbeşte despre puterea Lui; pentru că El nu îngăduie să fii ispitită peste puterea de a rezista. În Hristos se află neprihănirea noastră. Isus compensează deficienţele noastre, deoarece vede că nu reuşim singuri. Când mă rog pentru tine, văd o lumină duioasă ce învăluie mâna întinsă spre tine să te salveze. Cuvintele lui Dumnezeu sunt garanţiile noastre. Noi rezistăm prin El. Noi iubim adevărul. Îl iubim pe Isus. Simţămintele nu sunt nici o dovadă a lipsei de compasiune din partea lui Dumnezeu. {2MCP 808.2}

Viaţa ta este preţioasă în ochii lui Dumnezeu. El are o lucrare pe care doreşte să ţI-o încredinţeze. Nu ţi-a fost dezvăluită până acum, dar mergi înainte prin credinţă, fără să rosteşti nici măcar un singur cuvânt de nemulţumire, deoarece aceasta L-ar îndurera pe iubitul Isus şi ar dovedi că îţi este teamă să te încrezi în El. Pune-ţi mâna în mâna Lui. El Îşi întinde braţul peste bastioanele cerului, pentru ca tu să te poţi sprijini încrezătoare de el. Oh, ce iubire, ce iubire duioasă a manifestat Domnul Isus pentru noi! Făgăduinţele Bibliei sunt trandafirii, crinii şi garoafele din grădina Domnului. {2MCP 808.3}

Oh, cât de mulţi oameni păşesc pe căi întunecoase, căutând în jurul lor lucruri dizgraţioase şi nesatisfăcătoare, în timp ce, un pas înainte, sunt numai flori! Pentru că nu au dovezi ale acceptării lor de către Dumnezeu, ei cred că nu au nici un drept să se declare copii ai lui Dumnezeu şi să se bazeze pe făgăduinţele care le-au fost date în Evanghelie. Ei trec prin lupte dureroase, care le apasă sufletele şi suferă asemenea lui Martin Luther în căutarea neprihănirii lui Hristos. {2MCP 808.4}

Există mulţi care cred că pot veni la Isus, doar dacă se apropie de El asemenea acelui copil posedat de un. demon care îl trântea la pământ şi îl chinuia, în timp ce era condus spre Mântuitorul. Tu nu faci parte din categoria celor care trebuie să treacă prin asemenea conflicte şi încercări. Richard Baxter era neliniştit tocmai pentru că nu împărtăşea cu privire la sine o concepţie atât de umilitoare şi de agonizantă, precum credea că ar fi trebuit să împărtăşească. Dar, după ce i s-au prezentat aceste explicaţii, spre mulţumirea lui, în cele din urmă, pacea s-a aşternut în inima sa. {2MCP 808.5}

Nimeni nu-ţi pretinde să te îngrijorezi pentru tine însăţi, făcând din aceasta o povară, deoarece eşti a lui Isus. El te poartă în mâna Sa. Braţele Sale veşnice îţi poartă de grijă. Viaţa ta nu a fost o viaţă de păcat în sensul obişnuit al cuvântului. Tu ai o teamă conştientă de a face răul. Inima ta este stăpânită de principiul alegerii binelui, iar acum trebuie să-ţi întorci faţa de la spini şi pălămidă şi să priveşti florile. {2MCP 809.1}

Ochii tăi să fie îndreptaţi către Soarele neprihănirii. Nu-L trata pe bunul şi iubitorul tău Părinte ceresc ca şi cum ar fi un tiran; ci priveşte la duioşia, mila şi iubirea Sa cuprinzătoare şi la marea Sa compasiune. Iubirea Lui este mai mare decât aceea a unei mame pentru copilul ei. Chiar dacă o mamă îşi poate uita pruncul, „totuşi, Eu nu te voi uita” (Isaia 49, 15), zice Domnul. Isus doreşte să te încrezi în El. Rugăciunea mea stăruitoare este ca binecuvântările Sale să se reverse asupra ta într-o măsură bogată. {2MCP 809.2}

Te-ai născut cu o înclinaţie ereditară spre descurajare şi ai nevoie să fii încurajată în mod continuu, pentru a cultiva o stare de spirit optimistă. Ai primit, atât din partea tatălui, cât şi a mamei, o sensibilitate aparte şi, de asemenea, în locul tendinţei spre înălţarea de sine, ai moştenit de la mama ta predispoziţia de a-ţi declina meritele. Dacă pentru cineva cu un temperament diferit de al tău este nevoie de o mustrare serioasă ca să fie impresionat, pentru tine este suficient un cuvânt. Tu te afli acolo unde ştii că poţi fi de folos altora, oricât de grea ar fi povara, oricât de solicitantă ar fi lucrarea, eşti dispusă să faci totul cu voioşie şi te neliniştişti atunci când nu ai realizat nimic. {2MCP 809.3}

Samuel, care I-a slujit Domnului încă din copilărie, avea nevoie de o disciplină foarte diferită de disciplina necesară aceluia care dovedea o voinţă egoistă şi încăpăţânată. Copilăria ta nu a fost afectată de brutalitate, deşi au existat unele erori omeneşti. {2MCP 809.4}

Întreaga ta situaţie mi-a fost descoperită cu claritate. Eu te cunosc mult mai bine decât te cunoşti tu însăţi. Dumnezeu te va ajuta să fii triumfătoare asupra lui Satana, şi tot ce trebuie să faci este să-i încredinţezi lui Isus luptele tale, pentru ca El să învingă în bătăliile grele, pe care tu nu le poţi câştiga prin puterea ta limitată. {2MCP 810.1}

Tu Îl iubeşti pe Isus, iar El te iubeşte pe tine. Prin urmare, încrede-te liniştită în El, rostind din nou şi din nou: „Doamne, eu sunt a ta”. Încredinţează-te fără rezerve în braţele

lui Hristos. Nu bucuria este dovada faptului că eşti o creştină. Dovada ta constă în „aşa zice Domnul”. Te las, prin credinţă, la pieptul lui Isus Hristos. {2MCP 810.2}

Citeşte următoarele versuri şi consideră că sunt propriile tale simţăminte: {2MCP 810.3}

Nu am altă scăpare,
Leagă de Tine sufletul meu fără putere;
Nu mă lăsa, nu mă lăsa singur!
Mângâie-mă şi susţine-mă şi mai departe;
Toată încrederea mea este pusă în Tine,
Tot ajutorul meu îl primesc de la Tine;
Apără-mi capul descoperit
Cu umbra aripii Tale. {2MCP 810.4}

În Tine se află harul îmbelşugat —
Harul care iartă toate păcatele mele;
Revarsă valurile vindecătoare din abundenţă,
Curăţă şi păstrează curată inima mea;
Tu eşti Izvorul de viaţă,
Lasă-mă să beau fără plată;
Izvorăşte în inima mea,
şi înalţă-Te acolo în veşnicie. {2MCP 810.5}

— Letter 35, 1887.

Apendice B

Încredere acordată fără a lua în considerare schimbările emoţionale

Experienţa personală a autoarei

Când eşti profund descurajat, aceasta se datorează faptului că Satana s-a aşezat între tine şi razele luminoase ale Soarelui neprihănirii. În perioadele de necaz, strălucirea este ascunsă dinaintea ochilor noştri şi nu înţelegem de ce dovezile siguranţei par să fie retrase. Noi suntem înclinaţi să privim spre noi înşine şi spre umbra crucii, iar aceasta ne împiedică să vedem dovezile sigure care ne-au fost oferite. Noi suntem nemulţumiţi de calea pe care mergem şi ne desprindem de braţul Domnului Hristos. Dar, uneori, graţia lui Dumnezeu străbate sufletul dintr-o dată, iar întunericul este risipit. Să trăim în lumina crucii de pe Calvar. Să nu zăbovim în umbra ei, lamentându-ne pentru supărările noastre, deoarece aceasta nu face decât să ne adâncească necazul. {2MCP 811.1}

Chiar şi atunci când trecem prin valea descurajării, să nu uităm niciodată că Domnul Hristos este tot atât de aproape de noi, ca şi atunci când înaintăm atât de încrezători ca şi cum ne-am afla pe culmile munţilor. Glasul Său te invită: „Nu vrei să-ţi încredinţezi povara Marelui Purtător de poveri, Domnul Isus Hristos? Nu doreşti să trăieşti în locurile luminate

de cruce, spunând: «ştiu în cine am crezut, şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce I-am încredinţat până în ziua aceea»? «Pe voi, care Îl iubiţi fără să-l fi văzut, credeţi în El, fără să-l vedeţi, şi vă bucuraţi cu o bucurie negrăită şi strălucită, pentru că veţi dobândi, ca sfârşit al credinţei voastre, mântuirea sufletelor voastre»" (2 Timotei 1, 12; 1 Petru 1, 8.9). {2MCP 811.2}

Eu am rămas blocată în locurile umbrite de cruci. Nu sunt obişnuită să fiu copleşită şi să sufăr o depresie sufletească atât de mare, precum am. suferit în ultimele câteva luni. Nu doresc să-mi desconsider sufletul şi nu doresc să-l desconsider în acest fel pe Mântuitorul. De aceea, nu voi învăţa pe nimeni că Isus a înviat din mormânt şi că S-a înălţat la cer, pentru a mijloci pentru noi înaintea Tatălui, până când nu îmi voi dovedi învăţătura prin practică şi nu voi crede în El ca să fiu mântuită, aducându-mi sufletul neajutorat spre Isus ca să primesc har, neprihănire, iubire şi pace. Trebuie să am încredere în El, fără a lua în considerare schimbările mele emoţionale. Trebuie să-l laud pe Acela care m-a „chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2, 9). Privind stăruitor la iubirea şi bunătatea Lui plină de har, inima mea trebuie să se ancoreze puternic în Hristos, Mântuitorul meu. Nu trebuie să mă încred în El numai ocazional, ci neîncetat, ca să pot dovedi roadele rămânerii mele în Cel care a plătit pentru Mine cu sângele Său preţios. Noi trebuie să învăţăm să ne încredem în făgăduinţele Sale, să manifestăm o credinţă statornică, privind făgăduinţele Sale ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. {2MCP 811.3}

Mulţi dintre cei care Îl iubesc pe Dumnezeu şi caută să-l onoreze se tem că nu au nici un drept de a pretinde împlinirea făgăduinţelor Sale bogate. Ei stăruie în lupte amarnice şi dureroase şi întunericul le învăluie paşii, dar, rămânând într-o asemenea stare, pierd din vedere lumina iubirii pe care Domnul Isus Hristos o trimite spre ei. Ei trec cu vederea faptul că au fost răscumpăraţi cu un preţ infinit. Mulţi stau departe, ca şi când le-ar fi frică să se apropie şi să se atingă de poala hainei lui Hristos, în timp ce chemarea Sa plină de har ajunge până la urechile lor, invitându-i: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, şi sarcina Mea este uşoară" (Matei 11, 28-30). — Manuscript 61, 1894. {2MCP 812.1}

În Așteptarea Sfârșitului